

สุดยอดผลงานของนักเขียน
อิงประวัติศาสตร์ระดับแพททินัม
คำนำเสนอโดย **ก่อศักดิ์ ไชยรัศมีศักดิ์**

จอม กะล่อน

ราชวงศ์ถัง

[唐砖]

(子与2) เจียอวี่เล่อร์ ♦ เขียน

บ.บพรัตน์ ♦ เรียบเรียง

เล่ม

13

ตำนานสำนักพิมพ์

“จอมกะล่อนราชวงศ์ถัง” เป็นผลงานของเจ็ยอวีเออร์ จัดพิมพ์อย่างถูกต้องตามลิขสิทธิ์โดยสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค

เจ็ยอวีเออร์ เป็นนักเขียนระดับแพลทินัมของเว็บไซต์จีเตียน มีผลงานยอดเยี่ยมมากมายนับไม่ถ้วน

ในขณะที่นักเขียนระดับแพลทินัมคนอื่นๆ ของจีเตียน ดำเนินไปด้วยแนวทางที่หลากหลาย แต่เจ็ยอวีเออร์กลับเป็นนักเขียนแนวนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ไม่กี่คน ที่ถือได้ว่าอยู่บนจุดสุดยอดของเว็บไซต์แห่งนี้

ความยอดเยี่ยมจากปลายปากกาของเขา คนไทยได้เคยพิสูจน์รับทราบมาแล้วจาก “พลิกฟ้าท้ามาตุภูมิอัน”

โดยในเรื่อง “จอมกะล่อนราชวงศ์ถัง” นี้ ถือเป็นนวนิยายเรื่องแรกในชีวิตของยอดนักเขียนท่านนี้ และเป็นเรื่องที่ทำให้บรรณพิภพรู้จักนามนี้

นี่คืออีกหนึ่งยอดนวนิยาย และยอดนักเขียนที่เราสำนักพิมพ์ภูมิใจนำเสนอแก่นักอ่านชาวไทยยิ่ง

ทำเนียบจอมตน

สามผู้กล้าเหนือโลก

เป็นเรื่องแต่งของตุ้กวงถึงสมัยราชวงศ์ถัง ประกอบด้วยหลี่จิ้ง สตรี
แสนปดแดง อาคันตุกะเคราครีม หลี่จิ้งเป็นคนจริงในประวัติศาสตร์ เป็น
ขุนพลคู่ใจถึงไท่จงฮ่งเต้ แต่งตำราพิชัยสงครามหลี่เว่ยกง มีบรรดาศักดิ์
เป็นเว่ยกงว่อกง

วิธีของเจ้าชีวิต

สำหรับถึงไท่จงฮ่องเต้ ต่อให้ฟ้าถล่มลงมา พระองค์ก็ไม่ทรงตระหนกตื่นเต้น หากประทับอยู่หลังโต๊ะ เสวยข้าวโพตผักหนึ่งอย่างแข็งขัน หวินเย่ล้วงป้ายสั่งการด้านการทหารออกมา ตระเตรียมส่งมอบออกไป วัตถุสิ่งนี้เพียงเป็นสัญลักษณ์ ไม่มีความหมายอันใด ตราชองทางราชการที่ทิ้งไว้ในกรมกลาโหมจึงใช้ออกคำสั่งต่อทัพเรือแดนหลังนั้น

ถึงไท่จงฮ่องเต้จึงรับสั่งว่า “เก็บรักษาไว้เถอะ สิ่งที่ข้ามอบให้จะไม่ทวงถามกลับคืน ครั่งนี้เจ้าล่วงเกินผู้ใด ผู้อื่นจึงให้ร้ายเจ้า ส่วนจางเหลียงกับเงินเหวินเป็นคงรับเคราะห์โดยที่ไม่ได้ก่อกรรม?”

“เงินผู้น้อยก็ไม่ทราบ นอกจากจางเหลียงแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้ล่วงเกินผู้ใด ตลอดทั้งวันเอาแต่ยิ้มประจบผู้คน ยังกล้าล่วงเกินผู้ใด?”

“หน้าเ้ง ถูกผู้คนให้ร้าย ยังไม่ทราบว่าใคร หากมิใช่ข้ารู้จักเจ้าเป็นอย่างดี คงส่งตัวเจ้าไปยังตึกดำลี้ชื่อแล้ว”

หวินเย่ค่อยสังเกตเห็นบนโต๊ะมีแผ่นเหล็กไม้ใหญ่หนักชิ้นหนึ่ง เป็นสีดำมะเมื่อม คู้นต่ายิ่งนัก

ถึงไท่จงฮ่องเต้ตรัสถามว่า “ใช่คู้นตาหรือไม่ นี่เป็นแผ่นเหล็กที่ตระกูลหวินเจ้าจัดทำเป็นชุดเกราะ แม้แต่ราชสำนักยังดูไม่ออกว่าหลอม

สร้างจากวัสดุใด ตอนนี้ในที่เกิดเหตุทั้งหลักฐานชิ้นนี้ไว้ นี่มิใช่ปรากฏการณ์ที่ดี คนร้ายที่ลอบทำร้ายเงินเหวินเป็นยังหลบหนีไปยังโรงละครย่านชิงฮว่า เป็นหลักฐานมัดตัวเจ้าอีกชิ้นหนึ่ง เด็กน้อยลองนึกดู เป็นผู้ใดปรารถนาให้เจ้าตกตาย?"

หวินเย่หยิบแผ่นเหล็กที่ใช้ประกอบเป็นชุดเกราะขึ้นมาชมดู พบว่าเป็นชิ้นส่วนที่ตระกูลหวินจัดสร้างขึ้นจริงๆ ชิ้นส่วนนี้มีแต่คนของตระกูลหวินจึงพึงมี ที่ทัพเรือแดนหลังหนันก็ได้รับจัดสรรชุดเกราะี่ชุด ยามปกติชิ้นส่วนใดเสียหาย ต้องทำรายงานขึ้นมา พอกลับไปลองตรวจสอบดูจะทราบเอง

หวินเย่กราบทูลว่า "ฝ่าบาท เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เงินไม่มีคำพูดจะกล่าว ขอฝ่าบาทช่วยล้างมลทินให้ เงินผู้น้อยจะกลับบ้านไปรอผลการตรวจสอบของราชสำนัก"

"ข้าเองรู้สึกว่เรื่องนี้ประหลาดพิกลยิ่ง ข้านึกถึงผู้คนในนครฉางอาน ที่มีปัญญากะทำเรื่องเช่นนี้ แต่ไม่พบบุคคลน่าสงสัย คนร้ายลงมือด้วยอำมหิต ทั้งรวบรัดหมดจด แม้แต่หญิงรับใช้ในบ้านตระกูลจางก็ไม่มีคนรอดชีวิต ผู้คนจำนวนมากตายในดาบเดียว หากมิใช่มือเก่าที่ข้าของไม่สามารถกระทำได้ เรื่องนี้เมื่อสืบเนื่องจากเจ้า เจ้าได้แต่คลีคลายเอง เจ้ามีเวลาหวัน หวันให้หลังจางเหลียงจะควบขับม้าเร็วมาถึงฉางอาน หากว่าเจ้าไม่มีคำว่กล่าว ข้าจะให้อำเภอลั่นเถียนกำหนดเขตการสู้รบ พวกเจ้าทั้งสองนำกองกำลังส่วนตัวเข้าห้ำหั่นกัน หากว่าเจ้าชนะ แสดงว่าคนร้ายต้องเป็นผู้อื่น หากจางเหลียงชนะ เจ้าก็เป็นคนร้าย"

หวินเย่อัปปากค้าง นี่คืวิธีการของเจ้าชีวิตผู้เปรี๊ยะปราดหรือ กลับไม่ถามไถ่ว่าใครผิดใครถูก ขึ้นอยู่กับว่าหมัดของผู้ใดใหญ่กว่า

หวินเย่โอดครวญว่ "ฝ่าบาท เช่นนี้ไม่ถูกต้อง ตอนนี้จางเหลียงเสียชีวิตแล้ว มันต้องเสี่ยงชีวิตกับข้าพเจ้า มันมีบรรดาศักดิ์เป็นก่ว่อกง

สามารถคุมกองกำลังส่วนตัวห้าร้อยคน เงินผู้น้อยเป็นโหวแหย สามารถคุมกองกำลังส่วนตัวสามร้อยคน หากปะทะแตกหัก เงินผู้น้อยต้องเสียเปรียบ ขอฝ่าบาทอนุญาตเงินผู้น้อยใช้อาวุธยุทธโปกรณ์ของทัพเรือแดนหลังนั้น ชิงกำจัดจางเหลียงไป”

เฟิงกล่าวจบ ศีรษะด้านหลังถูกตบใส่ผาดหนึ่ง จางซุนของเขาปรากฏพระองค์ขึ้น รับสั่งว่า “ที่ว่าผู้ใดชนะ ผู้นั้นมีเหตุผล เป็นกฎของทุ่งหญ้า แดนกวนจงไหนเลยใช้กฎข้อนี้ด้วย นี่เป็นคำหยอกล้อของฝ่าบาท ยึดถือเป็นจริงได้อย่างไร?”

“เด็กน้อยไปสืบคดี ใช้ความคิดให้มากไว้ นครฉางอานมีกลุ่มบุคคลก่อเหตุเภทภัยเช่นนี้ หากไม่กำจัดฆ่าทิ้ง ยังมีผู้ใดนอนตาหลับได้ รีบไล่หัวกลับไปสืบคดี ผู้คนที่สนิทสนมคุ้นเคยกับเจ้าจะคอยช่วยเหลือเจ้า”

หวินเย่ถูกจางซุนของเขาขับไล่ออกจากตำหนัก ยังได้ยินของเขากราบทูลฮ่องเต้ ทางที่ดีหลังจากนี้อำาได้ใช้กฎของทุ่งหญ้า

มือปราบเฮ่อเทียนซางน้อมรอตีหน้าประตูวัง ส่วนตัวนงฮยินอยู่ทางด้านหลัง นึกยินดีต่อเคราะห์ของผู้อื่น พอเห็นหวินเย่ออกมา เฮ่อเทียนซางเข้ามาคำนับ จากนั้นตัวนงฮยินอ่านราชโองการของฮ่องเต้ ปรากฏว่าเฮ่อเทียนซางได้รับอนุญาตสิทธิของฮ่องเต้อีกครั้ง ทำหน้าที่คลี่คลายคดีรายนี้

ตัวนงฮยินอ่านราชโองการจบ ก็กล่าวเสริมว่า “หวินโหว ออกแรงแข็งขันกว่านี้ บ่าวฟังว่าจางเหลียงควบขับม้าเร็วถึงเมืองลั่วหยางแล้ว ท่านมีเวลาเพียงหกวัน ไม่เช่นนั้นบ่าวได้แต่ไปที่อำเภอหลันเถียน ชมดูการต่อสู้แตกหัก เมื่อเห็นหวินโหวตกเป็นเบี้ยล่าง แต่ไม่อาจช่วยเหลือได้ รู้สึกเจ็บปวดใจนัก”

หวินเย่กล่าวคำอาฆาตว่า “จะช้าเร็วข้าพเจ้าจะดึงตัวท่านไปที่สถานศึกษา เมื่อถึงเวลาดูว่าข้าพเจ้าจะจัดการท่านอย่างไร?”

กล่าวจบไม่แยแสสนใจตัวนง หันไปสอบถามเฮ่อเทียนซางว่า “ไม่ทราบว่ามีเหตุมีบุคคลต้องสงสัยหรือไม่?”

เฮ่อเทียนซางประสานมือกล่าวว่า “เรียนโหวเหย ตอนนี้ผู้ต้องสงสัยที่สุดคือตระกูลหวิน เพราะมีวัตถุประสงค์ มีขีดความสามารถ มีวิธีการ ยังมีแผนการ”

“เหล่าเฮ่อ (คนแซ่เฮ่อ) อย่าได้กล่าวล้อเล่น ตอนนี้ข้าพเจ้าถูกทุบตีจนน่วม ไม่มีอารมณ์กล่าวล้อเล่น”

เฮ่อเทียนซางกล่าวว่า “ไม่ได้ล้อเล่น ในมือจางจวีเต้ากำแผ่นเหล็กชิ้นหนึ่ง เป็นแผ่นเหล็กที่ตระกูลหวินใช้จัดสร้างชุดเกราะ เราตรวจสอบผู้คนที่ครอบครองชุดเกราะแล้ว ระหว่างนี้ไม่มีผู้ใดเปลี่ยนชิ้นส่วนใหม่ ในสมุดบัญชีของตระกูลหวินเขียนไว้อย่างชัดเจน

“ยังมีจางจวีเต้าเป็นยอดขุนพล เคยเข้าสู่สมรภูมิต่างๆ เข้าศึกนับไม่ถ้วน แต่คำคิन्नนั้นมันแทบไม่สามารถตอบโต้ได้ ถูกฟันใส่ซี่สิบหกดาบ ล้มลงนอนจมกองเลือด แต่ไม่มีดาบใดคร่าชีวิตมัน หากเสียโลหิตจำนวนมาก คนร้ายเคียวเขี่ยถมานมัน แล้วค่อยเสือกแทงดาบปลิดชีวิตมัน ยอดฝีมือลักษณะนี้ในนครหลวงมีไม่มากนัก เราเฮ่อเทียนซางแม้มีฝีมือมิใช่ชั่ว ยังไม่อาจสังหารยอดขุนพลเช่นนี้ แต่ตระกูลหวินท่านอย่างน้อยมีบุคคลสามคนกระทำได้ เราไม่สงสัยท่านจะสงสัยผู้ใด?”

หวินเย่ชี้หน้าตัวนงกล่าวว่า “ยังมีมัน”

ตัวนงกล่าวว่า “คำคิन्नนั้นเราถวายเป็นการอารักขาฝ่าบาทที่ตำหนักว่านหมิง โดยมีราชวงศ์สามคนเป็นพยานได้ ดังนั้นหวินโหวไม่อาจปายความผิดมาที่เรา”

ตัวนงกล่าวอย่างกระหึ่มยืดย่อง จนผู้คนคิดต่อหน้าของเขาหมดหนึ่ง แต่หวินเย่กลับหัวร่อแล้ว เก็บหินก้อนหนึ่ง ชีตเขียนตัวเลขบนพื้นเรือลำหนึ่งแล่นตามน้ำ วันหนึ่งสามารถไปไกลเจ็ดสิบสี่ ผ่านไปหกวัน

ไหนเลยตามทันได้

เฮ่อเทียนซางกล่าวถามว่า “หวินโหวทราบว่าคุณร้ายเป็นใครแล้ว? จากการสืบเสาะของเรา คนร้ายมีทั้งสิ้นหนึ่งร้อยแปดสิบกว่าคน เราไม่เชื่อว่าพวกมันจะซ่อนตัวไว้ได้”

“เหล่าเฮ่อ ผู้ที่สามารถกำจัดฆ่าจางจวีเต้า ทั้งลงมือดุดสายฟ้ายังมีอีกคนหนึ่ง ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าผู้ใดให้ร้ายข้าพเจ้า แต่พวกเราไม่สามารถพิสูจน์ว่ามันเคยปรากฏตัวที่ฉางอาน ฮาฮา ในที่สุดบิดาล้มลงรสชาติของการเลี้ยงเสียเพาะเภทภัย ตอนนี้มันคงกระหึ่มยินดียิ่ง”

เขาพกจิตใจที่ขุ่นมัว นำเฮ่อเทียนซางไปยังบ้านของเหอเส้า หรือลับอยู่ครู่หนึ่งแล้วกล่าวคำอำลา จากนั้นเดินทางกลับบ้าน

เฮ่อเทียนซางดูออกว่าหวินเย่ออารมณ์ไม่ดี จึงไม่ซักถาม เพียงขี่ม้าตามติดอยู่ด้านหลังหวินเย่ พวกกันควมมักกลับบ้านชนบทของตระกูลหวิน เขาขบคิดไม่เข้าใจว่า หวินเย่ไหนไม่ไปตรวจดูซากศพที่บ้านตระกูลจาง ทั้งไม่ไปยังบ้านของเงินเหวินเป็นค้นหาข้อพิรุธ หรือว่าความกระตือรือร้นใจครั้งนี้ทำลายความเชื่อมั่นของเขาไปสิ้น?

เมื่อมาถึงบ้านตระกูลหวิน พบว่าในห้องรับแขกนั่งเต็มไปด้วยผู้คน แม้แต่โหวจวินจีซึ่งเพิ่งเดินทางกลับมารายงานตัวก็อยู่ด้วย

หลี่เฉิงเฉียนเห็นหวินเย่กลับมา ก็ตรงเข้ามารับหน้า ถามว่า “พระบิดารับสั่งว่าอย่างไร?”

“ฝ่าบาทให้เวลาข้าพเจ้าหกวันสำหรับคลี่คลายคดี ภายในหกวันต้องทำความเข้าใจให้กระจ่าง ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าได้แต่ต่อสู้แตกหักกับจางเหลียง ผู้ใดชนะผู้นั้นมีเหตุผล”

โหวจวินจีหัวเราะเฮอะฮะกล่าวว่า “ที่บ้านเรายังมีไพร่พลห้าคน ขอยกให้กับเจ้า พวกเราทั้งหลายขอเพียงส่งมือดีหลายคน บวกกับเด็กน้อยสังกัดตระกูลหวินที่เคยเข่นฆ่าเข้ามาทางประตูตะวันออกของเมืองลั่วหยางที่เรา

เผื่อรักษาอยู่ เราไม่เชื่อว่าจางเหลียงมีความหวังรอดชีวิต ครั้งกระโน้น
หลิวเหวินจึงถูกตระกูลโด้วทำร้ายจนตาย พวกเราลองเล่นอีกครั้งจะ
เป็นไร?"

เรื่องรอยเปาะแปะ

ฉินสุเป่าซมวดคิว ฉินเย่าจินก็หน้าดำคร่ำเครียด หนิวจิ้นตำกล่าว
ว่า “หากไม่มีวิธีอื่น ได้แต่ทำเช่นนี้ ต่างเป็นตระกูลขุนศึก ชุมกำลังมีอำนาจ
ในการโน้มน้าวใจคน เพียงแต่พวกเราเป็นชาวจวงหยวน กลับใช้วิธีการของ
ชนชาติหู ออกจะขัดตาไป”

หวินเย่ประสานมือกล่าวว่าขอบคุณโหวจวินจีที่รับปากช่วยเหลือ จาก
นั้นกล่าวว่า “ท่านอาโหวออกจะดูแลคนผู้หลานไปแล้ว คดีฆาตกรรมราย
หนึ่ง ไม่นับเป็นอย่างไร เมื่อครูได้ยินคำบอกเล่าของเฮ่อเทียนซาง ผู้หลาน
ทราบแล้วว่าเรื่องนี้เป็นฝีมือของผู้ใด กล่าวไปเป็นข้าพเจ้าสร้างความ
เดือดร้อนแก่ตระกูลจาง กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้านี้เกรงเกียจจางเหลือ
แต่ไม่คิดแต่ต้องเด็กและสตรีของตระกูลจางแม้สักชุมชนหนึ่ง

“อาลุงทั้งหลายในที่นี้ล้วนมีเส้นแบ่งของตัวเอง เมื่อกำหนดเส้นแบ่ง
ขึ้น จะรักษาอย่างเคร่งครัด ผู้หลานก็เช่นกัน นั่นคือไม่สร้างความลำบาก
แก่เด็กและสตรี ส่วนจางเหลียงคิดกำจัดไม่ยากนัก ต่อให้มันนำกำลังมา
นับพันก็ต้องถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้น วิชาความรู้ของสถานศึกษาหากใช้ฆ่าคน
พวกท่านต้องนึกไม่ถึงว่ามันน่ากลัวถึงเพียงไหน

“การจัดการกับเด็กและสตรี เป็นการเริ่มต้นอันเลวร้าย ต้องสะกด

ระจับไว้ พวกเราล้วนมีครอบครัว หากมิใช่เพราะเพื่อพวกมัน อาลุง
ทั้งหลายล้วนเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ผู้ได้นำพาต่อความเป็นความตาย ท่านลุง
ฉินคงรำดีมอย่างเต็มที่ ท่านลุงฉินก็ออกอาละวาดไปทั่วนครฉางอาน ส่วน
ท่านลุงหนิวคงเป็นโจรปล้นชิงเสบียง ท่านลุงเว่ยฉือก็ควมม้าเผ่นโผนไปยัง
แนวหน้า สำหรับท่านอาโหวต้องกวาดทรัพย์สินของแว่นแคว้นแดนซีอวีมาให้
หมดสิ้น”

คำพูดพอกล่าว ฉินสุเป่า ฉินเย่าจิน หนิวจิ้นต้า เว่ยฉือจิ้งเต๋อ และ
โหวจวินจีล้วนหัวร่อออกมา

หวินเย่กล่าวว่าจิตใจของพวกเขา ฉินสุเป่าเปิดเผยห้าวหาญ ตอนนี้
เจ็บไข้ได้ป่วย เพราะเพื่อครอบครัว ได้แต่งตั้งวันสุราและเนื้อ ส่วนฉินเย่า
จินไฝ่ฝันเป็นผู้กล้าพเนจร ชำระบุญคุณความดีอันสมใจ หนิวจิ้นต้าไม่อาจ
ทนเห็นผู้คนอดอยาก ในนครฉางอานขอเพียงมีคนมาขอทานอาหารที่บ้าน
ตระกูลหนิว จะได้รับการจุนเจืออย่างเต็มที่

ส่วนเว่ยฉือจิ้งเต๋อมาจากตระกูลยากไร้ ความดีความชอบทั้งมวลมา
จากบนหลังม้า จึงคิดเข้าสู่สมรภูมิเพื่อแสดงออก สำหรับโหวจวินจีใคร่
อยากได้ทรัพย์สินในแดนซีอวี เห็นว่าบรรดาแว่นแคว้นแดนซีอวีมั่งคั่ง
เพราะด้าถัง สมควรกวาดทรัพย์สินมาเป็นของตน

เพราะเพื่อครอบครัว คนทั้งสี่มีอาจไม่สะกดอดกลั้น ทนจับเจ้าอยู่ใน
นครฉางอาน

โหวจวินจีกล่าวว่า “เด็กน้อยบอกสิ่งที่เจ้าล่วงรู้ออกมา เล่าสู่ต้องการ
ดูว่าเป็นผู้ใดบ้างอาจถึงเพียงนี้”

หวินเย่บอกกล่าวว่า “มิใช่ชาวต้าถัง หากเป็นชาวเกาหลี่ อาจยังมี
ชาวอว๋อว่อ ไม่ว่าอย่างไรหนิไม่พ้นพวกมัน”

แม่ทัพผู้เฒ่าทั้งสี่คล้ายไม่เห็นด้วย ฉินสุเป่ากล่าวว่า “เด็กน้อย ชาว
เกาหลี่ออกเดินทางไปแปดวัน ผู้ที่คุ้มครองส่งพวกมันเป็นขุนนางตึกหงหลู

ชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะลอบกลับมาก่อคดีที่ฉางอาน ควรทราบ พวกมันถูกผ่าบาทส่งกลับไป ไม่อาจตามใจพวกมัน"

หวินเย่กล่าวว่า "เพราะเหตุนี้จึงตบตาทุกคนได้ หากพวกมันอยู่ที่ฉางอาน ข้าพเจ้าเชื่อว่าบุคคลแรกที่ผ่าบาทคิดไต่สวนคือชาวเกาหลีสุนนางราชวงศ์เรามีอุปนิสัยประการหนึ่ง นั่นคือชมชอบวางแผน ดังนั้นขุนนางตึกหงหลูชื่อจะวางแผนว่าในหนึ่งวันจะเดินทางเป็นระยะทางเท่าใด หากไม่ไปถึงระยะทางที่กำหนดไว้ จะไม่ยอมหยุดลง ผ่าบาทสั่งให้ชาวเกาหลีสื่อหัวออกจากตึกถึงภายในหนึ่งเดือน ขุนนางตึกหงหลูชื่อจะไม่ให้พวกมันอยู่ถึงสามสิบสองวัน

"ดังนั้นแกโซมุณาอาศัยข้อนี้ ให้ขุนนางตึกหงหลูชื่อเป็นพยานให้กับตนเอง ขอเพียงมันบอกว่าไม่สบาย เก็บตัวอยู่ในห้องท้องเรือไม่พบพานผู้คน ก็สามารถลอบออกจากเรือของทางการ ฆ่าคนป้ายความผิดต่อข้าพเจ้า จากนั้นโดยสารเรือเร็วกลับขึ้นเรือของทางการ ข้าพเจ้ากล้าทำว่ารอจนขุนนางตึกหงหลูชื่อกลับมา พวกท่านเพียงสอบถามว่าแกโซมุไม่สบายหรือไม่ก็จะทราบดี จะอย่างไรคนที่ฆ่ายอดขุนพลเช่นจางจวีเต้าอย่างทารุณมีไม่มากนัก ตามคำบอกของเฮ่อเทียนซาง จางจวีเต้าถูกฟันยี่สิบหกดาบ เสียโลหิตจำนวนมาก ไม่ทราบอาลุ้งทั้งหลายทำได้หรือไม่?"

ฉินสุเป่กล่าวว่า "เล่าฮูใช้อาวุธเจียนคู หากเปลี่ยนเป็นดาบคู่สามารถฟาดฟันติดต่อกันยี่สิบดาบ"

ฉินเย่าจินที่ถนัดในการใช้ดาบ กล่าวว่า "เล่าฮูอย่างมากฟันออกสิบสามดาบ"

เว่ยฉือจึงเต่กล่าวเสริมว่า "นอกจากความเร็วแล้ว ยังต้องดูว่าแฝงพลังเท่าใด คนร้ายฟันออกยี่สิบหกดาบ ทุกดาบล้วนเห็นเลือด เล่าฮูยังทำไม่ได้"

โหวจวินจีหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "เด็กน้อย ขอเพียงเจ้ายืนยันว่าเป็น

ฝีมือของแกโซมอน พวกเราจะบุกแดนเกาหลี เช่นฆ่าให้สนใจ”

หวินเย่ตอบว่า “ท่านอาโหว ข้าพเจ้าคำนวณดูแล้ว ตอนนี้แกโซมอน คงขึ้นเรือของทางการ ไม่นานกำลังตีมึสึรากับขุนนางตึกหงหลูซื่อ หาก พวกเราบอกว่ามันเป็นคนร้าย ขุนนางตึกหงหลูซื่อจะเป็นพยานให้กับมัน บอกว่าแกโซมอนไม่เคยจากไป ดังนั้นไม่อาจกล่าวโทษมันได้

“แกโซมอนอาจมิใช่คู่มือของอาลู่ทั้งหลาย แต่เจ้าผู้นี้พกพาดาบสี เล่ม ข้าพเจ้าเคยเห็นมันสองมือถือดาบ ปากดาบดาบเล่มหนึ่ง คล้ายกงล้อ ดาบกลุ่มหนึ่งบดขยี้ผ่านร่างศัตรู ดังนั้นข้าพเจ้าปักใจเชื่อว่าคนร้ายเป็น แกโซมอน

“แต่ว่าพวกมันฆ่าล้างตระกูลจาง คงทุ่มกำลังออกมาไม่น้อย เฮ่อ เทียนซางบอกว่ามีถึงหนึ่งร้อยแปดสิบกว่าคน แกโซมอนสามารถกลับขึ้น เรือของทางการ แต่คนเดนตายชาวเกาหลีคงเร้นกายอยู่ละแวกเมืองฉาง อาน ไม่นานจะรอนจางเหลียงกลับมา จะชุ่มโถมตีบ้านเรา ให้ข้าพเจ้ากับ จางเหลียงเช่นฆ่ากันเอง หากสหายของข้าพเจ้าไม่สามารถสืบทราบ ร่องรอยของผู้คนขบวนนี้ ได้แต่รอนจางเหลียงกลับมาทางหนี่บ๋ญชี เพียง ไม่ทราบว่าจะจางเหลียงรักษาสติสัมปชัญญะได้หรือไม่”

โหวจวินจีรับฟังจนจบ ก็กล่าวกับหลี่เฉิงเฉียนว่า “มีพี่น้องเช่น หวินเย่ ถือเป็นวาสนาของไทยจื้อเตียนเซียะ ขอให้ท่านถนอมให้มากไว้”

หลี่เฉิงเฉียนรับคำ เห็นหวินเย่บอกกล่าวเรื่องราวอย่างชัดแจ้ง ดังนั้นไม่รังอยู่สืบต่อ ชักชวนหลี่ไท่กลับวัง เพียงทิ้งองค์กรวังตะวันออก ไว้ห้าคน

ฉินซูเป่ากับพวกสบตากันวูบ จากนั้นกล่าวคำอำลา ทุกคนทิ้งกอง กำลังส่วนตัวไว้ห้าคน หวินเย่ก็รับน้ำใจส่วนนี้ไว้ แม้แต่หลิวฟางยังมาถึง บ้านตระกูลหวินอย่างเจียบเขียบ อุ้สือกก็อ้างว่าอาหารของสถานศึกษา ไม่เอร็ดอร่อยเท่าบ้านตระกูลหวิน จึงรั้งอยู่ที่บ้านตระกูลหวิน

หลีสือก็นำอาหึงที่ตั้งครรภ์พักที่บ้านตระกูลหวิน เหล่าทหารเก่าที่
โรงกลั่นสุราก็ทำการลาดตระเวนทั้งกลางวันกลางคืน ตระกูลหวินยัง
ประกาศปิดตลาดนัดสิบวันทำการปรับปรุง เตรียมสร้างเพิงขนาดใหญ่ เป็น
ที่ค้ามัลลอวัวและแพะ

หลายวันนี้เหอเส้าเข้าบ้านนั้นออกบ้านนี้ นับตั้งแต่เขาเปิดร้าน
ขายยาโดยไม่หวังผลกำไร ก็มีชื่อเสียงกว่าเดิม กลายเป็นผู้นำพ่อค้าในนคร
ฉางอาน

นครฉางอานมีประชากรร้อยหมื่น คิดเสาะหาผู้คนหนึ่งร้อยแปดสิบ
คนยากเย็นยิ่ง แต่เหอเส้าอาศัยช่องทางทางการค้าของเขา รวบรวม
ข่าวสารได้ไม่น้อย

ฟังว่าร้านผ้าตระกูลจางมีลูกค้าแปลกหน้ามาขอซื้อผ้าดำไปเป็น
จำนวนมาก ร้านข้าวสารตระกูลเหลยมีลูกค้าสามคนซื้อข้าวสารไปสามสิบ
ถุง ร้านอิ๋เหอถังซึ่งขายยาสมานแผลที่ตลาดตะวันตก มีสตรีคลุมหน้านาง
หนึ่งมากกว่านซื้อยาสมานแผลไป

หลังจากได้รับรายงาน หวินเย่ก็ทำเครื่องหมายบนแผนที่ จนพบเห็น
ที่ต้องสงสัย แต่แล้วฉินทงเข้ามารายงานว่า จางเหลียงซึ่งแต่งกายไว้ทุกข์
นำบุตรชายสองคนมาคุกเข่าที่หน้าประตูบ้านตระกูลหวิน ร้องขอให้หวินเย่
ส่งพวกเขาลงนรกไป

น้ำใจเพื่อนร่วมชาติ

หวินเย่เดินออกจากประตู เห็นจางเหลียงนั่งขัดสมาธิอยู่หน้าประตู ที่ด้านหลังคุกเข้าด้วยบุตรชายสองคน ในมือถือกระบองที่บุตรผู้ตายคล้องไว้ขณะเคลื่อนศพไปบรรจุฝังเล่มหนึ่ง นอกจากนั้นไม่มีสิ่งอื่นใด บุตรชายทั้งสองของจางเหลียงเห็นหวินเย่ออกมา ก็ผุดลุกขึ้น คิดเสี่ยงชีวิตกับศัตรู แต่ถูกจางเหลียงตวาดห้ามไว้

หวินเย่ไล่คนนอกออกไป แล้วหย่อนก้นนั่งลงบนบันได กล่าวกับจางเหลียงว่า “ท่านทราบดีว่าเรื่องนี้มิใช่ฝีมือของข้าพเจ้า ยังรูตมาก่อเรื่องที่หน้าบ้านข้าพเจ้าทำอะไร เห็นแก่ตระกูลท่านถูกกล่าวล้าง ข้าพเจ้าจะไม่สร้างความลำบากแก่ท่าน ยังคงไปเถอะ ทางที่ดีคือเสาะหาศัตรูคู่แค้น”

ริมฝีปากของจางเหลียงสั่นระริก กล่าวว่า “เล่าฮูมิใช่ตัวโง่ม ต่อให้เรื่องนี้เจ้าไม่ได้กระทำ ก็ต้องมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย เจ้าอาจเกิดความสนใจต่อศิระชะของเล่าฮู รวมทั้งเด็กและสตรีในบ้าน คนของตระกูลจางล้วนจบชีวิตหมดสิ้น เจ้าไม่รู้เสียใจแม้แต่หน่อยหรือ?

“มารดาชราของเราแทบถูกพันธคอขาดไป หลานชายอายุสามขวบของเราถูกผู้คนบีบคอดตาย บุตรคนที่สามของเราถูกพันธใส่หลายสิบดาบตายอย่างอนาถ ตอนนี้เล่าฮูแทบเป็นคนหูหนวกตาบอด ต่อให้คิดสืบเสาะ

ก็ไม่ทราบดำเนินการอย่างไร หากว่าเจ้าไม่มีคำว่ากล่าวต่อเรา พวกเราก็
นำกองกำลังส่วนตัวต่อสู้เสี่ยงชีวิตจนตกตายไปข้างหนึ่ง”

หวินเย็บฟังจนจบ มีสีหน้ารันทดหดหู่ ตนเองที่ไม่ไปตรวจดู
ซากศพที่บ้านตระกูลจาง เพราะกลัวเห็นสภาพอันสยดสยองนั้น ยามนี้ฟัง
คำบรรยายของจางเหลียง ต่อให้เป็นคนใจหิน ก็ยังเกิดเวทนาจิตขึ้น

หวินเย็บกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะช่วยเหลืót่านหาตัวผู้คนเหล่านี้ จาก
นั้นท่านลงมือเอง สำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับความสามารถของท่าน
ข้าพเจ้าคาดว่าท่านไม่ชมชอบให้ข้าพเจ้าสอดมือเข้าไป ขอบอกกล่าวให้
ชัดเจน ข้าพเจ้าไม่ได้กลัวท่านเสี่ยงชีวิตกับข้าพเจ้า หากจะเสี่ยงชีวิต ให้
รอจนเสร็จเรื่องนี้ก่อน เข้าบ้านไปเถอะ พวกเราจะหาหรือว่าเป็นผู้ใดฆ่า
มารดาชราและหลานชายของท่าน”

เขานำจางเหลียงสามพ่อลูกที่แต่งกายไว้ทุกข์เข้าห้องหนังสือ
พ่อบ้านก็ยกยาน้ำมาชามหนึ่ง วางลงตรงหน้าจางเหลียง แล้วล่าถอยไป
จางเหลียงกระทั้งถามก็ไม่ถาม ยกชามขึ้นดื่มยาน้ำลงไป บุตรชายทั้งสอง
คิดห้ามปรามก็ไม่ทันการณ์

หวินเย็บทอดถอนใจ คนผู้นี้เข้าบ้านผู้คนที่ไม่ทราบว่าเป็นศัตรู
หรือสหาย ผู้อื่นส่งยาน้ำมา เขากะทั้งถามยังไม่ถาม ก็ดื่มยาน้ำลงไป
กำลังขวัญนี้สุดที่ผู้คนทั่วไปจะพึงมี

หวินเย็บออกกล่าวว่า “เส้นทางเปื่องหน้าท่านยากเดินผ่าน ศัตรูของ
ท่านเป็นคนเดนตายหนึ่งร้อยแปดสิบคน น่าเสียดายที่คนบงการหลบหนีไป
แล้ว ข้าพเจ้าได้แต่หยิบยื่นเบาะแสของคนร้ายแก่ท่าน ส่วนจะจัดการ
อย่างไรขึ้นอยู่กับท่าน ไซ้แล้ว ยาน้ำเมื่อครู่ช่วยรวบรวมสมาธิจิตใจ ท่าน
ผมขาวในคืนเดียว คงบังเกิดเพลิงแค้นแน่นอน เมื่อพบพานข้าพเจ้า ยัง
รักษาสติสัมปชัญญะไว้ สมควรเป็นผลจากการรับราชการทางทหารของ
ท่าน แต่สะกดกลั้นไว้จะเกิดเรื่องขึ้น เมื่อดื่มยาน้ำชามนี้ จะช่วยให้ท่าน

รู้จักวิเคราะห์ดีกว่าเดิม”

“ร่างกายของเล้าฮูมิต้องให้ท่านกังวลสนใจ ท่านเพียงบอกต่อเล้าฮูว่าศัตรูเป็นใคร คนบงการเป็นผู้ใด”

“ท่านเคยได้ยินชื่อยอนแกโซมุนมาหรือไม่?”

“เป็นผู้ช่วยทูตเกาหลี ออกจากฉางอานไปแล้ว ท่านอย่าได้บอกว่าศัตรูของเราเป็นมัน”

“เป็นมันเอง ข้าพเจ้าจะมอบรายงานแก่ท่านแผ่นหนึ่ง ท่านจะทราบว่ามันทำอะไร มิหนำซ้ำข้าพเจ้ามีหลักฐานยืนยันว่ามันเป็นคนฆ่าจางจีเต้าบุตรชายท่าน”

นี่เป็นรายงานร่องรอยของแกโซมุน จางเหลียงพ้ออ่านจบ ลมหายใจก็กระชั้นเร่งร้อนขึ้นมา สำหรับกับเขา นี่เป็นบทสรุปที่ดี ขอเพียงคนร้ายมิใช่ขุนนางคุณูปการในนครฉางอานก็ประเสริฐ ไม่เช่นนั้นวันเวลาหลังจากนี้ของเขายากผ่านได้

จางเหลียงกล่าวว่า “นี่เพียงเป็นไปได้ แต่ไม่ถือเป็นหลักฐาน ท่านต้องเกลี้ยกล่อมเราให้คล้อยตาม”

หวินเย่ล้วงแผ่นเหล็กชิ้นหนึ่งวางลงบนโต๊ะ กล่าวว่า “นี่เป็นแผ่นเหล็กที่ระดับชุดเกราะ ซึ่งตระกูลหวินจัดสร้างขึ้น ตระกูลหวินควบคุมชุดเกราะนี้อย่างเข้มงวด หากแผ่นเหล็กชำรุดเสียหาย ล้วนจดบันทึกไว้ ข้าพเจ้าตรวจสอบดูแล้ว ครึ่งปีนี้ไม่มีผู้ใดยื่นขอเปลี่ยนใหม่ ควรทราบว่า หากจะเปลี่ยนแผ่นเหล็กใหม่ ต้องส่งมอบของเก่าออกมา แล้วค่อยเปลี่ยนใหม่ ลองนึกดู ต้องเป็นสถานการณ์อย่างไร จึงปรากฏแผ่นเหล็กตกหล่นสูญหายไป?”

“ท่านคิดบอกว่าแผ่นเหล็กนี้สูญหายในสมรภูมิที่เหลียวตง หากว่าเป็นกองกำลังส่วนตัวของท่านทำตกหล่นสูญหายแล้ว?”

หวินเย่กล่าวว่า “ดูให้ชัดเจน แผ่นเหล็กแต่ละชิ้นใช้ด้ายทองกับ

เอ็นวัวร์รอยติดกับชุดเกราะ ยากที่จะหลุดออกได้ ประการสำคัญคือ พอกลับประเทศ ผู้ที่สวมชุดเกราะนี้จะเก็บรักษาชุดเกราะไว้ นอกจากฝ่าบาทตรวจแถวทหารแล้ว พวกมันจะไม่สวมชุดเกราะนี้ ท่านดูให้ละเอียด จะพบว่าแผ่นเหล็กชั้นนี้มีร่องรอยถูกเพลิงไหม้ พอแช่ในน้ำจะมีคราบน้ำมันลอยขึ้นมา ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จเมื่อตอนบุกเมืองเทวัง ได้แต่จุดไฟเผาเมือง ดังนั้นแผ่นเหล็กชั้นนี้สูญหายในสมรภูมิเกาหลี”

“นี่พอนับได้ แต่ยังไม่สามารถใช้เป็นหลักฐาน”

หวินเย่กล่าวว่า “จางเหลียง ท่านเป็นแม่ทัพบุ๋ม ลองบอกต่อข้าพเจ้าว่า ด้วยฝีมือของบุตรชายท่านถูกผู้คนฟันใส่ยี่สิบหกดาบ คนผู้นี้ใช่ร้ายกาจยิ่งหรือไม่?”

“นี่นับเป็นยอดฝีมือ เล่าสู่ยังทำไม่ได้ ในราชสำนักน้อยคนที่กระทำได้”

“ท่านกล่าวไม่ผิด ข้าพเจ้าสอบถามกงแหย (เจ้าพระยา) หลายท่าน ฉินกงแหยบอกว่ามันไม่สามารถฟาดฟันบุตรชายท่านคราเดียวยี่สิบหกดาบ ข้าพเจ้าประจวบกับทราบว่ามีคนผู้หนึ่งกระทำได้ คนผู้นี้คือยอนแกโซมนู เนื่องจากมันพกพาดาบห้าเล่ม ข้าพเจ้าเคยเห็นมันใช้ดาบคราเดียวสามเล่ม นับว่ารวดเร็วดุจสายฟ้าจริงๆ”

บุตรคนที่สองของตระกูลจางนามจางจวีจื่อไม่อาจทนฟังได้ พลันกระโดดปราดขึ้นมาร้องว่า “เหตุใดไม่เอ๋ยถึงตัวเอง หวินเย่เจ้าคนต่ำช้า มาล้างตระกูลเรา ยังกล่าวเพ้อเจ้อเหลวไหลอีก”

ขณะจะโถมเข้ามา จางเหลียงชิงตะปบคว่ำคอเสื้อของเขาจับโยนออกไป สั่งให้บุตรคนโตเฝ้าดูน้องชายให้ดี จากนั้นประสานมือคารวะหวินเย่ กล่าวว่า “หวินโหว โปรดบอกต่อไป เล่าสู่เชื่ออยู่เจ็ดส่วนแล้ว หากท่านสามารถบอกต่อเล่าสู่ว่าคนร้ายอยู่ที่ใด เล่าสู่จะสละหน้าจากไป รอจนเราล้างแค้นสำเร็จ ค่อยรุดมาขอขมาโทษ”

หวิญเย่หยิบม้วนภาพม้วนหนึ่งมาจากแคร์ พอคลี้กางออก ก็ชี้ไปยัง วงกลมสีดำบนภาพกล่าวว่า “หลังจากที่สืบเสาะ พบว่าคนร้ายอยู่ละแวกนี้ แต่เฮ้อเทียนซางบอกว่าคนร้ายซ่อนตัวอยู่ที่วัดเทียนฟู ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ หลักฐานมันมาจากที่ใด วันนี้มันไปยังเทือกเขาฉินหลิง คิดตรวจดูด้วยตัวเอง ท่านนั่งจิบน้ำชา มันจะกลับมาโดยเร็ว ข้าพเจ้ายังจัดเตรียมอาหารให้กับท่าน ท่านสมควรรับประทานสักสองคำ หลังจากนั้นอาจเกิดการต่อสู้ อย่างดุเดือด”

จางเหลียงหยิตามองดูวัดเทียนฟูบนแผนที่ ผงกศิระชะกล่าวว่า “เฮ้อเทียนซางกล่าวไม่ผิด หากเราคิดซ่อนคนไว้ ก็จะเลือกวัดเทียนฟู ที่นี้สามารถรุกได้ถอยได้ หากเห็นผิดท่า ก็หลบหนีเข้าป่าเขา”

กล่าวจบหลับตาลง คาดว่าใคร่ครวญว่าจะกำจัดการอย่างไร ดูจาก เอ็นเขียวบนลำคอปูดโปนออกมา แสดงว่าจางเหลียงเดือดดาลถึงเพียงไหน พ่อบ้านทำตามคำสั่งหวิญเย่ ยกข้าวปละมาสวมอ่าง บนข้าวสวยสุ่ม เนื้อน้ำแดง ถือเป็นอาหารก่อนทำศึก

จางเหลียงยกอ่างขึ้นสุดดมคราหนึ่ง กล่าวว่า “ฟังว่าอาหารของ ตระกูลหวิญโอชะยิ่ง คิดไม่ถึงเราจางเหลียงมีโอกาสรับประทาน”

พลางส่งอาหารแก่บุตรชาย ร้องดังๆ ว่า “รับประทานให้อิ่ม รอจนเฮ้อเทียนซางกลับมา เราสามพ่อลูกจะลงมือล้างแค้น”

เห็นพ่อลูกตระกูลจางรับประทานอย่างมูมมาม แสดงว่าหลายวันนี้ พวกเขาไม่มีอาหารตกถึงท้อง หวิญเย่ก็ยกป้านน้ำชาขึ้น รินน้ำชาให้แก่ สามพ่อลูก แล้วกลับมานั่งลง

จางเหลียงดื่มชาอีกหนึ่ง ประสานมือต่อหวิญเย่ แล้วรับประทานข้าว สืบต่อ เขาทราบดีว่าคินนี้ขอเพียงตนเองชุ่มโถมตี ต้องจับเป็นศัตรูได้ หลังจากนั้นเรื่องราวจะกระจ่างชัดแจ้ง หวิญเย่ทำเช่นนี้ ถือเป็นน้ำใจของ เพื่อนร่วมชาติ

แวนทีระผู้ตน

จางเหลียงสามพ่อลูกติดตามเยอเทียนซางจากไป ก่อนไปจางเหลียงหันมาคำนับหวินเย่ การคำนับนี้สร้างความหดหู่ใจแก่หวินเย่อยู่บ้าง มิใช่ निकเวทนาจางเหลียง หากเห็นว่ายุคสมัยนี้อันตรายเกินไป เมื่อวานยังเป็นครอบครัวที่กลมเกลียว ชั่วพริบตาที่บ้านแตกสาแหรกขาด ความจริงเข้าใจว่าเมื่อใดได้เข้าสู่ที่สูง สามารถรอดพ้นจากชะตากรรม ไหนเลยจะคาดพ้อขึ้นสู่ที่สูง ค่อยพบว่าอันตรายยิ่งกว่า

เสือร้ายถูกกำหนดให้เป็นเพื่อนกับสิงโต หรืออาจเกี่ยวดองกับจระเข้ และร่วมทางกับนกเหยี่ยว ทั้งหมดต่างกินเนื้อด้วยกัน จับแพะแกะกินเป็นอาหาร แต่หากว่าไม่ทันระวัง เหยียบไข่จระเข้จนแตก หลังจากนั้นต้องคอยระวังว่าจระเข้อาจซ่อนตัวอยู่ในหนองน้ำ

จางเหลียงปฏิเสธความช่วยเหลือจากฮ่งเต้และทางการ ตระกูลขุนศึกมีศักดิ์ศรีของตนเอง หากไม่สามารถใช้โลहितของศัตรูขโมยไปหน้าตนเอง ก็ใช้โลहितขโมยไปหน้าตนเอง เขาหยิบยืมกรงเล็บบินจากตระกูลเงินห้าสิบอัน หยิบยืมดาบม่อเตาจากตระกูลเงินห้าสิบเล่ม และหยิบยืมคันธนูจากตระกูลหวินห้าสิบคัน นำบุตรชายทั้งสองและกองกำลังส่วนตัวขึ้นเขาฉินหลังไปล่าสัตว์

ขณะที่ท้องฟ้ามืดคาลง หวินเย่ยืนอยู่ในแก่งกลางสวนดอกไม้ มองไปทางเทือกเขาฉินหลิง ถึงแม้ไม่เห็นอันใด แต่ในดวงตาของเขาคล้ายปรากฏเปลวไฟพวยพุ่ง ช่างหูแว่วเสียงโห่ร้องฆ่าฟัน และเสียงอาวุธกระทบกัน

ดวงจันทร์คืนนี้เป็นรูปวงเดือน อยู่ใกล้กับระดับพื้น ไม่ทราบเป็นดวงดาวใดเกิดฝนดาวตก ดาวตกที่สุกสกาวลากหางยาวเหยียด พุ่งผ่านศีรษะของหวินเย่ไป

ดูท่าคงมีคนตายมากมาย หากว่าคนเป็นดวงดาวบนท้องฟ้า พริบตานี้ดาวตกคงร่วงพรั่งลงมา เงินเย่าจินคาดเดาว่า การศึกครั้งนี้คงมีคนตายไม่ต่ำกว่าสี่ร้อยคน ระหว่างไพร่พลกับคนร้ายมีข้อแตกต่างอย่างมาก หากจัดขบวนทัพอย่างรัดกุม ไพร่พลสามารถชนฆ่าคนร้ายนับร้อย แต่หากไม่จัดขบวนทัพ คนร้ายสิบคนสามารถปลิดปลงไพร่พลนับร้อย

จางเหลียงเลือกเวลาผิด เลือกสถานที่ผิด เขาคิดล้างแค้นให้กับครอบครัว หนึ่งเดียวที่พึ่งพาคือความแหลมคมของอาวุธ เขากลัววิกาลยาวนานผืนทุ่งเหยิง แต่หวินเย่ทราบว่าเขามอบเรื่องราวให้กับฮ่องเต้ ตนเองก็ไม่สามารถกำหนดทิศทางของเรื่องราวได้ เขาคิดฆ่าคนร้ายกับมือ

หลี่อันหลั่นพุกกายกับอ้อมอกของหวินเย่ ส่วนชินเยี่ยชบร่างกับแผ่นหลังหวินเย่ ชวนสนทนาว่า “ฟูจวิน ท่านเห็นว่าระหว่างนี้ท้องฟ้าไฉนยุ่งเหยิงถึงเพียงนี้ หน่วยชินเทียนเจี้ยน* บอกว่าดาวร้ายรุกร้าดาวจี่มู่ ยังมีดาวใหญ่ร่วงหล่นลงยังทิศอุดร บ่งบอกว่าจะเกิดเหตุเภทภัย สุดท่ายางเหลียงถูกฆ่าล้างตระกูล เงินเหวินเป็นแทบตกตาย เงินฉูหยินความจริงคิดซื้อที่ดินผืนหนึ่ง ถึงกับวางเงินมัดจำ ตอนนี้ไม่กล้าพูดถึงอีก ตระกูลหัวคิดแต่งบุตรสาววันพรุ่งนี้ บ้านเราได้รับเทียบเชิญแล้ว วันนี้กลับใช้พ่อบ้านมาบอกเลื่อนงานออกไปอีกสองเดือน”

หวนเย่ชี่มือไปทางเทือกเขาฉินหลิ่ง กล่าวกับชินเย่ย์ “พ้นจากคีนี่
ทุกประการจะดีขึ้น ไม่ว่าจางเหลียงล่างค้านสำเร็จหรือไม่ แต่มือดีของ
ตระกูลจางต้องดับสูญสิ้นไป ตระกูลจางนอกจากบรรดาศักดิ์เจ้าพระยาแล้ว
จะไม่เหลืออันใด”

“วันนี้ท่านคล้ายสะท้อนใจยิ่ง ตระกูลจางมิใช่ฉวยโอกาสที่ท่านไม่อยู่
ข่มเหงนาเย่หมู่หรือ ทังสองตระกูลเพาะความแค้นใหญ่หลวง ท่าน
ยังนึกเสียดายแทนมัน ความเห็นเฉี่ยเฉิน บุคคลเช่นนี้ตายเสียประเสริฐ
กว่า”

“จางเหลียงตายหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ใส่ใจ เพียงสะท้อนใจที่มันถูกฆ่า
ล่างตระกูล ผู้คนในยุคนี้กล้ากระทำทุกสิ่ง เพียงเพื่อความสนใจ ไม่สนใจ
ชาติบ้านเมือง ข้าพเจ้าต้องการทราบว่ายอนแกโซ่มุนพอทราบว่แผนการ
ของตนเองล้มเหลว จะมีความรู้สึกอย่างไร?”

หลี่อันหลันหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วกล่าวว่า “มิต้องกังวลสนใจชาว
เกาหลี่แล้ว ข้าพเจ้ากำลังจะกลับแดนหลังหนั้น ท่านช่วยคิดอ่านหลังจาก
กลับไปจะทำอย่างไร อนาคตของหยงเอ๋อขึ้นอยู่กับการคิดอ่านวางแผนของท่าน”

“โซ่วหยาง ขอให้ท่านมีชีวิตอย่างเรียบง่าย อยู่อย่างอิสระเสรี ข้าพเจ้า
เองคิดมีชีวิตเช่นนี้ หากมิใช่พวกท่านคอยฉุดตึง ข้าพเจ้าคงนำว่ฉินออก
ท่องโลกกว้างแล้ว”

“กาลก่อนท่านติดตามอาจารย์ออกท่องเทียวยังไม่พอหรือ ตอนนี้
กลับมาแล้ว ก็เสพสุขในบ้าน ปล่อยให้เฉี่ยเฉินปรนนิบัติดูแลท่าน”

ทั้งสามสนทนาหยอกล้อ เวลาผ่านไปรวดเร็วยิ่ง โดยไม่รู้สีกตัวเป็น
ยามสามแล้ว อยู่เสพอลับปรากฏตัวขึ้น หลิวจินเป่าที่ด้านข้างจัดเตรียม
บันไดไว้แต่แรก พอเห็นอุ้เสอกลับมา รีบพาดบันไดปรนนิบัติท่านผู้เฒ่าลง
จากกำแพง ตอนนี้อยู่เสอวางก้ามเขื่องโข ถึงแม้กระโดดขึ้นบนกำแพง แต่

ยามอยู่ต่อหน้าผู้คน ไม่ยอมกระโดดลงมา

หวินเย่และพวกทั้งสามรีบเข้าไปรับหน้า อุ้สเอถือป้านน้ำชาขนาดเล็กตีม้าชาลงไป จากนั้นสั่งให้หลิวจินเป่าเติมน้ำ แล้วค่อยกล่าวว่า “จางเหลียงจับเป็นผู้คนห้าคน ที่หลงเหลือตัดศีรษะแยกสังขาร จากนั้นได้สวนผู้คน ตอนแรกคนเหล่านั้นยังปากแข็ง จางเหลียงจึงแกล้งเอื้อมพวกมัน บังคับรับประทาน พอถึงคนที่สอง เจ้าผู้้นค่อยรับสารภาพว่าตัวเองเข้าร่วมเหตุการณ์ฆ่าล้างตระกูล แต่ไม่ทราบคนบงการเป็นใคร จางเหลียงจึงฆ่าทิ้ง ส่วนที่เหลืออีกสามคน คาดว่าเตรียมนำไปเช่นสังเวทที่หน้าหลุมฝังศพของคนในครอบครัว

“ท่านทราบหรือไม่ วัดวานั้นสร้างโดยชาวซิลล่า จางเหลียงฆ่าคนร้าย ทั้งยังฆ่าหลวงจีนในวัดจนหมดสิ้น หลวงจีนชารูปหนึ่งบอกว่า พระกษัตริศรภโพิธิสัตว์ต้องไม่ยกโทษให้กับจางเหลียง

“คนของจางเหลียงก็บาดเจ็บล้มตายสาหัส หากมิใช่พกพาฉันธนูแกร่งไป ไม่แน่ว่าทั้งสองฝ่ายตกตายตามกัน เด็กน้อยหยิบยืมฉันธนูแก้มันไยกัน กลับทิ้งชนวนเมทภัยไว้ ดูจากลักษณะอันดุร้ายของจางเหลียง เจ้าคิดสร้างความเข้าใจกับมัน มีความเป็นไปได้ไม่มากนัก”

หวินเย่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับเซียนเชิงทั้งหลาย เข้าใจเหตุผลข้อหนึ่ง คนไม่อาจเดินเข้าสู่จุดอับ หากเข้าสู่จุดอับ ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งความจริงเส้นทางทุกสายล้วนเกิดความเปลี่ยนแปลง พวกเรามีชีวิตอยู่ในโลก ควรชมดูทิวทัศน์ที่ผิดแผก ผู้คนที่แตกต่าง ถึงแม้ไม่สมมาดปรารถนา แต่ท่ามีความเปลี่ยนแปลงดีกว่าไม่มีความเปลี่ยนแปลง พวกเราจะขอว่าจางเหลียงเปลี่ยนแปลงอย่างไร ที่แท้ดีหรือร้าย”

อุ้สเอบิตชีเกียจคราหนึ่ง พึมพำว่า “เล่าฮูเรียนหนังสือน้อย เฒ่าชราเหล่านั้นดูไปคล้ายปราชญ์เมธี ส่วนเล่าฮูเป็นนักฆ่าคนหนึ่ง”

หวินเย่ใช้สายตาส่งอุ้สเอกลับห้องไปพักผ่อน ค่อยนำภรรยาทั้งสอง

เข้านอน คืนนี้ซินเยี่ยถูกคำกล่าวของอุ๋เสอชู่จนขวัญผ่อ จางเหลียงกลับ
รับประทานคนทั้งเป็น ต้องให้สามีโอบกอดค่อยหลับลง

ฟ้าพอรุ่งสาง หวินเย่ก็ตื่นแต่เช้า คดีเมื่อมีข้อยุติ ต้องรายงานต่อ
ฮ่องเต้ ถือโอกาสบอกว่าตระกูลหวินกับตระกูลจางไม่ต้องสู้แตกหัก ฝ่าบาท
ไม่ต้องรอชมเรื่องสนุกสนานแล้ว

เฮ้อเทียนซางยังคงชมชอบอาหารเช้าของตระกูลหวิน โปรดปราน
ไข่มุกที่สุกอยู่สี่ส่วนที่สุด ไขปากดูดไขแดงเข้าปาก หวินเย่เห็นเขา
รับประทานถึงฟองที่หก ออดกล่าวนิได้ว่า “คนรับประทานไขวันละสามฟอง
ก็พอ รับประทานมากเกินไปไม่มีประโยชน์”

“มีคำกล่าวเช่นนี้จริง แต่เมื่อคืนเราชมดูซากศพอยู่ครึ่งคืน ทั้งยัง
ชมดูผู้อื่นปึงย่างเนื้อคนรับประทาน สูญเสียแรงกายแรงใจอย่างหนัก
รับประทานไขอีกสองฟองก็ดี”

หวินเย่ถามว่า “เหตุการณ์เมื่อคืนเป็นอย่างไร หากว่าจางเหลียง
ล้างแค้นสำเร็จ พวกเราก็เข้าวังไปกราบทูลฝ่าบาทสักคำ จากนั้นข้าพเจ้า
กลับสถานศึกษา ส่วนท่านไปรายงานต่อกรมราชทัณฑ์สักคำ”

“เรื่องราวเมื่อคืนเราจะไม่กล่าวซ้ำ ท่านคงทราบกระจ่างดี อย่าได้
บอกว่าท่านไม่ได้ส่งยอดฝีมือไปชมดู เมื่อคืนนี้จางเหลียงเปิดฉากฆ่าฟัน
ในความมืดที่ห่างไปกลับหมอบชும்ด้วยยอดฝีมือมากมาย ทุกคนชมดู
ความสนุกสนาน หาเข้ามาช่วยเหลือไม่”

“อย่าได้เหมารวมทั้งหมด ยกตัวอย่างเช่น บ้านเรา สุหยินเรา
ได้ยินเรื่องคนกินคนนึกหวาดกลัว ข้าพเจ้าต้องพูดปลอบอยู่ครึ่งก่อนคืน”

“ตกลง พวกเราไป อย่าลืมจัดของว่างให้กับเราตะกร้าหนึ่ง ท่านแม่
ยังสอบถามว่าไฉนไม่มีของว่าง”

หวินเย่ขี้อ้วนไฉถึงหน้าประตูเมือง ต้องบังเกิดความตื่นตระหนก เห็น
สองฟากข้างประตูเมืองแขวนเต็มไปด้วยศีรษะผู้คน คะเนโดยคร่ำวว มีไม้

ต่ำกว่าสามร้อยคน ชาวบ้านที่เข้าออกประตูเมืองล้วนอุดจมูกไว้

ผู้ที่มีผมเผ้าก็ใช้ผมเผ้าผูกติดไว้ ผู้ที่ไม่มีผมเผ้าก็ใช้ขมเกี่ยวกับหู
แขวนอยู่บนราวเหล็กราวกับแขวนหัวหมู ปล่อยให้แกว่งไกวไปตามลม

เสร็จสิ้นภารกิจ

เฮ้อเทียนซางบอกกล่าวว่า “ที่มีศีรษะครบถ้วนมีเพียงสามร้อยสิบเอ็ดคน ตอนนี้ล้วนถูกแขวนอยู่ข้างบน ท่านก็เห็นแล้ว ไม่เพียงคนร้ายถูกสังหารสิ้น หลวงจิ้นวัดเทียนฟูก็รับเคราะห์ จางเหลียงเช่นฆ่าจันดาแดงฉาน กล่าวหาเหล่าหลวงจิ้นปกป้องคนร้าย หากว่าเราไม่ได้ถือธนูอาญาสิทธิ์ของฮ่องเต้ เฒ่าชรา นั้นคงคิดกำจัดเราด้วย ตอนนี้มันนำกำลังที่เหลือไล่กวาดไปยังคลองซุดอวินเหอ คล้ายติดตามไปฆ่าแกงไซมุน แต่คงตามไม่ทัน นี่มิใช่เรื่องที่พวกเราต้องใคร่ครวญ”

กล่าวพลางใช้ชุดยาวห่อหุ้มกล่องอาหารว่าง กล่าวสืบท่อ “ศีรษะเหล่านี้แขวนอยู่ครั้งก่อนวัน ก็ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้ง ทั้งชักนำแมลงวันหัวเขียวมา อย่างมากแขวนถึงยามค่ำ พรุ่งนี้คงไม่เห็นแล้ว ท่านเข้าวังไปเถอะ เราจะกลับบ้าน อาหารว่างต้องรับประทานทั้งที่ยังสดใหม่ ท่านแม่เฝ้ารอเป็นเวลานานแล้ว”

กล่าวจบไม่รอให้หวินเย่เอ่ยปาก ชิงหันหัวม้า ควมม้าเลียบกำแพงเมืองจากไป

หวินเย่เห็นเฮ้อเทียนซางหาข้ออ้างจากไป ตนเองก็ไม่มีอารมณ์ชมดุษีระคนในที่นี้ ยกมืออุดจมูกเข้าประตูเมืองไป จากนั้นตรงไปยังประตู

จูเซวีย

ถึงไท่จงฮ่งงัดกำลังหารื้อซื้อราชการกับขุนนางใหญ่ทั้งหลาย ที่เชิงบันไดของตำหนักว่านหมิงยืนไว้ด้วยขุนนางจำนวนมากรอเข้าเฝ้า ที่น่าประหลาดคือทาคายามะ ยูโกะก็อยู่ด้วย

หวินเย่พอเห็นสตรีนางนี้ก็มีโทสะ นางฆ่าคนของตัวเอง ปูทางให้กับนักเรียนวอกว่อ นับว่าร้ายกาจยิ่ง ถึงแม้มีคนตายคนหนึ่ง รับผิดชอบต่ออีกสองคน แต่ก็เปิดทางให้นักเรียนวอกว่อเข้าสู่สำนักว่อจื่อเจียน

ทาคายามะ ยูโกะกำลังสนทนากับเงินเหวินเป็นอย่างนอบน้อม เห็นหวินเย่จับจ้องมองนาง จึงขอตัวต่อเงินเหวินเป็น เติ้นมาคารวะต่อหวินเย่กล่าวว่า “ไม่พบกับหวินโหวหลายวัน วันนี้ได้พบพาน ยังคงมีบุคลิกดังเดิม เป็นที่ปลาบปลื้มยินดีนัก”

“หากว่าพวกท่านไม่ฆ่าคนที่ฉางอาน ข้าพเจ้าคงแหม่ใสกว่านี้ ไม่แน่ว่าจะไปชมการร้ายร้ายของพวกท่าน กำนัลเงินให้สักหลายเหรียญ”

ทาคายามะ ยูโกะหน้าแปรเปลี่ยนไป ขณะจะอธิบาย เงินเหวินเป็นชิงกล่าวว่า “หวินโหวเป็นขุนนางต่ำถึงเรา กลับกล่าวเพื่อเจ้อเหลวไหล ไม่นึกถึงหน้าตาของประเทศหรือ?”

หวินเย่หันไปยังเงินเหวินเป็นกล่าวว่า “ท่านไม่ทราบกล่าวสะเปะสะปะอันใด ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นครั้งหนึ่ง ก็บังใจเชื่อว่าผู้อื่นเป็นคนดี รอจนท่านลงสู่ปรภพ วิญญาณคงไม่สงบสุข ข้าพเจ้าเป็นโหวแหย ท่านเพียงเป็นขุนนางชั้นที่สี่ มีคุณสมบัติสนองพิธีรีตองเราหรือ?”

“หวินโหวมือคดตื่อวอกว่อ หรือว่าคนร้ายที่มายังบ้านเรามีส่วนเกี่ยวข้องกับท่าน?”

หวินเย่บันดาลโทสะ ร้องว่า “บังอาจ ก่อนหน้านี้เล่าลือว่าข้าพเจ้าเป็นคนฆ่าล้างตระกูลอวี่นกว่อกง ตอนนี้คนร้ายถูกแขวนศีรษะที่ประตูเมือง ฟังว่าท่านยังทำหนังสือถึงฝ่าบาท กล่าวหาข้าพเจ้าเป็นโจรของประเทศ

ตอนนี้ความจริงกระจ่างชัด ท่านจะวางตัวอย่างไร ฆ่าตัวตายหรือ?"

ดูหยุดยั้งไม่อาจทนฟังได้ เดินเข้ามาบอกว่า "หวินโหว ต่างเป็นเพื่อน ชุนนาง ยอมถอยสักก้าวจะเป็นไร?"

หวินเย่คร้านที่จะยุ่งเกี่ยวกับเงินเหวินเป็น หากหันมาทาง ทาคายามะ ยูโกะ กล่าวว่า "ทาคายามะ ยูโกะ นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะจับตามู ท่าน ชาววอแก้วอยู่ที่ต้าถิงกระทั่งกันมาก็อย่าได้ลุ่มคล้ำ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้า จะกล่าวโทษท่านทำลายศีลธรรมอันดี ครั้งก่อนข้าพเจ้าชะล่าใจไป ปล่อยให้แผนการพวกท่านประสบผล สมุนของแกโซมุนต้องแบกรับความ รับผิดชอบเอง หาไม่วันกว่อกง* คงจับท่านกลืนกินลงไปทั้งเป็น ท่าน ระวังตัวให้มากไว้"

หวินเย่เห็นนางกำนัลประจำตัวของจางชุนฮองเขาเดินออกจาก ตำหนัก ทราบว่าฮองเต้ผลักไล่ให้ตนเองไปหาของเฮา ดังนั้นไม่มีเวลา ประทศารมกับพวกเขา หากตรงเข้ารับหน้า ติดตามนางกำนัลอ้อมผ่าน ตำหนักว่านหมิง ตรงไปยังตำหนักเหลียงอี ซึ่งเพิ่งซ่อมแซมแล้วเสร็จ

ภายในตำหนักเหลียงอี หลี่ไถ่นอนบนผืนพรมรับประธานองุ่นอยู่ พอเดินเข้าใกล้ ค่อยพบเห็นหลี่จื้อผู้เป็นน้องชาย มีอายุเพียงสามขวบ ประลองกำลังกับเขา หลี่จื้อคิดพับเท้าทั้งสองของพี่ชายเข้าด้วยกัน อย่าง ยากเย็นค่อยพับเท้าสำเร็จ หลี่ไถ่ก็แยกเท้าออก ดังนั้นหลี่จื้อใช้ความ พยายามต่อไป

จางชุนฮองเขาเอนพระวรกายบนเตียง ทรงอ่านหนังสืออยู่ คาด ว่าคงไม่โปรด จึงวางหนังสือลง พอตีพบว่าหวินเย่เข้ามา ดังนั้นตรัสว่า "ทราบแล้วว่าเจ้ามีหนทางคลี่คลายเรื่องราว เช่นนี้ดียิ่ง ไม่ปะทะแตกหัก อย่าได้ปะทะแตกหัก ทุกครั้งที่แตกหัก เราล้วนเจ็บปวดใจ ต่างเป็นลูกหลาน ต้าถิง ไม่ควรเช่นฆ่ากันด้วยเรื่องส่วนตัว"

* บรรดาศักดิ์ของจางเหลียง

หวินเย่กล่าวว่า “เหนียงเหนียง ครั้งนี้มีคนตายไม่น้อย ตอนที่เดินเข้าเมือง เห็นบนประตูเมืองแขวนไว้ด้วยศีรษะผู้คน ส่งกลิ่นคาวคลุ้งคล้ายกับหัวหมูที่แขวนอยู่ในตลาดตะวันตกก็มีปาน”

จางซุนของเฮาทรงยืนขึ้น รับสั่งว่า “อาจเป็นเพราะอายุมากขึ้น ไม่ต้องการเห็นการฆ่าฟันไม่หยุดหย่อน แต่ว่าเหล่านี้เป็นหน้าที่ของพวกเขาเจ้าเหล่าขุนนาง เราเป็นอิสตรี ไม่สมควรก้าวก้าวราชการงานเมือง”

“เหนียงเหนียง คดีฆ่าล้างตระกูลจางมีข้อยุติแล้ว ถือว่าเสร็จสิ้นภาระหน้าที่ของเงินผู้น้อย เงินผู้น้อยคิดไปที่กรมกลาโหม ขอรับตราของทางราชการกลับมา แต่หากว่าฝ่าบาทไม่มีรับสั่ง ผู้อื่นคงไม่คืนให้”

จางซุนของเฮาทรงหยิบเอกสารบนโต๊ะแผ่นหนึ่งส่งให้กับหวินเย่ เห็นบนเอกสารประทับตราพระราชลัญจกรของถังไท่จงฮ่องเต้ สร้างความยินดีแก่หวินเย่ยิ่ง รับเอกสารมา ตระเตรียมล่าถอยไป

หลายปีนี้จางซุนของเฮาคล้ายเข้าร่วมบริหารราชการแผ่นดิน ตอนนี้เริ่มห่วงใยชาติบ้านเมือง ที่แล้วมาถึงไท่จงฮ่องเต้หวงแหนพระราชอำนาจ ดูจากหลี่เฉิงเฉียนยังไม่ได้แบ่งปันพระราชอำนาจไป สำหรับกับจางซุนของเฮา ในเวลาอันสั้นอาจไม่มีปัญหา แต่ในระยะยาวยากบอกได้

จางซุนของเฮาคล้ายสังเกตออก จึงรับสั่งเสียงอ้ออึงว่า “หวินเย่ตอนนี้เจ้าโฉนเป็นเช่นเดียวกับผู้อื่น คิดหลักสี่หนีห่างจากเรา?”

หวินเย่รับกล่าวว่า “เหนียงเหนียง เงินผู้น้อยคิดกลับสถานศึกษาไปจัดห้องของชิงเซวี่ เตรียมงานทดลองครั้งสำคัญ ระหว่างนี้สีหน้าของท่านไม่สู้ดี มิสู้ไปพักที่สถานศึกษาสักหลายวัน ชมวิวทิวทัศน์ของเทือกเขาฉินหลิง สดับฟังเสียงสนบนหน้าผา หนึ่งนั้นจะได้บำรุงสุขภาพ สอง ขอให้หมอวิเศษชุนปรับความสมดุลของร่างกายเหนียงเหนียง รอถึงฤดูสารทค่อยกลับวังมา”

คำพูดของหวินเย่ได้รับการสนับสนุนจากหลี่ไท่ ครั้งก่อนที่จางซุน

ของเฮาเสด็จไปประทับบนเขาอีซาน เป็นเหตุการณ์เมื่อสี่ปีก่อนแล้ว จึงกล่าวสนับสนุนว่า “พระมารดา หากท่านเสด็จไป ผู้บุตรจะได้วางแผนหลอกเงินของผู้อาวุโสประจำตระกูลได้มากกว่านี้”

จางซุนของเฮาพบว่าหวินเย่กับหลี่ไท่ต่างต้องการให้พระนางเสด็จไปบนเขาอีซาน แต่ภายในวังยังมีงานมากมาย ขณะจะปฏิเสธ บังเอิญพบว่าดวงตาหวินเย่ทอแววว่องด้วย ความเฉลียวฉลาดของพระนางไหนเลยไม่เข้าพระทัยความคิดของหวินเย่ จึงตรัสว่า “ก็ได้ ไปพักผ่อนหย่อนใจสักหลายวันก็ดี ส่วนเสี่ยวจื่อ (จื่อหน่าย) จั้นหยาง และจั้นเฉิงให้ฝ่าบาทดูแลเอง”

ผู้เฒ่าเขาไถ่ชาน

อย่างรวดเร็ว ชาวเมืองฉางอานลืมนึกถึงคตี่ฆ่าล้างตระกูลจาง น้อยคนที่รื้อฟื้นแอ่ยถึงหนึ่งร้อยสี่สิบชีวิตที่สูญเสียชีวิตนี้เอง เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเองมักลืมนึกโดยเร็ว

จางเหลียงไม่ลืมนึก หากลาออกจากตำแหน่งทั้งหมด นำบุตรชายทั้งสองพักอยู่ที่บ้านชนบทเขาหลี่ชาน ปิดประตูไม่รับแขก ไว้อาลัยถึงญาติพี่น้องที่ตายจาก เขาตามแกโซมุนไม่ทัน เมื่อติดตามถึงเขตปกครองจ้าวจวิน แกโซมุนก็เล่นเรือออกทะเลแล้ว

จางเหลียงเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ไม่ทราบสนทนาอันใด พอกลับบ้านมาจางเหลียงก็สาปสูญจากแวดวงทางการเมืองของต้าถัง ไม่ว่าตระกูลจางประสบชะตากรรมอย่างไร ต้องมีผู้สืบตระกูลต่อไป ดังนั้นตระกูลจางตบแต่งหญิงสาวครอบครัวขนาดเล็กหกคนเข้าบ้าน เตรียมกำเนิดบุตรธิดา หวังเย่ทราบว่าตระกูลจางอยู่ในช่วงเวลากบดาน รอวันหวนคืนมาใหม่

ตอนนี้จางซุนฮงเขาอยู่ร่วมกับหลี่กั๋ง หยวนจาง อี้ชาน อู่เสอ หลังจากนั้นกงซุมู่เข้าร่วมด้วย ทุกวันออกท่องเที่ยว บางครั้งแวะไปหาหมอวิเศษซุน

เมื่อมีผู้เสียดุลล้างชุนของเขา หวินเย่ก็ไว้วางใจ หลี่ไท่ก็ไว้วางใจเช่นกัน ไชปาเถียคิดเข้าใกล้ของเขาเหนียงเหนียง ดูว่าสามารถร้องขอเงินทองมาหรือไม่ แต่ไม่มีโอกาสเข้าใกล้

หลี่ไท่เพื่อประกันความผิดพลาด จึงหลอมสร้างลูกกลมทองเหลืองอีกสองลูก ทำการทดลองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ค่อยบอกต่อหวินเย่ว่าตนเองพร้อมแล้ว

จันทร์คติเดือนเก้าวันที่ห้า เป็นวันที่ฮ่องเต้ทรงกำหนดขึ้น ลานกว้างของสถานศึกษาคลาล้ำด้วยผู้คน คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ของนครฉางอานแทบเดินทางมาทั้งหมด ผู้ที่มีหน้ามีตามีเพิงบังแดดของตนเอง ผู้ที่ไม่มีหน้ามีตาได้แต่เตร็ดเตร่ตามที่ต่างๆ ที่โชคร้ายคือหวินเย่จัดอยู่ประเภทคนไม่มีหน้ามีตา

หวินจินดำไม่มีความสนใจชมการทดลองทางวิทยาศาสตร์ เห็นว่านี่เป็นเรื่องคนรับประทานอิมไม่มึงงานทำ บวกกับหลานชายทั้งสองกลับมาแล้ว สองสามีภรรยาอยู่บ้านหยอกเย้าหลานชาย ยังดีกว่าวิ่งตากแดด ดังนั้นเพิงบังแดดของตระกูลหวินจึงตกเป็นของหวินเย่

ซานอิงขอเลื่อนการแต่งงานออกไป กลับมาจากเมืองลั่วหยางพร้อมกับโก่วจื่อ เรือนหอปลูกสร้างแล้วเสร็จ เพียงรอตกแต่งภรรยาเข้าบ้าน

โก่วจื่อยินดีที่ไม่เห็นหงกว่อเอ๋อมาพัวพันเขาอีก จึงมองหาหญิงงามที่มาร่วมงาน ดูว่าพบพานหญิงสาวที่ต้องตาหรือไม่

เมื่อได้เวลาอันสมควร ปรากฏผู้อาวุโสของตระกูลหลี่ผู้หนึ่งเดินออกมา หลังจากการระงับชองเต้กับไท่สังหวง (พระเจ้าหลว่ง) ก็ส่งเสียงกระแอมประกาศเริ่มงานในวันนี้

ผู้อาวุโสตระกูลหลี่เกริ่นกล่าวถึงสามกษัตริย์ห้าจักรพรรดิยุคบรรพกาล จนกระทั่งถึงราชวงศ์ถัง ราชสำนักถือกำเนิดผู้มีความรู้ความสามารถ ปกครองอาณาประชาราษฎร์อยู่เย็นเป็นสุข โดยเฉพาะราชโอรส

ที่สองหลัโหม่มีนิสัยใฝ่รู้ สืบค้นความลับของฟ้าดิน โดยเฉพาะวิชาพลังธาตุ นับแต่โบราณกาลมา พลังธาตุเป็นสิ่งอันลึกลับ ยากที่จะเข้าใจได้ บัดนี้ เว่ยอ๋องเตียนเขียนขออาศัยศักดิ์ฐานะของนักศึกษา ถกถึงความลับของพลังธาตุกับผู้รู้สักครา

ตามกำหนดการของหวินเย่ ไม่ได้มีการอภิปรายเช่นนี้ ต้องมองไปทางไท่จื่อหลี่เฉิงเฉียน หลี่เฉิงเฉียนคล้ายทราบว่าหวินเย่มองดูตนเอง จึงยกมือทำท่าอับจนปัญญา จากนั้นชี้มือไปยังถังโถ่งฮ่งเต้ ซึ่งประทับบนเวที หวินเย่ค่อยทราบว่าเป็นการตัดสินใจพระทัยของพระองค์เอง

หลัโหม่สวมใส่ชุดเขียว นอกจากศีรษะสวมมงกุฎทองแล้ว หาได้แตกต่างจากนักศึกษาของสถานศึกษาซึ่งนั่งอยู่เบื้องล่างไม่

เฉียนจื่อชวยเพียงถามว่า พลังธาตุเป็นอะไร หลัโหม่ก็สาธยายอย่างยืดยาว เริ่มจากสองสัจฐาน เอยถึงพลังบริสุทธิ์ พลังขุนมัว พลังหยิน และหยาง พลังหยางถึงที่สุดเกิดพลังหยิน พลังหยินถึงที่สุดปรากฏพลังหยางขึ้น

หลังจากนั้นปรากฏผู้อาวุโสจากภูเขไท่ซานหลายท่านขึ้นไป ถกเถียงกับหลัโหม่ หลัโหม่คนเดียวรับมือกับผู้อาวุโสทั้งหลาย ทั้งยังรักษามารยาทอันดี ประคองท่านผู้เฒ่าขึ้นเวที ยกน้ำชาคารวะ สร้างความโสมนัสยินดีแก่ถังโถ่งฮ่งเต้จนทรงพระสรวลตลอดเวลา

ข้างซุนฮองเฮาประทับอยู่ท่ามกลางพระสนม ก็มีพระพักตร์ยิ้มแย้มแจ่มใส ราชโอรสองค์โตเป็นไท่จื่อ มินิสัยสัตย์ซื่อถือมั่น ได้รับการยอมรับจากขุนนางในราชสำนัก ราชโอรสองค์ที่สองมากความรู้ความสามารถ ตอนนี้กำลังถกเถียงกับเหล่ามหาบัณฑิต หลังจากนั้นต้องเป็นปัญญาชนอันสูงส่ง

หลัโหม่ได้เพียงสួผู้อาวุโสเขาไท่ซานทั้งหลายไม่ได้ แต่หาใส่ใจไม่ หากกล่าวว่า “หลัจางเขียนเชิง ท่านเร้นกายบนเขาไท่ซาน ศึกษาพลังธาตุจน

แตกฉาน เสวียเซิง* นับถือเลื่อมใสยิ่ง คิดขอให้รั้งอยู่บนเขาอีซานสักกระยะหนึ่ง เพื่อที่เสวียเซิงทั้งหลายจะได้ขอคำชี้แนะ"

ถึงไท่จงฮ่องเต้คิดว่าราชโอรสสักหลายคำ หลี่กังซิงหัวร่อดังๆ กล่าวว่า "หลี่จ่าง ลั่วเหมย เหวินไท่ ควาหยาง พวกท่านเห็นว่าศิษย์ของเล่าฮูผู้นี้เป็นอย่างไร หากมิใช่พวกท่านปลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันออกหน้าคิดเอาชนะมันคงยากเย็นยิ่ง"

หวินเย่เห็นหลี่กังกล่าวโดยไม่ไว้หน้า ยังกลัวผู้อาวุโสเขาไท่ซานทั้งหลายจะบันดาลโทสะ แต่ผู้เฒ่าทั้งสี่สมเป็นยอดคนเหนือโลก ชายชราที่ชื่อควาหยางกล่าวว่า "หลี่เหวินจี** เมื่อสามสิบปีก่อนก็มีฝีมือของเล่าฮู ต่อมาเล่าฮูกับพวกหันไปศึกษาวิชาพลังธาตุ จึงถอนตัวเร้นกายบนเขาไท่ซาน ปล่อยให้คนโง่เขลาเช่นท่านมีชื่อเสียงเรียงนาม ศิษย์ของท่านผู้นี้ยังไม่เลว กลับแผ้วถางเส้นทางอีกสายหนึ่ง แปรสิ่งที่ไร้สภาพเป็นมีสภาพ เก่งกว่าท่านไม่อาจอบรมสั่งสอนได้ ท่านมีฝีมือเท่าใด เล่าฮูรู้แน่แท้ใจ ยังคงใช้วิชากายยุทธ์กลอนเอาชนะเล่าฮูก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว"

คำพูดพอกกล่าว ทัวทั้งบริเวณเจียบกริบลง นี่เป็นการด่าทอโต้ตอบของยอดคน ผู้คนทั่วไปไม่อาจเอ่ยปากสอดคำ แม้แต่หลี่ไท่ก็นั่งพับเพียบเรียบร้อย แสร้งเป็นไม่ได้ยิน

หลี่กังสวนคำว่า "เอ๋ยถึงกายยุทธ์กลอนโคลงฉันท์ เล่าฮูด้อยกว่าชั้นหนึ่ง แต่ในศิษย์ของเรามีผู้ชำนาญการทางด้านนี้ ท่านเอาชนะมันก่อน แล้วค่อยมาหาเล่าฮู หากเป็นฝ่ายแพ้ ต้องทำงานในสถานศึกษาสามปี"

เหล่าขุนนางใหญ่ทั้งจางซุนอู่จีและหวังกุยกาดเดาความคิดของหลี่กังออก ไม่ว่าเหล่าผู้เฒ่าเขาไท่ซานมีความสำเร็จถึงเพียงไหน แต่หากคิดประชันบทกวีกับหวินเย่ ต้องพ่ายแพ้แน่นอน หวินเย่ร้ายบทกวีเลื่องโจวฉือกับกู่หยวนเฉ่า ตอนนี้ถูกยกขึ้นเป็นตำนาน ส่วนบทกวีของเหล่า

* คำเรียกตัวเองของนักศึกษา

** ชื่อรองของหลี่กัง

ผู้เฒ่าเขาไท่ซานไม่มีผู้คนเอ่ยถึง ดังนั้นไม่มีผู้ใดถือหางเหล่าผู้เฒ่าเขาไท่ซาน

ผู้เฒ่าหลี่จ่างชำเลื่องมองหลี่กั๋ง กล่าวว่า “หากว่าเล่าฮูเป็นฝ่ายชนะ ท่านมีคำพูดใดจะกล่าว?”

“ท่านจะชนะ เล่าฮูไม่ได้นึกถึงมาก่อน ดังนั้นไม่พูดถึง ท่านเป็นฝ่ายแพ้นั่นเอง ขอบอกกล่าวล่วงหน้าว่า เชียนเซิงของสถานศึกษาจะได้เงินเดือนแปดกัวน พวกท่านมีความรู้ความสามารถ ดังนั้นจัดให้เป็นสิบกัวน ทุกคนได้รับจัดสรรหอน้อยหลังหนึ่ง ทุกเจ็ดวันมีวันหยุดหนึ่งวัน สถานศึกษาจัดรถม้า รถเทียมวัวให้ใช้สอย หากคิดท้องแม่ น้ำ ก็มีเรือเล็กกับแพไม้ไผ่ เชียนเซิงคนหนึ่งมีป่าวไพร่สี่คน เป็นไร สวัสดิการของสถานศึกษายังไม่เลวกระมัง?”

ผู้เฒ่าลั่วเหมยขุนค้ำจุนหัวร่อออกมา กล่าวว่า “ไม่มีปัญหา เล่าฮูคิดรับทราบบทความของลูกศิษย์ท่าน หลี่เหวินจี้ ถ้าที่อยู่อาศัยของเล่าฮูขาดบ่าวเฒ่าทำหน้าที่กวาดพื้นคนหนึ่ง ท่านถือว่าไม่เลวอยู่ กำหนดเวลาทำงานสามปีเป็นอย่างไ?”

หลี่กั๋งตอบตกลง ผลักดันเก้าอี้ล้อเลื่อนถึงเบื้องหน้าผู้เฒ่าเขาไท่ซาน ทั้งสี่ สัมผัสมือทำความตกลงกัน จากนั้นหันหน้าหาเพิงบังแดดของตระกูลหวิน ร้องเรียกว่า “หวินเย่ ออกมา”

ปีศาจอันร้ายกาจ

หลีกังสามารถกล่าววาทจากับเหล่าผู้เฒ่าเขาไท่ซานตามใจปรารถนา
เนื่องเพราะพวกเขายู่ในวัยและศักดิ์ฐานะที่ทัดเทียม ไม่ว่าระหว่างพวกเขา
กล่าวอะไร เป็นเรื่องของพวกเขา ผู้เฒ่าเขาไท่ซานเห็นว่าหลีกังคิดถึงตัว
พวกเขาเข้าสถานศึกษา ถือเป็นวิธีการหนึ่ง ไม่นับเป็นความอภัยอันใด
แต่หากว่าหวินเย่ทำเช่นนี้ ถือว่าไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน ไม่ว่ามีความ
ขัดแย้งอันใด ไม่อาจละเลยกิริยามารยาท

ดังนั้นหวินเย่พอขึ้นเวที ก็หมอบกราบผู้เฒ่าทั้งสี่ หากผู้เฒ่าทั้งหลาย
ไม่เอ่ยปาก เขาไม่กล้ายืดยาวขึ้น หากว่าวันนี้เสียมารยาท ตระกูลหวิน
จะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนป่าคนดอย

ผู้เฒ่าที่เรียกว่าเหวินไห่มีนิสัยอ่อนโยน จึงยิ้มพลางกล่าวว่า
“หลีกังเหวินจี้ปากคอเราะร้าย ไม่ต้องสนใจ มันเมื่อบอกว่าเจ้ามีความสำเร็จ
ในเชิงกวี ย่อมต้องไม่เลว วันนี้พวกเราจะถกถึงบทกวี ขอให้บอกกล่าวอย่าง
เต็มที่ ต่อให้พูดผิดก็หาเป็นไรไม่ นี่เป็นการถกถึงวิชาความรู้ ผู้ที่บรรล
ได้รับการยกย่อง ทั้งไม่ต้องสนใจเดิมพัน เล่าสู่ทั้งหลายเจียบเหงาเกินไป
เพียงนึกหาหัวข้อเล่นสนุกสนานกัน”

ท่านผู้เฒ่าพากล่าวจบ หวินเย่จึงค่อยยืดยาวขึ้น เลียนแบบหลีกังไท่

โดยนั่งพับเพียบเรียบร้อย

ผู้เฒ่าควาหยางเจ้าอารมณฺ์จึงถามว่า “บอกต่อเล่าสู่ว่ากาพย์กลอนเป็นอะไร?”

หวินเย่กล่าวว่า “ก่อนนี้เสวียเซิงท่องกาพย์กลอนโคลงฉันท์ มีความรู้สึกว่าคุณคนผ่านความเจ็บปวด ค่อยเปล่งเสียงสำเนียง บอกกล่าวความในใจปรากฏเป็นบทความที่ดี ต่อมาอ่านหนังสือจวงจื๊อ* พบเห็นถ้อยคำประโยคหนึ่ง เสวียเซิงเห็นว่าเป็นคำอธิบายความของบทกวีได้ดีที่สุด

“หนังสือจวงจื๊อมีคำกล่าวว่า ไซดักปลาใช้จับปลา จับได้ปลาลืมนั่น ไซ ตาข่ายใช้จับกระต่าย จับกระต่ายได้ลืมนั่นตาข่าย ถ้อยคำใช้ถ่ายทอดความหมาย หลังจากเข้าใจความหมายลืมนั่นถ้อยคำ เราจะพบพานคนลืมนั่นถ้อยคำเจรจาความกับเขาได้อย่างไร คำพูดนี้หมายความว่าท่านเรียนรู้ถ้อยคำเกร็ดเล็กเกร็ดน้อย ไหนเลยตีความในบทกวีได้?

“เสวียเซิงเห็นว่าในชีวิตพวกเรามีจำกัด ไม่สามารถเรียนรู้อย่างรอบด้าน ต่อให้ฝืนใจกระทำได้ ชีวิตก็เดินถึงสุดปลาย สิ่งที่คุณให้แกโลกนี้มีน้อยเกินไป จึงต้องอาศัยเครื่องมือบางอย่างช่วยให้บรรลุ กลับเป็นบทกวีบทหนึ่ง”

ผู้เฒ่าลั่วเหมยซิงกล่าวว่า “เหลวไหล เจ้าเข้าใจว่าบทกวีเป็นอะไร นับแต่โบราณกาลมีอยู่หลายประการ ทั้งบทกวีสี่คำที่รวบรัดกระชับ กวีโบราณห้าคำที่ลึกซึ้งกินใจ กวีเจ็ดคำที่เปลี่ยนแปลงไม่สิ้นสุด ต้องมีอารมณ์ มีความรู้สึก มีความคิด มีความสามารถจึงแต่งกวีที่ดีได้ หลี่เหวินจี้เป็นอาจารย์ กลับชักนำศิษย์ไปอีกทาง”

หลี่กังหาถือสาหาความไม่ หากหวั่นระพลาดพิกลกล่าวว่า “ถึงแม้เส้นทางหลากหลาย เราพอใจตามทางน้อย เกี่ยวข้องใดกับท่าน ขอเพียงบรรลุถึงก็พอ เช่นนี้เถอะ ศิษย์เราแต่งกวีบทหนึ่ง ท่านแต่งกวีบทหนึ่ง

* ชื่อคัมภีร์ที่แต่งโดยปราชญ์จวงจื๊อ

ให้ทั้งหมดเป็นผู้ตัดสิน เล่าสู่จะไม่เอารัดเอาเปรียบท่าน”

ผู้เฒ่าหลี่จ่างมุดลุกขึ้น กล่าวกับหวินเย่ว่า “เจ้าลองแต่งกวีห้าคำที่เกี่ยวข้องกับฤดูกาลให้เล่าสู่ยอมรับนับถือทั้งปากและใจสักบทหนึ่ง”

หวังกุย จ่างซุนอู้จี้ ตลอดจนถึงไท่จงฮ่องเต้ล้วนบังเกิดความท้อแท้ จ่างซุนฮองเฮาก็เพ่งพระเนตรมายังหวินเย่ แม้แต่พระนางก็ไม่ทรงเชื่อว่าหวินเย่สามารถแต่งบทกวีที่ผู้เฒ่าหลี่จ่างยอมรับนับถือได้

หวินเย่ไม่สามารถ แต่ว่าหวังเว่ย* สามารถ บทกวีห้าคำที่เกี่ยวข้องกับฤดูกาล ยังมีบทกวีใดเทียบเทียมบทกวีซานจวีชีวหมิงได้

หวินเย่บอกกล่าวว่า “เมื่อวานหลังฝนตก เสวียเซิงไปที่หลังเขา เห็นสำนักชิวเทียนใกล้เข้ามา จึงแต่งกวีบทหนึ่ง คาดว่าสอดคล้องกับเจตจำนงของเขียนเซิงผู้เฒ่า”

ผู้เฒ่าหลี่จ่างกล่าวว่า “ลองท่องออกมาฟังดู เล่าสู่ไม่สามารถถ่ายทอดเจตจำนงของตัวเองออกมา ดูว่าเจ้าทำได้หรือไม่?”

หวินเย่เขียนข้อความลงบนกระดาษ แก้วไขอยู่หลายคำ จากนั้นถือกระดาษท่องอ่านว่า “ภูเขาวังหลังฝนพรำ ฤดูกาลแรกมาถึง จันทรสาตส่องไพโรสณห์ สายน้ำรินผ่านหินเขียว หมิงซึกผ้าเดินทางกลับ เรือหาปลาผ่านกอบัว ปล่อยตัวตามธรรมชาติ คนเที่ยวท่องรั้งอยู่นาน”

ผู้เฒ่าหลี่จ่างหยิบกระดาษพู่กัน ขีดเขียนบทกวีห้าคำเอาไว้ อ่านทวนดูเที่ยวหนึ่ง จากนั้นหันหลังตาลง จำแนกสชาติของบทกวีดู

กวีบทนี้ถ่ายทอดความหมาย เค้าโครงและแก่นแท้ของกวีออกมา ก่อนนี้กวีที่เขียนถึงฤดูกาล แฝงความหมายเศร้าโศกศัลย์ แต่กวีบทนี้ถ่ายทอดความร่าเริงสดใส จันทรส่องไพโรสณห์เป็นความสงบ สายน้ำรินไหลเป็นความเคลื่อนไหว ให้ความรู้สึกผ่อนคลายสดประสาธ และจักรุสัมผัส บทกวีเช่นนี้ถือว่าเป็นเลิศนับแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน

* กวีสมัยราชวงศ์ถัง นอกจากแต่งกวีแล้ว ยังเป็นจิตรกร ทั้งแตกฉานดนตรีการ

ผู้เฒ่าหลี่จ่างมองดูกระดาดบนหัวเข้า ประสานมือต่อหลี่กั๋ง กล่าวว่า “พี่เหวินจี้ ท่านกล่าวไม่ผิด ความสามารถในการขี่ของศิษย์ท่าน สู้ที่เล่าฮูจะตามทัน เล่าฮูยอมรับความพ่ายแพ้ ยินดีติดตามไปรับใช้ที่สถานศึกษา”

หลี่กั๋งยิ้มอย่างชั่วร้าย กล่าวกับผู้เฒ่าอีกสามท่านว่า “พวกท่านทั้งสี่ ถือเป็นร่างเดียว ร่วมรุกร่วมถอยตลอดมา เล่าฮูไม่คิดเอาเปรียบ เปิดโอกาสให้พวกท่านได้รับฟังบทกวีอีกครั้ง ครึ่งก่อนเราแพ้พัน ต้องดื่มสุราครึ่งไห แทะสลักตาย นอนเตียงถึงสามวัน จนบัดนี้ยังจดจำไม่ลืมเลือน วันนี้ถึงเวลาแก้แค้นของเล่าฮูแล้ว”

ผู้เฒ่าควาหยางพลันชี้มือไปที่จ่างซุนอู่จี้ เป็นความหมายให้เขาเข้ามา จ่างซุนอู่จี้เดินเข้ามา ยังไม่ทันการวะ ผู้เฒ่าควาหยางจึงถามว่า “หวินเย่แต่งกวีเช่นนี้ พวกท่านไหนไม่ตระหนักตื่นเต้น?”

จ่างซุนอู่จี้ผินยิ้มพลางกล่าวว่า “เรียนผู้อาวุโส ผู้เยาว์ได้รับความสะท้านสะเทือนมาก่อน ดังนั้นเรื่องในวันนี้หาสร้างความประหลาดใจไม่”

“ก่อนหน้านั้นมันก็แต่งกวี? หรือว่าบทกวีกู่หยวนเฉาและเสียงโจวฉือที่ผู้คนกล่าวขานล้วนเป็นผลงานของมัน เหตุใดพวกเราได้ยินแต่บทกวีหาล่องรู้ชื่อคนแต่งไม่?”

“ผู้อาวุโส ข้อความเหล่านั้นมันเป็นคนเขียน แต่แต่งตามบรรยากาศในตอนนั้น หากบทกวีเหล่านั้นลงชื่อของมัน ก็เป็นความอับอายอัปยศของศิลปวัฒนธรรมของจงหัวเราแล้ว”

“ท่านหมายความว่าจริยะของเด็กน้อยนี้มีปัญหา? ในความเห็นเล่าฮู มันมีหน้าตาองอาจ ทั้งรักษากิริยามารยาท ถือเป็นแบบอย่างของชายหนุ่มทั้งแผ่นดิน”

“ผู้อาวุโส หน้าตาของมันได้จากบิดามารดา ส่วนกิริยามารยาทเกิดจากการบิบบั๋งคั๋งของฮองเฮาเหนียงเหนียง คนผู้นี้จัดอยู่อันดับแรกของ

สามภกษัยนางอาน มักนำลูกท่านหลานเธอเที่ยวหอนางโลม เมื่อได้รับคำสั่งให้นำโครงกระดูกของไพร่พลราชวงศ์สุยกกลับจากเกาหลี่ กิติเมืองทั้งสี่ ลบชื่อเมืองซึ่งอันออกจากแผนที่ พังว่าจนบัดนี้เมืองเวียงยังมีกลิ่นศพคละคลุ้ง เมื่อข้ากลับยังปล้นชิงทองคำขององค์หญิงแดนอาทิตย์อุทัย สิบหมื่นตำลึง ท่านยังเข้าใจว่าเด็กน้อยนี้เป็นคนดีหรือ?”

ผู้เฒ่าทั้งสี่หันไปมองหน้ากัน ผู้เฒ่าเหวินไห้ชมชอบเห็นคนหนุ่มแสวงหาความก้าวหน้า จึงกล่าว “อย่างนั้นพวกท่านโยไม่ควบคุมบังคับปล่อยให้มันกระทำการตามอำเภอใจ?”

“ผู้อาวุโสทั้งหลายคิดสั่งสอนมัน ต้องชาญฉลาดกว่ามัน อาจารย์ของมันแทบเป็นเซียนวิเศษ มีแต่เซียนวิเศษจึงสามารถอบรมศิษย์เช่นนี้ วิชาคำนวณของมันถือเป็นปรมาจารย์แห่งยุค ทั้งเล่าเรียนวิชาปภิกษะมากมายเป็นคนเพาะปลูกธัญได้และข้าวโพด เพียงพืชเกษตรสองชนิดนี้ ก็ช่วยให้ชาวถึงพ้นจากความอดอยาก ดังนั้นฝ่าบาทและฮ่องเฮาโปรดมัน ขอเพียงไม่กระทำความผิดร้ายแรง จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเล็กน้อยเหล่านี้”

ผู้เฒ่าเขาไท่ซานทั้งสี่กล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า “ปีศาจอันร้ายกาจ”

เริ่มการทดลอง

จางซุนอู่จี้กล่าวว่า “ปีศาจอันร้ายกาจหรือ ในสถานศึกษามีบุคคลเช่นนี้มากมาย เว่ยอ๋องเตียนเซียงก็สามารถรับฉายานามนี้ หากเขียนเชิงทั้งหลายอยู่บนเขาอี้ซาน จะพบว่าพวกมันล้วนธรรมดาสามัญ”

จางซุนอู่จี้มิใช่คนดี ดังนั้นฉวยโอกาสดิงตัวผู้เฒ่าเขาไท่ซานทั้งสี่เข้าสถานศึกษา หากกระทำสำเร็จ ถือว่าผู้เฒ่าทั้งสี่รับใช้ราชสำนัก

ผู้เฒ่าเหวินไห่ยิ้มออกมา ท่านผู้เฒ่ายังไม่มีศิษย์ที่เด่นล้ำ ดังนั้นคิดรับศิษย์สืบทอดวิชา กล่าวถามว่า “หวินปู้ซี่* หลี่ซิงเซวี่ พวกเจ้าต้องการเล่าเรียนหนังสือกับเล่าฮูหรือไม่?”

หวินเย่รีบกล่าวว่า “สามารถรับคำสั่งสอนจากเซียนเซียง ถือเป็นวาสนาของหวินเย่ โปรดรับการกราบจากข้าพเจ้า”

หลี่ไท่มีปฏิกิริยาเชิงซำกว่าวูบหนึ่ง จึงฉุดดึงแขนเสื้อหวินเย่ไว้ สองพี่น้องพากันหมอบกราบกราน ทำการกราบอาจารย์

ถึงไท่จงฮ่องเต้กับจางซุนฮองเฮาพากันสาวพระบาทมา ถึงไท่จงฮ่องเต้ทรงประสาณมือ จางซุนฮองเฮาก็ย่อพระวรกายคำนับ ถึงไท่จงฮ่องเต้ตรัสว่า “เซวี่ยนจื่อ** หลี่ไท่ได้รับความเมตตาจากเหวินไห่เซียนเซียง ถือเป็น

* ชื่อรองของหวินเย่

** คำเรียกบุตรชายตัวเอง เปรียบเป็นลูกสุนัข

วาสนาของมัน หลี่ไท่ เจ้ารับฟังให้ดี หลังจากนั้นต้องให้ความเคารพต่ออาจารย์ ห้ามมิให้ล่วงเกิน ข้าในที่นี้มีหยกประดับชั้นหนึ่ง ถือเป็นค่าตอบแทน ขอเขียนเชิงอย่าได้รังเกียจ”

จางซุนของเฮาก็ทรงล้วงหยกประดับชั้นหนึ่ง ประคองส่งต่อผู้เฒ่าหวินไท่ กล่าวว่า “ศิษย์เราหวินเย่นิสัยเกียจคร้าน เราเป็นสตรีไม่อาจอบรมสั่งสอนมัน ตอนนี้มันเขียนเชิงอบรมมันนิสัย เราสามารถวางใจได้ นี่เป็นค่าตอบแทนเล็กน้อย ขอเขียนเชิงรับเอาไว้”

หลี่เจิงเฉียนเบิกบานใจยิ่ง ในพี่น้องทั้งสามมีแต่เขาไฝรู้ ส่วนหวินเย่ไม่วิตกทุกข์ร้อน หลี่ไท่เพียงกระทำเรื่องที่ตัวเองพึงพอใจ ยามนี้พากันกราบอาจารย์ คงซุนซ้องใจยิ่ง

ผู้เฒ่าควาหยางรอนหวินเย่กราบอาจารย์เสร็จ ก็ตบไหล่ของเขา กล่าวว่า “ในฐานะผู้เยาว์ พบเห็นเล่าฐุมิต้องนอบน้อมเกินไป ลองแต่งกวีอีกบทหนึ่งก็พอ เอ่ยถึงความทะนงตน นับเจียนอันฟงกู่* อยู่อันดับหนึ่ง เอ่ยถึงความสง่างาม ต้องยกให้กับเสี่ยวเซี่ย** ยุคไซ้จิ้น เจ้าลองแต่งออกมาให้เล่าฐูฟังดู”

ถึงไท่จงซ้องเต้ผงกพระเศียรเห็นด้วย จางซุนของเฮาทรงปรบพระหัตถ์ หลี่กังกียกมือลูบเคราสนับสนุน หวินเย่ยิ้มพลางรับปาก เอ่ยถึงความทะนงตนของเจียนอันฟงกู่ และความสง่างามของเสี่ยวเซี่ย เทพกวีหลี่ไปมิใช่เขียนถึงบทกวีเซวียนโจวเซี่ยเถียวโหลวเจียนเปี่ยเสี่ยวซุ สุหวินหรือ นี่ไม่มีความยากอันใด

หวินเย่สร้างเป็นครุ่นคิด จากนั้นเอื้อนบทกวีของหลี่ไปออกมาว่า “ที่ทอดทิ้งเข้าไป ทิวาวันวานมิอาจเหนี่ยวรั้ง ที่รบกวนจิตใจข้า ด้วยวันนี้เฝ้าวิตกทุกข์ร้อน หากลมหมื่นลีหนุนส่งผ่านป่า ควรร่ำสุราบนหอสูง อักษราถ่ายทอดธาตุทะนง เสี่ยวเซี่ยงามสุดเหนือใคร ด้วยจิตสำนึกอันหาญกล้า

* หมายถึงบทกวีของโจโฉสองพ่อลูก และเจ็ดเชียวป่าไผ่

** หมายถึงเซี่ยเถียวซึ่งเป็นญาติรุ่นน้องของเซี่ยหลิงอันซึ่งได้รับชานนามเป็นต้าเซี่ยหรือเซี่ยใหญ่

คิดเหินฟ้าไปโอบจันทรา ชักดาบตัดสายน้ำยิ่งไหล ชูอกราดรดทุกซอกซอมนที
ชีวิตไม่สมมาดปรารถนา สยายเกศาปล่อยเรื่อออกทะเล”

หลังจากเอือนจบ ถึงไท่จงฮ่องเต้พระพักตร์ดำคร่ำเครียด จางซุน
ของเขาก็ไม่พอพระทัย ผางเสียนหลังผืนยิ้ม ตูหยูฮู่ทอดถอนใจ หลี่กั๊ง
กลับหัวร่ออหาย

ผู้เฒ่าหลี่จางจذبันที่กกรับทนนไว้ ใคร่ครวญถึงท่วงทำนองทาง
ความคิดที่แฝงอยู่ภายใน ต้องหัวร่อดังๆ ออกมา ผู้เฒ่าควาหยางก็ตบไหล่
หวินเย่ กล่าวว่า “เด็กน้อยใช้บทกวีเกลี้ยกล่อมพวกเราเลียนแบบฝ่าหลือ*
ลอยเรือจากไป แต่ว่าทำไม่ได้ เล่าสู่ทั้งหลายแพ้นั้น ต้องทำตามสัญญา
รอนการทดลองในวันนี้ยุติลง พวกเราจะปล่อยเรือตามแม่น้ำโก่งคอง
ร้องเพลงเป็นที่สำราญ ฝ่าบาท พระองค์มีขุนนางเช่นนี้ ควรเบิกบานพระทัย
เล่าสู่ทั้งหลายขอแสดงความยินดีด้วย”

ถึงไท่จงฮ่องเต้ผืนยิ้มพระโอษฐ์ ตรัสว่า “ข้าไม่คลั่งใจตาย ถือว่า
โชคดีมากแล้ว หลังจากนั้นขอให้ววนเซียนเซ่งทั้งหลายอบรมสั่งสอนให้มาก
ไว้”

หวินเย่เอาแต่นึกถึงเจียนอันฟงกู่และเสี่ยวเซี่ย ละเลยท่วงทำนอง
ความคิดในบทกวี หลังจากเอือนเอ่ยออกไป ค่อยนึกรอกกว่าหลี่ไปแต่งกวี
บทนี้เมื่อตอนเคราะห์ร้าย แต่ก็อัปจนปัญญา ตนเองเอือนเอ่ยออกไปแล้ว
ไม่อาจแก้ไขกลับกลาย ได้แต่ซ่อนตัวอยู่ข้างพระวรกายจางซุนของเฮา เห็น
พระพักตร์ของถึงไท่จงฮ่องเต้กลับคืนเป็นปรกติ ค่อยคลายใจลง

ในที่สุดมาถึงงานสำคัญของวันนี้ ม้าดำสองตัวลากรถคันหนึ่งเข้าสู่
ลานกว้าง บนรถม้าจัดวางลูกกลมทองเหลืองครึ่งลูกจำนวนสองลูก ยังมีถึง
น้ำขนาดใหญ่สองใบ ที่ด้านหลังตามติดด้วยม้าสิบหกตัว ล้วนแต่ฟุ้งพิสูง
ใหญ่ เมื่อเคลื่อนขบวนมาถึง ผู้ทรงพลยัง่ากลองมโหรีมา ดึงดูดความสนใจ

* บุคคลในยุคซุนชิว ช่วยเหลือโจวเจี้ยนล้มล้างฟูซา จากนั้นก็ช่วยโจวเซีต้อนตัวเร็นกาย คำขานจนเจริญรุ่งเรือง ได้รับ
สมญานามว่าเถาจุ่ง

ของผู้คน จับจ้องมองเป็นจุดเดียว

หลังจากนั้นทำการเชื่อมต่อเชิฐแขกหรือเข้ามา ตรวจสอบดูว่าลูกกลมติดตั้งกลไกหรือไม่ ผู้เฒ่าแล้วเหมยชมชอบวิชากลไก จึงเข้ามาตรวจสอบลูกกลมด้วยตัวเอง แน่ใจว่าไม่มีกลไกอันใด ค่อยอนุญาตให้หลิไ้ไ้ประกบรวมลูกกลมทั้งสองเข้าด้วยกัน เปิดรูข้างล่างออกกรอกน้ำเข้าไป จวบกระทั่งน้ำล้นออกมาค่อยหยุดไว้ ไซ้เชือกเอ็นวัวผูกมัดรู จากนั้นใช้กลองสูบลมมา สูบน้ำในลูกกลมออก

หวินเยยืนดูอยู่ด้านข้าง เห็นน้ำในลูกกลมถูกสูบออกมาราวเก้าส่วน กลองสูบลมไม่สามารถสูบน้ำออกอีก หลิไ้ไ้ค่อยสั่งให้รัดรูให้แน่น แล้วยกมือผลักลูกกลม ปรากฏว่าลูกกลมทั้งสองลูกผนึกแน่น

ยามนั้นขุนนางยกแตรซึ่งสถานศึกษาจัดสร้างขึ้นประกาศต่อผู้คนในบริเวณว่า ลูกกลมทั้งสองลูกประกบติดกัน ตอนนี้จะขอดูว่ามีพลังระดับใด ม้าสิบหกตัวลากดึงลูกกลมออกมาได้หรือไม่

หวินเยฟังคำอธิบายเช่นนี้ ถึงกับกััดฟันกรอด หากเป็นยุคสมัยปัจจุบัน นี่คงถูกผู้คนหัวร่อเยาะแทบตาย แต่หลิไ้ไ้กลับมีสีหน้ากระหยิ่มยินดี

คนเลี้ยงม้าหวดแส้เร่งรัดให้ม้าฟากละสองตัวออกแรงดึง ลากดึงลูกกลมขึ้นมา เชือกขอเกี่ยวที่ผูกมัดไว้ก็ถูกดึงจนตึง แต่ไม่ว่าใช้กำลังอย่างไร ก็ไม่อาจแยกลูกกลมทั้งสองลูกออกได้

ผู้เฒ่าควาหยางสั่งให้เพิ่มม้าข้างละสิบตัว ม้าทั้งสองตัวออกแรงลากดึง แต่ลูกกลมทองเหลืองคล้ายถูกหลอมเข้าด้วยกัน ไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

เร็วเกินไปหรือไม่

ผู้เฒ่าหลี่จ่างอรรถาธิบายว่า “ฟ้าดินก่อปรด้วยพลังหยินและหยาง ดำรงคงอยู่และพึ่งพาอาศัยกัน หยางถึงที่สุดก่อเกิดหยิน หยินถึงที่สุดบังเกิดหยาง มัจฉาไข่จึงหมุนรอบไม่สิ้นสุด หยินหยางสลับสับเปลี่ยนเข้าแทนที่ ประจวบกลางวันกลางคืน สุริยันจันทราหมุนเวียน เว่ยอ๋องเตียนเซียะบรรจพพลังหยินและหยางเข้าไปในลูกกลม พลังหยินหยางภายนอกคิดเข้าไปก็ไม่มีช่องทาง ได้แต่บีบอัดลูกกลมไว้ เป็นเหตุให้ลูกกลมทั้งสองซีกเกาะติดกัน ฝ่าบาทโปรดดู นี่เป็นถ้วยชาใบหนึ่ง พวกเราคิดเปิดฝாய้ายตาย แต่หากวิธีไม่ถูกต้องก็เปิดไม่ออก ยกตัวอย่างเช่น พวกเราตกลงไป ฝ่าถ้วยกับถ้วยชาจะฉีกกันแน่นกว่าเดิม ได้แต่ทุบถ้วยชาจนแตกค่อยกระทำได้”

นี่เป็นคำอธิบายต่อความมกตอากาศของผู้เฒ่าหลี่จ่าง หวินเย่รับฟังจนปากอ้าตาค้าง เฒ่าผู้นี้อาศัยอะไรอธิบายว่าความมกตอากาศเป็นเช่นนั้น

ถึงไท่จงฮ่องเต๋ทรงเกิดความสนพระทัยต่อความรู้เหล่านี้ ตรัสถามว่า “หลี่จ่างเซียนเชิง ซิงเชวี่สั่งให้ผู้คนลากม้าออกไป เป็นวิธีเดียวกับการเปิดถ้วยน้ำชา?”

“ฝ่าบาทกล่าวถูกต้อง แต่คิดใช้ม้าลากดึงลูกกลม แรงดึงของม้าต้องมากกว่าพลังหยินและหยางในลูกกลม เว่ยอ๋องเตียนเซียะใช้วิธีนี้ทดสอบพลัง

หยินและหยาง เป็นที่นับถือเลื่อมใสของเล่าฮุนัก หลายปีมานี้พวกเราถกถึงหยินหยาง ถกถึงพลังฝีมือ แต่ไม่ได้นึกถึงวิธีนี้พิสุจน์ถึงการคงอยู่ของพลังชี ช่างโศกเขลานั้น"

การดำหนิตัวเองของผู้เฒ่าหลี่จ่าง สร้างความภาคภูมิใจพระทัยแก่ถึงไท่จงฮ่องเต๋ยিং รับสั่งว่า หลี่ไท่สร้างความปลอดภัยเวียนเกล้าแก่พระองค์อย่างไร จ่างซุนของเขาก็กล่าวผสมโรงอยู่หลายคำ

ม้าลากตึงเพิ่มเป็นสิบหกตัว ลูกกลมทั้งสองซีกยังไม่ขยับเขยื้อนสุดท้ายเพิ่มเป็นม้ารี้สิบตัว เชือกที่ผูกโยงกับลูกกลมก็เปลี่ยนเป็นโซ่เหล็ก เสียงโซ่เหล็กเสียดสีกันระคายหูยิ่ง

หวินเย่ผุดลุกขึ้น คิดบอกว่าการทดลองในตอนนี้นำสู่ช่วงอันตรายยามใดที่ลูกกลมถูกกระชากตึงออก ภายใต้ปฏิกิริยาติดกลับ ลูกกลมครึ่งซีกที่หนักห้าหกลิบซึ่งหวดใส่ร่างผู้คน ยังรุนแรงกว่าค้อนดาวตกมากนัก

พลันบังเกิดเสียงระเบิดหนักๆ ลูกกลมทั้งสองซีกแยกออกจากกัน ลูกกลมพร้อมด้วยโซ่เหล็กหวดใส่ตะโพกม้าที่อยู่ทางด้านหลังตัวหนึ่ง จนม้าลอยลิ่วออกไป ยังมีม้าอีกสองตัวสายบังเหียนฉีก ม้าที่ร่างบาดเจ็บล้มฟาดพื้น กระดุกสีแดงทะลุผิวหนังออกมา คอม้าก็บิดหัก เลือดไหลออกจากจมูกปาก ชักกระตุกตลอดเวลา ดูท่าไม่มีชีวิตรอดแล้ว

หลี่ไท่ไม่สนใจม้าตาย หากวิ่งไปลูบลำลูกเหล็กครึ่งซีกที่เหี่ยวแพบลง คล้ายเสียดายยิ่ง ราชองครักษ์หยิบลูกเหล็กอีกครั้งซีกที่ฝังดินขึ้นมาวางลงที่ข้างกายของเขา

ถึงไท่จงฮ่องเต๋เสด็จลงจากเวที ทอดพระเนตรม้าที่กลายเป็นเลือดเนื้อเลอะเลือน รับสั่งให้ราชองครักษ์เคลื่อนย้ายซากม้าไป จากนั้นตรัสต่อหลี่ไท่ว่า "การทดลองของเจ้าในวันนี้ประสบความสำเร็จ ลูกกลมบีแบนก็บีแบนไป สามารถหลอมสร้างขึ้นใหม่ ตอนนี้เจ้ารับการแสดงความยินดีจากผู้คนเถอะ นี่เป็นเกียรติยศที่เจ้าสมควรได้รับ"

หลี่เฉิงเฉียนกับหวินเย่จุ่งมาหาตัวหนึ่ง บนม้าขาวประดับด้วยดอกไม้ที่ตัดเย็บจากผ้าดินเงินดินทอง ทั้งสองออกแรงยกร่างหลี่ไท่ขึ้นไปบนหลังม้า หลี่เฉิงเฉียนทำหน้าที่จูงสายบังเหียน หวินเย่ติดตามอยู่หลังม้า เดินรอบลานกว้างรอบหนึ่ง

ชาวถังมีประเพณีสตรีโยนผลไม้ให้กับชายคนรัก ดังนั้นปรากฏผลไม้โยนให้กับบุรุษทั้งสาม หากว่าเป็นพุทรา ก็รับเอาไว้ส่งเข้าปากรับประทาน ผลสาละก็ไม่ว่า แต่หากโยนแตงหวานให้ อาจแฝงเจตนาารมณ์ชาตกรรม

ไม่มีผู้ใดกล้าโยนใส่หลี่เฉิงเฉียน ส่วนหลี่ไท่เป็นตัวเอง จึงได้รับทั้งพุทรา ผลสาละ ลูกพลับ หลี่ไท่รับพุทราสองลูกไว้รับประทาน ทั้งยืมให้กับสตรีเหล่านั้น

สำหรับกับหวินเย่ก็ไม่ยังมือไว้ ชาวเมืองฉางอานแย่งกันจัดการกับเภทภยอันดับแรกของฉางอาน พุทรา ผลสาละ ลูกพลับโยนให้กับสองพี่น้องตระกูลหลี่ ที่เหลือล้วนประเคนให้กับหวินเย่ หวินเย่ต้องต๋อยแตงหวานที่สุกงอม จากนั้นต๋อยตันอ้อยที่กัดกินครึ่งหนึ่งปลิวกระเด็น แต่แล้วศิระะถูกของแข็งทุบใส่ จนหน้ามีดตาลาย เห็นเป็นทับทิมผลหนึ่ง ของสิ่งนี้ไม่ต่างกับก้อนหินก้อนหนึ่ง

เมื่อมองไปบนเวที เห็นหลี่ไหวเหยินแยกเขี้ยวหัวร่อให้กับเขา ไม่ต้องถามก็ทราบได้ เป็นตัวบดขยี้ขัดขวางใส่เขา เหตุใดเพียงขวางใส่เราคนเดียว ดังนั้นซี้มือไปยังหลี่เฉิงเฉียนที่อยู่หน้าสุด เป็นความหมายว่าอย่าได้ปล่อยปละละเว้นเขา ผู้อื่นมีข้อกริ่งเกรง หลี่ไหวเหยินหามีไม่ จึงหยิบทับทิมขึ้นมาผลหนึ่ง แต่ครุ่นคิดดูเห็นว่าไม่ถูกต้อง จึงเปลี่ยนเป็นขวางลูกพลับออกไป หลี่เฉิงเฉียนกระทั่งชมดูยังไม่ชมดู ก็ต๋อยลูกพลับจนเนื้อผลไม้ปลิวกระจ่าย

ไหวเจี๋ยที่นั่งอยู่ด้านข้างเห็นหลี่ไหวเหยินลงมือ ก็ไม่แสดงความ

อ่อนด้อย ไทจิอเตียนเซียเพิ่งต่อຍລຸກพลับแตกกระจาย ก็ถูกสาส์นผลหนึ่ง
 ชัดใสปลายคาง หากมิใช่คิดรักษานุคลิกไว้ คงเจ็บปวดจนกระโดดปราด
 ขึ้นมา

หวินเย่เพียงซัดขว้างแดงหวานครึ่งลูกไปบนเวที ก็ปรากฏผลไม้
 ซัดขว้างมาอย่างมิดฟ้ามัวดิน ได้แต่ผละจากสองพี่น้องตระกูลหลี่ วังหนี
 หัวซุกหัวซุน

ถึงไท่จงฮ่องเต๋ทรงชี้ไปที่หวินเย่ รับสั่งต่อผู้เฒ่าควาหยางว่า “ท่าน
 ดู คนมีศักดิ์เป็นโหวแหย กลับต่อสู้กับเหล่าสตรี หากแพ้ออกไป ต้าถึงจะ
 รักษาหน้าไว้ได้อย่างไร ขอท่านทั้งหลายอบรมสั่งสอนให้มากไว้”

ผู้เฒ่าควาหยางกลับกล่าวว่า “ในความเห็นเล่าฮู บุรุษหนุ่มนี้ยังรักษา
 ดวงใจอันบริสุทธิ์ไว้ ถือว่าหายากยิ่ง”

วันนี้ชาวเมืองฉางอานได้เปิดหูเปิดตา เห็นม้าสี่蹄ตัวดังลูกกลมแยก
 ออก ยังเห็นคนสูงศักดิ์สามคนถูกเหล่าสตรีขว้างผลไม้ใส่จนเตลิดเปิดหนี
 ดังนั้นแยกย้ายกลับบ้านไป

ระหว่างที่เดินทางกลับเขาอี้ซาน ไฮปาเรียพร่ำกล่าวว่า “หวินเย่ หลี่
 ชิงเซวี่มาจากตระกูลใหญ่ วันนี้รวบรวมเงินได้มากน้อยเท่าใด สามารถ
 แบ่งปันแก่เราหรือไม่ เราจะได้ใช้เนรมิตเงินบริสุทธิ์และทองแท้”

หวินเย่ตัดบทว่า “อย่าได้เพ้อฝันไป ไม่มีเงินบริสุทธิ์และทองแท้ มี
 แต่นักหลอกลวงต้มตุ๋น ในโลกแห่งความเป็นจริง โจวซือ* จะไม่แปลงเป็น
 โรคเฝือกมาข่มขืนท่าน ข้าพเจ้าจะไม่แปลงท่านเป็นห่านฟ้า หลี่ไท่ก็ไม่ได้
 แปลงเป็นเจ้าชายกบ ยังคงสงบจิตใจค้นคว้าต่อไป”

ไฮปาเรียลืมหูลงมกกว้างกล่าวว่า “ท่านกล่าวอันใด ห่านฟ้าอันใด
 ยังมีเจ้าชายกบ อย่าได้นำโจวซือมาล้อเล่น พระองค์จะปลดปล่อยสายฟ้า
 ฟาดใส่ท่าน”

* ซิอุสซึ่งเป็นประมุขของปวงเทพเจ้าในเทพนิยายกรีก

หวันเย่มองดูไฮปาเรียด้วยความเศร้าเสียใจ ผู้ที่ศึกษาค้นคว้าทาง
วิทยาศาสตร์ กลับหมกมุ่นกับวิชาเล่นแร่แปรธาตุ ตนเองคิดเผยแพร่ทฤษฎี
ยุคปัจจุบัน ไซ้เร็วเกินไปหรือไม่?

ลาลับจากโลก

หลังจากพบปะสนทนากับไฮปาเธีย หวินเย่ก็อารมณ์ไม่ดี หากบอกว่าในโลกนี้มีคนใกล้ชิดกับเรื่องราวอันลึลับที่สุด คนผู้นั้นคือตนเอง

ผู้อื่นเพียงก้าวข้ามระยะห่าง ตนเองกลับก้าวข้ามกาลเวลา ก่อนที่จะมาถึงด้าถัง หวินเย่ไม่ว่าเข้าวัดวา หรืออารามพรต หรือว่าเข้าโบสถ์ ล้วนแสดงความเคารพอย่างสูง นี่เป็นความเคยชินประการหนึ่ง หรืออาจบอกว่าขณะที่ตนเองตกอยู่ในภาวะละล้าละลัง หวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือสักครา

แต่นับตั้งแต่มาถึงด้าถัง เขาก็ปราศจากศรัทธาจิตอีก พังดูน่าหัวร่อนัก ตนเองที่เป็นศิษย์ของเซียนพิเศษ กลับไม่เชื่อเรื่องประหลาดเหลวไหล

เอียนจือซุยก็น่าเชื่อว่าจะเหาะเหินสามเษมิสิ่งศักดิ์สิทธิ์ บอกว่าหลังจากที่ตนเองตายแล้ว จะขอดูว่ามีภูตเทพหรือไม่ หลังจากนั้นจะมาเข้าฝันบอกต่อหวินเย่

ร่างกายของท่านผู้เฒ่าอ่อนแอถึงขีดสุด หวินเย่ตั้งใจปรุงไข่มุนีเต้าหู้ให้ ท่านผู้เฒ่ารับประทานไม่กี่คำ ก็รับประทานไม่ลง นี่ความจริงเป็นอาหารโปรดของเขา ทุกครั้งสามารถรับประทานสองชาม ครั้งนี้กลับรับประทานไม่ลง

หวินเย่สนทนาเป็นเพื่อนกับท่านผู้เฒ่า ลูกหลานตระกูลเอี้ยนอยู่ด้านข้าง ไม่ว่าที่หวินเย่กล่าวน่าหัวร่อหรือไม่ ทุกผู้คนล้วนหัวร่อดังๆ ออกมา เมื่ออาทิตย์ลลับฟ้า หวินเย่กล่าวคำอำลา ท่านผู้เฒ่าพลันยิ้มออกมา กล่าวกับหวินเย่ว่า “เราจะไปแล้ว” จากนั้นหัวร่ออย่างซุกซนราวกับเด็กทารก

หวินเย่บังเกิดความหดหู่ใจ น้ำตาไหลหลั่งออกมา กล่าวเสียงสั่น เครื่อต่อหลานชายของเอี้ยนจือซุ่ยว่า “หลังจากที่ท่านจากไป ไม่ต้องแจ้งต่อข้าพเจ้า” กล่าวจบเร่งวิ่งไฉควบขับจากไป

หลานชายของเอี้ยนจือซุ่ยถ่ายทอดคำพูดที่ไรรมารยาทนี้ต่อญาติผู้ใหญ่ ทั้งหมดล้วนรำให้ออกมา เตรียมจัดงานศพทั้งยามวิกาล เขียนเทียบแจ้งข่าวมรณกรรมจำนวนมาก แต่ไม่แจ้งต่อตระกูลหวิน

หวินเย่กลับถึงบ้าน จัดการเรื่องในบ้าน จากนั้นเข้าพักนอนอยู่ที่น่ารำคาญที่สุดบนเขาอีซาน แว่วเสียงน้ำตกดังไม่ขาดหู แม้แต่เงินเย่าจินที่ชมชอบน้ำตกที่สุด เพียงพักอยู่สามวันก็เกลียดเปิดหนีไป

ตอนนี้เข้าสู่ฤดูสารทแล้ว หนองบึงได้น้ำตกคงมีห่านฟ้าเล่นน้ำอยู่หลายตัว หวินเย่พลันบังเกิดอารมณ์สนุก ถอดเสื้อคลุมบนร่างออก คงเหลือแต่เสื้อชั้นในที่เบาบาง กระโดดลงจากตาดฟ้า ย่องผีเท้าเข้าหาห่านฟ้า แต่พอเข้าใกล้ ห่านฟ้าก็บินเลียดผิวน้ำ กางปีกขนาดใหญ่ออก สะเก็ดน้ำกระเซ็นใส่หน้าหวินเย่ หวินเย่ไล่กวัดตาม แต่ความเคลื่อนไหวของห่านฟ้ารวดเร็วกว่ามากนัก สุดท้ายถีบเท้าพ้นจากผิวน้ำ กางปีกโบยบินจากไป

หวินเย่เหม่อมองห่านฟ้าที่โบยบินไปไกล เดินย่ำน้ำไปหลายก้าว จวบกระทั่งน้ำในบึงท่วมข้อเท้าค่อยหยุดยั้งลง ลมเหน็บหนาวที่แผ่ละอองน้ำโชยมาปะทะหน้า เขากางแขนออกคิดให้ความเหน็บหนาวนี้ดับความร้อนรุ่มในใจ

ร่างกายของเขาเย็นเฉียบ แต่จิตใจกลับร้อนรุ่ม การบำเพ็ญเพียรใน

รอบเดือนล้วนสูญเปล่า ผู้เฒ่าเอียนหลอกลงคน ไม่ได้มาเข้าฝัน ดูท่าไม่มี
ภูตเทพอันใด ท่านลาโลกไปอย่างเงียบเชียบ

หลิวจินเป่ากระซิบบอกต่อหวินเย่ว่า “โหวแหย ไปแล้ว”

หวินเย่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “อันใดไปแล้ว”

“ท่านไปแล้ว ผู้น้อยขี้น้ำไล่กวาดตาม ยิงมันร่วงลงมา พวกเรา
รับประทานท่านเช่นกัน”

หวินเย่หัวร่อออกมา วกน้ำในหนองบึงขึ้นมาล้างหน้า จากนั้นกล่าว
กับหลิวจินเป่าว่า “รีบเก็บข้าวของ พวกเราจะกลับบ้านกัน น้ำตกนี้ราคา
แพงไปแล้ว หากอยู่ต่อคงต้องเสียสติแน่นอน”

หลิวจินเป่าถอนหายใจโล่งอก หยิบรองเท้าที่แห้งสะอาดให้โหวแหย
ผลัดเปลี่ยน รองเท้าหวินเย่กลับขึ้นไปบนดาดฟ้า ก็ร้องสั่งให้ป่าวไพร่เก็บ
ข้าวของเตรียมกลับบ้าน

หวินเย่ใช้ขลุ่ยสัตว์ห่อหุ้มร่าง ขึ้นรถม้าเดินทางกลับบ้าน นั่งสัปหงก
ไปตลอดทาง สมองเว้งว่างเปล่า หากว่าเขาบำเพ็ญธรรม ตอนนี้คงเข้า
ฌานสมาบัติแล้ว

ขอเพียงไม่กลับบ้าน ชินเยี่ยจะร้องห่มร้องให้ ตอนนี้หลี่อันหลั่นก็
ร้องให้ แม้แต่เสี่ยวหลิงดังยังร้องให้ตาม มีแต่นายน้อยตระกูลหวินทั้งสอง
หัวร่อว่า หลี่หยงยังเกาะขาบิดาขอของขวัญ หวินเย่อุ้มบุตรชายทั้งสองขึ้น
มา หัวร่อดังๆ เข้าประตูบ้านไปค้ำหน้าท่านย่า สตรีนาราคาณิก ไม่มีเรื่อง
ใดก็ร้องให้

“เย่เอ้อ เอียนเหล่าเขียนเชิงจากไปแล้ว พังว่าจากไปตอนไก่ขัน คน
ที่จากไปในเวลานี้ไม่มีใดเสียใจอีก ผู้ที่ส่งศพมีจำนวนนับหมื่น ฝ่าบาทฝัง
ท่านผู้เฒ่าอยู่ในเขตพระสุสาน เนื่องจากภูเขายังไม่ขุดเจาะ จึงฝังไว้ก่อน
รอจนขุดเจาะภูเขา ค่อยจัดตั้งรูปคนที่หน้าสุสาน ท่านผู้เฒ่าได้รับ
สมณนามย้อนหลังว่าเหวินเจิ้ง (อักษรเที่ยงธรรม) บ้านเราไม่ได้ไป

ร่วมงาน ไซเลียมารยาทไปหรือไม่”

หวินเย่ประคองท่านย่าเดินเล่นในสวนไม้ดอก เห็นท่านผู้เฒ่าเอ่ยถึง เอียนจือชุย บังเกิดความเศร้าเสียใจอยู่บ้าง จึงกล่าว “ท่านย่า การแสดงความเคารพต่อคนผู้หนึ่ง ไม่แน่ว่าต้องแต่งกายไว้ทุกข์ เพียงจดจำไว้ในใจก็พอ เอียนเชียนเซิงชี้ช่องทางแก่ข้าพเจ้า เพียงพอกับการเป็นแนวทางสำหรับข้าพเจ้าไปชั่วชีวิต ท่านผู้เฒ่าลาโลกไป ข้าพเจ้าไม่สบายใจยิ่ง หากไปร่วมงานศพ ไม่แน่ว่าจะเสียกิริยา เช่นนี้ดีแล้ว รอจนปีหน้าจัดตั้งป้ายสุสานให้กับท่านผู้เฒ่า พวกเราค่อยไปร่วมงาน”

“เด็กผู้นี้กล่าวเหลวไหล ระวังว่าตระกูลเอียนจะโทษว่าตำหนิ”

ท่านย่าตีมือหวินเย่คราหนึ่ง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้น ขอเพียงหลานชายหลุดพ้นจากความเศร้าโศกก็ประเสริฐ

ซินเยี่ยขบกัดใบหูของหวินเย่ บอกกล่าวว่า “สตรีเกาหลีนั่นคลอดบุตรแล้ว เป็นทารกชาย ตลอดทั้งวันอุ้มทารกไม่ปล่อย พวกเราส่งน้ำแกงบำรุงร่างกายไป นางก็ไม่ดื่ม ทุกวันไปที่ตลาดซื้อผักรับประทาน แม้กระทั่งน้ำดื่ม จะรอให้ลูกสุนัขที่นางเลี้ยงไว้ดื่มแล้วค่อยดื่ม รวากับว่าบ้านเราจะทำร้ายทารกถึงแก่ชีวิต สตรีเกาหลีมินิสิยระแวง ตลอดทั้งวันถือปิ่นปักผมไว้ ไม่ทราบระวังป้องกันผู้ใด?”

“โดยหลักใหญ่ระวังป้องกันข้าพเจ้า ตระกูลหวินไม่ต่ำช้าถึงเพียงนี้ แกโซมุกลับเกาหลิไปแล้ว ฟังว่าตระกูลของมันเริ่มออกจากเมืองเปียงยาง นี่เป็นलगบอกเหตุของการก่อกบฏ อีกครั้งปีพวกเราส่งสตรีเกาหลิกับทารกกลับเกาหลิ ทารกนี้จะเร่งฝึกหัดก่อกบฏของแกโซมุเร็วขึ้น มิใช่เพื่อตัวมันเอง แต่เพื่อทารก”

ซินเยี่ยรับฟังแผนการของฟูจวิน หาแสดงความเห็นอันใด เรื่องการทหารของบุรุษสุดที่สตรีนางหนึ่งจะวิพากษ์วิจารณ์ได้ แต่ว่าคาราวานพ่อค้าของตระกูลหวินควรล่าถอยกลับมาหรือไม่ ถือเป็นหน้าที่ของนาง

หวินเย่กล่าวว่า “ต้องล่าถอยกลับมา ท่านทราบหรือไม่ ขณะที่ข้าพเจ้าเข้าตีเมือง คนของบ้านชนบทสามคนทำหน้าที่เป็นสายภายใน ให้พวกมันล่าถอยกลับมา ยามใดที่แกโซมุขึ้นครองอำนาจ เรื่องแรกที่มันกระทำคือชำระสะสางใหญ่ ขอเพียงเป็นชาวถึงจะตกอยู่ในอันตราย ท่านเตรียมการแต่เนิ่นๆ เถอะ”

ซินเย่ผงกศิระะ ล่าถอยไปหารือกับหลี่อันหลันถึงเรื่องการถอนกำลังของตระกูลหวินกลับมา ส่วนหวินเย่มาถึงตัวตึกของยองฮวาน ผลักประตูตึกเข้าไป เห็นยองฮวานกำลังป้อนนมให้กับทารก พอเห็นหวินเย่เดินเข้ามา นางไม่หยุดชะงักลง หากมองดูทารกของตัวเองด้วยความเวทนาสงสาร

“หวินโหว ถึงเวลาของเราสองแม่ลูกแล้วกระมัง หลายวันนี้เรากระทั่งหลับตาลงยังไม่กล้าหลับ เราเหน็ดเหนื่อยยิ่ง นึกภาวนาว่าทารกมีชีวิตอีกหนึ่งวัน ถือว่ามีชีวิตอีกหนึ่งวัน ตอนนี้อยู่ถึงสุดปลายแล้วกระมัง เรากับทารกคงไม่มีประโยชน์ใช้สอยอีก หากคิดฆ่าทารก ให้เราลงมือเองได้หรือไม่?”

ยองฮวานมีท่าทีอิดโรย คล้ายกับจะล้มลงได้ทุกเมื่อ แต่ว่าจิตใจยังเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ไม่สามารถประนีประนอมได้

หวินเย่กล่าวว่า “ยองฮวาน ท่านได้รับความเคารพยกย่องจากข้าพเจ้า ไม่ว่าในฐานะคนรัก หรือว่ามารดา ท่านล้วนโดดเด่นเหนือใคร ดังนั้นข้าพเจ้าให้เวลาท่านพักฟื้นครึ่งปี ทารกจะได้เติบโตใหญ่นี้นี้ พวกท่านสองแม่ลูกกลับเกาหลีไปเถอะ คาราวานพ่อค้าของตระกูลหวินจะส่งท่านถึงชายแดน ท่านเขียนจดหมายถึงแกโซมุให้มารับท่านเถอะ พวกท่านสองแม่ลูกไม่มีประโยชน์ใช้สอยต่อข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าไม่อาจหักใจฆ่าพวกท่านสองแม่ลูก ยังคงคืนให้แก่แกโซมุ”

กล่าวว่าจบหมุนตัวจากไป เพิ่งออกจากประตูตึกที่ด้านหลังบังเกิดเสียงระบายนมหายใจโง่อกของยองฮวาน

เสวียนจิ้งมาทิง

ผู้คนมีชีวิตอยู่ในโลก ต้องผ่านขั้นตอนของการต่อสู้ดิ้นรน ต่อให้ท่านไม่มีเป้าหมายอันใด ก็ต้องวิ่งเต้นเพื่อปากท้อง ยิ่งเป็นคนที่เข้มแข็ง ยิ่งวาดหวังว่าจะพบพานคู่มือที่กล้าแข็ง เจ้าชีวิตขุนนางที่ปราศจากคู่มือล้วนแต่เปลี่ยวเหงา

เจ้าชีวิตที่กล้าแข็งในประวัติศาสตร์ พอถึงปัจฉิมวัยกลับกลายเป็นโหดร้ายทารุณ สาเหตุส่วนใหญ่คือไม่มีเป้าหมายของชีวิต หากไม่หมกมุ่นอยู่กับสุรานารี ก็คิดใช้การฆ่าฟันตอบสนองความกระหายเลือดของตนเอง จินซีฮ่องเต้เป็นเช่นนี้ ฮันอู๊ดี้เป็นเช่นนี้ ในฐานะขุนนางที่ใกล้ชิดกับถึงไท่จงฮ่องเต้ หวินเย่สามารถรู้สึกถึงความคิดฆ่าฟันของพระองค์

"หวินเย่ หากข้ามีโอกาสนำมาเหล็กสิบหมื่น คงกวาดพิชิตไปทั่วแผ่นดิน โลกใบนี้เล็กเกินไป เล็กจนข้าแทบหายใจไม่ออก หอเก่งในวังก็ต่ำเตี้ยเกินไป ทำให้ข้าไม่สามารถมองเห็นถึงหมื่นลี้ ต่อให้ใช้หนังม้าห่อศพ ข้าก็ปลาบปล้มยินดี"

ถึงไท่จงฮ่องเต้พอเสวยน้ำจันท์เข้าไปก็คล้ายสูญเสียดวงพระสติสัมปชัญญะ หวินเย่แน่ใจว่าพระองค์ไม่ได้เมามาย หากหงุดหงิดพระทัย จ้างขุนของเฮาพอฟังว่าถึงไท่จงฮ่องเต้รับสั่งถึงความตาย ก็หลั่งน้ำ

พระเนตรออกมา อ่อนวอนฮ่องเต้อาจได้รับสิ่งคำนี้อีก

ถึงไท่จงฮ่องเต้ทรงกุมพระหัตถ์ของจางซุนของเฮาไว้ พลังตรัสถามว่า “หวินเย่ ข้าถามเจ้าเหตุใดไม่ตอบคำ?”

หวินเย่กราบทูลว่า “ฝ่าบาท ท่านเพียงนั่งอยู่ในนครฉางอาน ทัวทั้งแผ่นดินก็ศิโรราบ นี่จึงเป็นแบบฉบับของผู้บัญชาการศึกษาที่วางแผนในกระโจม พิชิตชัยที่ห่างไปพันลี้ หากต้องนำทัพด้วยตัวเอง ดีเมืองยึดค่ายออกจะเสื่อมเสียพระเกียรติ ต่อให้สังหารข้าศึก ออกจะไม่คู่ควร”

ถึงไท่จงฮ่องเต้คล้ายอาละวาดผ่านไป พระทัยค่อยสงบลง ดังนั้นประทับลงเสวยปู จางซุนของเฮาก็ใช้ทัพพีเงินแคะมันปูถวาย เดือนเก้าปฐพีตัวอ้วนที่สุด เดือนสิบปฐพีตัวเมียเริดอร่อยที่สุด ฤดูเบญจมาศแบ่งบาน รับประทานปูเป็นความสุขอย่างยิ่งยวดของผู้คน

“หวินเย่ ฟังว่าเจ้าอยู่ที่หอฟังเสียงคลื่นเป็นแรมเดือน เจ้าพักอยู่ได้หรือ?”

จางซุนของเฮาสงพระทัยต่อความเคลื่อนไหวของหวินเย่ตลอดมา หวินเย่เศร้าเสียใจต่อการตายของเอียนจือซุย พักอยู่ที่หอฟังเสียงคลื่นที่ยากอาศัยอยู่ได้ กลายเป็นเรื่องราวที่โจษขานทั่วนครฉางอาน คำกล่าวของหวินเย่ที่บอกว่าไม่ต้องแจ้งข่าวการตายของท่านผู้เฒ่า ก็ถูกยึดถือเป็นการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของผู้คน

หวินเย่กล่าวว่า “ทูลเหินยงเหินยง ระหว่างนี้ในใจของเงินผู้น้อยคล้ายสุ่มไฟกลุ่มหนึ่ง ความจริงสะกดระงับได้ แต่การลาโลกของเอียนเหล่าเซียนเชิงคล้ายราดน้ำมันลงบนกองไฟ เพื่อไม่เสียกิริยา เงินผู้น้อยจึงขังตัวเองอยู่ในหอฟังเสียงคลื่น คิดหาช่องทางระบายออก”

ถึงไท่จงฮ่องเต้ตรัสถามด้วยความสนพระทัยว่า “สุดท้ายดับไฟในอกได้หรือไม่?”

หวินเย่แบมือทั้งสอง กล่าวว่า “ไม่มีประโยชน์แม้แต่ร้อย ข้าพเจ้า

คาดว่าหากให้ข้าพเจ้าไปยังเกาหลีอีกครั้ง อาจดับไฟในอกลงได้"

ถึงไท่จงฮ่องเต๋ทรงทิ้งข้าพเจ้าข้างหนึ่งลงบนโต๊ะ ตรัสว่า "เราเข้าใจว่าเจ้ามีวิธีดับไฟในอก ที่แก้คิดอาศัยการฆ่าฟันและการทำศึกบรรลุนิเวศประสงค์ อย่างนั้นอย่าได้คิดหมายแล้ว หลายปีนี้พวกเราเจ้าชีวิตขุนนางไม่ได้สู้รบ ที่สู้รบเป็นหลี่จิ้ง ข้าล้วนหมกมุ่นอยู่ในวัง เจ้ายังคงไปสอนหนังสือที่สถานศึกษาเถอะ หากไม่อาจสะกดระดับ พวกเราก็คงใส่ชุดเกราะ เข้าประจัญบานสักครา"

หวินเย่กล่าวเสียงละห้อยว่า "ไม่ เป็นพระองค์ทพดีข้าพเจ้าข้างเดียว ข้าพเจ้าได้แต่ไปทพดีข้างขุนชง หลี่ไหวเหยิน เฉินซุ่มอกกับพวก ถึงแม้ข้าพเจ้าสู้พวกมันไม่ได้ แต่ยังไม่ถึงกับถูกทพดี"

เขากล่าวตามความสัตย์ ถึงไท่จงฮ่องเต๋ได้แต่ทอดถอนพระทัย ปัญหาของพระองค์ต้องพึ่งพาพระองค์คลี่คลายเอง

ข้างขุนฮองเฮาทอดพระเนตรฮ่องเต๋ จากนั้นเหลียวพระพักตร์ไปทีหวินเย่ พลันปรบพระหัตถ์ตรัสว่า "ฝ่าบาท ท่านเกิดมารในจิตใจอีกแล้ว หวินเย่ก็มีอาการไม่เบา มิสู้ให้เงินเข้าไปนิมนต์หลวงจีนสูงศักดิ์ ผู้อาวโส ลัทธิเต๋า ตลอดจนวูซือซาม่าน* ทั้งหลายมายังฉางอาน ทำพิธีขอพรให้กับฝ่าบาทเป็นอย่างไร?"

หวินเย่ชูมือสนับสนุน หากว่าถึงไท่จงฮ่องเต๋ไม่อาจขจัดความกลัดกลุ้มพระทัย ยืนกรานประลองยุทธ์กับตนเอง คงย่ำแย่แล้ว ส่วนหลวงจีนสูงศักดิ์จะสวดมนต์อย่างไร นักพรตลัทธิเต๋าร่ายเวทอย่างไร หาเกี่ยวข้องกับตนเองไม่

ถึงไท่จงฮ่องเต๋ทรงแค้นเสียงดังเฮอะ ตรัสว่า "ฮองเฮายังไม่ทราบ ต่อให้ท่านไม่ป่าวประกาศชักชวน ปวงเทพทั้งหลายยังจะมาถึงฉางอาน เสวียนจิ้ง** กลับมาแล้ว ที่ร่วมทางยังมีนิรมานกายของเจ้าแห่งนกยูง

* พ่อมดหมอผี

** พระถังซำจั๋ง

เจ้าป่าเจ้าเขาอีกสองท่าน เมื่อหนึ่งเดือนก่อนเข้าด่านอีหมิงกวมาแล้ว คาดว่าอีกไม่กี่วันจะมาถึงฉางอาน พังว่าการเดินทางของเสวียนจิ้งครั้งนี้มีผลรับมากมาย ได้พระคัมภีร์หนึ่งพันสามร้อยห้าสิบเล่ม ข้าคิดขอให้เสวียนจิ้งลาสิกขา รับราชการเป็นขุนนาง หวินเย่ เจ้าเห็นเป็นอย่างไร?”

หวินเย่มีสีหน้าประหลาดพิกล เสวียนจิ้งกลับถึงด้าถังก่อนกำหนด อาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับชะตากรรมของสถาบันสงฆ์ แต่เหตุใดไม่มีเทพวานร คงมีแต่มยุรวิยาราช ยังมีเจ้าป่าเจ้าเขาอีกสององค์ เป็นตือโป๊ยก่ายและซัวเจ๋งหรือ?

ถึงไท่จงฮ่งจะได้พบว่าหวินเย่ใช้ความคิด จึงไม่ใส่พระทัย หากรับสั่งต่อจางซุนฮองของเธอว่า “คนยังไม่มาถึงฉางอาน ด่านานเรื่องราวต่างๆ ก็ถูกถ่ายทอดมาถึงฉางอาน มีคนบอกว่าเสวียนจิ้งเดินทางถึงทุ่งราบปรก้าง พบเห็นมังกรดินพลิกตัว สูดท้ายกลายเป็นก้อนหิน ได้ก้อนหินมีพุทธรูปองค์หนึ่ง ตรัสถามว่าตอนนี้เป็นเวลาใด เสวียนจิ้งบอกออกไป พุทธรูปในก้อนหินบอกว่ากำลังจะมีพระใหม่มาโปรดสัตว์ พระองค์เตรียมหัลบันนิทรา จนถึงยุคของพระใหม่ค่อยตื่นขึ้นมา ข้าต้องการทราบว่าพระใหม่นี้เป็นใคร?”

หวินเย่กล่าวอย่างสงสัยใจว่า “เสวียนจิ้งเป็นหลวงจีนที่มีศรัทธาจิตอันแน่วแน่ ดังนั้นเดินทางหลายหมื่นลี้ไปยังชมพู่ทวีปเพื่ออัญเชิญพระไตรปิฎก ด้วยสมองของท่าน ต้องไม่นึกถึงเรื่องราวประหลาดพิกลเหล่านี้ ครั้งกระโน้นเงินผู้น้อยขอให้ท่านจดบันทึกเรื่องราวที่พบเห็นในแดนตะวันตก คาดว่าท่านคงทำตามที่ได้ตกลงไว้ ส่วนพระคัมภีร์ที่มาจากชมพู่ทวีป คงเป็นพระคัมภีร์โบราณ สำหรับพระพุทธรเจ้า ประกอบด้วยพระพุทธรเจ้าในอดีต พระพุทธรเจ้าในปัจจุบัน และพระพุทธรเจ้าในอนาคต

“ตอนนี้ด้าถังเราเรียกเก็บภาษีจากสถาบันสงฆ์ ทั้งห้ามมิให้เด็กเล็กออกบวช พวกเขาคงเห็นว่าฝ่าบาทคิดสะกดสถาบันสงฆ์ไว้ จึงกล่าวขวัญ

ถึงเรื่องราวต่างๆ วิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง หวังชุบสร้างชีวิตใหม่ขึ้น"

จำขุ่นของเฮาตรัสว่า "เราเคยเห็นเสวียนจั้ง พบว่าเป็นหลวงจีนสูงศักดิ์ หากว่าท่านไม่มีความคิดเป็นอื่น เรากียินดีสนับสนุนท่าน"

ถึงไท่จงฮ่องเต้ตรัสเสียงเคียดว่า "ไม่สนับสนุนก็ได้ หลวงจีนทั้งประเทศล้วนมุ่งหน้ามายังฉางอาน แม้แต่ธรรมาจารย์ซีหัวแห่งเหอเป่ย์ ก็เดินทางมายังฉางอาน ข้าคิดชมดูว่าเหล่าหลวงจีนคิดอ่านอย่างไรกันแน่"

หวินเย่พอฟัง รู้สึกกลางหลังเย็นระวบ หรือว่าพระองค์เตรียมลงมือ ครั้งก่อนมีหลวงจีนนักพรตเสียชีวิตมากมาย หรือยังไม่พอ

หวินเย่ตกลงใจว่าพอกลับบ้าน จะปิดประตูบ้านช่อง ไม่พบผู้ใดทั้งสิ้น แม้แต่พิธีต้อนรับเสวียนจั้งก็ไม่ไปแล้ว

สำแดงฤทธา

หวินเย่พอกลับถึงสถานศึกษา ก็ออกคำสั่งปิดเข้อีซาน ให้เหตุผลว่าหนึ่งเดือนให้หลังจะถึงกำหนดสอบแข่งขันของราชสำนัก ซึ่งจัดขึ้นทุกสามปีครั้ง หากว่าสอบไม่ได้คะแนนดี คงต้องรออีกสามปี

นักศึกษาของสถานศึกษาไม่มีผู้ใดกล้าประพฤติเหลวไหล ต่างล่วงรู้ความสำคัญของการสอบแข่งขันครั้งนี้ ในห้องสมุดจุดโคมไฟตลอดทั้งคืน นักศึกษาที่ไม่มี ความเชื่อมั่นร้องขอให้เขียนเชิงทั้งหลายช่วยกวตริวิชาให้

หวินเย่เป็นครูสอนหนังสือของสถานศึกษา จึงมีสิทธิ์ออกข้อสอบในการสอบแข่งขันครั้งนี้ ฮ่องเต้ทรงไว้วางพระทัยเขา ดังนั้นไม่ได้กักตัวเขาเอาไว้ แต่ไฮปาเยี้ยไม่โชคดีเช่นนั้น ฮองเฮาเหนียงเหนียงทรงพระดำริว่าไฮปาเยี้ยมีนิสัยร้ายแรง ทั้งไร้เดียงสา อาจถูกผู้คนหลอกถามข้อสอบไป จึงเบิกตัวนางเข้าวัง สนทนาเป็นเพื่อนพระนาง ทั้งถือโอกาสสอนวิชาความรู้ให้กับองค์หญิงทั้งหลาย

เงินเหวินเป็นทำหนังสือกราบทูลติดต่อกันสามฉบับ ขอให้นักเรียนนอกว่จะสามารถเข้าร่วมการสอบใหญ่ แต่หวินเย่นำเหล่าขุนนางหนุ่มได้กลับว่า เงินเหวินเป็นทำไปเพื่อตอบแทนบุญคุณนักเรียนนอกว่ο ด้าถึงแม้มีจิตใจเปิดกว้าง ยอมรับวัฒนธรรมที่หลากหลาย แต่ไม่ได้หมายความว่า

รองรับชาติอื่นเข้าไป

ฝางเสียนหลิงก็เห็นว่าตำแหน่งขุนนางต่ำถึงไม่ได้มีไว้เพื่อจำหน่ายจ่ายแจก หากต้องกระทำความดีความชอบใหญ่หลวงจึงได้รับแต่งตั้ง นี่เป็นเส้นแบ่งอันเข้มงวด ไม่มีข้อยกเว้น

เงินเหวินเป็นข้าทอหวิญเย่จิตใจคับแคบ กล่าวหาฝางเสียนหลิงเป็นเผด็จการ ยามอับอายกลายเป็นโทสะ พานกล่าวหาฮ่องเต้โปรดปรานขุนนางสอพลอ ไม่สดับรับฟังคำน้อมเตือน

ถึงไท่จงฮ่องเต้ความจริงมีไฟสุมพระอุระอยู่แล้ว พอกริ้วเป็นการใหญ่ ก็มีราชโองการส่งเงินเหวินเป็นไปยังพื้นที่ป่าจ่ง อยู่เป็นเพื่อนแคว้นเย่หลาง เงินเหวินเป็นพ่อได้รับราชโองการ ก็นำนักเรียนนอกกว้อออกเดินทางไป

ส่วนเซียนเซิงสถานศึกษาอี๋ซานค่อยได้รับการยอมรับจากราชสำนัก กรมพลเรือนจัดส่งเอกสารมาปึกใหญ่ แต่งตั้งครูสอนหนังสือสามร้อยยี่สิบสี่ท่านเป็นขุนนางชั้นที่เจ็ด

ไฮปาเรียเป็นเผ่าพันธุ์แปลกแยก สถานศึกษาไม่ยึดถือนางเป็นสตรี ตอนที่รายงานขึ้นไประบุว่าขุนนางชั้นที่เจ็ด แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใดกลายเป็นขุนนางหญิงชั้นที่หกของหน่วยสั่งอี๋จี ขึ้นตรงต่อจางซุนของเฮา

หวิญเย่เองก็ขึ้นตรงต่อจางซุนของเฮา ดังนั้นไม่มีความเห็นเป็นอื่น แต่ไฮปาเรียกลับร้องห่มร้องให้ต่อของเฮาเหนียงเหนียง บอกว่าตัวเองคิดเป็นขุนนางเฉาฉิงหลางชั้นที่เจ็ด ไม่ต้องการเป็นขุนนางหญิงชั้นที่หก

ตอนนี้ไฮปาเรียแซ่หยวน เป็นหลานสาวของหยวนจางเซียนเซิง จางซุนของเฮาจึงกราบทูลเรื่องราวต่อถึงไท่จงฮ่องเต้ ถึงไท่จงฮ่องเต้ต้องทรงพระสรวลออกมา รับสั่งว่าขุนนางชั้นที่เจ็ดไม่นับเป็นอย่างไร ให้นางเป็นขุนนางเฉาฉิงหลางก็ไม่เห็นเป็นอย่างไรได้

ดังนั้นไฮปาเรียขึ้นเป็นขุนนางหญิงเฉาฉิงหลางคนแรกของต้าถัง ใน

เอกสารของกรมพลเรือนระบุเพศอย่างชัดเจนว่าเป็นหญิง ทั้งจัดส่งเครื่องแบบมาให้สวมใส่

เขียนเชิงจำนวนมากเมื่อมีตำแหน่งขุนนาง ก็คิดแต่งเครื่องแบบกลับสู่มาตุภูมิ แต่ว่าตอนนี้ทางสถานศึกษาเตรียมสอบใหญ่ ย่อมไม่สามารถกลับไป คงมีแต่เขียนเชิงที่สอนในระดับล่างสามารถผลิตเปลี่ยนหมุนเวียนกันกลับสู่บ้านเกิด

หยวนเทียนกังลู่ๆ เดินทางมายังบ้านตระกูลหวิน บอกเล่าเรื่องราวของธรรมาจารย์ชีหัวต่อหวินเยว่ว่า

“ธรรมาจารย์ชีหัวแสดงธรรมที่เหอเป่ย์ ปรากฏเทพกระาะทองขึ้นบนยอดเมฆ รูปปั้นไท่สั้งเหล่าจวิน* ในอารามเต็งเซียนก็เปล่งแสงรัศมีสามารถมองเห็นแต่ไกล วันรุ่งขึ้นปรากฏชาวบ้านนับไม่ถ้วนเดินทางมากราบกราน แม้แต่เจ้ากระดุกของเหล่าไฟรพลที่บรรจุอยู่ในกระปุกก็เกาะเต็มไปด้วยหิ้งห้อย ผู้คนบอกว่าไฟรพลทั้งหลายสำเร็จเป็นเทพทวารบาลนับเป็นวาสนาของลัทธิเต๋าอย่างแท้จริง”

หวินเยว่ยังจะกล่าวอะไรได้ ได้แต่กล่าวว่า “เหล่าจื้อชีควายออกจากด่านหันกู่กวน จากนั้นสำเร็จเป็นเซียน ตอนนั้นลูกหลานตระกูลหลี่สร้างชื่อเสียงเรียงนาม ย่อมเกิดปฏิกิริยาตอบสนอง ข้าพเจ้าพอทราบเรื่อง ถึงกับทั้งเศร้าโศกทั้งยินดี ตระกูลหลี่คิดออกทุนพันก๊วน ขอให้อารามเต็งเซียนหล่อรูปปั้นของไฟรพล จะได้คอยปกป้องรักษาทัพเรือแดนหลังหนัรเรา”

หยวนเทียนกังรับคำคราหนึ่ง จิบชาแล้วกล่าว “ไม่ทราบว่ามีไหวห่วยได้ยินคำเล่าลือประการหนึ่งหรือไม่?”

“ไม่ทราบเป็นเซียนวิเศษใดสำแดงฤทธิ์อีก?”

หยวนเทียนกังกล่าวอย่างจริงจังว่า “ท่านยังไม่ทราบ? หมอวิเศษขุนผ้นว่ารักษาโรคให้กับพญามังกรลำน้ำจิงเหอ พญามังกรจึงมอบไข่มุก

* ลัทธิเต๋ายกเหล่าจื้อเป็นศาสดา ขนานนามว่าไท่สั้งเหล่าจวิน พระองค์แซ่หลี่นามเอ้อ

ขนาดเท่าไข่นกพิราบให้ยี่สิบลูก แต่หมอวิเศษขุนไม่ชมชอบวัตถุทางโลก จึงยกให้แก่อาตมา ให้อาตมาถวายต่อฝ่าบาท"

กล่าวพลางล้วงกล่องแบนจากอกเสื้อใบบนหนึ่ง พอเปิดกล่องออก ภายในบรรจุไข่มุกยี่สิบลูกจริงๆ แต่หวินเยไม่ว่ามองอย่างไร คล้ายเป็นชุดไข่มุกที่ขุนซื้อเมื่อยหิบบวยจากคลังสมบัติของตระกูลหวิน บนกล่องยังปิดสลากเขียนคำของสะสมตระกูลหวิน

หวินเยลอกสลากออกกล่าวว่า "หมอวิเศษขุนมีวิชาแพทย์เป็นเลิศ รักษาโรคให้กับพญามังกรไม่นับเป็นอย่างไร ข้าพเจ้ายังได้ยินมาว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งหมอวิเศษขุนขึ้นเขาไปหายา ขากลับแวะพักที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งในหมู่บ้านเพิงผิงศพของสตรีที่คลอดบุตรยากนางหนึ่ง ท่านผู้เฒ่าอนั่วนับดู พบว่าไม่ถูกต้อง สตรีนางนี้มีอายุขัยอีกสี่สิบปี ทั้งยังมีลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมือง ไหนเลยตายได้ จึงสั่งให้บุตรร่างสตรีนางนั้นขึ้นมา พอฝังเข็มลงไป ได้ยินเสียงทารกร้องให้ดังจากท่อนล่างของสตรี จากนั้นสตรีนางนั้นลืมตาขึ้นมา..."

หยวนเทียนกังกลืนน้ำลายคำหนึ่ง กล่าวว่า "เรื่องนี้อาตมาก็ได้ยินมา..."

หยวนเทียนกังพอจากไป หวินเยก็ควมม้าเดินทางไปยังกระท่อมปรุงยา แต่วันใดไม่กล้าเหยียบย่างเข้าสถานที่ของขุนซื้อเมื่อย กลิ่นประหลาดภายในกระท่อมทำให้มันต้องหยุดเท้าไว้ หวินเยก็ปล่อยให้มันเตร็ดเตร่อยู่อบข้าง

บรรดาบ่าวไพร่รายงานว่าหมอวิเศษขุนปิดประตูขังตัวเองอยู่ในห้องไม่ดื่มไม่กินสองวันแล้ว หวินเยต้องหวัร้อออกมา หมอวิเศษขุนความจริงควบคุมตัวเองอย่างเข้มงวด ตอนนี้ถูกสถานการณ์บังคับ ได้แต่ช่วยประชาสัมพันธ์ให้กับลัทธิเต๋า

หวินเยไม่รีบร้อนเข้าไป หากเข้าครัวไปทอดขนมเปี๊ยะต้นหอม ปรุง

ผักป่าถาดหนึ่ง บ่าวไพร่ก็ต้มข้าวต้มถั่วแล้วเสร็จ จึงจัดวางในถาดไม้ยกไป
ภายในห้องมืดหมีน หวินเย่ถึงผ้า màn ให้แสงสว่างลอดเข้ามา เห็น
ซุนซือเมี่ยวนั่งบนเบาะหญ้า ท่องสวดมนต์เบาๆ จึงหยิบอาหารขึ้นจากถาด
ปากกล่าวว่า “ท่านคิดแต่งเรื่องเขียนนิเทศสมควรไปหาข้าพเจ้า เสาะหา
หยวนเทียนกั๋งทำอะไร?”

ซุนซือเมี่ยวลืมหันหน้าขึ้นกล่าวว่า “ท่านมาหยอกล้อเราพรตเฒ่า?”

“ต่อให้ข้าพเจ้าหยอกล้อผู้คนทั้งแผ่นดิน ก็ไม่หยอกล้อท่าน ท่าน
ไม่มีทางเลือกอื่นอีก คนชาวโลกไม่อาจหลุดพ้นจากหมู่คณะ คิดรักษาหมู่
คณะไว้ ต้องให้ผู้คนหมู่มายอมรับ ท่านปล่อยให้หยวนเทียนกั๋งแต่งเรื่อง
รักษาโรคให้กับพญามังกร กลายเป็นเรื่องราวอันคร่ำครึ ดีที่ข้าพเจ้านึกหา
วิธีแก้ไขไว้ เตรียมเปิดเผยตำราเขียนจินฟางออกไป”

ซุนซือเมี่ยวตาเป็นประกาย ตำราเขียนจินฟางเป็นผลงานที่ท่าน
ผู้เฒ่าคิดค้นขึ้น หากสามารถเผยแพร่ออกไป ต่อให้ตนเองต้องเสื่อมเสีย
ชื่อเสียงก็คุ้ม

หวินเย่กล่าวอีกว่า “ข้าพเจ้าทอดขนมเปียะให้กับท่านสองแผ่น ฉวย
โอกาสที่ยังร้อนรีบรับประทานลงไป จากนั้นพวกเราค่อยๆ หารือกัน”

ซุนซือเมี่ยวผุดลุกขึ้น ล้างมือทั้งสอง จากนั้นเริ่มรับประทานอาหาร
หวินเย่ก็ล้วงหยิบเหอเถา (วอลนัต) ที่กะเทาะเปลือกออกมารับประทาน
พลางกล่าวว่า “หากว่ามีคนถามถึงเรื่องรักษาโรคให้กับพญามังกร ท่านก็
บอกว่าเพียงเป็นความฝันหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้ทั้งไม่กระทบถึงบารมีของ
ท่านในหมู่ชาวบ้าน ทั้งเป็นคำอธิบายต่อชาวเมืองฉางอาน”

ซุนซือเมี่ยววางขนมเปียะทอดต้นหอมในมือลง ทอดถอนใจกล่าวว่า
“ต่อให้สามารถหลอกหลวงผู้คนทั้งแผ่นดิน ก็ไม่อาจหลอกตัวเองได้”

“ท่านสามารถรักษาโรคให้กับผู้คน และอบรมสั่งสอนศิษย์ต่อไป เรื่อง
ที่เหลือปล่อยให้เป็นที่ของเด็กน้อย”

ซุนซื่อเมี่ยวเห็นหวินเย่รับปากเป็นมั่นเหมาะ ค่อยคลายใจลง
รับประทานอาหารเป็นการใหญ่

ไต่สืบเหล่าอวิณสู่เสวียนอั้ง

สันเขาจางเจียหลิงเกิดนิมิตหมายมงคล ต้นท้ออายุร้อยปีต้นหนึ่ง
เก่าแก่เกินไป เจ้าของเตรียมโค่นทิ้ง ปรากฏนักพรตคิดจัดทำเป็นกระบี่ มิ
คาดพอดัดโค่นลง พบว่าใจกลางต้นท้อปรากฏเป็นภาพเหล่าจื่อออกนอก
ด้าน เผยเห็นภาพเหล่าจื่อและควายอย่างชัดเจน

นี่ถือเป็นร่องรอยอันศักดิ์สิทธิ์ สร้างความตื่นตะลึงแก่นายอำเภอ
ว่านเหียน ท้าหนังสือกราบทูลฮ่องเต้ ฮ่องเต้ทรงพระโสมนัส มีบัญชาให้
หวังกุยมาตรวจสอบดู พบว่าเป็นความจริง จึงรายงานขึ้นไป

ดังนั้นถึงไท่จงฮ่องเต้ทรงสรงน้ำชำระพระวรกาย เสด็จมายังสันเขา
จางเจียหลิง เบิกตัวเจ้าของต้นท้อเข้าเฝ้า ปรากฏว่าเป็นครอบครัวชาวนา
ที่ซื่อสัตย์ มีภรรยาคู่ชีวิตให้กำเนิดหนึ่งบุตรหนึ่งบุตรสาว ก่อนหน้านี้เคย
ติดตามกองทัพทำศึกกับอู๋เจี๋ย หลังการสู้รบซาเปื่อยบ้าง แต่ยังทำไร่นา
ไม่เลิกรา

จางซุนของเขาก็พบกับหญิงชาวนา สร้างความตกตะลึงแก่หญิงสาว
จนคุกเข่าลง หลังเหวี่ยงโสมหน้า ไม่อาจกล่าววาจาได้ ครอบครัวชาวนา
เช่นนี้ไหนเลยปั้นแต่งเรื่องราวได้

ถึงไท่จงฮ่องเต้ตรัสถามทหารเก่าว่า ต้องการอันใด ทหารเก่าเกา

ศีระกราบทูลว่า สามารถพระราชทานวັสสัถ์ตัวแก่เขาหรือไม่

นัสัยใจคออันซื่อสัตย์นี้สร้างความโสมนัสยินดีแก่ทั้งไท้จงฮ่องเต้ พระราชทานวັสสัถ์สองตัว แพรพรรณสืบพัน และเหรียญษาปณ์ร้อยกัวน

ถึงไท้จงฮ่องเต้ยังทอดพระเนตรต้นท้อพบว่า เป็นไปตามคำกราบทูล ของหวังกุย บนตอไม้ปรากฏภาพเหลาจี้ออกจากด้านในลักษณะโบราณ สดที่ผู้คนจะลอกเลียนได้

ถึงไท้จงฮ่องเต้ความจริงทรงพระดำรินำต้นท้อเข้าวังไปบูชา แต่ เหล่าขุนนางกราบทูลว่าของวิเศษชิ้นนี้ควรเก็บรักษาในอารามเหล่ากุน ด้วย เหลาจี้เป็นศาสดาของลัทธิเต๋า เป็นบรรพบุรุษของมวลงชน ควรรับการ กราบไหว้จากมวลงชน ถึงไท้จงฮ่องเต้ได้แต่เก็บรักษาตอไม้ที่อารามเหล่า กุน ปรากฏว่าชาวเมืองฉางอานเดินทางมาสักการะอย่างเนืองแน่น

วัตถุสิ่งนี้พอปรากฏขึ้น ทวยเทพในนครฉางอานล้วนหมั่นหมองลง นายอำเภอว่านเหนียนก็ได้เลื่อนตำแหน่งสามชั้น เดินทางไปรับตำแหน่ง ขุนนางชื่อชื่อพื้นที่ไหวหนั้น

วันนี้หวินเย่เข้าห้องอาบน้ำของหวงสุ รับการนวดเฟ้นจากหวงสุรอบ หนึ่ง จากนั้นกล่าวเบาๆ กับหวงสุว่า “ขอให้ลืมเลือนเรื่องนี้ไป ไม่เช่นนั้น ท่านต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง”

หวงสุขานรับว่า “โหวเหย นี่เป็นฝีมือของเซียนวิเศษ คนหยาบเช่น เราไหนเลยเรียนรู้ได้ หวงสุยอมปิดปากสนิท”

หวินเย่ยิ้มเล็กน้อย ผุดลุกขึ้นเช็ดร่างกาย สวมใส่เสื้อผ้าแล้วออกจาก ห้องอาบน้ำ ตัดถึงความลึบมากมาย ตอนนี้เพิ่มอีกเรื่องหนึ่งไม่นับเป็น อย่างไร

ตามหมายกำหนดการ วันพรุ่งนี้เสวียนจิ้งจะเดินทางเข้านคร ฉางอาน ไม่ทราบจะเกิดภาพเหตุการณ์ฝูงชนหมอบกราบกรานหรือไม่

เสวียนจิ้งเดินทางมาถึงแล้ว ขุนนางตึกหงหลูชื่อออกนอกเมือง

สามสิบสี่ไปรอดอนรับ ขุนนางใหญ่เขียววี่เป็นผู้อุปถัมภ์รายใหญ่ของ
เสวียนจั่งยอมไปดอนรับ หลี่เสียวกงก็นำหลี่ไหวเหยินออกไปเช่นกัน

เมื่อเกิดเรื่องครึกครื้นถึงเพียงนี้ หวินเย่จะพลาดได้อย่างไร เขา
ชักชวนวานอิงให้หวินเป่าเป่ากับหลี่หยงซี่คอมมาถึงประตูเมืองจูเชวี่ เลือก
ทำเลที่เหมาะสม รอคอยการมาของอริยะแห่งสงฆ์

ผู้คนมากมายยิ่ง แต่ยังไม่ถึงหมื่นคนตามที่บันทึกในประวัติศาสตร์
มองแต่ไกลเห็นเสวียนจั่งขี่ม้าขาวออกจากช่องประตูเมือง หวินเย่แทบ
จดจำไม่ออกว่าหลวงจีนรูปนี้เป็นเสวียนจั่งที่องอาจสง่างาม หากทว่าผิวดำ
ราวถ่านหิน แต่ยังกอบด้วยพระเมตตากรุณา ครองกาสาหวัดสีสีแดงเข้ม
โดยมีหลวงจีนเต้าซิ่นจูงม้านำหน้า ที่ด้านหลังตามติดด้วยหลวงจีนชรา
คิ้วเคราขาวโพลนสีรูป ยังมีเด็กชายชุดลายโปรยดอกไม้จากในตะกร้าตลอด
ทาง ที่โปรยปรายเป็นเบญจมาศเหลืองคล้ายปูลาดด้วยทองคำ

นับจากประตูเมืองเป็นต้นมา ล้วนปูลาดด้วยเบญจมาศ กลายเป็น
ถนนทองคำสายหนึ่ง จากนั้นเสวียนจั่งลงจากหลังม้า ย่อมมีคนคุกเข่าลง
ยินยอมเป็นกอนหินรองรับเท้า เสวียนจั่งเหยียบผ่านหลังคนผู้นั้นลงจาก
หลังม้า สร้างความยินดีแก่คนผู้นั้นจนแทบสิ้นสติไป

“แต (ท่านพ่อ) สุกร สุกร”

หวินเป่าเป่าขี่คอหวินเย่พลันร้องบอกออกมา สร้างความประหลาด
ใจแก่หวินเย่ยิ่ง คาดว่าคงไม่มีปีศาจสุกรจริงๆ กระมัง

มารตามันเถอะ มีปีศาจสุกรจริงๆ ไม่ทราบเสวียนจั่งเสาะหา
ผู้ติดตามสามคนจากที่ใด บุคคลแรกสวมมงกุฎนกยูงทอง รูปร่างทั้งผอม
ทั้งดำ แต่ครองผ้ากาสาหวัดสี มีลักษณะของบรรพชิตสูงศักดิ์อยู่หลาย
ส่วน แต่ผู้ติดตามอีกสองคนไม่อาจทนต์ได้ หนึ่งในจำนวนนั้นต้องกลมหนุน
แขนขาแคบสั้น ใบหน้าดำมะเมื่อม ริมฝีปากหนาเตอะ จมูกบานชี้ฟ้า
หวินเป่าเป่าเรียกขานเป็นสุกร นับว่าเหมาะสมยิ่ง

คนสุดท้ายแบกหามขนาดใหญ่ รูปร่างบึกบึนสูงใหญ่ ตลอดทั้งร่าง มีขนดำปกปุย ทั้งเปลือยหน้าอก เผยเห็นขนดำมะเมื่อก หวีนเยถึงกับนึก เคลือบแคลงสงสัยว่า คนผู้นี้ยังไม่ผ่านการวิวัฒนาการเป็นมนุษย์ แต่ดูจากการที่เขาแบกหามอันหนักอึ้ง ฝ่าเท้ากลับคล่องแคล่วปราดเปรียว ต้องกล่าวถามซานอิงว่า “เจ้าผู้นี้ใช่เป็นยอดฝีมือหรือไม่”

ซานอิงลดส้อมเสียงเบาลง กล่าวกับหวินเยว่า “เพียงเป็นคนแบกหาม ผู้หนึ่ง คนสวมมงกุฎทองจึงก่อปรด้วยกระดูกเหล็กเอ็นทองแดง ย่าได้ เห็นมันรูปร่างผอมเล็ก ในบุคคลทั้งสามนับมันเป็นยอดฝีมือที่กล้าแข็งที่สุด” “ท่านคงไม่บอกว่าคนอ้วนนั้นก็เป็นยอดฝีมือกระมัง?”

ตามคำรำลือ ผู้ติดตามของพระถังซำจั๋งทั้งสามล้วนมีฝีมือไม่ธรรมดา หรือว่าคนอ้วนผู้นี้เป็นตอโปิยก่ายจริง ๆ

ซานอิงกล่าวว่า “ไม่ คนอ้วนนั้นเป็นบ่าวไพร่ผู้หนึ่ง หามีวิทยายุทธ์ ไม่ ในโลกไม่มียอดฝีมือมากมายถึงเพียงนี้ เพียงไม่ทราบว่าคนสวมมงกุฎทองมีฝีมือถึงขั้นใด”

“คิดทดสอบฝีมือมัน ยังมีโอกาสอีกมากนัก หากในกำหนดการของ เสวียนจิ้งไม่มีสถานศึกษา ข้าพเจ้าจะเฝ้าดูแคลนเขา อย่าว่าแต่เสวียนจิ้ง ทำข้อตกลงกับข้าพเจ้า ต้องรุดมาแน่นอน”

หลังจากพบเห็นเสวียนจิ้ง หวีนเยก็ไม่มีอารมณ์สนใจชมดูความ เทิดทูนบูชาของเหล่าสาวกที่มีต่อเสวียนจิ้ง นำซานอิงขึ้นเหลาสุราติด รับประทานอาหารรองท้อง จากนั้นกลับบ้านไป

ข้าวปลาอาหารเพียงยกมาถึง ฉากกั้นที่ล้อมโต๊ะอาหารก็ถูกผลักเปิด ออก หลวงจีนเฒ่าซึ่งเมื่อครู่จูงม้าให้กับเสวียนจิ้งเดินเข้ามา ประนมมือ คำนับกล่าวว่า “หวินโหว สหายเก่าของท่านกลับมาจากแดนไกล เหตุใด จึงหลบซ่อนตัวไว้ไม่ออกไปพบพาน?”

หวินเยบอกกล่าวว่า “การชุมนุมในวันนี้เป็นของเสวียนจิ้ง เป็นของ

สถาบันสงฆ์ หวินเย่เป็นสามัญชนคนธรรมดา ไม่สะดวกกับการเข้าพบ หลังจากเสวียนจิ้งลบคราบอันฟุ้งเพื่อออกกลับคืนสู่ความสงบนิ่ง ข้าพเจ้าย่อมต้องไปเยี่ยมเยียน เพื่อสดับฟังชนบทรรมเนียมของต่างแดน"

"ที่แท้หวินโหวเกิดความสนใจต่อเรื่องนี้ อย่างนั้นขอเชิญหวินโหวนำคุณชายไปยังวัดวาสนทนาเป็นอย่างไร?"

"ขอบพระคุณมหาสมณะที่เชื้อเชิญ แต่ว่าสถานศึกษาใกล้ถึงกำหนดสอบแข่งขัน หวินเย่ไม่กล้าเพิกเฉย หลายวันนี้ปิดเขาสัณหาให้นักศึกษาทั้งหลายท่องอ่านหนังสือ วันที่ออกมา เพราะสหายเก่าเพิ่งเดินทางกลับบ้าน จึงละเมียดกฎของสถานศึกษา ไหนเลยผิดแล้วผิดเล่า กุศลเจตนาของมหาสมณะ หวินเย่ขอรับด้วยใจ"

หลวงจีนเต้าซิ่นฟังว่าหวินเย่เตรียมตัดขาดจากโลกภายนอก ไม่ช่วยเหลือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด จึงอวยพรให้นักศึกษาของสถานศึกษาสอบไล่ได้ทั้งสิ้น

หวินเย่กล่าวขอบคุณหลวงจีนเต้าซิ่น มองดูท่านลงจากเหลา กล่าวกับซานอิงว่า "ท่านอย่าได้ใช้ชีวิตเช่นนี้ หากควรตระเตรียมเข้าสอบแข่งขันด้วย"

"พี่ใหญ่ ท่านก็ล่วงรู้ชาติกำเนิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไหนเลยรับราชการกับศัตรูที่สังหารบิดาได้ หลังจากตบแต่งยาโถวใหญ่เข้าบ้าน ข้าพเจ้าจะใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย ไม่เข้าร่วมช่วงชิงอีก"

ซานอิงไม่ชมชอบรับราชการ หวินเย่ก็ไม่คุกคามบังคับ เลือกดับหมูชิ้นหนึ่งจากในจานให้หวินเป่าเป่าขบเคี้ยวเล่น ส่วนที่เหลือยังสามารถรับประทานอาหารเอง ใช้ทัพพีตักอาหารเข้าปาก

ผู้คนบนท้องถนนติดตามเสวียนจิ้งไปยังวัดเจียนฟู วันที่นั้นเตรียมจัดการชุมนุมใหญ่ เสวียนจิ้งคิดบรรยายสิ่งที่พบเห็นจากการเดินทางสู่ตะวันตก ฟังว่าขุนนางคุณูปการในนครฉางอันล้วนได้รับเชิญ แต่หวินเย่

หายุ่งเกี่ยวไม้

เสวียนจั้งจำวัดที่วัดเจียนฟู หวินเย่นำบุตรชายกลับบ้าน ทางบ้านเตรียมเดินทางขึ้นเขา หงเฉิงติดตั้งประตูใหญ่บนทางภูเขาแล้วเสร็จ หวินเย่กับครอบครัวพอขึ้นเขา ประตูใหญ่ก็ปิดลงอย่างช้าๆ เขาคือซานเจียบสงบลง หวินเย่พาตัวเข้าสู่ทะเลอักษร เอียนจือชุยก่อนตายมอบรายชื่อหนังสือแผ่นหนึ่ง ให้หวินเย่ศึกษาอย่างจริงจัง เหล่าผู้เฒ่าภูเขาไท่ซานก็ให้ผู้ดูแลห้องสมุดหาหนังสือมากองสุมอยู่เบื้องหน้าหวินเย่ หวินเย่รู้สึกว่ามันับแต่นตบดับ หนังสือมากมายถึงเพียงนี้ บิดาต้องอ่านถึงเมื่อใด?

เข้าสอบแข่งขัน

วันนี้นักศึกษาของสถานศึกษาอีสานสองร้อยสิบเอ็ดคนติดตามหลีกและหยวนจางเขียนเชิงเข้าตำหนักว่านหมิง ทำการสอบเฉพาะพระพักตร์ถึงไท่จงฮ่องเต้ทรงตรวจข้อสอบด้วยพระองค์เอง โดยมีจางซุนอู่จี ดุ้ยฮุยฮุยถึงเจียนและพวกเป็นผู้ช่วย

หวินเย่ นั่งรออยู่ที่ถนนจูเซวี่ หลิวจินเป่าก็เสาะหาม้านั่งยาวตัวหนึ่งให้กับหวินเย่ สักคนปลูกเพิงบังแดด ทั้งหยิบยืมโต๊ะตัวหนึ่ง ชงชาป่านหนึ่งให้โหวแหยรออยู่ได้เพิง

หวินเย่ ผุดลุกผุดนั่ง ตนเองกับไฮปาเถียเป็นคนออกหัวข้อวิชาคำนวณ ดังนั้นทราบว่เหล่านักศึกษาจะตอบอย่างไร แต่ตนเองไม่ล่วงรู้ความหมายในคัมภีร์ทั้งห้า* มีหน้าซ้ำหลีก หยวนจาง อีซานเขียนเชิงที่คนออกหัวข้อไม่แพร่พรายต่อหวินเย่แม้แต่น้อย

เหล่าศิษย์ของสถานศึกษาทั้งหวังเสียนเซ่อ ชุยเจิง โหวเจีย หยางเจีย เส้นกงไห่ล้วนเป็นผลพวงจากการฝึกอบรมของหวินเย่ บุคคลที่หวินเย่คาดหวังมากที่สุดคือหวังเสียนเซ่อกับโหวเจีย

นั่งรออยู่ครึ่งค่อนวัน เห็นหวังเสียนเชอเดินออกจากประตูเมือง จูเซวีย เขาพบว่าหวินเย่ นั่งอยู่ในเพิง จึงรีบวิ่งมา รินน้ำชาให้กับตัวเองถ้วยหนึ่งดื่มลงไป กล่าวว่า “เซียนเซิงไฉนกระสับกระส่าย ในความเห็นของเสวียเซิง* การสอบครั้งนี้เน้นวิชาคำนวณค่อนข้างยาก มีการเจือปนวิชาสสารพลังงาน เรขาคณิตและการแพทย์เข้าไป สร้างความปวดเศียรเวียนเกล้าแก่ผู้คน อื่นๆ เป็นหัวข้อธรรมดา ฝ่าบาทออกหัวข้อให้พวกเรา วิพากษ์วิจารณ์ศัตรูของต้าถัง ศัตรูที่อยู่รอบข้างต้าถังมีไม่กี่แคว้น ด้วยศักดิ์านุภาพของต้าถัง คิดปราบปรามพวกมันง่ายตายจุพลิกฝ่ามือ มีเพียงญุฟาน** กับน่านเจ้าค่อนข้างยาก เสวียเซิงใช้เวลาชั่วรูปไหม้หมดดอกก็ตอบได้”

หวินเย่กล่าวว่า “อย่าได้ประโคมโอไป เกาหลีเป็นกระดุกที่ยากขบเคี้ยวได้”

“ความยากของการเข้าตีเกาหลีเป็นฤดูหนาวยาวนาน การศึกไม่ทันเปิดฉากขึ้น ก็ต้องรับมือกับความหนาวที่มาถึงก่อน หากมิใช่ความเหน็บหนาว ราชวงศ์สยงคงบดขยี้เกาหลีเป็นผุยผงแล้ว ในความเห็นของเสวียเซิง แคว้นญุฟานผิดแผกแตกต่าง พวกมันรวมเป็นปีกแผ่นเช่นเดียวกับพวกเรา เหล่านักรบหัวหาญชาญศึก ที่น่ารังเกียจคือพวกมันอยู่บนที่ราบสูง ชีดความสามารถในการสู้รบจะเพิ่มพูน ตรงกันข้ามกับพวกเรา พอไปถึงที่ราบสูง ความสามารถในการสู้รบจะลดลง หากคิดเข้าตีญุฟาน ต้องบุกจากข้างล่างขึ้นไป พวกมันสามารถอาศัยภูมิประเทศตั้งรับ ดังนั้นเสวียเซิงจัดแคว้นญุฟานเป็นการคุกคามอันดับหนึ่ง”

“ครั้งก่อนเจ้าคิดไปที่ญุฟาน ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่รับปาก ตอนนี้เจ้ายังมีกำลังขวัญนี้หรือ?”

“เซียนเซิง ที่แล้วมาหวังเสียนเชอมีขวัญกล้าบังอาจ อันว่ารู้เขารู้เรา

* คำเรียกตัวเองของนักศึกษา

** ปัจจุบันเป็นทิเบต

รร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง เสวียเซิงเมื่อยึดถืออุพานเป็นหอข้างแคร่ของ
 ดำดั่งเรา ย่อมต้องไปยังที่ราบสูงสักครา”

หวินเย่สนทนาปราศรัยกับหวังเสียนเซ่อ จิตใจค่อยๆ สงบลง ขณะที่
 ที่นักศึกษาของสถานศึกษาทยอยออกจากวัง ห้อมล้อมอยู่รอบกายหวินเย่
 สนทนาอย่างครึกครื้น

นักศึกษาของสถานศึกษาอย่างน้อยขาดสิ่งหนึ่ง นั่นคือจิตที่ปกติ ต่อ
 ให้ห่วงใยอนาคตของตนเอง เปลือกนอกยังสร้างเป็นชีวิตา

หวินเย่รองจนนักศึกษาทั้งหมดล้วนออกจากวัง จึงกล่าว “พวกเจ้า
 สอบได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับการวินิจฉัยของฝ่าบาท ตอนนี้พวกเจ้าถือว่าออก
 จากสถานศึกษาอีสานแล้ว นับแต่นี้ไม่ตกอยู่ภายใต้ข้อบังคับของสถาน
 ศึกษาอีสาน สิบบวันให้หลังค่อยกลับสถานศึกษาไปรับหนังสือสำเร็จการ
 ศึกษา ตอนนี้คิดหาช่องทาง หรือไปเยี่ยมสหายเก่าล้วนไปเถอะ”

กล่าวจบคำ พบว่าเหล่านักศึกษาไม่มีความเคลื่อนไหวอันใด จึง
 กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “หลายปีมานี้พวกเจ้าลำบากลำบาก ตอนนี้ปล่อยตัว
 ปล่อยใจสักครา ก็หาเป็นไรไม่ อย่าได้ไม่อาจหักใจไปจากสถานศึกษา เมื่อ
 ปีกกล้าขาแข็ง ย่อมต้องโบยบินจากไป รีบไปเถอะ”

หวินเย่ก้าวขึ้นรถม้า เพิ่งปล่อยม่านหน้าต่างรถลง ได้ยินเหล่า
 นักศึกษาร้องบอกว่า “เสวียเซิงกราบขอบคุณเขียนเซิงที่สั่งสอน ชั่วชีวิตนี้
 ไม่กล้าลืมเลือนพระคุณของสถานศึกษา ยิ่งไม่กล้าลืมเลือนกฎของสถาน
 ศึกษา ขอเขียนเซิงถอนอมตัว เสวียเซิงไปแล้ว”

หวินเย่ขอบตาร้อนผ่าว แพบหลังน้ำตาออกมา จึงเคาะรถม้าครา
 หนึ่ง หลิวจินเป่าก็ส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ขับรถม้าไปยังเขาอีสาน

เส้นทางให้ใช้สายตาส่งรถม้าของหวินเย่เขียนเซิงจากไป ก็ผิวปากคำ
 หนึ่ง ปรากฏรถม้าเลิศจรค์หนึ่งแล่นมา เส้นทางให้มิดต้องเอ่ยปากชักชวน
 หยวนเจีย จูจิง เหยาซือก็มุดเข้ารถม้า ทั้งม้วนหน้าต่างรถขึ้น ให้ผู้อื่นเห็น

พวกเขา

จุจงบกล่าวว่า “เหล่าให้ วันนี้พวกเราไปตีมกินที่เหลาลมเมามายก่อน พอมีดคำค้อยไปยังหอเอียนไหล ขอบอกกล่าวล่วงหน้าว่า วันนี้เราเป็นเจ้าของมือ ตอนแรกเข้าสถานศึกษา เงินที่ท่านพ่อยัดให้กับเราหากไม่ใช่ออกไปคงขึ้นราแล้ว ผู้ใดแย่งเป็นเจ้าของมือ เราจะเสี่ยงชีวิตกับผู้นั้น”

หยวนเจียกล่าวว่า “ไม่มีปัญหา เมื่อวานตอนออกจากบ้าน เหนียงจื่อ* เราจัดเงินให้กับเราหนึ่งก๊วน บอกว่าหากไปที่หอเอียนไหลอย่าได้ใจแคบ ให้รางวัลอย่างเต็มที่ เงินก้อนนี้สำหรับให้รางวัล ดังนั้นค่าอาหารเที่ยวเตร่ใช้เงินของท่าน”

ชายหนุ่มทั้งสามลืมหอกถามโตกล่าวว่า “เหนียงจื่อท่านอนุญาตท่านไปเที่ยวหอนางโลม?”

หยวนเจียล้วงพัดจีบออกมาโบกอยู่หลายครา กล่าวด้วยความกระหึ่มว่า “เหนียงจื่อเราบอกว่า ผู้มีความรู้ขึ้นหอนางโลม จะแต่งกวีแข่งกับหญิงสาวที่มีความรู้ นั่นเป็นฉากทัศน์อันงดงาม พูจวิน** เรามีวิชาความรู้เป็นเลิศ ไหนเลยไม่ไปได้ เพียงแต่ทางบ้านยากจน ไม่มีเงินทองมากมาย ไม่เช่นนั้นคงไปอยู่เสมอ”

จุจบทอดถอนใจกล่าวว่า “บิดาเราหมั่นหมายสตรีให้กับเรา รูปร่างหน้าตาพื้นเพธรรมดา เพียงแต่ทางบ้านมีเงินทอง การค้าใหญ่โตกว่าบ้านเราหลายเท่า หลังจากนั้นเราคิดออกมาเที่ยวสตรี เกรงว่าไม่ถายนัก”

เหยาซื่อตบไหล่จุจงบ กล่าวว่าด้วยความเห็นใจว่า “ตบแต่งภรรยายังคงเลือกครอบครัวเล็กประเสริฐกว่า บิดาพอถวิลตาใส่ ก็ไม่กล้าขึ้นเสียง ดังนั้นภายหน้าเราตบแต่งภรรยาจะตบแต่งสตรีของครอบครัวชานา”

เสิ่นกงไห้โบกมือกล่าวว่า “เอ๋ยถึงเรื่องเหล่านี้ทำอะไร เรายินยอมครองตัวเป็นโสดไปชั่วชีวิต วันนี้พวกเรามีสุราพียงเมามาย หลังจากนั้นไป

* คำเรียกภรรยา

** คำเรียกสามี

หาความสำคัญกัน"

กล่าวจบร้องสั่งบ่าวไพร่คำหนึ่ง รถม้าเร่งความเร็วขึ้น มุ่งหน้าไปยัง
ตลาดตะวันตก

ไม่เหยียบย่ำเข้าเต็ม

เล่นกงไห้ที่รับประทานจนอ้มหน้า น้าพี่น้องทั้งสามเหยียบย่ำอาทิตย์
สนธยา เดินสายอาดๆ ไปยังหอเอียนไหล อาหารมื้อนี้รับประทานอย่าง
สนใจ แปะตุนที่รับประทานด้วยมือซึ่งเป็นอาหารประจำเหล่าเซียนเมามาย
ไม่เลวจริงๆ มันแต่ไม่เลี่ยน ทั้งไม่มีกลิ่นสาบแปะ ฟังว่าพ่อครัวของเหล่า
สุรานี้เล่าเรียนจากบ้านตระกูลหวิน

เล่นกงไห้ใช้ไม้จิ้มฟันแคะซี่ฟัน บอกกล่าวว่า “นี่ไม่ถือว่าดีเยี่ยม มี
อยู่ครั้งหนึ่งเราผู้พี่กับเว่ยอ๋องเตียนเซี่ยกับไฮปาเจียเซียนเซิงและหวินโหว
อยู่ที่ห้องสมุดท่องหนังสือจนตึกตื่น ทางบ้านของหวินโหวจึงจัดเนื้อแปะ
มาหม้อใหญ่ เราผู้พี่ได้รับเชิญให้ร่วมรับประทานอาหาร รสชาติของเนื้อ
แปะหม้อนั้นยากที่จะลืมเลือนได้ เพียงแต่หวินโหวหวานไม้สนจากในหม้อ
มาท่อนหนึ่งก่อน ไม่ทราบว่ามีเจตนาใด เมื่อครู่ดูจากเหล่าสุราหวานหา
เนื้อชิ้นจากหม้อไม่มีชิ้นตอนนี้ แสดงว่าพวกมันเรียนรู้เพียงผิวเผิน ไม่รู้ซึ่ง
ถึงแก่นแท้ หากคิดรับประทานเนื้อแปะ ยังคงไปที่บ้านตระกูลหวิน”

จุจกกล่าวสนับสนุนว่า “อาหารของบ้านตระกูลหวินจัดอยู่อันดับแรก
ครั้งกระโน้นพี่น้องช่วยเด็กตกน้ำสองคน ทางสถานศึกษาให้รางวัลพี่น้อง
เป็นเงินหนึ่งก๊วน พี่น้องจึงนำเงินหนึ่งก๊วนนั้นขอให้หวินโหวปรุงจานร้อน

สี่จาน จานเย็นสี่จาน น้ำแกงอย่างหนึ่งให้ท่านพ่อลิ้มลองดู มิคาดท่านพ่อท่านแม่รับประทานอาหารจนหมด ผู้น้องนั่งอยู่ด้านข้าง ได้แต่รับประทานข้าวสวยสองชาม หลังอาหารท่านพ่อบอกว่านี่เป็นอาหารเลิศรสที่สุด หลังจากรับประทานต้องตายก็ไม่เสียดายชีวิต”

หยวนเจียกล่าวว่า “**แผงชนคอหมู*** กระทำถูกต้อง ชนชาวเราคิดสร้างชื่อให้กับวงศ์ตระกูล หากสามารถขอให้หวินโหวเข้าครัวปรุงอาหาร ก็เป็นตัวเลือกอันดับแรกของเรา”

เสิ่นกงไห่หัวร่อดังๆ กล่าวว่า “วันนี้พวกเราโอบยบินอย่างอิสระเสรี อย่าได้เอ๋ยถึงเรื่องราวหนหลัง ยังคงมองไปข้างหน้า วันนี้เทียวหอเอี้ยนไหลลืบปีให้หลังพวกเรานัดหมายพบปะกันที่หอเอี้ยนไหล ดูว่าผู้ใดเป็นวีรบุรุษผู้กล้า?”

ชายหนุ่มทั้งสี่แต่งเครื่องแบบของสถานศึกษา กล่าววาจาอีกหาญตั้งดูความสนใจของผู้คน คนร่างอ้วนคนหนึ่งสวนคำว่า “คิดเป็นวีรบุรุษผู้กล้า ต้องต่อสู้กับบิดารอบหนึ่งก่อน”

เสิ่นกงไห่ไม่ต่อปากต่อคำด้วย เดินนำหน้าเข้าหอเอี้ยนไหลก่อนกลับไม่พบเห็นเย่าเหนียงที่เป็นแม่แล้ว ขณะจะร้องเรียก ปรากฏสตรีชุดแดงนางหนึ่งเดินออกมารับหน้า ไม่ทันเอ่ยปากก็หัวร่อก่อน รอยยิ้มอันเจิดฉ้านกว่าเย่าเหนียง แต่ไม่สร้างความเบิกบานใจแก่ผู้คนที่เท่ากับเย่าเหนียง จึงขมวดคิ้วถามว่า “เย่าเหนียงไปที่ใด หรือว่าแต่งงานแต่งงานแล้ว?”

สตรีชุดแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “เย่าเหนียงประสบเคราะห์กรรมถูกทางการไล่ออก มิใช่นั่งขอทานที่เชิงกำแพงหรือไม่ต้องสนใจนางแล้ว”

หยวนเจียสลายรอยยิ้มบนใบหน้า ถามว่า “ทราบหรือไม่ว่านางมีความผิดอันใด”

* ชื่อเล่นของจาง

สตรีชุดแดงร้องโอยกล่าว่า “เย่าเหนียงเป็นสตรีชราคนหนึ่ง หรือว่าเป็นผู้มีบุญคุณของท่าน ท่านดู หญิงสาวในหอล้วนงามปานบุปผา ไยต้องสนใจสตรีที่กระทำความผิดนางหนึ่ง?”

หยวนเจียฟังจากคำพูดของสตรีนางนี้ ทราบว่าไม่อาจถามไถ่อันใดได้ จึงเดินออกจากหอเอียนไหหล มาถึงชายคาบ้านฝั่งตรงข้าม เห็นเย่าเหนียงร่างสทกปรกมอมแมม ตลอดทั้งร่างห่อหุ้มผ้าห่มเก่าขาดผืนหนึ่ง ตัวสั่นงันงก มองดูหยวนเจีย โชกศีรษะกล่าวว่า “คุณชายหยวน เราผู้เฒ่ามีตาแต่ไร้แวว บังคับหยวนเป่าเอ๋อรับแขก สร้างความเสื่อมเสียแก่ท่าน ท่านอภัยละเว้นเราผู้เฒ่าเถอะ”

เสิ่นกงไหย่ยกมืออุดจมูก กล่าวว่า “หยวนเจีย แล้วกันไปเถอะ ครั้งกระโน้นอาช้อตกระทำลำบาก เพราะสถานการณ์บังคับ หลังจากนั้นนางไถ่ตัวเป็นอิสระแล้ว เรื่องนี้ไม่อาจโทษว่าเย่าเหนียง พวกเราถือสาหาความนางเฒ่าที่ตกยากนางหนึ่ง ออกจะเสื่อมเสียศักดิ์ศรีไป”

หยวนเจียสั่นศีรษะกล่าวว่า “ความแค้นสาหัสสิ้น แต่บุญคุณยังไม่ตอบแทน ลูกผู้ชายจำแนกบุญคุณความแค้นชัดแจ้ง ตอนที่นางประสบความสำเร็จ ข้าพเจ้าย่อมไม่แฉแสสนใจนาง ตอนนี้นางตกทุกข์ได้ยาก หากไม่ช่วยประคับประคอง ก็เสียทีที่ท่านอาจารย์อบรมสั่งสอน”

จุ่งผงกศีรษะ ล้วงเงินจากอกเสื้อสองแท่ง โยนลงที่เบื้องหน้าเย่าเหนียง จากนั้นชักชวนหยวนเจียเข้าหอ คิดตอบแทนบุญคุณของสตรีเช่นเย่าเหนียงง่ายตายยิ่ง เพียงมอบเงินให้ก็พอ

หยวนเจียมองดูเย่าเหนียงกอดเงินไม่ปล่อย ค่อยคลายใจลง เงินยี่สิบก๊วนเพียงพอให้เย่าเหนียงค้าขายเล็กๆ น้อยๆ สมควรหาเลี้ยงชีพได้

มิคาดที่ข้างถนนปรากฏชายฉกรรจ์สองคนพุ่งตัวออกมา แย่งชิงเงินในมือเย่าเหนียงไป เย่าเหนียงส่งเสียงร่ำร้อง กลับถูกชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งถีบล้มลง จากนั้นคิดจากไป สร้างความโกรธแค้นแก่หยวนเจียยิ่ง ขวางทาง

ชายฉกรรจ์ไว้ กล่าวว่า “คนโง่ไร้ยางอายุถึงเพียงนี้ เงินทองเป็นสหาย เรามอบให้แก่เย่าเหนียง ท่านกลับแย่งช่วงชิงไป นับเป็นเหตุผลกลใด?”

ชายฉกรรจ์ทั้งสองหากลับไม่ หนึ่งในสองประสานมือกล่าวว่า “คุณชายท่านนี้สมควรเป็นปัญญาชน นางเฒ่านี้ก่อกรรมทำชั่ว ควรรับกรรมสนอง นางถูกกำหนดให้เป็นขoitาน ไม่อาจแต่ต้องเงินทองได้”

เส้นกงให้เหินชายฉกรรจ์เปิดเผยปายประจำตัวออกมา ต้องใจหายวาบ กระซิบบอกต่อหยวนเจียวว่า “หน่วยไปฉีซือ”

หยวนเจียมองดูชายฉกรรจ์นั้น ประสานมือกล่าวว่า “เรื่องราวไม่มีใดไม่อาจบอกต่อผู้คน เด็กน้อยขogามเย่าเหนียงกระทำผิดกฎหมายข้อใด ของกฎหมายด้าถึง เหตุใดข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินว่ามีบทลงโทษเช่นนี้ หรือว่าเป็นท่านตั้งศาลเตี้ยลงโทษเอง?”

ชายฉกรรจ์นั้นหัวร่อเฮอะเฮอะ กล่าวว่า “ท่านแต่งระเบียบแบบของสถานศึกษาอีซ่าน ทั้งยังสวมหมวก แสดงว่าสำเร็จการศึกษา เพิ่งเข้าสอบแข่งขัน เพียงรอประกาศของทางการ จะได้ขึ้นเป็นขุนนาง คิดเข้าหอนางโลมก็เข้าไป เรื่องของนางเฒ่านี้ยังคงอย่าได้ยุ่งเกี่ยว”

หยวนเจียสนคำว่ “สถานศึกษาไม่ได้สอนให้ข้าพเจ้าเป็นเต่าหัดหัว หากว่เย่าเหนียงทำผิดกฎหมาย ก็ให้บ้านเมืองจัดการ หยวนเซียนเชิงบอกว่าบทลงโทษที่ใหญ่หลวงที่สุด ไม่มีใดเกินพรากพาวิธีหาเลี้ยงชีพของผู้คน พวกท่านบีบบังคับคนผู้หนึ่งเป็นขoitาน หรือเพิกเฉยต่อกฎหมายด้าถึง?”

เส้นกงให้ก็กล่าวว่า “นางเฒ่านี้เป็นนางคณิกาสิบกว่าปี ทั้งเป็นแม่เล้าสิบกว่าปี ระหว่างนี้ไม่ทราบบังคับคนตีขายตัวมากน้อยเท่าใด กล่าวได้ว่าภุตเทพล้วนรังเกียจ แต่นางไม่ได้ทำผิดกฎหมาย นับตั้งแต่กวนจง* จัดตั้งสำนักนี้ลวี่เป็นต้นมา ทุกราชวงศ์ถือว่การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูก

กฎหมาย พวกเราสามารถสาปแช่งสตรีนางนี้ ดูแคลนสตรีนางนี้ แต่ไม่อาจพรากสิทธิในการดำรงชีวิตของนางไป"

ชายชราผู้หนึ่งเดินออกมา ถ่มน้ำลายใส่เย่าเหนียงคำหนึ่ง จากนั้นกล่าวกับคนของหน่วยไปรษณีย์ทั้งสองว่า "นายท่านทั้งสอง ฝ่าบาทปกครองแผ่นดินโดยธรรม พวกเราไม่อาจทำลายชื่อเสียงของพระองค์ นางเฒ่านี้คล้ายอาคมสุนัข หากเหยียบใส่นางเท้าหนึ่ง รังแต่แปดเปื้อนเท้าตัวเอง ยังคงชักเท้ากลับมาแล้ว"

คนของหน่วยไปรษณีย์ทั้งสองเห็นทุกผู้คนล้วนถ่มน้ำลายใส่เย่าเหนียงเท้าหนึ่ง ค่อยรู้สึกดีขึ้น กล่าวว่า "เรื่องในวันนี้เลิกราแต่เพียงนี้ หากว่าเย่าเหนียงกระทำเรื่องชั่วร้ายอีก เราจะไปหาพวกท่าน"

หยวนเจียล้งกระดากหูกันจากร้านค้าข้างเคียง เขียนหนังสือรับรองฉบับหนึ่งส่งให้กับชายฉกรรจ์ กล่าวว่า "พี่ท่าน นี่เป็นหนังสือรับรองของเรา หากเย่าเหนียงกระทำผิดกฎหมาย ท่านก็ไปหาข้าพเจ้า"

คนของหน่วยไปรษณีย์รับหนังสือรับรองไปอ่านดู จากนั้นประสานมือผละจากไป เย่าเหนียงกลับยื่นมืออุดตึงแขนเสื้อของหยวนเจียไว้ กล่าวว่า "เงินทอง"

หยวนเจียล้งเงินหนึ่งก๊วน วางลงบนฝ่ามือเย่าเหนียง กล่าวว่า "ท่านเข้าพักโรงเตี๊ยม อาบน้ำชำระกาย ซื้อเสื้อผ้าผลัดเปลี่ยน วันพรุ่งนี้ติดตามข้าพเจ้ากลับบ้านเอื้อซานเถอะ"

เส้นทางใหม่มองดูเย่าเหนียงจากไป ค่อยเดินเข้าหอเอี้ยนไหล ประสานมือร้องบอกว่า "หญิงงามอยู่ที่ใด หากเป็นหญิงธรรมดาสามัญ เราผู้พี่จึงไม่เหลือบแล"

ไม่สารถสูงเกินไป

ซินเยี่ยพลบคราบประทินโฉม ปล่อยผสมสยายประบำ ใช้น้ำสะอาด
ชะล้างใบหน้า ก็ถ่ายทอดความงามตามธรรมชาติออกมา

หากมิใช่หวินเป่าเป่ากับหลี่หยงเข้ามาค้ำับ ไม่แน่ว่าจะประกอบ
กิจทางเพศกลางวันแสบๆ สตรีนางนี้ยังมีอายุมากขึ้น ยิ่งทรงเสน่ห์น่า
ลุ่มหลง อาจบางทีสตรีที่อายุยี่สิบสองปีเป็นช่วงเวลาที่เจิดจรัสที่สุด

เมื่อมองดูนางจุ๋มมือหวินเป่าเป่าและหลี่หยงออกไป ปลิดผลไม้ที่
สุกงอมจากต้นผลไม้ วางลงในตะกร้าใบน้อยของเด็กชาย หวินเยวี่รู้สึก
จิตใจเต็มเปี่ยมด้วยความสุข

ถึงไท่จงฮ่งเต๋ทรงพระประชวร หลี่อันหลันเข้าวังไปถวายการ
ปรนนิบัติ ที่ว่าการถวายการปรนนิบัติเป็นพิธีรีตองประการหนึ่ง ได้แต่เข้า
วังไปเยี่ยมพระอาการ จากนั้นเวลาส่วนใหญ่รั้งอยู่ในวัง รอให้พระบิดาเบิก
ตัวเข้าเฝ้า สำหรับกับคนป่วย ต้องการความห่วงใยจากคนในครอบครัว
โดยเฉพาะถึงไท่จงฮ่งเต๋ปวดพระทนต์ พระปรางบวมเป่งไม่สามารถ
พบพานคน

ถึงไท่จงฮ่งเต๋ความจริงมีพระพลานามัยสมบูรณ์ เสวยได้บรรทม
ได้ แต่หลังจากการสอบแข่งขัน ปรากฏมหาบัณฑิตมาเข้าเฝ้า ทุกวันสดับ

ได้รับฟังคำกราบทูลมากมาย ดังนั้นรากพระทนต์ของพระองค์จึงก่อกบฏแล้ว

ขณะที่หวินเย่เข้าเยี่ยมพระอาการ บนโต๊ะเบื้องหน้าพระองค์จัดเรียงยาน้ำดับไฟที่สุ่มทรวง การแพทย์จีนมิใช่รักษาโรคปวดฟันไม่ได้ เพียงแต่เห็นผลช้า

ถึงไท่จงฮ่องเต๋พ้อทอดพระเนตรพบหวินเย่ ก็ตรัสว่า “เด็กน้อย รีบนึกหาวิธีให้ข้าไม่ปวดฟัน เราจะยกเครื่องเคลือบจี้มก้องซุดนั้นแก่เจ้า เป็นเครื่องเคลือบที่เจ้าหมายตาตั้งแต่แรก”

หวินเย่สูดดมยาน้ำต่างๆ ราวลูกสุนัขตัวหนึ่ง เลือกขามที่ออกฤทธิ์รุนแรงขามหนึ่งตีลงไป จากนั้นเข็ดมุ่ปาก กล่าวว่า “มีตัวยาระงับปวด แต่หากพระองค์คิดรักษาให้หายขาด ต้องตีมน้ำเหล่านี้นลงไปให้หมดสิ้น”

“รีบมอมมา ให้ระงับปวดก่อน จะได้นอนหลับสักงีบแล้วค่อยว่ากล่าว”

รับสั่งพลางแบพระหัตถ์ต่อหวินเย่ จางซุนฮองเฮาก็มีพระพักตร์ร้อนรุ่ม ฮ่องเต๋ไม่ได้บรรทมมาสองวันสองคืนแล้ว

หวินเย่ล้วงกล่องหินหยกขาวจากอกเสื้อ ภายในบรรจุด้วยดอกฝิ่นป่าที่ซึ้งนามาจากสุดแดนเหนือ นี่เป็นวัตถุระงับปวดที่ดีที่สุด มิหนำซ้ำไม่เสพติด เป็นชนชือเมี่ยวปรงเป็นลูกกลอน รับประทานกับน้ำอุ่น จะเห็นผลโดยเร็ว

ถึงไท่จงฮ่องเต๋รับกล่องหินหยกไป ทรงหยิบยาเม็ดขึ้นมาเม็ดหนึ่ง ตรัสถามว่า “เป็นดอกฝิ่นที่เจ้าพุดถึงหรือ?”

“นี่เป็นดอกฝิ่นป่า มีประสิทธิภาพในการระงับปวด ทั้งไม่ทำให้เกิดภาพหลอน ที่หายากยิ่งคือไม่เสพติด เป็นสหายข้าพเจ้านำมาจากสุดแดนเหนือ มาจากแหล่งเดียวกับหนังหมีขาว หมอวิเศษซุนปรงเป็นลูกกลอน มีเพียงกล่องเดียว หากมิใช่ท่านเจ็บปวดสุดทนทาน เงินผู้น้อยคงไม่นำ

ออกมา”

ถึงไท่จงฮ่องเต้ทรงดำคำหนึ่ง ตรัสถามถึงวิธีรับประทาน จากนั้น
เสวยครั้งเดียวสองเม็ด

ตัวยาคงใช้เวลาครึ่งชั่วโมงค่อยออกฤทธิ์ ดังนั้นหวินเย่ไม่สามารถ
จากไป จึงนั่งบนผืนพรมสนทนาเป็นเพื่อนกับถึงไท่จงฮ่องเต้ ในตำหนัก
บรรทมมีเก้าอี้ตัวเดียว ทั้งจัดตั้งอยู่หลังโต๊ะ เก้าอี้ของฮ่องเต้ ผู้ใดนั่งผู้นั้น
ต้องเคราะห์ร้าย

ถึงไท่จงฮ่องเต้หลับพระเนตรรอให้ตัวยาออกฤทธิ์ ทางหนึ่งตรัสถาม
ว่า “หวินเย่ ลองบอกต่อข้า เจ้ามีความเห็นต่อการสอบแข่งขันอย่างไร
ทำอะไรจึงตัดสินข้อดีข้อด้อยของนักศึกษาสถานศึกษากับนักศึกษา
ทางการ?”

“ทูลฝ่าบาท เงินผู้น้อยเห็นว่าพวกเราไม่สามารถแยกแยะว่ามือซ้าย
กับมือขวาข้างใดสำคัญกว่า อัตราส่วนของการเรียนรู้หนังสือของตำราเรา
น้อยนิดยิ่ง ในผู้คนร้อยคนยากจะมีคนรู้จักหนังสือสักคน เมื่อไม่รู้จักหนังสือ
ก็ไม่สามารถสร้างรูปแบบชีวิตใหม่ ได้แต่สืบทอดของเก่าที่ตกทอดมาแต่
บรรพบุรุษ นับตั้งแต่แรงงานจนถึงกสิกรรม ท่านก็ทราบว่เครื่องทอผ้าที่
ชิงเซวียจัดสร้างออกมา เครื่องเดียวทำงานหนึ่งวันเทียบเท่ากับหญิงชาว
บ้านทำงานหนึ่งเดือน หากมิใช่พระองค์สั่งห้ามมิให้เผยแพร่เครื่องจักรนี้
ออกไป หญิงชาวบ้านก็ไม่สามารถทออีกต่อไป”

ถึงไท่จงฮ่องเต้ลืมนพระเนตรขึ้น กวาดพระเนตรมายังหวินเย่แวบหนึ่ง
ตรัสว่า “เล่นลั่นอันใด ข้าถามถึงนักศึกษา ไม่ได้ถามถึงหญิงชาวบ้าน
ทอผ้า”

“มิใช่เงินผู้น้อยเล่นลั่น หากทว่าเงินผู้น้อยอยู่ในเหตุการณ์ ไม่
สามารถตัดสินชี้ขาดได้ หากบอกว่านักศึกษาของสถานศึกษาเหนือล้ำกว่า
ท่านคงเข้าใจว่าข้าพเจ้าประโคมโอ้ หากฝืนใจบอกว่าปัญญาชนเหล่านั้น

กล้าแข่งกว่าสถานศึกษา เงินผู้น้อยก็ผิดต่อมโนธรรม ดังนั้นเงินผู้น้อยยังคงใช้เครื่องทอผ้าทำการเปรียบเทียบ ส่วนคำตัดสินชี้ขาด ยังคงยกให้กับ ผางเสียง (เสนาบดีผาง) กับพวก ไม่ว่าผลเป็นอย่างไร เงินผู้น้อยล้วนยอมรับ ท่านไม่ต้องการนักศึกษา ที่เบื้องนอกมีตระกูลใหญ่และพ่อค้าคหบดีที่ติดดึงตัวพวกมันเข้าร่วม พังว่าพวกมันคิดใช้แผนนางงามดึงดูดนักศึกษาของสถานศึกษาแล้ว”

จางซุนของเขาคิดทรงพระสรवलออกมา แต่พระสวามีทรงปวดพระทนต์ ไม่สะดวกกับการทรงพระสรवल ได้แต่สะกดข่มกลั้นไว้

ถึงไท่จงฮ่องได้ทรงแค้นเสียงดังเฮอะ ตรัสว่า “คนที่สถานศึกษาฝึกอบรมออกมาล้วนเป็นเช่นนี้หรือ ฮองเฮา นำหนังสือกราบทูลของผางเสียนหลิงออกมาให้หวินเย่ชมดู ศิษย์ที่มันฝึกอบรมออกมาล้วนเป็นตัวบดขบ จะให้เข้าจัดการอย่างไรดี?”

หวินเย่รับหนังสือกราบทูลของผางเสียนหลิงจากพระหัตถ์ของจางซุนของเขา พออ่านดูค่อยทราบว่ผางเสียนหลิงเห็นเหตุการณ์ที่หน้าหอเอี้ยนไหล ทำหนังสือกราบทูลขึ้นมา

หวินเย่ไม่ประหลาดใจตอบทสรุปของเย่าเหเนียง แต่เมื่อเห็นการแสดงออกของเสิ่นกงไห่ หยวนเจีย จูจงและเหยาซื่อ อุดภาคภูมิใจมิได้

ถึงไท่จงฮ่องได้ตรัสว่า “ใช้ภาคภูมิใจหรือไม่ หากว่าข้าเป็นเจ้า ก็เกิดความปลาบปลื้มยินดี ซึงเขวี่ยบอกว่าสถานศึกษาไม่มีคนโกงเขลา เมื่อประสบเหตุ สามารถนึกหาแผนรับมือได้ หากทว่าเกิดเรื่องเช่นนี้กับนักเรียนเขตปกครองอื่น พวกมันมิใช่หลีกเลียง ก็เสี่ยงตายกราบทูล นอกจากนี้ไม่มีทางเลือกอื่นอีก”

เมื่อเกิดเรื่องเหนือความคาดหมาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือร้าย ถึงไท่จงฮ่องได้ล้วนเกิดความตื่นตัว มีแต่พลังที่อยู่ในความควบคุมของพระองค์ จึงถือเป็นพลัง นี่เป็นคำขวัญของถึงไท่จงฮ่องได้

หวิญเย่กราบทูลว่า “ฝ่าบาทไม่ต้องลำบากใจ ขอเพียงท่านสอบถามเหล่านักศึกษาว่าต้องการทำอะไร มิใช่ทราบได้หรือ หากชมชอบตัดถนนสร้างสะพาน ก็ส่งพวกมันไปตัดถนนสร้างสะพาน หากชมชอบการกลีกรรม ท่านก็ส่งไปยังหน่วยซื้อหนังสือ หากพวกมันคิดออกไป ท่านก็ส่งไปยังที่ห่างไกล หากชมชอบสร้างผลงาน ท่านก็ยกพื้นที่แห้งแล้งให้มันดูแล ขอเพียงใช้เรื่องราวผูกมัดมันไว้ หลังจากศึกษาดูสักระยะหนึ่งจะทราบเอง”

หวิญเย่ไม่ต้องการให้นักศึกษาของสถานศึกษาเริ่มต้นสูงเกินไป พวกเขาจะอย่างไรยังเยาว์วัย อาจศึกษาวิชาความรู้เฉพาะทาง แต่หลักการครองตนในสังคม ต้องผ่านการคลุกคลีสักระยะหนึ่ง อย่างนั้นให้นักศึกษาสองร้อยกว่าคนเก็บเนื้อเก็บตัวประเสริฐกว่า

ถึงไท่จงฮ่องเต๋ตรัสว่า “เจ้าเห็นว่าเช่นนี้ไม่สร้างความคับแค้นใจแก่พวกมันหรือ?”

“ไม่สร้างความคับแค้นใจ เมื่อเป็นนักศึกษาต้องทำงานอย่างเป็นรูปธรรม ให้พวกมันเป็นขุนนางหลัก ไม่ว่าใหญ่หรือเล็ก พวกมันล้วนยินดีกระทำ หลังจากนั้นทางการจะพิจารณาผลงานทำการเลื่อนตำแหน่ง ไม่ต้องดูว่าพวกมันมาจากสถานศึกษาหรือไม่?”

ไม่ทราบคำกราบทูลของหวิญเย่ ช่วยดับไฟในพระอุระของถึงไท่จงฮ่องเต๋ หรือตัวยาออกฤทธิ์แล้ว ถึงไท่จงฮ่องเต๋ซึ่งประทับฟังพระเชนยเริ่มทรงกรนออกมา จ่างซุนฮองเฮาจัดให้พระองค์บรรทม จากนั้นทรงนำหวิญเย่ออกจากตำหนักบรรทม

เฮอร์ตเฮอร์ียบ

ข้างซุนของเฮอร์ไม่ได้กลับตำหนักเหลียงอีที่ประทับ หากเสด็จมาถึง
ตัวตึกหลังหนึ่ง ไม่ทันเข้าประตู หวินเย่ก็ได้ยินเสียงในบันไดยที่คั่นหู เมื่อ
ชั้นที่เปิดประตูตึกออก หวินเย่ก็ถูกสภาพเบื้องหน้าสะกดจนตะลึงลาน

นางกำนัลทั้งสูงอายุและเยาว์วัยนับร้อยกำลังปั่นด้ายขนสัตว์ เครื่อง
ปั่นด้ายนับร้อยเรียงรายเป็นแถวเดียว ยังมีชั้นที่สวมใส่เสื้อผ้าเนื้อหยาบ
หอบด้ายขนสัตว์พร้อมด้วยวงล้อไปเก็บรักษาในห้องด้านข้าง

หญิงสาวสวมเสื้อสีชมพูนางหนึ่งนั่งอยู่หลังโต๊ะ ทำการจดบันทึก
หวินเย่เห็นเป็นองค์หญิงเกาหยาง พลันเข้าใจว่าเป็นเรื่องราวใด ต้องกล่าว
ว่า “เหนียงเหนียง ท่านล่าเอียงไปแล้ว องค์หญิงหลันหลังคิดค้าขาย ได้
แต่ขายน้ำตาลนม ส่วนองค์หญิงเกาหยางค้าสิ่งทอขนสัตว์ ออกจะเกินเลย
ไปแล้ว”

ข้างซุนของเฮอร์ไม่ถือสา หากย้อนถามว่า “สิ่งทอขนสัตว์ทำกำไรเงิน
ทอง?”

“ไหนเลยเพียงกำไรเงินทอง หากเป็นการปล้นชิงชิงหน้า ปล้นชิง
โดยใช้ชื่อราชสำนัก เงินผู้น้อยคิดเข้าหุ้ด้วยเป็นอย่างไร?”

ราชสำนักค้าสิ่งทอขนสัตว์ กลายเป็นเรื่องน่าขบขัน หากขายแพงไป กลัวเหล่านางคัดค้าน หากขายถูกเกินไป ก็ไม่สามารถคืนทุน ต่อมาไม่ทราบเป็นผู้ใดตั้งราคากลางขึ้น คนขององค์หญิงเกาหยางไปเข้าร้านที่ตลาดตะวันตกร้านหนึ่ง ตั้งชื่อร้านว่าส่วยเยี่ยเซวียน ในร้านกองสุมสิ่งทอขนสัตว์ รอให้ลูกค้ามาหา ชาวบ้านไม่ทราบว่าร้านค้านี้ขายสินค้าใด ดังนั้น ไม่มีผู้ใดมาอุดหนุน

ผ่านไปสองเดือนขายไม่ออก ผู้จัดการร้านถึงกับคิดผูกคอตาย สุดท้ายปรากฏลูกค้าหญิงคนหนึ่งเดินผ่านมา กลายเป็นผู้ช่วยชีวิตของผู้จัดการร้าน พอเห็นสิ่งทอขนสัตว์ สอบถามราคาดู ตกลงรับซื้อทั้งหมด ให้ผู้จัดการร้านส่งไปยังบ้านตระกูลหวิน แล้วจ่ายเงินให้ ทั้งทำสัญญากับผู้จัดการร้าน รับซื้อสินค้าเช่นนี้สิบหมื่นพับ เท่ากับว่าตำหนักองค์หญิงเกาหยางต้องใช้เวลาผลิตถึงสามปี

ฟังว่าตำหนักองค์หญิงเกาหยางเฉลิมฉลองสามวัน เมื่อมีลูกค้าที่ดีเพียงคนเดียวก็พอ ดังนั้นปิดร้านที่ตลาดตะวันตก ขอเพียงรวบรวมสิ่งทอขนสัตว์ได้หนึ่งพันพับ ก็ส่งไปยังบ้านตระกูลหวิน จากนั้นรับเงินขาวๆ กลับไป

จางซุนฮงของเฮาตริสทวนคำว่า “ทำกำไรหรือ ทราบหรือไม่ว่าค่าแรงของนางกำนัลเราเป็นคนจ่ายให้ ทราบหรือไม่ว่าคิดปันชนแกะเป็นสิ่งทอขนสัตว์ ต้องผ่านขั้นตอนมากน้อยเท่าใด ทราบหรือไม่ว่าเราไปยังร้านขายสิ่งทอขนสัตว์ที่ตลาดตะวันออก เห็นราคาที่ตั้งไว้ ถึงกับคิดเผตลาดตะวันออกให้วอดวาย เจ้ายังมีหน้าคิดเข้าหุนด้วย?”

พระนางเข้าพระทัยว่าสิ่งที่ในวังจัดทำขึ้นอย่างยากเย็น ถูกผู้อื่นทำกำไรเงินทอง ไหนเลยไม่รู้ได้ พระนางไม่ไปทะเลาะวิวาทกับซินเยี่ยเพียงเพราะคำนึงถึงหน้าตาของพระนาง

หวินเยโอดครวญว่า “เหนียงเหนียง องค์หญิงเกาหยางเปิดร้าน

หลายเดือน สิ่งทอขนสัตว์กองสมุดจุกฎเขา ไม่มีผู้ใดสอบถามราคา ฮูหยินเรากลัวกระทบกระเทือนถึงหน้าตาราชสำนัก จึงยอมขาดทุน กระทั่งราคาก็ไม่ต่อรอง รับซื้อสินค้าทั้งหมดเอาไว้ แบกรับภาระแทนราชสำนัก คุณธรรมอันสูงส่งนี้ ไม่ได้รับคำชมเชยจากเหนียงเหนียง กลับบอกว่านางเอารัดเอาเปรียบ เนิ่นผู้น้อยไม่อาจทนดูได้ คิดขอแก้ไขสัญญา ปรับราคาขายลดลง ไม่ทราบเหนียงเหนียงเห็นเป็นอย่างไร?"

จางซุนของเฮาต้องเสวน้ำสามถ้วยค่อยสงบพระทัยลงได้ องค์หญิงเกาหยางถือสมุดบัญชีรูดมา เห็นของเฮาไม่พอพระทัย จึงยกชูสมุดบัญชีขึ้น ตรัสว่า "พระมารดา ท่านดู เดือนนี้พวกเราผลิตสิ่งทอขนสัตว์ได้สองพันสามร้อยห้าสิบพับ พอถึงสิ้นเดือนจะผลิตได้สามพันหกร้อยพับ รอจนสตรีเกาหลีกเกิดความชำนาญ ผลผลิตของพวกเราจะเพิ่มขึ้น เดือนนี้จะได้รับเงินของตระกูลหวินมากกว่าเดิม"

กล่าวพลางชำเลืองมองหวินเย่แวบหนึ่ง เชิดหน้ายืดอกขึ้น เผยเห็นช่วงคองามระหง ราวห่านฟ้าที่จ่อง hong

จางซุนของเฮาผืนแยมพระโอษฐ์ ทรงลูบไล้ใบหน้าองค์หญิงเกาหยาง ตรัสว่า "เป็นเด็กที่สามารถจริงๆ เจ้าไปเถอะ พระมารดามีคำพูดติดกล่าวกับหวินโหว"

รอจนองค์หญิงเกาหยางจากไป จางซุนของเฮาค่อยตรัสถามหวินเย่ว่า "ฝางอ้อ้ายได้รับการกล่อมเกลามาจากพวกเจ้า ตอนนี้อยู่ตำแหน่งในกรมกลาโหม เจ้าเข้าใจว่าเกาหยางสามารถกำราบมันหรือไม่?"

"เกรงว่าไม่ถนัดนัก องค์หญิงเกาหยางอารมณ์ร้อนวู่วาม ได้รับการตามใจจากฝ่าบาท ตามใจจนเหลือ กระทำการตามอำเภอใจ ขอเพียงฝางอ้อ้ายจับจุดอ่อนขององค์หญิงเกาหยางได้ สุดท้ายจะเป็นผู้ชนะ"

จางซุนของเฮาพลันทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า "เราไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับการค้าขายของพวกเจ้า ปล่อยให้พวกเจ้าเจรจากันเองเถอะ"

หวินเยยินดียิ่ง ขอเพียงจำงซุนของเขาไม่ยุ่งเกี่ยว ราชสำนักไม่กดดันในการค้าขาย อาศัยอะไรต่อกรกับตนเอง?

ความคิดไม่ทันสิ้นสุด ที่ด้านหลังบังเกิดสຸ່มเสียงอันเกียจคร้านเสียงหนึ่งดังว่า “ไม่พบกันนานวัน พี่หวินยังมีบุคลิกดังเดิม นับเป็นที่น่ายินดี น่าอวยพร”

หวินเยเหลียวหน้าไป ก็เห็นใบหน้าอันหล่อเหลาของหลี่เค่อ ต้องกล่าวว่า “เสี้ยวเค่อ ท่านกลับจากแดนสู่ตั้งแต่เมื่อใด เหตุใดไม่ส่งจดหมายมาบอกกล่าวสักคำ?”

ดวงตาของหลี่เค่อปรากฏละอองน้ำขึ้น จากนั้นกลับคืนสู่ความกระจ่างแจ่มใส ประสานมือกล่าวว่า “เราก็คิดถึงพวกท่านนัก เราอยู่ที่แดนสุคนเดียว ถึงแม้ที่นี่มีอากาศอบอุ่น ทิวทัศน์งามตระการ แต่ไม่สบายเช่นที่ฉางอาน ดังนั้นพระมารดาพอส่งจดหมายสั่งให้เราเข้านครหลวง เราก็โดยสารเรือเดินทางวันละพันลี้ ดังนั้นไม่ต้องส่งจดหมายมาแล้ว”

“เมื่อครู่เหนียงเหนียงบอกว่ามีคนเจรจากับข้าพเจ้า คงมิใช่เป็นท่านกระมัง?”

“เป็นผู้น้องเอง พี่หวินข่มเหงน้องสาวเรา สร้างความขุ่นแค้นแก่ผู้น้องยิ่ง เห็นว่าพี่หวินหลงเดินทางผิด ผู้น้องคิดแก้ไขให้ถูกต้อง”

“ตอนนี้กล่าวเช่นนั้นสายเกินไปหรือไม่ ท่านดู นี่เป็นหนังสือสัญญาขอเพียงกฎหมายด้าถึงดำรงคงอยู่ ต้องทำตามสัญญาที่ทำไว้ คิดแก้ไขสัญญาไม่ถ่วงนั้ก แต่เห็นแก่หน้าท่าน ข้าพเจ้ายอมถอยก้าวหนึ่ง ขอใช้เงินแก้ท่านหนึ่งหมื่นก๊วน ข้าพเจ้าจะแก้ไขสัญญา”

การมาของหลี่เค่อ สร้างความตื่นตัวแก่หวินเย ผู้มาไม่มีเจตนาตีเจตนาตีไม่มา คนผู้นี้ผ่านการฝึกฝนมาหลายปี ต้องรับมือด้วยความระมัดระวัง

จำงซุนของเขาพบว่าทั้งสองพอพบหน้าก็ไม่ยอมลดราวาศอกกัน

สร้างความพอพระทัยยิ่ง ประทับอยู่ใต้ไม้ดอก จิบพระสุคนธรสชา ดูท่า
มอบอำนาจในการตัดสินใจแก่หลี่เค่อ

เกาหยางประดับใบหูลา

หลี่เค่อบอกกล่าวว่า “พี่หวินกล่าวผิดแล้ว เมื่อทำสัญญาต้องให้ความเคารพ ท่านเห็นแก่หน้าผู้น้องยอมแก้ไข สร้างความละเอียดแก่ผู้น้องยิ่ง”

กล่าวพลางก๊วกมือเรียกหาองค์หญิงเกาหยางเข้ามา สองพี่น้องมีความสัมพันธ์อันดี องค์หญิงเกาหยางพอเข้ามา ก็ยึดจับแขนเสื้อหลี่เค่อไม่ปล่อย หลี่เค่อยิ้มพลางล้วงปิ่นจากอกเสื้ออันหนึ่ง เสียบลงบนศีรษะขององค์หญิงเกาหยาง ยิ้มพลางกล่าวว่า “น้องเรา ท่านล่วงรู้มูลค่าที่แท้จริงของสิ่งทอขนสัตว์หรือไม่ หมายความว่าหลังจากหักต้นทุน มีมูลค่าทางตลาดอย่างไร?”

องค์หญิงเกาหยางสั่นศีรษะอย่างโง่งม หลี่เค่อถามอีกว่า “ยังมี ท่านล่วงรู้ความสัมพันธ์ของปริมาณและราคาหรือไม่?”

องค์หญิงเกาหยางยังคงสั่นศีรษะ หลี่เค่อลูบศีรษะของน้องสาวกล่าวว่า “ท่านดู ท่านไม่เข้าใจอันใด ก็ทำสัญญากับผู้อื่น ทราบหรือไม่ว่าความสะเพร่าของท่านทำความเสียหายแก่ราชสำนักอย่างน้อยห้าหมื่นก๊วน แต่ความเสียหายด้านการเงิน ราชสำนักยังไม่เห็นอยู่ในสายตา แต่ว่า

เครื่องทอผ้าเป็นการคิดค้นอันดับหนึ่งของด้าง เพราะว่าผู้อื่นไม่มี ดังนั้นจึงเชียวคิดช่วงชิงเวลาให้กับราชสำนักห้าปี หมายความว่าหากคิดทำกำไรเวลาห้าปีนี้ดีที่สุดที่สุด ท่านขายสิ่งทอขนสัตว์ในราคาย่อมเยาไม่เป็นไร แต่ท่านไม่ควรทำสัญญาสามปี เหล่าพ่อค้าหน้าเลือดจะใช้เวลาสามปีนี้ไล่กวตตามทัน ถือว่าเป็นความสูญเสียมากกว่าเงินทองอีก"

องค์หญิงเกาหยางอ้าปากค้าง มองไปยังจางซุนของเฮาเป็นเชิงขอความช่วยเหลือ จางซุนของเฮาทรงผนึกพระเคียร สีหน้านางถึงกับกลายเป็นซีดขาว คิดอ้าปากขอให้หวินเย่ยกเลิกสัญญา แต่ความถือดีของนางไม่อนุญาตให้นางทำเช่นนั้น

หวินเย่หัวร่อฮาฮา กล่าวว่า "เสียเวลาเปล่า คราวครั้งนี้พวกท่านเสียเปรียบแน่แล้ว นอกจากท่านสามารถลบข้อความในสัญญาทิ้งไป ตอนนั้นครางอานซุนนุ่มเทพเทวา ท่านลองขอความช่วยเหลือจากทวยเทพ เพียงไม่ทราบทวยเทพมีเวลาว่างหรือไม่?"

"นั่นกลับมิต้อง คำขวัญของสถานศึกษาคือร้องขอผู้คนมิสู้ขอตัวเอง ท่านเข้าใจว่าสัญญาของท่านไม่มีช่องว่างจุดอ่อนหรือ เมื่อเป็นสัญญาที่สูญหยินท่านทำขึ้น ต้องมีจุดอ่อนให้โจมตีได้"

หวินเย่ยิ้มออกมา บอกไปให้หลี่เค่อกล่าวสืบทอด

หลี่เค่อกล่าวว่า "พี่หวิน สองวันนี้เรารื้อค้นตัวอย่างคำตัดสินที่อำเภอกางอาน ในที่สุดพบว่าย่านฉงหนิงมีแม่เต๋านางหนึ่งอยู่ร่วมกับบุตรชายโง่มคนหนึ่ง บุตรชายผู้นี้แม่โง่ม แต่ตามกฎหมายด้างถือเป็นเจ้าบ้าน มีอยู่วันหนึ่งที่บ้านไม่มีข้าวสารกรอกหม้อ บุตรชายโง่มบังเอิญรื้อค้นพบเห็นหยกประดับชั้นหนึ่ง จึงคิดขายให้กับพ่อค้าคนหนึ่ง แลกเป็นเงินทอง จะได้ซื้อข้าวสารกลับมา

"ที่มันพบพานเป็นพ่อค้าหน้าเลือดคนหนึ่ง หยกที่ตกทอดมาจากยุคเลียดก๊ก เพียงขายได้สามร้อยหุน เพื่อมิให้ผู้ขายบิดพลิ้ว จึงให้บุตรชาย

โง่งมลงชื่อในหนังสือจะซื้อจะขาย บุตรชายโง่งมพอกลับถึงบ้าน ก็บอกต่อมารดาว่า ตนเองขายหยกไป ได้เงินมาสามร้อยหุน สร้างความตื่นตระหนกแก่แม่เฒ่ายิ่ง นี่เป็นมรดกตกทอดมาแต่บรรพบุรุษ ไหนเลยขายออกได้ ต่อให้ขายออก อย่างน้อยต้องขายได้ร้อยกัวน จึงฟ้องร้องต่อทางการ

“ทางการลำบากใจยิ่ง เนื่องจากหนังสือจะซื้อจะขายอยู่ในมือพ่อค้าเป็นของจริงแท้ ทั้งไม่ได้บังคับขาย ท่านนายอำเภอขณะจะตัดสินชี้ขาด บังเอิญร้อยคันแฟ้มคดี พบว่าเมื่อปีที่สามในรัชชกเงินกวน พระบิดามีหนังสือสั่งการฉบับหนึ่ง ห้ามมิให้ชาวถึงข่มเหงคนอ่อนแอ ห้ามหลอกลวงคนไม่รู้ความ ถือหลักกตัญญู รู้พิธีรีตอง รักใคร่กลมเกลียว ไม่กลัวเกรงศัตรูเข้มแข็ง”

หวินเย่ยกมือลูบจมูกกล่าวว่า “อีนุ่ อาจไม่มีประโยชน์ แต่คำสั่งห้ามหลอกลวงคนไม่รู้ความ คงถูกนายอำเภอตีงมาหยิบใช้”

หลี่เค่อโบกพัดจีบกล่าวว่า “มิผิด คำสั่งของพระบิดาแม่ไม่เทียบเท่ากฎหมาย แต่คิดจัดการกับพ่อค้าหน้าเลือดก็เกินพอ”

“เมื่อกล่าวคำพ่อค้าหน้าเลือด ท่านมองดูข้าพเจ้าทำอะไร ท่านเข้าใจว่าพวกท่านกำชัยเป็นมันเหมาะหรือ?”

“เมื่อครูเราสอบถามเกาหยาง นางไม่ล่วงรู้ว่าหลังจากหักต้นทุนมูลค่าทางตลาดเป็นอะไร ทั้งไม่ล่วงรู้ความสัมพันธ์ของปริมาณกับราคาตระกูลหวินอาศัยความไม่รู้ของเกาหยาง รีดเร้นเงินทองจากเกาหยาง เท่ากับขัดคำสั่งของพระบิดาเรา ไม่ถือเป็นชาวถึง เชื่อหรือไม่ว่า เราจะนำราชของครักษ์ไปยึดทรัพย์ของตระกูลหวิน?”

องค์หญิงเกาหยางสวมกอดหลี่เค่อด้วยความยินดี จากนั้นแบมือต่อหวินเย่ กล่าวว่า “คินสัญญาแก่ข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าจะยึดทรัพย์บ้านท่าน”

หวินเย่กล่าวว่า “พวกท่านยินดีเร็วกว่าเหตุไป คดีรายนี้เพียงใช้กับ

บุตรชายโง่มของแม่เต๋านั้น แต่ไม่อาจใช้กับเกาหยาง ตอนที่เกาหยางถือกำเนิด ฟังว่าฝ่าบาทชมว่านางมีญาณแสนรู้ เมื่อเกาหยางเข้าเรียนหนังสือ เชียววี่เซียนจึงชมว่านางเฉลียวฉลาด ครั้นถึงเวลาปักปัน ฝ่าบาทยังชมว่าเด็กน้อยตระกูลฝางโชคดีได้แต่งงานกับเกาหยาง อาศัยสามข้อนี้ ผู้ใดกล้าบอกว่าเกาหยางเป็นเด็กโง่ม?”

จางซุนของเฮาคล้ายคาดการณ์ได้แต่แรกว่าหวินเย่ต้องกล่าวเช่นนั้น จึงตรัสว่า “เข้าวันนี้ฝ่าบาทเพิ่งรับสั่งว่า เกาหยางเป็นยาโถวโง่ม ต้องการให้ไปยืนกันต่อหน้าฝ่าบาทหรือไม่?”

ซึ่งความจริงผู้ที่ออกกฎหมายเป็นตระกูลหลี่ ต่อให้ถึงไท่จงฮ่องเต้ ไม่ได้รับสั่ง ตอนนี้รับสั่งก็ไม่สาย หวินเย่ต้องทอดถอนใจ ล้วงเครื่องประดับขึ้นหนึ่ง ยื่นส่งให้กับองค์หญิงเกาหยาง กล่าวว่า “ทุกครั้งที่ข้าพเจ้ากระทำเรื่องโง่เขลาจะใส่เครื่องประดับนี้ ชั่งตัวเองอยู่ในห้องหนึ่งวันเป็นการลงโทษ ท่านเมื่อเป็นยาโถวโง่ม ต้องสวมสิ่งนี้เป็นการลงโทษตัวเอง”

องค์หญิงเกาหยางรับเครื่องประดับไป ถามว่า “นี่เป็นโบหูกระต่ายหรือ?”

“มิใช่ เป็นโบหูลาคู่หนึ่ง ผู้ที่กระทำผิดถือเป็นลา ไม่มีใดต้องปิดบัง” กล่าวพลางล้วงหนังสือสัญญาคืนให้แก่นาง กล่าวว่า “หนังสือสัญญาคืนให้แก่ท่าน สิ่งทอขนสัตว์ยังอยู่ในคลังสินค้า หากคิดเปิดตลาดสิ่งทอขนสัตว์ ให้สอบถามหลันหลิงกับฝางอ้าย พวกมันจะนึกหาวิธีให้แก่ท่าน”

จางซุนของเฮาทอดพระเนตรองค์หญิงเกาหยางจากไป ทรงพระดำริแล้วตรัสว่า “เหนียงจื้อบ้านท่านคล้ายมองการณ์ไกลกว่าองค์หญิงทั้งหลาย เจ้าไม่คิดเกี่ยวข้องกับราชสำนักหรือ?”

หวินเย่กล่าวว่า “เป็นไปไม่ได้ นอกจากเป็นความสมัครใจของพวกนาง บุตรชายที่ยังไม่แต่งงานของท่านมีศักดิ์เป็นชิงอ๋อง อาศัยเสี่ยวตงกับพวกทั้งสี่ยังไม่มีฐานะเทียบเท่า ส่วนยาโถวรองหากแต่งเข้าวัง อาจ

อาละวาดวังในจนพังทลาย ยังคงให้นางอยู่บ้านเถอะ”

“เราหมายถึงศิษย์ของเจ้า ยกตัวอย่างเช่นเสี่ยวอู่ยังไม่เลว ยังมีสื่อชื่อ พวกนางเป็นศิษย์ของเจ้า มีศักดิ์ฐานะเพียงพอ”

หวินเย่หัวร่ออหายน หลี่เค่อที่ด้านข้างกล่าวว่า “พระมารดา ท่านคิดให้น้องชายของเราผู้ใดตกกระกำลำบาก เสี่ยวอันหรือว่าเสี่ยวไย่ พวกมันมิใช่คู่มือของเสี่ยวอู่ แต่หากให้เสี่ยวอันตบแต่งสื่อชื่อ ผู้บุตรเห็นพ้องด้วย หากพระมารดาเห็นด้วย ผู้บุตรจะไปหารือกับมารดาเรา ปีนี้เสี่ยวอันอายุสิบหก สมควรนึกถึงเรื่องการแต่งงานแล้ว”

จางซุนของเฮารับสั่งว่า “เจ้าเป็นพี่ชายของเสี่ยวอัน ย่อมไม่คิดร้ายต่อมัน เจ้าเมื่อเห็นด้วย ก็ไม่บอกนางหยางเฟยสักคำ หวินเย่ เจ้าไม่มีปัญหากระมัง?”

หวินเย่ตอบว่า “ไม่ว่าผู้ใดคิดแต่งกับศิษย์ของเราก็ได้ ต่อให้เป็นคนดัดพินก็ไม่มีปัญหา แต่ต้องเป็นความสมัครใจของนาง หากว่าเสี่ยวอันสามารถพิชิตจิตใจของสื่อชื่อ ข้าพเจ้าย่อมไม่คัดค้าน”

จางซุนของเฮาทรงยืขึ้น สาวพระบาทจากไป รับสั่งโดยไม่เหลียวพระพักตร์กลับมาว่า “เป็นอันว่าตกลง ในวังจะรับตัวสื่อชื่อเข้าวัง เราไม่เชื่อว่าชิงอ๋องผู้สูงศักดิ์พิชิตจิตใจของหญิงสาวชนบทนางหนึ่งไม่ได้”

พระนางคาดเดาว่าถึงไท่จงฮ่องเต้คงตื่นจากบรรทมแล้ว คิดไปทอดพระเนตรว่าฤทธิ์ยาเสื่อมแล้วหรือไม่ ส่วนหวินเย่กับหลี่เค่อออกจากวังกลับเขาสานไป

นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาไม่สามารถอาศัยอยู่บนเขาสานอีก ล้วนต้องย้ายออกไป ราชสำนักก็จัดรถม้ามารับตัวทั้งหมดไป ทางกรารับนักศึกษาที่เข้าสอบทั้งหมดไว้ ให้ทำงานตามหน่วยงานต่างๆ สักหลายปี

ส่วนนักศึกษาที่มาจากตัวเมืองต่างๆ ถึงไท่จงฮ่องเต้เพียงรับไว้

สามสิบสองคน จึงเกิดเสียงดัดพ้อต่อว่าดังขึ้น แต่หลังจากที่ปัญญาชนทั้งหลายศึกษาดูข้อสอบของนักศึกษาสถานศึกษาอีซาน ล้วนปิดปากลง ยอมรับความรู้ความสามารถของนักศึกษาสถานศึกษาจนหมดใจ

ยาโถวใหญ่วิวาร์

ในที่สุดถึงวันแต่งออกของยาโถวใหญ่ ย่อมมีแขกเหรื่อมาอวยพรอย่างคับคั่ง ก่อนหน้านั้นตระกูลหวินแต่งหญิงสาวสองคน แต่ไม่อาจเทียบเท่ากับยาโถวใหญ่ อีหนึ่งยังไม่ถือสา เพียงยินดีแทนยาโถวใหญ่ แต่รุ่นหนึ่งที่ดีดีเห็นบนถาดลงรักสีแดงจัดวางดอกไม้ที่ได้รับพระราชทานจากในวังถึงสิบสองดอก ถึงกับตาร้อนผ่าวอยู่บ้าง

ฉินเหล้าเอ้อ (อันดับสองแซ่ฉิน) ต้องปลอมโยนว่า “ซูหยิน ท่านเป็นญาติห่างๆ ของตระกูลหวิน ยาโถวใหญ่เป็นสายตรงของหวินโหว สมควรได้รับเกียรติเช่นนี้ รอจนเรากลับจากสมรภูมิ ค่อยนำดอกไม้พระราชทานมาให้กับท่าน ตอนนี้น่าเพียงดูแลทารกในท้องให้ดี”

รุ่นหนึ่งค่อยยิ้มออก ลูบหน้าท้องที่นูนออกมา ประารถนาให้ทารกรีบออกมาดูโลกโดยเร็ว

ซานอิงได้รับการจัดการจากเงินซูหยินจนองอาจฝั่งผาย ชีม้าดำพวงพีสูงใหญ่ สามารถรับคำว่าคนหล่อเหลาประดุจหยก ม้าศึกคักดั่งมังกร พอไปถึงที่ใด ได้รับเสียงโห่ร้องชมเชย หลังใบหูยังทัดดอกโบตั๋นช่อโต หากมองจากด้านหลังมองไม่เห็นศีรษะ สวมชุดมงคลสีแดงเข้ม เพียงแต่ใบหน้าไม่ได้ปกปักรักษา จึงไม่งามสมบูรณ์พร้อม

การตกแต่งภรรยาของชานอิงถือเป็นตำนานบทหนึ่ง เขาความจริงเป็นเด็กยากไร้ฆ่าหมูขายเนื้อ ไม่ทราบบรรพชนสะสมบุญกุศลใด จึงสามารถตกแต่งคุณหนูใหญ่ตระกูลหวินไป เรื่องราวของเขากลายเป็นบทเรียนสอนใจ ให้เด็กหนุ่มยากไร้มานะกว่าเดิม รอจนทั้งหมดเห็นเจ็ยจวง* ของตระกูลหวิน ต้องร้องอุทานออกมา

เห็นสุกศรีทองตัวหนึ่งหมอบอยู่บนถาด ตระกูลขุนนางใหญ่เวลาแต่งบุตรสาวจะมีสิ่งของนี้ เห็นผู้คนที่คนแบกเจ็ยจวงจนแยกเขี้ยววิ่งพันออกมา โดยทั่วไปแล้วสุกศรีทองเพียงฉาบทาสีทองชั้นหนึ่ง ส่วนข้างในทำจากไม้ ตามเหตุผลไม่สมควรหนักอึ้งถึงเพียงนี้

แต่ตระกูลหวินไม่ทำของปลอม ท่านย่าใช้ทองคำแปดร้อยตำลึงสั่งทำสุกศรีตัวนี้ โดยให้หลี่สี้อออกแบบ สุกศรีทองคำหมอบอยู่บนถาด ท่าทางน่ารักยิ่ง

หวินเย่กับซินเยี่ยนนั่งอยู่ข้างกายท่านย่า รับการกราบกรานจากเจ้าบ่าว ท่านย่ายินดีจนไม่อาจกล่าววาจาใดได้ หวินเย่กลับตักเตือนชานอิงว่า หากวันหน้าไม่ดีต่อยาโถวใหญ่ เขาจะฟาดขาชานอิงจนหักไป

ซินเยี่ยนเห็นหวินเย่กล่าวตักเตือน จึงทำหน้าที่พีสะไก้ ไม่เพียงปลอบใจชานอิง ยังกำชับยาโถวใหญ่ทำหน้าที่ภรรยา สุดท้ายกล่าวว่าคำอวยพรคู่บ่าวสาวเที่ยวหนึ่ง

ไก่อ้อที่ลานตึกร้องบอกว่าถึงเวลาอันเป็นมงคลฤกษ์แล้ว จากนั้นไปรยเหรีญกษปณ์ออกมาดูท่าฝน หวินเย่แบกยาโถวใหญ่ ส่งนางขึ้นรถม้า ชานอิงตระเตรียมเดินทางกลับเมืองลั่วหยางทั้งยามวิกาล ที่นั่นมีผู้คนหลายร้อยคนเตรียมเฉลิมฉลอง รถใหญ่ก็จัดเตรียมไว้แล้ว หญิงรับใช้คนใหม่ของยาโถวใหญ่ล่วงหน้าไปรออยู่ก่อน ตระกูลหวินไม่จัดหญิงรับใช้แต่งออกพร้อมกับเจ้าสาว

* สินเดิมที่แต่งออกพร้อมกับเจ้าสาว

ยาโถวใหญ่ที่หลังน้ำตานองหน้า ถูกส่งมาถึงริมแม่น้ำป่าเดียว หวินเย่โบกมือลาลา หมุนตัวจากไป ได้ยินเสียงลูกเรือส่งสัญญาณให้บังคับ เรือออกจากฝั่ง รู้สึกไม่สบายใจยิ่ง กลับได้ยินเงินเย่าจินรำพึงรำพันว่า “ได้เห็นบุตรอันประเสริฐแต่งงานแต่งงาน เหล่าซาน (คนแซ่ซาน) ต่อให้ ท่านเกิดความคับแค้นใจ สมควรสงบลงแล้ว”

หวินเย่ไม่ทราบว่ายานสงฆ์ยินดีหรือไม่ แต่เหล่าภุมมิดีพิศาลในเมือง ถูกเทพเทวาที่ใหญ่กว่าขับออกจากผางอาน ตอนนี้อารามเหล่าจวินเร่ง ก่อสร้างเป็นการใหญ่ วัดฉือเอินก็เร่งงานก่อสร้าง ขณะที่ย่านผางหนิงก็เร่ง สร้างวิหารบุชาเพลิงเป็นการใหญ่”

พระคัมภีร์ที่เสวียนจิ้งนำกลับมาแท้จริงเป็นคัมภีร์โบราณ สิ่งนี้ต้อง เก็บรักษาในที่แห้งและอากาศถ่ายเท ไม่เช่นนั้นจะถูกมดปลวกกัดแทะ เสียหาย

ไม่ทราบเป็นผู้ใดบอกว่านครผางอานมีพื้นที่รกร้างแห่งหนึ่งตั้งดูด ห่านป่าใหญ่ร่อนลงมา เหล่าหลวงจีนจึงคิดสร้างเจดีย์องค์หนึ่ง ตอนนี้นำกำลัง เรือให้จัดสร้างระฆังสำหรับแขวนที่ชายคาเจดีย์ ฟังว่าเสียงระฆังดังหนึ่ง ครั้ง เท่ากับขอพรหนึ่งครา ระฆังที่ท่านบริจาคจะส่งคำอธิษฐานของท่าน ถึงทวยเทพเบื้องบน

ตระกูลหวินมีธิดามากมาย ไม่ทราบอนาคตเป็นอย่างไร ท่านอย่าเห็น ว่าการแขวนระฆังเป็นโอกาสอันดี จึงแขวนระฆังบนชั้นที่เก้าของเจดีย์ ตลอดทั้งชั้น

จวบกระทั่งท่านย่าขนย้ายเงินออกจากคลังสมบัติ หวินเย่ค่อยทราบ ว่าระฆังบนเจดีย์ห่านป่าใหญ่ต้องเป็นเงิน ความทรงจำของหวินเย่ ระฆัง บนเจดีย์ห่านป่าใหญ่เป็นทองเหลือง โฉนดกลับกลายเป็นเงิน ทั้งยังต้องหนัก เก้าตำลึงเก้าสลึง เมื่อแขวนระฆังที่ทำจากเงิน ไยมิใช่ล่อตาโจรหรือ?

ท่านย่าร้องเพี้ยดว่า “เย่เอ้อ รีบขอขมาต่อพระโพธิสัตว์ ขอให้

พระองค์ยกโทษให้ ผู้ใดคิดขโมยระฆังบนเจดีย์ ไม่กลัวตกนรกหมกไหม้หรือ?”

ซึ่งความจริงหวินเย่คิดขโมย ในยุคหลังแม้กระทั่งกระถางไม้ตัดที่จัดตั้งบนลานจัตุรัสยังไม่ปล่อยปลະละเว้น อย่าว่าแต่ระฆังเงิน ข้าวสารในยุคต่ำถึงราคาเจ็ดหุน เงินเหล่านี้สามารถซื้อข้าวสารได้เท่าใด

เมื่อเอ่ยถึงเรื่องนี้ต่อฟางเสียนหลิง ฟางเสียนหลิงยิ้มพลางกล่าวว่า “นี่เป็นยุคถึงรุ่งเรือง สมควรแสดงความมั่งคั่งออกมา ราชสำนักไม่ขัดสนเงิน วอกว้อเพื่อส่งทูตมามากกว่านี้ ทุกปีจะส่งเงินมา เงินจะหนักเท่ากับผู้คน เล่าฮูกำลังพิจารณาว่า นักเรียนเกาหลี่ ซิลล่า หรือว่าแคว้นอื่นสามารถจ่ายเงินจำนวนนี้หรือไม่?”

“หมายความว่าเตรียมเก็บค่าเล่าเรียนแล้ว?”

“ใช่แล้ว เงินทองมีราคา ความรู้ประเมินค่าไม่ได้ พวกมันคิดเล่าเรียนวิชาจากตำถั่ง ย่อมต้องจ่ายเงินให้ องค์หญิงแดนอาทิตย์อุทัย บอกว่าหากสถานศึกษาอื่นยอมรับนักเรียนวอกว้อ ยินดีจ่ายเงินให้อีกเท่าตัว”

“ต่อให้พวกมันจ่ายเงินเป็นทองคำ สถานศึกษาก็ไม่รับ วอกว้อยอมจ่ายค่าตอบแทนถึงเพียงนี้ แสดงว่าแคว้นของพวกมันตระเตรียมปฏิรูปการศึกษาของสถานศึกษาจะไม่ปล่อยให้รั่วไหลออกไป”

ฟางเสียนหลิงมองดูหวินเย่อย่างประหลาดใจ กล่าวว่า “เล่าฮูขบคิดไม่เข้าใจ หวินโหวไฉนตั้งข้อรังเกียจต่อวอกว้อ เกาหลี่ ซิลล่า กับแพกเจ พวกมันถือเป็นแคว้นใหญ่ หากว่าตำถั่งเกิดความคิดฆ่าฟัน พวกมันก็ยากรอดพ้นจากชะตากรรม ไยต้องระวังป้องกันถึงเพียงนี้ กล่าวถึงที่สุด เกาหลี่ของจงหยวนซื้อชนเผ่าอันป่าเถื่อนบนทุ่งหญ้า”

หวินเย่ับจนถ้อยคำ เกาหลี่กับวอกว้อในยุคสมัยนี้ถือว่าเป็นมิตรกับตำถั่ง ไม่ว่าในเมือง ตลอดจนการกินการอยู่ พวกเขาไล่กวตตามผีเท้าของตำถั่ง หากเปรียบกับเกาหลี่บนทุ่งหญ้า พวกเขาไม่เป็นพิษเป็น

ภัยแต่อย่างไร เนื่องเพราะหวินเย่บังเกิดจิตกริ่งเกรง ฝางเสียนหลังจึงพิจารณาถึงการคุกคามจากแวนแคว้นเหล่านี้ สุดท้ายพบว่านอกจากเกาหลีที่ต้องกำจัดการแล้ว แวนแคว้นอื่นไม่มีความจำเป็นต้องจัดการ

หวินเย่ไม่สามารถบอกว้าวอกว้อยังไม่กระทำความผิด ตอนนี้อย่าว่าแต่วอกว้อยกทัพเหยียบผืนแผ่นดิน ต่อให้ทำร้ายเรือพาณิชย์บนท้องทะเล ก็ถูกตามล่าถึงที่สุด ที่แล้วมามีแต่พ่อค้าวาณิชข่มเหงผู้อื่น ไม่เคยได้ยินว่าด้าถึงถูกผู้อื่นรังแก

แต่ว่าด้าถึงมั่งคั่งแล้วหรือ เหตุใดมีข่าวจากแดนไกลว่าเกิดความอดอยาก?

เมื่อคืนหลับนอนกับผู้ใด

ซินเยียดังครรภแล้ว บ้านตระกูลหวินเต็มไปด้วยความยินดี ท่านย่าหัวร่อจนหุบปากไม่ลง ขอพรให้กับทารกที่ยังไม่ลืมตาดูโลก จวบกระทั่งได้ยินว่ารอบเดือนของหลี่อันหลันไม่มา ท่านย่าก็ตั้งอำนาจดูแลบ้านช่องกลับไป ทั้งสั่งห้ามมิให้หลี่อันหลันกลับแดนหลังนั้น หลังจากคลอดทารกออกมา นางคิดทำอะไรก็ทำเช่นนั้น มิหนำซ้ำทารกผู้นี้ต้องแซ่หวิน

ท่านย่ายังยกความดีความชอบไปที่ระฆังเงิน ระฆังเงินทั้งสองใบสั้นโหวอยู่กลางสายลม เทพเบื่องบนรับฟังจนรำคาญ จึงประทานทารกให้สองคน หวินเย่ฟังจากปากคำท่านย่า คล้ายกับว่าทารกทั้งสองไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตนเอง หากเป็นฝีมือของเทพเบื่องบน

สตรีมีครรภ์ไม่อาจปรนนิบัติผู้คน ท่านย่านึกถึงเรื่องที่หวินเย่มีหนึ่งภรรยาหนึ่งอนุภรรยา ช่างอัปอายขายหน้า ไม่ว่าโหวแหยมบ้านใดล้วนมีภรรยาอนุภรรยาเจ็ดแปดคน ส่วนหญิงรับใช้ประจำห้องหับมีมากมายนับไม่ถ้วน ท่านดูตระกูลซุ่ย มีสมาชิกตั้งแต่ซุ่ยอิ๋หลาง (ที่หนึ่ง) จนถึงซุ่ยชันสือจิวหลาง (สามสิบเก้า) มีบุตรธิดาแต่งออกนับไม่ถ้วน ตระกูลหวินถือว่าล้ำหลังกว่ามากนัก

หวินเย่ไม่คิดเลียนแบบพี่น้องตระกูลซุ่ย เห็นว่าการหักห้ามความ

ต้องการเป็นผลดีต่อสุขภาพ เลียนแบบหมอวิเศษซุนก็ไม่ว่า ระหว่างนี้ เว่ยฉือจิ้งเต๋อกลับครองชุดพรตเกล้ามวยผม ดูไปไม่คล้ายนักพรต หากคล้ายโจรภูเขามากกว่า ตระกูลเว่ยฉือมีสมาชิกไม่มาก เว่ยฉือจิ้งเต๋อ ตบแต่งภรรยาสองคน มีบุตรชายคนเดียว ต่อมาเว่ยฉือเป่าหลินแต่งงาน กับน้องสาวของฮว่อจู้ เว่ยฉือจิ้งเต๋อกับบนบานศาลกล่าว สุดท้ายเว่ยฉือ เป่าหลินไม่สร้างความผิดหวังแก่ผู้คน สองเดือนให้หลังบุตรสะใภ้ก็ตั้งครรภ์ เว่ยฉือจิ้งเต๋อก็จัดสุกรสามตัวไปแก้บนที่อารามพรต คุณเขาร่ำไห้ในโบสถ์ หลังจากกลับถึงบ้าน เว่ยฉือจิ้งเต๋อก็เปลี่ยนเป็นครองชุดพรต ไม่ รับประทานเนื้ออีก

หวินเย่แสดงความยินดีต่อเว่ยฉือจิ้งเต๋อว่า “นี่ถือเป็นข่าวดี เป่าหลิน มีทารกแล้ว ท่านกับท่านป้าสมควรวางใจได้ แต่ยังมีข่าวดียิ่งกว่าขอบอก ต่อท่าน ภรรยาเราตั้งครรภ์ อันหลังก็เช่นกัน”

ปฏิกิริยาของเว่ยฉือจิ้งเต๋อสุดที่หวินเย่จะคาดคิดมาก่อน เขาไม่ได้ แสดงความยินดีและไม่ตื่นเต้นสงสัย หากรวบคว้าคอเสื้อหวินเย่ไว้ คัดค้าน ถามว่า “เด็กน้อย รับประทานเคล็ดลับออกมา เราผู้เฒ่ามีบุตรชายคนเดียว ตอนนี้เสียฮว่อเอ๋อตั้งครรภ์ เป็นเทพสวรรค์ดลบันดาลให้ ครึ่งต่อไปขึ้นอยู่กับเคล็ดลับของเจ้า รับประทานเคล็ดลับออกมา เจ้าต้องการอันใดจากเรา สามารถหยิบฉวยจากบ้านเรา”

“เรื่องนี้ท่านสมควรสอบถามหมอวิเศษซุน ไฉนสอบถามผู้หลาน?”

“สอบถามแล้ว แต่เหล่าซุน (คนแซ่ซุน) คว้าไม้กวาดไล่เล่าฮู้ออกจากกระท่อม ดูท่ามันเก็บงำไว้ไม่บอกต่อผู้คน เจ้ามีความสัมพันธ์อันดีกับ มัน คงไม่ปิดบังเจ้า รับประทานออกมา หลังจากที่เสียฮว่อเอ๋อคลอดบุตร จะได้ใช้เคล็ดลับนี้”

สวรค์ เว่ยฉือจิ้งเต๋อเสียสติแล้ว บุตรสะใภ้เพิ่งตั้งครรภ์ เขาก็เตรียม คลอดหลานคนต่อไป แต่ว่าเขาไฉนไม่ให้บุตรชายตบแต่งอนุภรรยา?

เวย์ฉือจี้เต๋อกล่าวว่ “ภรรยายังคงมีคนเดียว ท่านป้าเจ้ากับเราลำบากมาครึ่งชีวิต ถึงแม้หน้าตาอัปลักษณ์ แต่ว่าภรรยาอัปลักษณ์จึงเป็นของวิเศษในบ้าน ประคับประคองกันและกันชั่วชีวิต รสชาตินี้สุดที่คนนอกจะล่วงรู้ได้ เป้าหลินกับเสี่ยวฮว่อเอ๋อก็จะอยู่กินไปชั่วชีวิต หวังให้เสี่ยวฮว่อเอ๋อคลอดบุตรมากกว่านี้ จะได้เป็นพี่น้องท้องเดียวกัน”

คำพูดนี้สร้างความหตู่ใจแก่หวินเย่ขึ้นมา นาเย่มนำบุตรติดกระดูกลำบากที่ทุ่งหญ้า หลี่อันหลันหากมิใช่ตั้งครรรค์ คงเดินทางกลับแดนหลังหนันตั้งแต่แรก ต่างเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง แต่ต้องอยู่คนละทิศละทาง

ยามกลัดกลุ้มใจต้องดื่มสุรา มิหนำซ้ำดื่มจนเมามาย ไม่ทราบว่กลับบ้านมาอย่างไร ตื่นขึ้นมากลางดึก หวินเย่รู้สึกคอแห้งผาก มีคนป้อนน้ำให้กับเขา หวินเย่กระทั้งลืมนต้ายคร้านที่จะลืมนต้ายขึ้น จะอย่างไรมิใช่ซินเย่ยกก็เป็นหลี่อันหลัน หลังจากดื่มน้ำ ก็ดูตุลาคคนป้อนน้ำให้ขึ้นเตียง โอบกอดเรือนร่างอันนุ่มนวลและหอมกรุ่นไว้ อ้าปากหาวคราหนึ่งหลับไหลต่อไป

การหลับไหลครั้งนี้หลับไหลจนถึงยามเที่ยงค่อยตื่นขึ้นมา ดังนั้นเดินถึงลานตึก คิดใช้น้ำบ่อล้างหน้า หวินเย่ชมชอบใช้น้ำเย็นล้างหน้า เช่นนี้ช่วยให้สดชื่นตลอดทั้งวัน

เด็กชายทั้งสองวิ่งมาช่วยเหลื่อ สร้างความยินดีแก่หวินเย่จนย่อตัวลง ให้บุตรชายเช็ดหน้าให้กับตนเอง หลังจากนั้นให้ความรู้สึกไม่ต่างกับอาบน้่า จึงอุ้มบุตรชายไปยังห้องโถงเตรียมรับประทานอาหารเช้า

กล่าวไปประหลาดแท้ ยามปรกติโหว่เหยคิดรับประทานข้าวก็ได้ รับประทานข้าว โหว่เหยคิดดื่มน้ำ ก็มีน้ำดื่ม วันนี้สามพ่อลูกนั่งอยู่ข้างโต๊ะเป็นเวลานาน หามีผู้คนเข้ามารับใช้ไม่

หวินเย่ไม่อาจทนหิวได้ เห็นบุตรชายทั้งสองมองไปที่หน้าประตู

แสดงว่าหิวโหยเช่นกัน ดังนั้นมีโทสะขึ้นมา ออกจากประตูร้องถามว่า “ผู้คนตายหมดสิ้นแล้วหรือ?”

ซินเยี้ยไม่ทราบมาจากที่ใด ตบหลังสามีผาดหนึ่ง ถามคำถามที่ต่ำช้าว่า “เมื่อคืนหลับสบายหรือไม่?”

“สบายอันใด หิวแทบตายแล้ว รีบยกอาหารมา เป็นมารดาใด ไม่เห็นบุตรหิวโหยแล้ว รีบจัดบะหมี่มาชามใหญ่ ใส่พริกน้ำส้มสายชูให้มาก รีบไป”

ซินเยี้ยมองดูหิวเเย่อย่างสงสัยใจ ถามว่า “ท่านไม่ทราบ?”

“ทราบอันใด รีบไปจัดหาอาหาร จัดหาอาหารมาถือว่าช่วยชีวิตผู้คน ยกน้ำหมีมาชามหนึ่งด้วย”

กล่าวจบเดินกลับเข้าห้อง ทางบ้านยิ่งมายิ่งไม่มีกฏเกณฑ์ กลับปล่อยให้โหวแหยหิวโหยถึงเพียงนี้

ซินเยี้ยเรียกหาหญิงรับใช้มา สั่งให้ไปต้มบะหมี่ ส่วนตัวเองนั่งลงที่เบื่องหน้าหิวเเย่ จับจ้องมองตาไม่กะพริบ ระหว่างนี้ผอเหนียง* นี้มักเป็นเช่นนี้ บางครั้งแอบหัวร่อ ไม่ทราบเพราะเหตุใด

บะหมี่ยกมาแล้ว สามพ่อลูกรับประทานคนละชาม ความเคลื่อนไหวคล้ายเหมือนกัน ไม่มีคุณสมบัติของคนตระกูลสูงศักดิ์ ชดเสียงดังโฮกฮือ หิวเเย่ไม่เปลี่ยนแปลง หากไม่รับประทานบะหมี่เช่นนี้ บะหมี่จะไม่หอมหวาน

ซินเยี้ยดูแลเด็กชายทั้งสองรับประทานเสร็จ จากนั้นไล่พวกมันออกไปวิ่งเล่น ตัวเองนั่งลงจ้องมองหิวเเย่ใหม่

หิวเเย่กล่าวว่า “ดูอันใด ท่านตั้งท้องแล้ว จัดการท่านไม่ได้ ดูไปก็เสียเที่ยวเปล่า”

ซินเยี้ยพลันถามว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าเมื่อคืนหลับนอนกับผู้ใด?”

* ตรงกับคำว่าภรรยาของไทย

รับอนุภรรยา

ผลที่เกิดขึ้นคือเมื่อคืนหลับนอนกับเสี่ยวหลังดั่ง ถึงแม้เพียงหลับนอนคืนหนึ่ง สุดท้ายหวินเย่ต้องรับเป็นอนุภรรยา เมื่อเห็นสายตาที่เหยียดยามของหลี่อันหลันกับชินเยี่ย หวินเย่ทราบว่่าชื่อเสียงอันดังามของตนเอง จบสิ้นแล้ว

ผู้ที่ยินดีมีแต่ท่านย่า ถึงกับยกทรัพย์สินที่เก็บหอมรอมริบไว้ให้แก่เสี่ยวหลังดั่ง พ่อบ้านต้องวิ่งเต้นไปที่กรมพิธีการสามเที้ยว ค่อยกำหนดศักดิ์ฐานะของเสี่ยวหลังดั่ง ทั้งหอบเครื่องแบบฮุยอินตราตั้งกลับมาชุดหนึ่ง

“ฟูจวิน หลังดั่งอายุมากเกินไปแล้ว ปีนี้อายุยี่สิบ ท่านลองเลือกอนุภรณยาน้อยกว่านี้อีกคนหนึ่งดีหรือไม่”

ชินเยี่ยไม่ใส่ใจว่่าเสี่ยวหลังดั่งเป็นอนุภรรยาหรือไม่ ที่นางใส่ใจยิ่งกว่าเป็นหน้าตาของตระกูลหวิน กล่าวตามความสัตย์ การรับอนุภรรยาอายุยี่สิบปีนางหนึ่งออกจะขายหน้าอยู่บ้าง พ่อบ้านเฉียนทงไปที่กรมพิธีการทางการก็มาตรวจสอบว่่าตระกูลหวินรับอนุภรรยาจริงหรือไม่ เจ้าหน้าที่ที่มาสอบถามถึงกับถูกหวินเย่ไล่กวัดเป็นระยะทางสามลี้

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เข้าใจความรู้สึกของหวินเย่ สำหรับเสี่ยวหลังดั่งหวินเย่ตั้งตนเป็นพี่ชาย แต่แล้วนางกลับกลายเป็นภรรยาของตนเอง

มิหนำซ้ำตนเองเป็นฝ่ายกระทำ หากว่าเขาบอกต่อผู้อื่นว่าตนเองไม่มีความคิดเช่นนั้นอยู่ก่อน อย่างนั้นเสียวหลังดังนอกจากผูกคอตาย ไม่มีหนทางอื่นอีก

ทุกปีในนครฉางอาน ไม่ทราบมีหญิงรับใช้มากน้อยเท่าใดหลับนอนกับจูเหียน (นาย) แต่หลังจากหลับนอนได้เลื่อนตำแหน่งเป็นอนุภรรยา มีเพียงไม่กี่คน หวินเย่ความจริงคิดอธิบาย แต่เห็นสีหน้าอันเอียงอายของเสียวหลังดัง ทำให้เขาไม่อาจกล่าววาจาได้

แต่ว่าซินเยี่ยเชื่อสามี เสียวหลังดังเป็นหญิงสาวที่บริสุทธิ์สดใส แต่หลายปีนี้หวินเย่ไม่เคยกระทบถูกมาก่อน เมื่อคืนโน้นเกิดเรื่องขึ้น จากสีหน้าของสามี นางแน่ใจว่าตอนนั้นสามีคงยึดถือเสียวหลังดังเป็นตัวเอง หรือหลีอันหลัน

หวินเย่บอกกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดไปดื้อมีเยี่ย* มีเพียงข้าพเจ้ากับหลังดังสองคน พวกท่านอยู่บ้านขบเมลิ็ดแดงโมเถอะ”

หลีอันหลันไม่นำพา นางคิดยึดเยียดเสียวหลังดังให้กับหวินเย่ตั้งแต่วแรก ตอนนี้อยสมมาดปรารภนา ต่อให้ขบเมลิ็ดแดงโมก็หาเป็นไรไม่ ปากกล่าวว่า “เมื่อมีคนใหม่ ก็ลืมคนเก่า ถือเป็นส่วนานของบุรุษ ท่านไปเถอะ ข้าพเจ้าจะดูแลหลีหยงเอง”

ปากกล่าวว่าจ่าน่าเศร้า แต่ทำที่ที่ไม่อินังขังชอบสร้างความขุ่นข้องใจแก่ผู้คนนัก เสียวหลังดังแอบอิงกับอ้อมอกหลีอันหลัน อาละวาดอย่างขุ่นเคืองแฉ่งอน

หลีอันหลันมองดูหวินเย่ด้วยความประหลาดใจ กลอกตาตลบหนึ่ง พลันหวัร่องอหาย กระชิบกระชาบกับซินเยี่ยอยู่ครู่หนึ่ง ทั้งสองสวมกอดกันหวัร่องจนตัวอ เสียวหลังดังถูกหวัร่องจนงุนงงสงสัย เข้าใจว่าสตรีสูงศักดิ์ ทั้งสองเป็นโรคลมบ้าหมูเสียอีก

หวินเย่ก็หัวร่อออกมา อย่างยากเย็นเหลืออันหลั่นค่อยชะงักเสียงหัวร่อ
 จุกตลกเสียวหลังดังไปยังห้องนอน หวินเย่ทราบว่าในห้องของนางมีหนังสือ
 ลมวสันต์* เล่มหนึ่ง

ซินเยี่ยหยอกล้อหวินเย่ว่า “หญิงสาวอายุยี่สิบยังไม่ล่วงรู้เรื่องในหอ
 หยก ฟุจวิน ท่านคิดสอนนางก่อน แล้วค่อยเข้าหอหรือไม่?”

ตระกูลหวินมีอุทยานคนที่สาม เหล่าสหายในนครฉางอันล้วนทราบ
 เรื่อง จ่างซุนซงถึงกับเดินทางมาจากเขตจิงโจว เพื่อชมดูว่าพีสะไ้เป็น
 โคมสะคราญเยี่ยงไร

เงินชুম่อเพิ่งแต่งงานกับองค์หญิงไม่ถึงสิบห้าวัน พอทราบเรื่องก็
 ละทิ้งภรรยา วิ่งมาชมดูด้วย มีคำกล่าวว่าตบแต่งภรรยาตบแต่งจริยา รับ
 อนุภรรยาเพราะรูปโฉมโฉมพรรณ หวินเย่มีนัยน์ตาสูงอยู่เหนือศีรษะ
 อนุภรรยาของเขาสมควรมีรูปโฉมงดงามถึงเพียงไหน

เสียวหลังดังพ้อออกมารับแขก ทั้งหมดถึงกับแตกฮือออกไป มิใช่
 เสียวหลังดังไม่งดงาม หากทว่าคั่นหน้าเกินไป พวกเขายังเข้าใจว่าเสียว
 หลังดังเป็นหญิงรับใช้ร่วมห้องของหวินเย่ตั้งแต่แรก ที่แท้เพิ่งรับไว้เป็น
 อนุภรรยา

ในห้องอาบนํ้าของหวงสุ หวินเย่กับพวกรวมเจ็ดคนเปลือยกายแช่
 ร่างในน้ำ เงินชুম่อโอตครวญว่า “น่าเบื่อนัก วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าไม่ไปเข้าเฝ้า
 ในวังแล้ว ชีวิตเช่นนั้นน่าเบื่อยิ่ง ไร้สาระยิ่ง...”

จ่างซุนซงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะรับปากท่านพ่อไปยังเขต
 จิงโจว ที่นั่นผู้คนบางตา มีแต่สัตว์ร้าย ข้าพเจ้านอกจากล่าสัตว์ได้แต่
 ล่าสัตว์ ปรากฏโจรภูเขายึดครองห้วยหนองคลองบึง ข้าพเจ้าคร้านที่จะ
 คบค้ากับโจรภูเขา หากคบค้ากับพวกมัน ข้าพเจ้าคงกลับกลายเป็นตัว
 โง่มตคนหนึ่ง”

หลี่เฉิงเฉียนกล่าวว่า “เรายังไม่เลว มีหนังสือให้อ่านไม่หมดสิ้น มีคำกราบทูลให้ตรวจทานไม่หมดสิ้น ทุกวันพอสี่มตาขึ้นก็ทำงานวุ่นวาย จวบกระทั่งดับโคมลงค่อยเข้านอน”

หลี่ไหวเหียนหัวร่อคิกกล่าวว่า “ตอนนี้ท่านพ่อซุบเลี้ยงเรารวกับสุกร ขอเพียงไม่ออกไปก่อเรื่องให้อยู่บ้านเดินหมากกับท่านผู้เฒ่าก็พอ แต่ว่าฝีมือหมากของท่านผู้เฒ่าแย่มากยิ่ง เราต่อให้หนึ่งรถหนึ่งม้า ยังเช่นฆ่าท่านผู้เฒ่าจนแตกพ่าย”

หลี่เค่อแบะปากกล่าวว่า “ล้วนเป็นคนธรรมดาอันคร่ำครี พวกเราฤดูใบไม้ผลิมิบุผา ฤดูร้อนมิใบไม้ ฤดูสารทมิผลไม้ ฤดูหนาวมิหิมะ ยามอยู่ว่างมิหึงงามอยู่เป็นเพื่อน ดิตพิณสอดรับกัน ไม่ทราบเป็นความสุนทรีย์ถึงเพียงไหน แต่ต้องอดรันทนอยู่ร่วมกับคนคร่ำครีธรรมดาเช่นพวกท่าน”

หลี่ไท่กิกกล่าวว่า “สมควรยึดเส้นยึดสายแล้ว เราารู้สึกว่าตัวเองขึ้นสนิม ยามเดินเห็นกระดูกข้อต่อเสียดสีเป็นเสียงดัง โดยเฉพาะที่ได้ตำหนักอยู่ต่อ ยิ่งเจียบงันจนน่ากลัว บัณฑิตเย้ยฟ้านั้นกลายเป็นนกเค้าแมวแล้ว”

หลี่เฉิงเฉียนกล่าวว่า “เสี่ยวเย่ เราความจริงคิดนำทัพสิบหมื่นออกศึก เราเป็นแม่ทัพใหญ่ ชู่ม่อเป็นทัพหน้า ฉงจื่อ* เป็นปีกซ้าย ไหวเหียนเป็นปีกขวา ท่านเป็นกองหลัง ซิงเซวียคุมไพร่พล เสี่ยวเค่อดูแลเสบียง พวกเราออกจากด่านอิ๋เหมินกวน มุ่งตะวันตกตลอดทาง ดูว่าสุดท้ายเป็นอะไร”

หวินเย่ลุกขึ้นนั่ง มองดูคนหนุ่มที่เพ้อฝัน ร้องบอกว่า “หากว่าท่านร้ายกาจพอ ต่อเรือใหญ่สำเร็จ พวกเรามุ่งตะวันตกตลอดทาง สุดท้ายพบว่าเช่นฆ่ากลับมาดังดาถึง มีหน้าซำที่ขึ้นฝั่งเป็นเมืองเต็งใจ รับรองว่าไม่ผิดพลาด”

* แปลว่าตัวหนอน เป็นชื่อเล่นของจางซุนชง

จางซุนชงไม่พอใจที่หวินเย่กล่าวเหลวไหล กล่าวว่า “เป็นไปได้ พวกเรามุ่งตะวันตก ทั้งไม่ย้อนกลับ ไหนเลยไปถึงเมืองเต็งโจว ที่นั่นอยู่ทางตะวันออก ท่านเดินหลงทาง พวกเราจึงไม่”

หวินเย่กล่าวว่า “ฉงจื่อ พวกเราเดิมพันสักครา ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าท่านมุ่งตะวันออกหรือตะวันตก ถึงกับขึ้นเหนือหรือล่องใต้ ขอเพียงท่านเดินโดยไม่หยุดหย่อน ท่านจะพบว่าเดินถึงจุดเริ่มต้น ขอให้เชื่อข้าพเจ้ารับรองไม่ผิดพลาด นี่เป็นเรื่องที่ผู้คนจ่ายค่าตอบแทนอย่างมาก ค่อยพิสูจน์ยืนยัน ขอให้ท่านยึดถือว่าพวกเรามีชีวิตอยู่บนลูกโลกที่ใหญ่ลูกหนึ่ง”

บ้านใหม่ปลามัน

หวิ่นเย่ยามเช้าจะเป็นเพื่อนเสี่ยวหลิ่งต่งเดินเล่นบนเขาอีซาน บัดเตี่ยวมุดเข้าพงหญ้าดูว่ามีกระต่ายหรือไม่ บัดเตี่ยวไปที่ชายหาด เก็บก้อนหินที่มีลวดลายสวยงาม หลังเที่ยงทั้งสองจะนอนบนเก้าอี้เอนนอนบนตาข่าย จิบชาหอมกรุ่น ฟังหวิ่นเย่เล่านิทาน เสี่ยวหลิ่งต่งเป็นผู้ฟังที่ดี บางครั้งอำนวยพรต่อคู่รัก บางคราหลังน้ำตาต่อชะตากรรมของตัวเอง

ในยุคปัจจุบัน หญิงสาวอายุยี่สิบจัดอยู่ในวัยสาวสะพรั่ง แต่ในยุคดึกถึง พอล่วงเลยอายุสิบแปดปียังแต่งไม่ออก คงเป็นสตรีที่มีปัญหา ยากนักที่เสี่ยวหลิ่งต่งรักษาจิตใจอันบริสุทธิ์ไว้ หากมิใช่พบพานคนดี ด้วยนิสัยที่กล้ากลืนฝืนทนของนาง ไม่ทราบว่าจะต้องได้รับความลำบากถึงเพียงไหน

สำหรับกับสตรีที่อ่อนแอ บุรุษมักนึกรักเวทนาต่อนาง ขอเพียงเห็นท่วงท่าอันเอียงอายของเสี่ยวหลิ่งต่ง หวิ่นเย่จะนึกโยงไปถึงเตียงใหญ่ในหอน้อย เมื่ออยู่บนเตียง เสี่ยวหลิ่งต่งจะปล่อยให้จัดการตามอำเภอใจ ที่ผ่านมาเสียร้ายไม่ว่าเวทนาสงสารกระต่าย ดังนั้นทุกคำคั้นหวิ่นเย่จะแสดงออกอย่างดูร้าย

ในนิทานของเจ้าชายกับหญิงสาว ต้องไม่ขาดแม่มด อย่าว่าแต่ในบ้านตระกูลหวิ่นมีแม่มดทั้งดงงามสองนาง ทุกเช้าตรู่จะบุกเข้าห้องนอน ใน

เสียงกรีดร้องของเสี่ยวหลิงดัง ผ้าห่มถูกเลิกขึ้น เผยเห็นคู่รักที่เปลือยเปล่าทั้งคู่

เสี่ยวหลิงตั้งยกมือปิดหน้าอก ถูกสตรีทั้งสองนางลูบคลำทั้งบนล่าง คิดรำให้แต่ไร้น้ำตา

ซินเยี่ยจุปากชมเชยว่า “ฟุจวินช่างโชคดีนัก ท่านดูหลังตั้งรูปร่าง อ่อนแอถึงเพียงไหน มิน่าเล่าฟุจวินเฟลิตเฟลินจนล้มกลับໄ໊หยาบ* พวกเราที่ผ่านการคลอดบุตรไม่สามารถเทียบเปรียบเทียบได้ ท่านเห็นว่าหลังจากที่พวกเราคลอดบุตร สมควรไปฝึกวิชากับสนมมอสูรฟ้าหรือไม่ จะได้เหนียวรั้งจิตใจของฟุจวินกลับมา?”

หลี่อันหลันหัวร่อฮิสะ ตบกันของเสี่ยวหลิงดังฉาดหนึ่ง ทั้งยังยกมือขึ้นรอตริมจมูก สูดดมคราหนึ่ง จากนั้นแบะปากสันติริษะ เป็นความหมายว่ารสชาติไม่ดีนัก

เมื่อเป็นเช่นนั้น เสี่ยวหลิงตั้งคิดซ้ำแครงร่างลงไปยังใต้เตียง หวินเย้เห็นเช่นนั้น จึงแย่งชิงผ้าห่มมาห่มคลุมให้กับเสี่ยวหลิงตั้ง เห็นนางห่อหุ้มร่างตัวเองไว้อย่างมิดชิด ตนเองก็ยืนเปลือยเปล่าล่อนจ้อน ให้ซินเยี่ยสวมใส่เสื้อผ้าให้กับตนเอง

เมื่อหลี่อันหลันเดินออกจากห้อง พบว่าหวินเย้ยังสวมใส่เสื้อผ้าไม่เสร็จ ส่วนซินเยี่ยก็ผมแผ่ยุ่งเหยิง ต้องด่าอย่างยี้มแยมว่า “อย่าได้เหลวไหล หากต้องการให้เข้าห้องไป ที่นั้นมีบุปผาช่องาม ยังไม่สวมใส่เสื้อผ้า สตรีมีครรภ์ไม่อาจยามใจไป อายุปุนนี้ยังไม่รู้จักบันยะบันยัง”

หวินเย้กับซินเยี่ยเปลี่ยนเป็นร่วมมือกันเปลื้องเสื้อผ้าของหลี่อันหลัน จนถึงเปลือย หลี่อันหลันได้แต่กัดฟันกรอด ปล่อยให้มือของหวินเย้เคลื่อนไหวบนร่างกายตัวเอง เพียงคุ้มครองหน้าท้องมิให้ฟุจวินกระทบถูกพอเหลียวหน้ามอง เห็นเสี่ยวหลิงตั้งล้มตากลมโตมองดูตัวเอง สร้างความ

* บรรดาศักดิ์ของหลี่อันหลัน

อับอายอยู่บ้าง ขณะจะส่งเสียงร้องออกมา กลับเห็นหวินเย่ผุดลุกขึ้น หัวร่อ ฮาฮาจัดแจงเสื้อผ้าให้เรียบร้อย จากนั้นล้างหน้าบ้วนปาก โบกมือต่อเหล่า ภรรยาอนุภรรยา ยกมือโพล่หลังเดินจากไป วันนี้เป็นวันประกอบพิธี สถาปนาขุนซือเมี่ยว หากว่าไปสายถือว่าเสียมารยาท

ครั้งก่อนขุนซือเมี่ยวไม่รับการสถาปนาจากฮ่องเต้ หากนำเย่าเหิน หลบเร้นเข้าป่าเขา เป็นเวลาครึ่งปี หลังจากกลับมา ฮ่องเต้ไม่รับสั่งถึง หมอ วิเศษขุนก็ยินดีลืมนั่น แต่หยวนเทียนกั๊งไม่ลืมนั่น หากเดินทางเข้าวัง สามครั้งครา ฮ่องเต้ค่อยเปลี่ยนพระทัย ทรงแต่งตั้งขุนซือเมี่ยวเป็น เมี่ยวอิงเซวียนฮว่าจินหยิน

บนเขาอีซานความจริงไม่อนุญาตให้สร้างวัดวาอาราม แต่หยวน เทียนกั๊งไม่ทราบเกลี้ยกล่อมขุนซือเมี่ยวอย่างไร จึงเปลี่ยนกระท่อมปรุงยา เป็นอารามเย่าหลูกวน ขนย่ายรูปปั้นซำซิง* จากอารามเหล่าจวิน รอจน หวินเย่ทราบเรื่อง อารามเย่าหลูกวนก็คงอยู่มาเจ็ดแปดวันแล้ว จึงได้แต่ ยอมรับ

ขุนซือเมี่ยวพอบพบหน้าหวินเย่ ได้แต่แสดงความรู้สึกเสียใจ หลาย ปีมานี้หวินเย่กับขุนซือเมี่ยวถือเป็นครอบครัวเดียวกัน สมควรบอกว่า สามารถสละชีวิตให้ได้

หยวนเทียนกั๊งเบิกบานใจยิ่ง อารามนักพรตขยับขยายไม่หยุดหย่อน เช่น อารามก่าอิ่งกวนกุเขาหลงหูซาน โพธิมณฑลของพระกษิติตรรก์ โพธิสัตว์ภูเขาจิวหัวซาน ตอนนั้นบนเขาอีซานยังเพิ่มอารามเย่าหลูกวนหลัง หนึ่ง ถือเป็นหมากที่คาดไม่ถึง

ขุนซือเมี่ยวได้รับสถาปนาเป็นเมี่ยวอิงเซวียนฮว่าจินหยิน บนเขา อีซานเพิ่มอารามนักพรตหลังหนึ่ง ถือเป็นชัยชนะของลัทธิเต๋า สุดท้ายสถาบัน สงฆ์จะไล่กวาดตามทัน

* เทพเจ้าทั้งสามของลัทธิเต๋า ได้แก่ อี้ซิงหยวนซือเทียนจุน ลี้ซิงหลิงเปาเต้าจวิน และไท่ซิงไท่ซั้งเหล่าจวิน

เวย์ฉือจี้เจอพอบพบหน้าหวินเย่ ก็รำร้องว่า “เด็กน้อยใจคับแคบ เล่าสู่ร้องขอตำรับลับจากเจ้า ไม่มอบให้ก็แล้วกันไป พอกลับไปก็ รับอนุภรรยา คาดว่าคงรับประทานยาวิเศษจนหมดสิ้น ไม่นึกเวทนาเล่าสู่ คิดอุ้มหลานมากกว่านี้ เหล่าซุน (คนแซ่ซุน) ยามปรกติใจกว้าง หลาย วันนี่เปลี่ยนเป็นใจคับแคบเช่นกัน เล่าสู่บริจาคเงินช่วยมันปรับปรุงอาราม พรต มันไม่รับน้ำใจ วันนี้เล่าสู่มาแสดงความยินดีต่อมัน มันกลับขู่คำราม ใส่เล่าสู่”

หวินเย่ทราบวาระหว่างนี้ซุนซือเมี่ยวหงุดหงิดใจเรื่องอารามนักพรต ยามนี้พบพานคนบงการอยู่หลังฉาก ยังปั้นสีหน้ายินดีก็แปลกไปแล้ว

ตระกูลหวินมีตำรับลับมากมาย เพียงแค่เหล่าตี๋มลงไป ยกตัวอย่าง เช่น นำเน็กช่งยังกับอิมเอี้ยซึก ที่เสริมพลังทางเพศ โสมคนและเก่ากั* ที่บำรุงร่างกาย นำไปแช่ในเหล้า ทุกวันตี๋มวันละถ้วยยังเกิดผล ฟังว่า ซันที่ตี๋มลงไป ยังเกิดอารมณ์ทางเพศ หากต้องการมีบุตร นอกจากลงแรง ไถคราดแล้ว ไม่มีวิธีอื่นอีก นี่เป็นตำรับลับที่ได้จากผู้คุมคุกที่เคยพักอาศัย อยู่ติดกัน ฟังว่าที่มาของตำรับลับแปลกพิสดาร เป็นนักโทษที่กำลังจะถูก ประหารไม่อาจหักใจปล่อยให้ตำรับลับสาบสูญจากการถ่ายทอด เห็นผู้คุม เพิ่มเนื้ออีกสองซัง จึงถ่ายทอดตำรับลับให้ ทั้งบีบบังคับให้สัตย์สาบานว่า จะไม่เผยแพร่ตำรับลับออกไป

ซึ่งความจริงบุรุษที่แต่งงานแล้วล้วนต้องบำรุงร่างกาย นี่เป็นหลัก เหตุผลที่ไม่ว่าใครล้วนทราบดี เพื่อมิให้เวย์ฉือจี้เจอมารบกวนตนเอง จึงบอกตำรับลับออกไป แลกกับดาบสั้นของเวย์ฉือจี้เจอ ดาบเล่มนี้ ความจริงเป็นดาบยาวของแม่ทัพข้าศึกสังหารไพร่พลนับไม่ถ้วน ต่อมา หลี่จิ้งดำเนินอุบายทำการสับเปลี่ยน มอบดาบให้หลี่ซือหมินซึ่งเป็นฉินอ่อง ฉินอ่องไม่ต้องการถือครองอาวุธร้ายของศัตรู จึงสั่งช่างตีเหล็กใช้ค้อนเหล็ก

ทุบหักเป็นสองท่อน ท่อนหนึ่งถูกเวย์ฉือจี้ตัดดัดแปลงเป็นดาบสั้น อีก
 ท่อนหนึ่งพบว่าตกอยู่ในมือหลี่จี้จิ้ง ยามปรกติเก็บรักษาอย่างมิดชิด ไม่ยอม
 อดไอ่ต่อผู้คน

เวย์ฉือจี้ตั้งเจตจำนงที่จะดัดรับลับไว้บนผ้าเช็ดหน้า ถ้ามย้าว่า
 “เด็กน้อย เจ้าแน่ใจว่าสิ่งนี้มีประโยชน์ หากว่าไม่มีประโยชน์เล่าฮู้ก็ขาดทุน
 มากแล้ว”

“ท่านวางใจ ท่านลุงก็สมควรตี้มสักเล็กน้อย ไม่แน่ว่าปีหน้าท่านป้า
 จะเป็นหอยเก่าให้กำเนิดมุก*”

เวย์ฉือจี้เตอบันดาลโทสะ ตบฝ่ามือใส่ต้นคอของหวินเย่ผาดหนึ่ง
 จากนั้นขอตัวต่อพี่น้องในงานเลี้ยง เข้ากระท่อมปรุงยา ให้เด็กรับใช้ที่ดูแล
 กระท่อมปรุงยาจัดถ้วยยาที่หวินเย่ระบุไว้ นำกลับบ้านไป

* หมายถึงสตรีสูงอายุให้กำเนิดบุตร

เจ้าแห่งนกยูง

วันที่สองหวินเย่กลับถึงบ้าน เชื้อเทียนซางก็เดินทางมาเยือน ส่งข่าวต่อหวินเย่ว่า สำนักพรตประกาศนาไฉนาที่มีอยู่เข้าสู่ระบบภาษีของทางการ ทั้งทูลขอภัยโทษต่อฮ่องเต้ที่กาลก่อนคิดเห็นแก่ตัว

นี่ย่อมเป็นการปรับตัวของอารามนักพรต หวังครองใจราชสำนัก ระหว่างนั้นครณางอานได้รับการดูแลจากพุทธะ ปรากฏดอกบัวโปรยปรายลงจากฟ้า ส่งกลิ่นหอมอบอวล ชาวเมืองนางอานที่โศกเศร้าพากันหมอบกราบกราน ร่ำไห้ด้วยความยินดี

การแสดงธรรมที่วัดเจียนฟูประสบความสำเร็จ พุทธรูปสูงสามวา ประดิษฐานอยู่ได้หล้า คนยืนอยู่แทบพระบาทของพระองค์ ช่างเล็กกระจ้อยร่อนนัก พุทธรูปใช้พระเนตรที่เปี่ยมด้วยความเมตตา มองดูชนชาวโลก เหล่าสาวกใช้กิ่งหลิวจุ่มน้ำสะอาดสรงน้ำให้กับพุทธรูป ปลอ่ยให้น้ำสะอาดไหลลงจากพุทธรูป หวินเย่เห็นผู้คนอ้าปากคิดรองรับน้ำที่ไหลลงจากพุทธรูป บังเกิดความอัศจรรย์ใจยิ่ง

หลวงจีนฝ่าเอียนประนมมือส่งเสียงสรรเสริญพระคุณ ต้อนรับการมาของหวินเย่ วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการแสดงธรรมของวัดเจียนฟู พอถึงวันพรุ่งนี้ พุทธรูปจะปิดคลุมผ้าม่าน รอบประดิษฐานในโบสถ์พระประธาน

มีพุทธรูปก่อนค่อยมีโบสถ์ พระมหาไวโรจนพุทธเจ้าสำแดงฤทธิ์ ใต้
รับการกราบไหว้จากชาวเมืองฉางอาน ปรากฏวันรูปตลบอบอวล การ
สร้างโบสถ์พระประธานไม่อาจขัดได้ หวินเย่มองดูช่างแรงงานรอบข้าง
ส่วนใหญ่มาจากบ้านชนบทตระกูลหวิน ยังมีกลุ่มคนหนุ่มที่กึ่งซุกกือบม
ขึ้น ถือเครื่องมือขีดเส้นของช่างไม้ตีเส้นตามที่ต่างๆ ประตูลังของวัดวา
ปรากฏรถม้าเข้าออกไม่ขาดสาย บรรทุกวัสดุก่อสร้างต่างๆ มาถึง รวมทั้ง
กระเบื้องเคลือบด้วย ดูท่าตัวโบสถ์มีโครงสร้างไม่เบา

หวินเย่ติดตามหลวงจีนฝ่าเอี้ยนเข้าสู่ส่วนลึกของวัด เห็นเสวียนจิ้ง
ครองจีวรสีขาวนวลนั่งอยู่บนเบาะ ผงกศีระให้กับหวินเย่ ที่ด้านหลังนั่งไว้
ด้วยผู้ติดตามทั้งสาม เจ้าแห่งนกยูงที่สวมหมวก รูปลักษณะคล้ายวานร
กลับนั่งอยู่บนก้อนหิน หวินเย่สามารถเห็นขนยาวที่เท้าของเขา

“หวินโหวอย่าได้ประหลาดใจ มันความจริงเป็นนักบวชที่บำเพ็ญ
ทุกรกิริยา ถือท้องฟ้าเป็นม่าน พสุธาเป็นตั้งเตียง ถือเดือนดาราเป็นเครื่อง
ประดับ ไม่ผลึกเปิดหน้าต่างก็สามารถโอบกอดขุนเขา เป็นอิสริเสรีไร้
ข้อผูกมัด อาตมานิยมเลื่อมใสยิ่ง”

ดวงตาเสวียนจิ้งปรากฏรอยยิ้มอันอบอุ่น ไม่ปรากฏเค้าความ
กลัดกลุ้ม และไม่เห็นความเศร้าโศกศัลย์ คนนั่งบนเบาะ เป็นพุทธะกว่า
พุทธรูปองค์นั้นอีก

หวินเย่มีความรู้สึกว่าการเดินทางไกลของเสวียนจิ้งเป็นการบำเพ็ญ
เพียรประการหนึ่ง ยังเกิดผลกว่าหอบพระคัมภีร์กลับมาอีก ซึ่งความจริง
ขอเพียงท่านไปถึงชมพูทวีป ถือว่าบำเพ็ญเพียรสำเร็จ ไม่จำเป็นต้องหอบ
คัมภีร์โบลานกลับมา

หวินเย่กล่าวว่า “หลวงจีนใหญ่ บำเพ็ญเพียรก็ส่วนบำเพ็ญ นำ
ข้าวของกลับมาทำอะไร ทั้งยังนำบุคคลที่น่ารังเกียจมาสามคน ท่านเห็น
ว่าแผ่นดินจงหยวนไม่วุ่นวายพอหรือ?”

เสวียนจิ้งยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านมิใช่เรา ไหนเลยล่วงรู้ความยินดีของเรา ข้าวของในสายตาท่าน สำหรับเราเป็นสำเนียงอันมหัศจรรย์ บุคคลที่น่ารังเกียจในสายตาท่าน สำหรับกับเราถือเป็นภิกษุผู้เจริญแล้ว

“ฟังว่าท่านพลัดตกลงสู่โลกียวิสัย ตลอดทั้งวันวิ่งเต้นให้กับครอบครัว ก่อการฆ่าฟันนับไม่ถ้วน มิสู้สละละทิ้ง ติดตามเราขึ้นมาไปบำเพ็ญเพียร จะได้ข้ามธารดอกบัวแดง บรรลุถึงฟากฝั่ง”

หวินเย่กล่าวว่า “ท่านมิต้องกล่าวกระพือยุยง ท่านอยู่เคียงคู่กับโคมเขี้ยวพุทธรงค์ ไหนเลยเทียบเปรียบกับความสุขของการอยู่ร่วมฉันสามีภรรยาได้ ยังมีผักเขี้ยวก่อนเต้าหู้ ไหนเลยประชันขันแข่งกับเนื้อชิ้นใหญ่ ปลาตัวโตได้ ที่ว่าธารดอกบัวแดงอยู่ที่ใด ขอเพียงท่านหาพบ ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป หากบอกไม่ได้ ถือว่าท่านมุสาวจา คนมุสาวจาต้องตกนรกหมกไหม้”

“หวินโหว ท่านเป็นผู้ก่อปรด้วยรากเหง้าแห่งปัญญา ไม่ว่ากระทำเรื่องราวใดล้วนพบกับความสำเร็จโดยที่ลงแรงเพียงครึ่งหนึ่ง ไยไม่ละทิ้งความสุขส่วนตัว เป็นอิสระโดยไร้ข้อผูกมัด”

“เสวียนจิ้ง ท่านออกบวชตั้งแต่วัยเยาว์ ไม่ล่วงรู้ความสุขในโลกียวิสัย มิสู้ให้ข้าพเจ้านำท่านไปยังหอเอียนไห่ ลองเกลือกกลั้วกับทางโลก ล้มลองรสชาติความศิวิไลซ์ แล้วค่อยเอ๋ยถึงแดนสุขาวดีเป็นอย่างไร?”

คำพูดของหวินเย่นี้แทบถือเป็นการลบลู่ แต่สีหน้าเสวียนจิ้งปราศจากความเปลี่ยนแปลง เพียงมองดูหวินเย่ด้วยความเวทนา คล้ายกับพบเห็นคนผู้หนึ่งสามารถรับประทานอาหารเลิศรส พานวิ่งไปรับประทานอาจณ

เสวียนจิ้งกล่าวว่า “หากว่าอาตมาสามารถส่งเสริมหวินโหวที่หอนางโลม ต่อให้สังขารนี้ได้รับความมัวหมองจะเป็นไร หอนางโลมเป็นสถานที่รวมความทุกข์โศกของทางโลก ขอพุทธรงค์ทรงเมตตา วันพรุ่งนี้

พวกเราไปที่หอเอียนโหลเป็นอย่างไร?"

หวินเย่อัปจนถ้อยคำ หลวงจิ้นรูปนี้ยึดถือทุกคนทุกแห่งหนเป็นเช่นเดียวกับท่าน ระหว่างหอนางโลมกับกุฏิของท่านไม่มีข้อผิดพลาด นางคณิกากับหวินเย่ไม่มีข้อแตกต่าง นึกถึงตอนนี้หวินเย่บังเกิดโทสะอยู่บ้าง ร้องบอกว่า "ก่อนนี้ข้าพเจ้าตกอยู่ในห้วงมายา ในห้วงมายามีพระเถระรูปหนึ่งคิดช่วยเหลือคนชั่วแก้ภาพผู้หนึ่ง ขอทานแก้ภาพผู้หนึ่ง นางคณิกาแก้ภาพผู้หนึ่ง แต่ถึงแม้ใช้ความพยายามทั้งมวลยังไม่บรรลุ เนื่องจากวิญญานของพวกมันถูกพญามารอันกล้าแข็งผู้หนึ่งคร่ากุมไป พระเถระไปหาพญามาร ร้องขอดวงวิญญานกลับมา พญามารกล่าวคำพูดประโยคหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่ามิได้มีเหตุผลยิ่ง"

"ไม่ทราบพญามารนั้นกล่าวว่าอะไร หวินโหวจึงจดจำไม่รู้ลืม?"

"พญามารบอกว่าให้พระศรีศากยมุนีมาเจรจากับเรา พญามารนั้นฆ่าคนร้อยหมื่น ก็สำเร็จเป็นพญามาร ข้าพเจ้าฆ่าคนที่เหลียวตงสิบหมื่น ไม่อาจสำเร็จเป็นพญามาร สมควรเป็นพญามารน้อยได้ เสวียนจั้ง ให้พุทธะมาส่งเสริมข้าพเจ้าเถอะ"

เสวียนจั้งกล่าวว่า "หนึ่งเม็ดทรายหนึ่งโลกธาตุ โลกคล้ายเม็ดทรายในแม่น้ำคงคา มีจำนวนนับไม่ถ้วน พุทธะในเก้าฟ้าสิบดินก็มีมากมายเหลือคณานับ เราเป็นพุทธะ พุทธะเป็นเรา ท่านเป็นพุทธะ มันเป็นพุทธะ ภูเขาเป็นพุทธะ สายน้ำเป็นพุทธะ แมกไม้เป็นพุทธะ ตัวหนอนก็เป็นพุทธะ พุทธะคงอยู่ทุกแห่งหน หวินโหวเป็นผู้ทรงภูมิปัญญา ไยต้องยึดติดกับภาพลักษณ์ของพุทธะ?"

"ช่างเถอะ ไม่รบกวนท่านแล้ว วันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะจับจักจั่นพุทธะทำการชุบเลี้ยง ให้มันค่อยๆ กล่อมเกล้าข้าพเจ้า คาดว่าผ่านไปสักหนึ่งร้อยแปดสิบปีจะบังเกิดผล"

เสวียนจั้งหัวเราะออกมา ชี้นำหวินเย่กล่าวว่า "ช่างซุกซนนัก"

จากนั้นล้วงหนังสือออกมาเล่มหนึ่ง ส่งให้แก่หวินเย่ กล่าวว่า “เหตุเมื่อกาลก่อน เกิดผลของวันนี้ บันทึกการเดินทางสู่ประเทศตะวันตกเล่มนี้ เขียนขึ้นระหว่างที่เราเดินทางกลับประเทศ เอ่ยถึงแวนแคว้นตะวันตกทั้งห้าสิบหกแคว้น หลังจากบรรลุเหตุและผลของท่าน อาตมาจะได้สำเร็จมรรคผลแต่เนิ่นๆ”

หวินเย่กล่าวด้วยความยินดีว่า “เหตุและผลของท่านในวันนี้ใหญ่ยิ่ง ข้าพเจ้าที่ต้องการบันทึกการเดินทางสู่ประเทศตะวันตกของท่าน เพื่อที่ต่าถึงจะได้กรีธาทัพสู่ห้าสิบหกแวนแคว้นตะวันตกโดยสะดวก เมื่อมีบันทึกการเดินทางสู่ประเทศตะวันตกเล่มนี้ ม้าเหล็กหลายสิบหมื่นจะม้วนกวาดทั่วดินแดนตะวันตก ไม่ว่าเก่าแก่แจอยู่ แคว้นกยจืออวี่เถียนอันใด ล้วนถูกลบชื่อไป ในความเห็นข้าพเจ้า พวกเราทั้งสองคงต้องตกรก กลับกลายเป็นพญามารมากกว่า ข้าพเจ้าล่องหน้าไปจัดขบวนทัพก่อน ส่วนท่านนั่งท่องสวดมนต์ในที่นี้ รอให้วันหน้าพวกเราพบกันในขุมนรก หากว่าขุมนรกมีสภาพแวดล้อมไม่ดี ค่อยถกถึงการวางดาบประหาร สำเร็จเป็นอรหันต์”

เสวียนจิ้งหามีโทสะไม่ เพียงส่งเสียงสรรเสริญพระคุณคำหนึ่ง กล่าวว่า “ครั้งกระโน้นพระกษัตริศรภิโพธิสัตว์ทรงตั้งปณิธานว่า หากขุมนรกไม่ว่างเปล่า จะไม่ตรัสรู้ หลังจากสัตย์สาบานสามครั้ง ฟ้าดินเกิดกัลป์สามครานี้หาเป็นไรไม่ หากเป็นบาปของเรา อาตมาย่อมสมควรแบกรับไว้”

อาจบางที่พระเถระเป็นเช่นนี้ กลับกอปรด้วยจิตใจอันกว้างขวาง ไม่มีสิ่งใดรูกล้ำล้ำกรายได้ ถึงแม้ที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงเอะอะโวยวาย ท่านก็หาหวั่นไหวไม่

หวินเย่ชี้มือไปยังเบื้องนอก กล่าวว่า “ท่านฟัง ที่เบื้องนอกวุ่นวายแทบกล่มทลาย คงมีคนมาก่อวุ่นการแสดงธรรม ท่านยังไม่ไปห้ามปรามอีก ด้วยศักดิ์ฐานะของท่าน คาดว่าไม่มีผู้ใดกล้าวุ่นวาย”

เสวียนจิ้งเดินช้าๆ ออกไป เดินพลางกล่าวพลางว่า “เป็นความจริง

ไม่แปลกปลอม แปลกปลอมไม่เป็นความจริง คนตายจะฟื้นคืนชีพ ครั้งกระโน้นพวกเราเคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาแล้ว จึงไม่ประหลาดใจ เมื่อเป็นเหตุที่ตัวเองก่อขึ้น สมควรรองรับผล ไม่ว่าเป็นผลโศกภัย หรือผลขมก็ช่าง ล้วนต้องรับประทอนลงไป”

หวินเย่มองเสวียนจิ้งจากไป จึงกล่าวกับเจ้าแห่งนกยูงว่า “รสชาติของพุทธร่องค์เป็นอย่างไร กลืนกินลงไปได้หรือไม่?”

เจ้าแห่งนกยูงซึ่งเป็นนักบวชที่บำเพ็ญทุกรกิริยาพุ่งตัวเข้ามา คคว้าแขนของหวินเยไว้ ขณะจะใช้กำลัง ฝ่ามือพลันปวดแปลบอย่างรุนแรง หากยังสะกดกลั้นอาการบาดเจ็บ ผลักไสหวินเยออกไป เมื่อมองดูฝ่ามือทั้งสอง เห็นมีรูเล็กๆ มากมาย โลหิตไหลซึมออกมา ที่น่าประหลาดคือนอกจากตอนแรกที่ปวดแปลบเล็กน้อย ตอนนี้สองมือไม่มีความรู้สึกใด ยามตื่นตระหนกต้องกวาดตามองไปยังหวินเย

หลิวจินเป่าซึ่งเตรียมพร้อมมอยู่ก่อน รีบเหินร่างเข้ามารับร่างหวินเยไว้ กลิ้งตัวไปตามพื้นดินตลบหนึ่ง สลายพลังที่แผ่มา ประคองโหวแหยยืนตรง

หวินเย่บัดนี้หลุดออกจากบนร่างกาย ม้วนแขนเสื้อขึ้น ดึงปลอกแขนออกมาคู่หนึ่ง บนปลอกแขนเต็มไปด้วยหนามแหลม ปรากฏเป็นสีครามลึกลับ

เจ้าแห่งนกยูงสืบท้าออกไปหนึ่งก้าว ขณะจะลงมือ กลับพบเห็นกองกำลังส่วนตัวของตระกูลหวินรายล้อมอยู่รอบข้าง ในมือทุกคนถือหน้าไม้แกร่งคันหนึ่ง ขอเพียงเขากล้าขยับเคลื่อนไหว ตนเองต้องถูกยิงเป็นตัวเม่นที่ปรุพรุณ

หวินเย่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าชิงชังผู้ที่คิดว่าแขนข้าพเจ้าที่สุด ข้าพเจ้าเพียงคิดทดสอบดูว่าท่านสามารถพูดภาษาจงหยวนหรือไม่ คิดไม่ถึงท่านพูดได้ ตอนนี้ข้าพเจ้าถามท่าน เย่ทวอ* ตายแล้ว เกียนเซียงจื่อก็ตายแล้ว

* บทบาทของเย่ทวออยู่ในจอมกะล่อนราชวงศ์ถังเล่ม 3

ท่านเดินทางเป็นหมื่นลี้มายังแผ่นดินจหง้วนทำอะไร ท่านสมควรเป็น
น้องชายของเย่ทวอกระมัง ดูจากรอยสักที่เท้าของท่านก็ทราบได้”

เจ้าแห่งนกยูงรำร้องว่า “เจ้าทราบได้อย่างไร?”

“หลวงจีนบอกต่อข้าพเจ้า เย่ทวอตายแล้ว ข้าพเจ้ายังเห็นศีรษะของ
มัน แต่น้องชายของเย่ทวอกลับตายแล้วฟื้นคืนชีพ ท่านไม่ทันสังเกตว่า
หลวงจีนกล่าววาทะกับข้าพเจ้ามากมายหรือ?”

เส้นทางความจริง

ผู้ติดตามของเสวียนจิ้งอีกสองคนล้วนหมอบกราบกับพื้น ไม่กล้ามองดูหวินเย่ เจ้าแห่งนกยูงมองดูสองมือที่บวมเป่งขึ้น คนกลับสงบเยือกเย็นลง กล่าวซ้ำๆ ว่า “เราไม่มีความคิดอย่างอื่น เราเพียงคิดไปที่ชมพูทวีป จึงติดตามเสวียนจิ้งไป คราวนี้กลับมายังแผ่นดินจงหยวน เพียงเพื่อคิดชมคุทัตศัณียภาพของจงหยวน”

หวินเย่มองดูเจ้าแห่งนกยูงอย่างประหลาดใจ พลังนับในใจ จวบกระทั่งนับถึงแปดสิบ เจ้าแห่งนกยูงยังยืนหยัดกับที่ สร้างความสงสัยใจแก่เขายิ่ง

เสวียนจิ้งไปแล้วย้อนกลับมา บอกกล่าวว่า “หวินโหว ชมพูทวีปมีวิชาฝีมือแขนงหนึ่ง เมื่อถอดความเป็นภาษาจงหยวนเรียกว่าโยคะ คนผู้นี้เป็นยอดฝีมือทางด้านนี้ สามารถควบคุมบังคับส่วนต่างๆ ของร่างกายไว้ ท่านลืมนึกว่าเย่ทวอใช้ห่วงเหล็ก”

หวินเย่ค่อยได้คิด เห็นใจกลางฝ่ามือของเจ้าแห่งนกยูงปรากฏโลหิตหยดหยาดออกมา แสดงว่าคิดรีดเร้นโลหิตซึ่งเจือปนยาชาออกจากร่างตระเตรียมลงมือ

หวินเย่ออกคำสั่งว่า “ลงมือ” กองกำลังส่วนตัวสองคนก็โถมเข้ามา

คลี่สะบัดร่างแหปากหนึ่งครอบคลุมลงหา เจ้าแห่งนกยูงไม่ว่าบิดตัว
อย่างไรก็ไม่อาจดิ้นหลุดได้ เนื่องเพราะบนร่างแหติดขอเกี่ยวเอาไว้ ขอ
เกี่ยวจมลึกไปในเลือดเนื้อ หลิวจินเป่าสืบเท้าเข้ามา เงื้อมักดาบหวดใส่กนก
ของเจ้าแห่งนกยูง เจ้าแห่งนกยูงชักกระตุกสองครา ก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว
อีก

กองกำลังส่วนตัวรับเส้นลวดจากหวินเย่มัดพันธนาการเจ้าแห่ง
นกยูงไว้ เส้นลวดจมลึกไปในเลือดเนื้อ รัดกระดูกข้อต่อไว้แล้วค่อยหยุดมือ
เห็นกองกำลังส่วนตัวคิดมัดพันธนาการผู้ติดตามของเสวียนจิ้งอีก
สองคน เสวียนจิ้งกล่าวว่า “คนทั้งสองนี้เป็นบ่าวไพร่ที่พระราชอาแคว้น
จยาไหลวมอบแก่เรา มิใช่พวกเดียวกับมัน”

กองกำลังส่วนตัวของตระกูลหวินค่อยล่าถอยไป หวินเย่กล่าวว่า
“เมื่อครูล่วงจิ้งตกอยู่ในอันตราย มีคำพูดมากมายไม่สามารถบอกกล่าว
ตอนนี้สามารถบอกว่าไหนให้คนผู้นี้ติดตามท่านไปยังชมพูทวีป”

เสวียนจิ้งกล่าวว่า “ตอนแรกเราท่านล้วนถูกเย่ทวอจับตัวไว้ เรา
ได้แต่รับปากเย่ทวอว่าจะนำน้องชายมันไปยังวัดลั่นถั่วชมพูทวีป ค่อย
รักษาชีวิตพวกเราได้ คนผู้นี้พอไปถึงชมพูทวีป ก็สำแดงฝีมือ จนได้เป็น
เจ้าแห่งนกยูง หลายวันนี้อาตมาเฝ้ารอท่าน จนบัดนี้ท่านค่อยมาถึง”

หวินเย่อธิบายว่า “ข้าพเจ้าต้องใช้เวลาศึกษา จวบจนแน่ใจในศักดิ์
ฐานะของมัน หากมิใช่วันนี้พบเห็นรอยสัก ข้าพเจ้ายังไม่แน่ใจ”

“ตกลง ท่านไปเถอะ หลังจากนั้นไม่ต้องมาหาเราอีก ท่านมาหาเรา
ครั้งหนึ่ง จิตพรหมของเราจะลดทอนลงส่วนหนึ่ง ได้พบมิสู่อยาได้พบ ท่าน
เข้าสู่เส้นทางมาร ทุกประการล้วนแล้วแต่ท่าน”

เจ้าแห่งนกยูงถูกบรรจุในถุงผ้า กองกำลังส่วนตัวของตระกูลหวิน
แบกออกไป พอออกไปยังด้านนอก เห็นผู้คนยังเฝ้าแน่น แต่หวินเย่ไม่มี
เวลาเปิดโปงลวดลายของวัดเจียนฟู คิดจัดการเรื่องของเจ้าแห่งนกยูง

ประเสริฐกว่า หวินเย่พบว่าศัตรูของตนเองคล้ายปรากฏตัวไม่หยุดหย่อน หากว่าพวกเขามีส่วนเกี่ยวข้องกัน ก็น่ากลัวมากแล้ว

เมื่อกลับมาถึงคุกใต้ดินของบ้านตระกูลหวิน เจ้าแห่งนกยูงถูกจับเปลื้องเสื้อผ้า กางแขนเหยียดขาบนบานประตูบานหนึ่ง อาการบวมที่มือของเขาลดลง ไม่มีโลหิตหลังไหลอีก แต่ความรู้สึกคันเคี้ยวกรำเขาจนแทบคลุ้มคลั่ง ไม่ว่าสงบจิตใจอย่างไรก็ไม่มีประโยชน์ ต้องใช้ศีรษะชนใส่บานประตู คิดอาศัยความเจ็บปวดลดทอนอาการคันที่จับจิตจับใจ

สนมอสุรฟ้าถูกเรียกตัวมา หวินเย่กับสนมอสุรฟาล้วนสวมที่ครอบจมูกรูปสุกร เขาโยนเห็ดม่อกุดอกหนึ่งลงในครกบดยา ทำให้ละเอียดย ความเคลื่อนไหวของเขาเต็มไปด้วยความระมัดระวัง

หลังจากที่ดำอยู่สิบกว่าครั้ง สนมอสุรฟ้าก็เดิมก่อนผลึกสีครามลงไปที่จุดหนึ่ง ดูท่าที่ทั้งสองร่วมงานกันมาก่อน จับผสมผสานอย่างกลมกลืน

เห็ดม่อกุถูกตำเป็นผง หวินเย่ใช้ทัพพีเล็กๆ ตักขึ้นมาเล็กน้อย ยกขึ้นมาถึงระดับสายตา มองดูแล้วยื่นส่งถึงเบื้องหน้าสนมอสุรฟ้า เห็นสนมอสุรฟ้าผงกศีรษะ ค่อยยื่นทัพพีถึงริมจมูกของเจ้าแห่งนกยูง

เจ้าแห่งนกยูงถูกอาการคันเคี้ยวกรำจนแทบคลุ้มคลั่งพ่นเพื่อน ลมหายใจกระชั้นเร่งร้อน จึงสูดลมหายใจคราหนึ่ง กลับสูดผงของเห็ดม่อกุทัพพีเล็กๆ เข้าไปจนหมดสิ้น

เจ้าแห่งนกยูงพลันพบว่าอาการคันบนร่างลดลงอย่างรวดเร็ว ค่อยสังเกตดูสภาพอันประหลาดพิกลของหวินเย่กับสนมอสุรฟ้า จากนั้นนึกถึงชะตากรรมของตนเอง กล่าวเสียงแหบพร่าว่า “ท่านคิดถามอันใดก็ถามเถอะ เราจะบอกกล่าวออกไปทั้งหมด เราทราบว่าตนเองไม่มีชีวิตรอดสืบไปเพียงหวังว่าก่อนตายจะได้รับความสงบสุข”

หวินเย่ถามว่า “ท่านมายังนางอานคิดทำอะไร?”

“เพื่อเผยแผ่ศาสนาพุทธ ถวายทอดพระสูตรอันล้ำเลิศของมหายาน

มายังดำรง นี่เป็นหน้าที่ของเรา และเป็นศรัทธาความเชื่อของเรา”

“เย่ทวอผู้เป็นพี่ชายท่านตายแล้ว ท่านไม่คิดแก้แค้น?”

“พวกท่านชาวฉวนหยวนบอกว่าคนตายเฉกเช่นตะเกียงดับสูญ ละทิ้งสังขารอันเหม็นคลุ้ง ไม่ยินดีไม่โศกสัลย์ เมื่อเพาะเหตุไว้ ต้องรองรับผลที่เกิดขึ้น เป็นสงสารวิญ ไม่จำเป็นต้องแก้แค้น”

“พวกท่านมาทั้งสิ้นเท่าใด ข้าพเจ้าหมายความว่ามาทั้งสิ้นกี่คน?”

“เส้นทางมุ่งตะวันออกยาวไกล อาศัยพวกเราสี่คนคิดก่อตั้งนิยายไหนด่ายตาย สาธุ สาธุ”

สนมอสุรฟ้าพลันชี้มือไปที่ประตู หวินเย่เชื่อฟังวาจาเป็นอย่างดี เดินออกจากคุกใต้ดิน ทั้งปิดประตูลง ฝ่าวู่หน้าประตูด้วยตนเอง แต่ที่ครอบงุมกรูปลุกรแม้ตายก็ไม่ยอมมถอดออกมา

ผ่านไปเนิ่นนาน สนมอสุรฟ้าค่อยเดินออกจากคุกใต้ดินในสภาพหลังเหงื่อโชกกาย นางปลดที่ครอบงุมกรูปลุกรออก สุดลมหายใจเข้าไป ค่อยมอบกระดาษแผ่นหนึ่งต่อหวินเย่ จากนั้นกลับตึกหลังไป

คำคั้นนั้นหลิวจินเป่าแบกถุงผ้าใบหนึ่งไปยังโรงกลั่นสุราของตระกูลหวิน ยัดถุงผ้าไปในช่องใต้เตา ทหารเก่าเหล่าเจียงก็ราดสุราร้อนแรงไหหนึ่งลงบนถุงผ้า แล้วเปิดประตูลม เปลวไฟสีแดงแสดก็ลุกฟุ้งขึ้น แผลเผาถุงผ้าทั้งใบ หลิวจินเป่ายืนรออยู่หนึ่งชั่วยาม ใช้พลั่วเคาะคูสองคราแน่ใจว่าไม่ได้ทั้งอันใดไว้ ค่อยกลับมายังบ้านตระกูลหวิน ผงกศีระต่อหวินเย่ ซึ่งนั่งอ่านหนังสือในห้องหนังสือ จากนั้นกลับห้องของตนเอง

กาดบองเทพเรืองโธ่น

คืนนี้ประจวบกับเป็นคืนเดือนเพ็ญ ดวงจันทร์ที่นอกหน้าต่างทั้งกลม
ทั้งใหญ่ หวันเย่ฟูบหน้าอยู่บนโต๊ะ มองดูดวงจันทร์บนท้องฟ้า ทั้งที่ทราบ
ว่าที่นั่นไม่มีดวงเอ่อ* ไม่มีกระต่ายหยก ยิ่งไม่มีต้นอบเชย แต่ดวงตาของ
เขายิ่งมายิ่งฉงนสนเท่ห์ เอื่อนเบาๆ ว่า “เมืองหยกขาวสุราลัย ห้าหอใหญ่
สิบสองนาคร เขียนวิเศษลุลบลำหม่อม ประทานพรยังยืนยาว”

เสี่ยวหลิงตั้งเดินเข้ามาอย่างแผ่วเบา หยิบชามข้าวต้มจากในสำหรับ
อาหาร ยังมีผักอีกสองอย่าง หวันเย่ชมชอบข้าวต้ม แต่ไม่ชมชอบน้ำแกง
เห็ดหูหนูขาวกับเม็ดบัว เห็นสามีพวยข้าวต้มจนหมดชาม จึงผลักจานผักไป
เบื้องหน้า เป็นความหมายให้ลื้มลองดู

หวันเย่เพียงรับประทานอยู่สองคำก็วางตะเกียบลง ฟูบหน้าบนโต๊ะ
มองดูดวงจันทร์สืบท่อ พลันได้ยินเสี่ยวหลิงตั้งสะอื้นให้เบาๆ สร้างความ
สงสัยใจแก่หวันเย่จนถามว่า “เป็นไรแล้ว ที่ได้ไม่สบาย หรือว่าชินเยี้ยรังแก
ท่าน?”

เสี่ยวหลิงตั้งกล่าวด้วยน้ำตาคลอเบ้าว่า “ไม่ ฮูหยินดีต่อข้าพเจ้ายิ่ง
เป็นข้าพเจ้าทำได้ไม่ดี สร้างความชุ่นเคืองใจแก่ท่าน”

* เทพธิดาบนดวงจันทร์

“ไม่มีเรื่องเช่นนั้น หลังตั้งเชื้อฟังวาจา เราผู้เป็นสามีมีแต่รักถนอมท่าน ไหนเลยมีโทสะต่อท่าน วันนี้เกิดเรื่องบางประการ ดังนั้นอารมณ์ไม่ดี หากท่านรังเกียจว่าห้องหับเจียบเหงาก็อยู่เป็นเพื่อนข้าพเจ้าในห้องหนังสือชมดวงจันทร์ ทุกวันเพ็ญเดือนแปด ข้าพเจ้าจะชวนชองใจ ไม่ว่าบ้านใดล้วนฉลองวันไหว้พระจันทร์กัน ตอนนี้พวกเราชมดวงจันทร์ ถือว่าเป็นเพื่อนผ่านวันไหว้พระจันทร์ด้วยกัน”

เสี่ยวหลิงตั้งกล่าวเบาๆ ว่า “วันไหว้พระจันทร์รับประทานขนมเปี๊ยะกัน”

“อย่างนั้นพวกเราไปรับประทานขนมเปี๊ยะ วันนี้ข้าพเจ้าจะทำขนมเปี๊ยะให้กับพวกท่าน ท่านไปนำแม่พิมพ์ออกมาล้างให้สะอาด ข้าพเจ้าจะใช้น้ำมันหมูทาแม่พิมพ์”

เสี่ยวหลิงตั้งพอฟังรับวิ่งออกไปด้วยความยินดี ยังยินดีกว่ายามปรกติอีก ฮูหยินทั้งสองเข้านอนแล้ว คืนนี้ฟูจวินเป็นของเราแต่ผู้เดียว

หวินเย่ไล่แม่บ้านที่มาช่วยเหลือจนเสร็จกลับไปนอน ยัดขนมเปี๊ยะที่ทำเสร็จใส่เตาอบ จากนั้นนั่งกอดเข่าอยู่หน้าประตูห้องครัวกับเสี่ยวหลิงตั้ง รอจนขนมเปี๊ยะอบเสร็จ ขนมเปี๊ยะของด้าถั่ง หวินเย่ไม่กล้าลิ้มลอง ขนมเปี๊ยะชิ้นใหญ่ใส่ถังซาง* ลงไปหนึ่งทัพพี ครอบครัวที่มีอันจะกินยังโรยงากับเมล็ดลูกท้อ ทำตามแบบโบราณ หวินเย่ไม่มีความกล้าลิ้มลองดู

เสี่ยวหลิงตั้งยิ้มให้กับหวินเย่อย่างโง่งม หวินเย่แสร้งหน้าล้อเลียน เสี่ยวหลิงตั้งก็ยินดีอยู่ครั้งก่อนวัน คนมีความรักแม้ตีมน้ำยังอืมน้ำ ตอนนี้ผู้ใดสนใจดวงจันทร์บนท้องฟ้าอีก

หวินเย่ลิ้มลองขนมเปี๊ยะผลไม้ชิ้นหนึ่ง ก็ขมวดคิ้วเข้าหากัน รสชาติทั้งหวานทั้งเปรี้ยวบรรยายไม่ถูก เสี่ยวหลิงตั้งกลับรับประทานขนมเปี๊ยะรสสาละชิ้นหนึ่ง ขนมเปี๊ยะลูกเกดชิ้นหนึ่ง ขนมเปี๊ยะแดงหวาน รวมสามชิ้น

หลังจากนั้นหวินเย่ห้ามมิให้นางรับประทานอีก ยามค่ำคืนรับประทานมากไปจะไม่ย่อย เสี่ยวหลิงตั้งกลับคิดรับประทานขนมเปียะให้หมดสิ้น

กระดิ่งที่ติดตั้งอยู่ในห้องครัวพลันส่งเสียงดังขึ้น หวินเย่จึงหยิบเสื้อผ้าของบ่าวไพร่บนแคร่ชุดหนึ่งให้เสี่ยวหลิงตั้งผลัดเปลี่ยน ทั้งให้ซ่อนตัวอยู่ข้างในอย่าได้ออกไป ส่วนตนเองยืนดูอยู่ริมหน้าต่าง

เงาร่างอันปราดเปรียวสามสายกระโดดข้ามกำแพงตึกลงมายังลานตึก ได้เท้าปราศจากสัมผัสเสียงผิปรกติแม้แต่่น้อย สุนัขที่ลานบ้านสองตัวเพ็งส่งเสียงร้องออกมา ก็ล้มระทวยลงกับพื้น หวินเย่ตาทอประกายอำมหิตวูบ ปลดกระดิ่งในห้องครัวลงมา ดิ้นนิ้วใส่เส้นเชือกสีครั้ง จากนั้นกลับมาที่ริมหน้าต่าง มองดูตำแหน่งของห้องหนังสือ ที่นั้นจุดไฟสว่างไสว

เงาร่างสามสายเลียบเชิงกำแพงที่มีดมิดเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว เป้าหมายแสดงว่าเป็นห้องหนังสือของหวินเย่ หวินเย่รออีกครู่หนึ่ง ปรากฏคนชุดดำอีกสองคนแสดงตนขึ้น ยืนหันหลังชนกันที่เชิงกำแพง คล้ายประสานงานกับผู้คนที่มาก่อนทั้งสาม หวินเย่ยื่นมือปิดเส้นเชือกโดยแรง ได้ยินเสียงลูกธนูแหวกฝ่าอากาศ คนชุดดำผู้หนึ่งถูกลูกธนูยิงใส่ ร่างลอยลือขึ้นไป ปะทะชนกับกำแพงปรากฏโลหิตฉีดพุ่งออกมา

คนชุดดำอีกผู้หนึ่งแตกตื่นตระหนกยิ่ง คิดกระโดดขึ้นบนกำแพง ก็ถูกลูกธนูยิงใส่กลางหลัง ซากศพหม่นคว้างออกนอกบ้าน ต่อจากนั้นหลิวจินเป่ามาถึงห้องครัว เห็นหวินเย่กับฮูหยินสามล้วนอยู่ภายใน จึงกล้ากลืนคำพูดที่คิดกล่าวเอาไว้ เสี่ยวหลิงตั้งทราบที่บ้านเกิดเรื่องขึ้น จึงติดตามผู้พิทักษ์ตึกไปยังตึกหลัง แต่ไม่ลืมหิบบนขนมเปียะไป

หลิวจินเป่ารายงานว่ “โหวแหย ผู้มีทั้งสิ้นเจ็ดคน ที่นอกกำแพงตึกยังมีอีกสองคน ถูกท่านอาเจียงกับพวกจับตัวไว้ คนที่เข้าห้องหนังสือทั้งสามจับเป็นคนหนึ่ง เสียชีวิตสองคน สุนัขที่เฝ้าบ้านถูกฟาดหวดสลบไป ผู้พิทักษ์ตึกล้วนปลอดภัย”

“ประเสริฐมาก สิ่งพวกมันเฝ้ารักษาการณ์ต่อไป พวกเราไปดูว่าผู้มาเป็นใคร”

เมื่อไปถึงห้องหนังสือ พบว่าผ้าคลุมหน้าของคนชุดดำถูกปลดลงมา หวินเย่มองปราดเดียวก็ทราบว่าเป็นสาวกนิกายบูชาเพลิง จึงกล่าวเสียงเคียดว่า “ตระกูลหวินกับนิกายนอกรีตไม่มีข้อบาดหมางกัน เหตุใดเข้าบ้านเรายามวิกาล ตอนนี้อย่างกับกาลก่อน พวกท่านปลุกสร้างวิหารใหญ่โตที่ย่านฉงหนิง คิดรื้อทำลายไปไม่ยั้งตาย เป็นสาเหตุใดทำให้พวกท่านตั้งตัวเป็นศัตรูกับเราโหวแหย?”

คนชุดดำที่ถูกจับเป็นกล่าวว่า “นับตั้งแต่ท่านพบกับเจ้าแห่งนกยูง คนก็หายสาบสูญไป ถาดกลับชาติเกิดใหม่ของเขาคงตกอยู่ในมือท่านกระมัง ขอให้คืนแก่พวกเรา พวกเรายินดีจ่ายค่าตอบแทนทั้งหมด เทพเรืองโรจน์กำลังจะมาถึง หากมอบถาดกลับชาติเกิดใหม่แก่พวกเรา พวกเรายินดีมอบสมบัติและสาวพรหมจรรย์แลกเปลี่ยนกับท่าน ไม่เช่นนั้นท่านตายแล้ว ต้องถูกพิพากษาให้ตกอยู่ในขุมนรกดำมืดตลอดไป?”

“พวกท่านหมายถึงสิ่งนี้?”

หวินเย่กล่าวพลางล้วงหยิบถาดทองเหลืองซึ่งจัดวางอยู่บนขาหยั่งรูปสัตว์ออกมาวางลงบนโต๊ะ คนชุดดำที่ถูกจับมัดรวนหม้างส่งเสียงร้องในลำคอ คิดขยับเข้าใกล้ถาดทองเหลืองไปนั้น

หวินเย่กล่าวว่า “ข้าพเจ้านึกประหลาดใจ สิ่งของนี้อยู่ในมือเจ้าแห่งนกยูง พวกท่านกระทั้งกระทบยังไม่กล้ากระทบถูก เหตุใดพอเปลี่ยนมือมาอยู่ที่ข้าพเจ้า พวกท่านก็มาแย่งชิงทั้งยามวิกาล ข้าพเจ้าสามารถข่มเหงได้ง่ายกว่าเจ้าแห่งนกยูงหรือ?”

คนชุดดำที่นำขบวนผมเผ้าคือเคราล้วนขาวโพลนบอกกล่าวว่า “หวินโหว ของสิ่งนี้ไม่มีประโยชน์ต่อท่าน แต่สำหรับกับพวกเรา นี่เป็นเครื่องเช่นโหวที่ล้ำค่าที่สุด พวกเราถอนแรมจากทะเลทรายมาถึงฉางอาน

เพราะเพื่อให้ไฟศักดิ์สิทธิ์ลุกไหม้ตลอดไป หากปราศจากธาตุเช่นสรวง พวกเราจะเป็นวิญญาณเร่ร่อน ต่อให้ไฟศักดิ์สิทธิ์ลุกโชกกว่านี้ ก็เพียงเป็น อัคคีกลุ่มหนึ่ง เมื่อไม่มีที่ฝากฝังวิญญาณ พวกเราได้แต่เดินอยู่ในความมืด หวินิโหว่ วิงวอนท่านให้แก่พวกเรา พวกเรายินดีรับปากเงื่อนไขของท่าน”

หวินแย่งกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ตอบคำถามข้าพเจ้ามา พวกท่านใด ไม่แย่งชิงจากมือเจ้าแห่งนกงู?”

“พวกเราไม่อาจแย่งชิง มันเป็นทูตจัดส่งธาตุเช่นสรวง หากแย่งชิง จากมือมัน เชื่อไฟศักดิ์สิทธิ์จะไม่บังเกิดขึ้น มีแต่ผู้ที่ใกล้ชิดกับเทพสุรียัน ที่สุดจึงสามารถหิบบนไฟศักดิ์สิทธิ์ ไฟศักดิ์สิทธิ์ไม่อาจลบหลู่ได้”

“ทราบแล้ว พวกท่านเกรงกลัวบุคคลที่อยู่เบื้องหลังเจ้าแห่งนกงู ไม่กล้าล่วงเกินมัน ดังนั้นมาชมแหงข้าพเจ้า ช่างน่าคลั่งใজনัก วันนี้จะให้ พวกท่านเห็นจุดจบของการชมแหงรังแกข้าพเจ้า”

กล่าวจบ ชักดาบสั้นออกมา ในเสียงอุทานของคนชุดดำ ธาตุ ทองเหลืองถูกฟันแยกออกเป็นสองส่วน

“เจ้าต้องลงนรก เจ้าต้องตกนรก”

ชายชรานั้นพึมพำว่า “เทพเรืองโรจน์เราเห็นอันใด เทพเรืองโรจน์ เราเห็นอันใด...”

สั้มเสียงของเขายิ่งมายิ่งแผ่วหุ้ม ศีรษะตกห้อยลง หลิวจินเป่ายื่นมือ และสัมผัสกับลำคอของเขา กล่าวกับหวินเยว่ว่า “โหว่เหย มันตายแล้ว”

เป็นโจรแต่ไม่ประเสริฐกว่า

คนที่เหลือหวินเย่ไม่ได้จัดการ หากส่งมอบให้กับเฮ่อเทียนซาง ซึ่งควมม้ามมาถึงตั้งแต่เช้า คนทั้งเจ็ดไม่ว่าเป็นหรือตาย ล้วนถูกเขาจับมัดใส่กระสอบป่าน สุมซ้อนรากับสินค้า ยัดใส่รถนักโทษซึ่งสร้างจากเหล็กกล้า

เฮ่อเทียนซางไม่ยึดถือพวกเขาเป็นคน สองคนที่มีชีวิตอยู่ยากจะมีชีวิตสืบต่อ ขอเพียงมิใช่ชาวต้าถัง เฮ่อเทียนซางจะไม่ยึดถือพวกเขาเป็นคน อย่างไรก็ตามแต่ผู้ที่ลอบเข้าบ้านตระกูลหวินยามวิกาล มิใช่ขโมยก็เป็นโจร

เฮ่อเทียนซางกล่าวว่า “หวินโหว มอบตลาดเทพเรื่องโรจน์แก่เราเถอะ เราทราบของท่านไม่ผ่านมัน เพียงคิดขู่ขวัญชาวเปอร์เซียเหล่านั้น”

หวินเย่ผงกศีรษะ ให้หลิวจินเป่ามอบตลาดทองเหลืองที่แยกออกเป็นสองส่วนแก่เฮ่อเทียนซาง เฮ่อเทียนซางพอเห็นตลาดที่ถูกผ่าแยกออก ต้องร้องออกมาว่า “ท่านทำลายตลาดเทพเรื่องโรจน์ไปจริง ๆ?”

“ไม่ถือว่าทำลายไป ท่านเสาะหาช่างฝีมือเชื่อมต่อเข้าด้วยกันใหม่ ยังรำร้ออันใด?”

“เชื่อมต่อเข้าด้วยกัน ของสิ่งนี้พอดกถึงพื้นถือว่ามั่วหมอง ท่านผ่ามันออกเป็นสองส่วน ยังบอกว่าไม่ได้ทำลาย ทั้งยังให้ช่างฝีมือเชื่อมต่อเข้าด้วยกัน ท่านเข้าใจว่าเป็นกระโถนปัสสาวะหรือ เมื่อคืนมีคนขุดด้ามมาที่

บ้านท่านเจ็ดคน คินนี้ต้องมีคนชุดดำรุตมาเจ็ดสิบคน ท่านอย่าคิดหมาย
อยู่อย่างสุขสงบได้”

เฮ่อเทียนซางขบคิดไม่เข้าใจว่าหวินเย่ซึ่งกระทำการอย่างเป็นชั้น
เป็นตอน ครั่งนี้โดนกระทำอย่างเฉียบขาดถึงเพียงนี้ กลับไม่เปิดช่องให้กับ
เหล่าผู้เซ็นสรวงของนิกายนอกรีตแม้แต่หน่อย

หวินเย่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นคนผ่าแยกถาด คนของนิกายบุชา
เพลิงมาหาข้าพเจ้าทำอะไร?”

“แต่ท่านเพียงบอกว่าท่านเป็นคนผ่าแยกถาด คนชุดดำทั้งสองก็กล่าว
เช่นนี้ มีทั้งพยานบุคคล และพยานหลักฐานพร้อมสรรพ ท่านยังบ้ายเบี่ยง
แก้ตัวอีก?”

“ข้าพเจ้าเป็นโหวเหย ขุนนางใหญ่พึ่งพาอะไร เป็นการกล่าว
เพื่อเจ้อเหลวไหล เมื่อครู่ข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้าเป็นคนผ่าแยกถาด
ตอนนี้ข้าพเจ้าบอกว่าข้าพเจ้าไม่ได้เป็นคนผ่าแยกถาด ตอนนี้กับตอนนั้น
ผิดแผกแตกต่าง”

เฮ่อเทียนซางโกรธแค้นจนร่างสั่นระริก ชี้น้ำหวินเย่กล่าวว่า “ลูก
ผู้ชายโดนพูดกลับไปกลับมา ไรยางอายุถึงเพียงนี้?”

หวินเย่นั่งบนเก้าอี้ ใช้ฝ่าถ้วยปิดใบชาในถ้วยชา กล่าวอย่างจริงจัง
ว่า “คราก่อนท่านอยู่ที่บ้านข้าพเจ้า ดูว่าฝางเสียนหลังอย่างไร ยังจำได้หรือ
ไม่?”

“ย่อมจำได้ เราบอกว่ามันเล่นลั่นคารมเป็นโจรเฒ่าที่ไรยางอายุ
ผู้หนึ่ง”

“ก่อนนี้ท่านวิจารณ์ว่าตั๋นฮุยฮู่ดัดสินข้อพิพาทบนทุ่งหญ้าอย่างไร?”

“เฮอะ มันไม่ถามไถ่ผิดถูก เพียงดูว่าชนเผ่าใดกล้าแข่งกว่า ก็ตัดสิน
ว่าผู้นั้นมีเหตุผล ไม่สนใจความเป็นความตายของชนเผ่าที่อ่อนแอกว่า
ปล่อยให้บนทุ่งหญ้าเลือดนองเป็นท้องธาร”

“ท่านดู ท่านกล่าวมีเหตุผล พวกมันทั้งสองเป็นโจรเฒ่าที่ต่ำช้า พวกเรามีมุมมองตรงกัน แต่วิธีการทำแตกต่างกัน ข้าพเจ้าเพียรพยายามเป็นโจรน้อยที่ไร้ยางอาย ดังนั้นข้าพเจ้ามั่งคั่งร่ำรวย มีภรรยาอนุภรรยา มากมาย ส่วนท่านห่างไกลจากเป้าหมายอันยิ่งใหญ่ มารดาชราคิดรับ ประทานของดี ต้องหยิบฉวยจากบ้านเรา ส่วนโจรเฒ่าสามารถฆ่าคนตาม อำเภอใจ หากว่ายี่สิบปีให้หลังข้าพเจ้าถูกขนานนามว่าโจรเฒ่า ถือว่า ไม่เกิดมาเสียเที่ยวเปล่า”

เฮอเทียนซางเหม่อมองดูหวินเย่ เขาไม่กล้าคาดคิดว่าคนผู้นี้หาก กลับกลายเป็นโจรเฒ่า ผู้อื่นจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไร?

สุดท้ายเฮอเทียนซางตัดสินใจว่าจะไม่เปลืองสมองขบคิดมากความ หากถามตรงๆ ว่า “ท่านพูดกลับไปกลับมาเช่นนี้ ที่แท้คิดทำอะไร?”

“ข้าพเจ้าเพียงเห็นว่ามีคนโง่งมกลุ่มหนึ่งสามารถหลอกใช้ หาก ปลอ่ยให้พวกมันถูกผู้พิทักษ์ตึกในบ้านข้าพเจ้ายิงตายหมดสิ้น มิสู้ใช้สอย เป็นประโยชน์”

“ท่านคิดใช้สอยพวกมันอย่างไร หากคิดใช้สอยพวกมันบรรลु จุดหมายที่ไม่อาจบอกกล่าวกับผู้คนของท่าน เราจะไม่รับปาก ขอเพียงมี ชาวถึงคนหนึ่งตกตาย ข้าพเจ้าจะคาดโทษจากท่าน”

หวินเย่กล่าวว่า “ผู้ใดบอกว่ามีคนตาย คนเหล่านี้หลบหนีจากทะเลทรายถึงด้าง มิใช่คิดจุดไฟศักดิ์สิทธิ์ขึ้นใหม่หรือก่อกบฏหรือ ถึงกับคิดจัดตั้ง ประเทศใหม่ขึ้น ชาวเปอร์เซียกลุ่มหนึ่งไม่น่ากลัว ชาวเปอร์เซียที่รวมตัว เข้าด้วยกันจึงน่ากลัว ในการนี้ศาสนาเกิดแรงเกาะตัวที่แข็งแกร่ง ดังนั้น ข้าพเจ้าพอล่วงรู้ความสำคัญของเถาไบนั่น ความคิดประการแรกคือทำลาย เถาไบนีไป

“เมื่อคืนข้าพเจ้านอนไปงีบหนึ่ง พอตื่นขึ้นมาก็นึกเสียใจ หน้าที่ใน การรักษาความมั่นคงของด้างเป็นท่าน มิใช่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไยต้องให้

ตระกูลหวินตกเป็นเป้า ผู้ที่ตกเป็นเป้าสมควรเป็นท่านจึงถูกต้อง ดังนั้นจึงตอบปฏิเสธ เมื่อครูข้าพเจ้ายังส่งพ่อบ้านไปปล่อยข่าวที่ฉางอานว่า มีโจรโจ่งมกลุ่มหนึ่งขโมยถาดทองเหลืองโบราณจากบ้านตระกูลหวิน ที่น่าประหลาดคือด้านข้างจัดวางไข่มุกมีค่าควรเมืองลูกหนึ่ง โจรโจ่งมเหล่านั้นกลับไม่หยิบฉวยไป..."

เฮ่อเทียนซางผมเผ้าลุกชี้ขึ้น กล่าวว่า "โจรร้ายถูกเราจับตัวได้ ถาดทองเหลืองถูกเราใช้กระบี่ฟันแยกออกเป็นสองเสี่ยง ใช่หรือไม่?"

"ไม่ เรื่องของตระกูลหวินจบแล้ว เรื่องราวหลังจากนั้นเป็นท่านสานต่อไป เมื่อครูที่ท่านกล่าวเพียงเป็นความเป็นไปได้ประการหนึ่ง เช่น คนชูดำกับเจ้าแห่งนกยูงต่อสู้กันสามร้อยกระบวนเพลง คนชูดำไม่ทันระวังฟันถาดทองเหลืองแยกออก หรือว่าสถาบันสงฆ์ หากไม่ก็เป็นสำนักพรตล้วนเข้าร่วมช่วงชิง สรุปลงแล้วขึ้นอยู่กับท่านคิดอ่านอย่างไร ท่านคิดบรรลुวัตถุประสงค์จะมีคนยอมรับใช้ท่าน นี่เป็นโอกาสอันดีต้องเกาะกุมให้มั่นคง คราวครั้งนี้ท่านจะได้รั้วรายล้อมตำแหน่งแล้ว"

เฮ่อเทียนซางเดินเสียงออกมาว่า "ท่านเป็นคนผ่าแยกถาดออก"

"เป็นข้าพเจ้าผ่าแยก ท่านดู ข้าพเจ้ายอมรับแล้ว แต่ผู้ใดยอมเชื่อถาดใบนั้นเป็นโบราณวัตถุพันปี มีค่าไม่เบา เมื่อผู้อาวุโสนั้นบอกว่ายินยอมยกสมบัติและหญิงพรหมจรรย์แลกเปลี่ยนกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่รับปาก มีผู้ใดหักใจทำลายของวิเศษสิ่งนี้ไป อย่าว่าแต่หวินเย่เป็นคนนิยมสมบัติ มักมากกามคุณ เรื่องนี้ต้องไม่บังเกิดแก่ฉัน หากเป็นเฮ่อเทียนซางจงใจเบี่ยงเบนสายตามวลชน เพื่อบรรลุจุดประสงค์ที่ไม่อาจบอกกล่าวต่อผู้คน..."

เฮ่อเทียนซางร้องบอกว่า "หุบปาก นับตั้งแต่เราเหยียบย่างเข้าบ้านท่าน ท่านก็คิดให้ร้ายเรา"

หวินเย่สวนคำว่า "ท่านจึงหุบปากให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าหยิบนินทาความดีความชอบแก่ท่าน หลายปีนี้เฮ่อเทียนซางท่านรักษาความสงบ

เรียบร้อยของนางอาน ทำงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต และจริงจัง นี่เป็นจริยะของท่าน เพราะเหตุนี้จึงได้รับธนูอาญาสิทธิ์จากฝ่าบาท หมายความว่าท่านครองใจฝ่าบาท แต่เหตุใดลองถามตัวเอง เหตุใดท่านยังเป็นขุนนางชั้นที่แปด

“เรื่องนี้เป็นโอกาสสุดท้ายของท่าน ความมอดทนของฝ่าบาทมีจำกัด หากว่าเป็นคนดีที่ไม่มีความสามารถ ฝ่าบาทไม่ขาดแคลน ในฐานะสหาย เรื่องที่ท่านไม่เข้าใจ ข้าพเจ้ามีหน้าที่ต้องบอกกล่าวออกมา ตระกูลหวินคิดจัดการเรื่องนี้ง่ายดายยิ่ง เพียงโยนศพทิ้งไว้ที่ลานทุ่งร้าง หรือแหวะไปยังวัดวาของนิกายนอกรีตที่ย่านฉงหนิง จะได้รับสมบัติและสาวพรหมจรรย์ คนของนิกายนอกรีตเพียงฟังเสียงสงฆ์ที่อื่น รับรองว่าตระกูลหวินจะไม่มีปัญหาอันใด เหตุใดต้องส่งมอบคนให้แก่ท่าน ขบคิดเข้าใจแล้วหรือไม่ หากว่าขบคิดเข้าใจก็รีบไปจัดการ ส่วนอาหารว่างข้าพเจ้าจะใช้คนส่งไปที่บ้านท่าน”

เฮ่อเทียนซางดักน้ำเย็นจากในบ่อถังหนึ่ง แซ่ศิริชะตัวเองในน้ำ จนแทบจมน้ำตาย ค่อยเงยหน้าขึ้น อ้าปากหอบหายใจ แล้วค่อยรับผ้าเช็ดตัวจากมือบ่าวไพร่ เช็ดหน้าเช็ดตา น้อมคำนับต่อหวินเย่ จากนั้นนำผู้ต้องหาไปคนตายจากไป

ซินเยี่ยมองดูเฮ่อเทียนซางจากไป กล่าวถามว่า “ฟูจวิน ท่านเข้าใจว่ามันจะให้ร้ายผู้ใด?”

“มันไม่ให้ร้ายผู้ใด หากรายงานเรื่องนี้ต่อฝ่าบาท ให้ฝ่าบาททรงวินิจฉัย”

ยึดถือเราเป็นตัวโง่เงา

ซินเยี่ยกล่าวถามว่า “ฟูจวิน เมื่อเป็นความดีความชอบ โฉนยกให้แก่ผู้อื่น โดยเฉพาะให้แก่คนผู้นี้ ซึ่งไม่ให้ร้ายผู้คน ปล่อยให้โอกาสอันดีสูญเปล่า”

หวินเย่หันไปกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านเป็นคนใจอ่อน ข้าพเจ้าทำเช่นนี้สร้างความลำบากใจแก่ท่าน?”

ซินเยี่ยคล่องแขนหวินเย่ไว้ เงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “ฟูจวินเป็นวีรบุรุษ เชี่ยวเฉินก็เป็นอุหยินของวีรบุรุษ ฟูจวินเป็นโจรร้าย เชี่ยวเฉินก็เป็นนางโจร หากว่าฟูจวินไปฆ่าคน เชี่ยวเฉินจะช่วยขุดหลุมให้กับฟูจวิน ต่อให้ต้องถูกตัดศีรษะ เชี่ยวเฉินก็จะถูกตัดศีรษะด้วย เมื่อลงสู่ปรภพรับโทษทัณฑ์ จะได้มีคนอยู่เป็นเพื่อน”

“อาฮา ต้องเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว ท่านเป็นผอเหียงของเรา เป็นคนใกล้ชิดที่สุดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมไม่ปล่อยให้พวกท่านมีจุดจบที่ไม่ดี รอจนพวกเรารำคาญในการมีชีวิตอยู่ ก็เล่นเรือใหญ่ไปถึงสุดขอบฟ้า เสาะหาสถานที่ซึ่งยมบาลหาไม่พบแล้วค่อยตกตาย ต่อให้พวกมันคิดขุดหลุมขึ้นมาโดยศพ ก็หากระดูกไม่พบ”

หวินเย่โอบไหล่ของซินเยี่ย เดินเข้าประตูปวงเดือน วันนี้ไม่คิดออก

มาก

ถึงไท้จงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเฮ่อเทียนซางซึ่งคุกเข้าข้างหนึ่งที
หน้าโต๊ะ บนโต๊ะจัดวางถาดซึ่งถูกผ่าแยกออกเป็นสองเสี่ยง ตรัสถามว่า
“หวินเย่ให้โอกาสแก่เจ้า เจ้าไหนไม่ฉกฉวยไว้?”

เฮ่อเทียนซางกล่าวว่า “ทูลฝ่าบาท ตอนที่เงินผู้น้อยอยู่ในบ้าน
ตระกูลหวิน ก็เกิดความคิดหักล้างกันเอง แทบรับปากมัน แต่เงินผู้น้อยไม่
อาจเกลี้ยกล่อมตัวเอง คนเหล่านี้บุกรุกตึกโหวเหี้ยยามวิกาล ไม่ว่าอย่างไร
ไม่อาจรอดพ้นจากการถูกตัดศีรษะ แต่ว่าเงินผู้น้อยทำไม่ได้ หวินโหวกล่าว
มีเหตุผล เราไม่เหมาะกับการรับราชการ มันกับนักเรียนของมันจึงเหมาะ
กับการเป็นขุนนางของฝ่าบาท ดังนั้นเงินได้แต่รายงานเรื่องนี้ขึ้นมา ขอให้
ฝ่าบาททรงวินิจฉัย”

ถึงไท้จงฮ่องเต้ทรงพระสรวลออกมา ตรัสว่า “หวินเย่เพียงมองจาก
ด้านเดียว ราชสำนักไม่ได้มีแต่วิญญูชน แต่หากบอกว่าทั้งราชสำนักล้วน
เป็นคนต่ำช้า ผลสุดท้ายคงน่ากลัวยิ่ง นับแต่โบราณกาลมา ต้องมีทั้งหยิน
และหยางจึงเกิดความสมดุล ระหว่างดีกับเลว ขึ้นอยู่กับมุมมองที่แตกต่าง
อย่าได้ถูกหวินเย่ครอบงำ ด้วยฝีปากของมัน สามารถบอกกล่าวจนคนตาย
ลุกจากโลง มันเพียงต้องการให้เจ้ารายงานลับต่อข้า เจ้าเข้าใจว่ามันทำเพื่อ
ช่วยให้ท่านร่ำรวยเลื่อนตำแหน่งหรือ ตอนนี้อเจ้าออกจากวังไปเถอะ เรื่อง
ของคนเหล่านี้อย่าได้บอกต่อผู้ใด ช่าย่อมมีความคิดอ่านเอง”

รอจนเฮ่อเทียนซางล่าถอยออกไป ถึงไท้จงฮ่องเต้ทรงทุบหมัดลง
บนโต๊ะเป็นเสียงดัง เหล่าขันทีนางกำนัลที่ยืนอยู่หลังเสาล้วนคุกเข้ากับพื้น
กระทั้งศีรษะยังไม่กล้าเงยขึ้น ได้ยินฮ่องเต้ตรัสว่า “ก๊วกงของข้าถูกฆ่าล้าง
ตระกูล ตอนนี้มีคนบุกรุกตึกโหวเหี้ยยามวิกาล ทุกคนเข้าใจว่าข้าเป็น
คนตายหรือ?”

เหล่าขันทีนางกำนัลทราบบว่าเจ้าชีวิตกริ้ว เข้าใจว่าฟ้าดินเปลี่ยนสี

แม่น้ำไหลย้อนกลับ แต่พอวันรุ่งขึ้นที่เบื่องนอกมีหิมะปลิวโปรย เจ้าชีวิตกลับเหยียบย่ำหิมะ โดยไม่กางร่ม และไม่สวมหมวกมาลา หากลองชูดลาลองย่ำหิมะ ทั้งยืนพระหัตถ์ออกรอรับเกล็ดหิมะ เมื่อเกล็ดหิมะตกลงบนพระหัตถ์อันอบอุ่น ก็กลายเป็นหยดน้ำ รอจนพระหัตถ์ชุ่มชื้น เจ้าชีวิตก็ทรงอุทิศพระหัตถ์กับพระพักตร์

ข้างซุนของเฮาทรงถือเสื้อคลุมเสด็จมา คลุมเสื้อคลุมให้กับฮ่องเต้ ตรัสว่า “ทุกปีล้วนเป็นเช่นนี้ เงินเชี่ยดูไม่ออกว่าหิมะแรกกับหิมะอื่นมีข้อแตกต่างอันใด”

พลางล้วงผ้าซับพระพักตร์ออกมาเช็ดหยดน้ำบนพระเกศาของฮ่องเต้

ไม่ทราบว่าการงเล็บมังกรกดใส่ตำแหน่งใด ของเฮาทรงอุทานคำหนึ่งไว้กวดทุบตีฮ่องเต้ หนึ่งฮ่องเต้หนึ่งฮองเฮาอยู่ท่ามกลางเกล็ดหิมะเบิกบาน พระทัยยิ่ง

หวินเย่ตามดูฮ่องเต้กับฮองเฮา กล่าวถามหลี่เฉิงเฉียนว่า “เฉิงเฉียนพระบิดาพระมารดาท่านเป็นเช่นนี้ตลอดมาหรือ?”

“ท่านเข้าใจอันใด คู่สามีภรรยาที่ครองรักกันจึงเป็นเช่นนี้ เรานึกอิจฉาเลื่อมใสพระบิดากับพระมารดา พวกท่านอยู่ด้วยกันยี่สิบกว่าปี ยังมีสภาพจิตใจเช่นนี้ เรากับนางโหวซื่ออยู่ด้วยกันไม่กี่ปี ก็ไม่ต้องการกระทบถูก ถึงแม้นางโหวซื่อชมชอบล้อเล่น แต่พอออกจากห้อง ก็กลายเป็นพระชายาไท่จื่อ มีนัยน์ตาสูงอยู่เหนือศีร์ษะ”

“กาลก่อนท่านขอให้องค์หญิงฉางเล่อช่วยนัดหมายผู้อื่นออกมาชมดูจิว ข้าพเจ้ายกพื้นที่บนโรงละคร ท่านฉวยโอกาสลงไม้ลงมือ ตอนนี้กลับบอกว่าไม่ต้องการกระทบถูก ไซ่สายเกินไปหรือไม่”

หลี่เฉิงเฉียนถูกคำพูดหวินเย่สะกิดความในใจขึ้นมา มองดูพระบิดาพระมารดาจากไปไกล กล่าวกับหวินเย่ว่า “พวกเราหลังเที่ยงค่อยมาเถะ

ต่อให้มีเรื่องสำคัญเทียมฟ้า ก็ไม่เทียบเท่าพระบิดาพระมารดาทรงพระเกษมสำราญ”

หวินเย่เห็นพ้องด้วย ในชีวิตของคนผู้หนึ่งยากจะมีวันเวลาที่สุขสำราญ ไม่สมควรปล่อยให้เรื่องหยุมหยิมรบกวน ดังนั้นติดตามหลี่เฉิงเฉียนกลับวังตะวันออก

นางซูซือไม่เผยโฉม นางโหวซือเดินกุมท้องออกมาพบกับหลี่เฉิงเฉียนและหวินเย่ นางตั้งครรภ์เพียงสามเดือน โฉนท้องโตถึงเพียงนี้?

หลี่เฉิงเฉียนเดินเข้าไป ดึงหมอนที่เหี่ยวแฟบจากใต้เสื้อผ้าของนางโหวซือโยนลงบนเตียง ก่อว่าว่า “หวินเย่ทราบแต่แรกว่าท่านตั้งครรภ์ เราบอกต่อมันเป็นคนแรก มันก็จัดเตรียมของขวัญไว้ หากท่านไม่พอใจ ก็ไปคัดเลือกที่คลังสมบัติในบ้านมัน ตอนนี้ส่งคนยกน้ำขามา อากาศหนาว เช่นนี้ไหนเลยไม่มีน้ำชาดื่ม?”

นางโหวซือพกความขุ่นเคืองจากไป หลี่เฉิงเฉียนผินยัมพลางกล่าวว่า “สตรีนางนี้เสียสติแล้ว นับตั้งแต่ทราบว่าตัวเองตั้งครรภ์ ก็เฝ้าถามเราว่าโฉนท้องไม่ขุนออกมา เราบอกว่าต้องใช้เวลา ดังนั้นนางซ่อนหมอนอยู่ใต้ท้อง นี่มิใช่ครั้งแรก ครั้งก่อนชิงเซวี่แะมา นางก็ทำเช่นนี้”

หวินเย่หัวร่อดังๆ กล่าวว่า “นี่ไม่นับเป็นอย่างไร สามปีไม่ตั้งครรภ์ คราครั้งนี้มีทารกแล้ว หากเป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะยัดหมอนไว้”

รอนางโหวซือยกน้ำขามา หลี่เฉิงเฉียนก็กล่าวอย่างจริงจังว่า “ขุนนางใหม่ของราชสำนักร่วมกันทำหนังสือกราบทูลมาฉบับหนึ่ง ผางเสียง (เสนาบดีแซ่ผาง) กับตู้เสียง (เสนาบดีแซ่ตู้) อ่านดูแล้ว ส่งมาที่เรา ผางเสียงบอกว่าหนังสือกราบทูลใช้ถ้อยคำที่เผ็ดร้อน ให้เราลองอ่านดู ไม่น่าจะเป็นประโยชน์แก่เรา”

หวินเย่รับหนังสือกราบทูลมาอ่านดูแล้ววางลง กล่าวว่า “นักศึกษาของสถานศึกษายังไม่เข้าใจของพอ ปล่อยให้ผู้คนหลอกใช้โดยไม่รู้ตัว

เฉิงเฉียน ท่านเข้าใจว่าฝางเสียนหลังดูไม่ออก คิดว่าตั๋นอยู่ดูไม่ออกหรือพวกมันล้วนเข้าร่วมการก่อกบฏ ยังธรรมดาได้หรือ?”

หลี่เฉิงเฉียนค่อยได้คิด กล่าวว่า “ใช่แล้ว ฝางเสียนหลังยึดถือเราเป็นตัวใจ๋ม ให้เราเสนอหน้าออกไป”

ทวนถามทองคำ

หวินเย่กล่าวอย่างจริงจังว่า “ผู้อื่นไม่ต้องการเป็นตัวโง่ม แต่ท่านไม่เป็นไม่ได้ แผ่นดินเป็นของพระบิดาท่าน ภายภาคหน้าจะเป็นของท่าน ผางเสียนหลังเปิดโอกาสแก่ท่าน ท่านต้องจัดการให้เรียบร้อย ให้พระบิดาท่านวางใจ”

คำพูดบอกกล่าวจบสิ้น เข้าเฝ้าฮ่งเต๋หรือไม่ว่านไม่สลักสำคัญ ตระกูลหวินยังมีเรื่องมากมายต้องกระทำ มือปราบสังกัดอำเภอฉางอาน พบเห็นเรือเล็กลำหนึ่งที่ปากน้ำชิงสุ่ยฝู บนเรือมีแต่ซากศพ ไม่พบเห็นคนมีชีวิต ชายชราไว้หนวดเคราผู้หนึ่งยึดจับถาดทองเหลืองครึ่งใบ ซากศพถูกแช่แข็ง เจ้าหน้าที่มือปราบต้องบิดนิ้วจนหัก ค่อยยัดถาดทองเหลืองออกมา

ปากน้ำชิงสุ่ยฝูเป็นท่าเรือที่ซานเมือง รอบข้างเป็นท้องทุ่งรกร้าง ลมหนาวโชยพัดผ่าน ริมแม่น้ำป่าสุ่ยปรากฏเป็นเกล็ดน้ำแข็ง หากมิใช่พ่อค้าพบเห็น ไม่น่าเรือลำนี้จะแล่นไปตามลำน้ำป่าสุ่ย

ผู้อาวุโสใหญ่ของนิกายบูชาเพลิงผมเผ้าคิ้วขาวโพลน ที่หว่างคิ้วประทับรอยรูปเปลวเพลิง ใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่นแผ่แววเศร้าสลด แต่ว่าที่เศร้าสลดมิใช่เกิดจากผู้ตาย หากเศร้าสลดต่อถาด

ทองเหลืองครึ่งใบนั้น

เขาพอกระทบถูกถาดทองเหลืองครึ่งใบก็ทราบว่าเป็นของจริงแท้ไม่แปลกปลอม เขาต้องการทราบว่าคนร้ายเป็นใคร แต่ไม่สามารถอธิบายว่าคนของตนเองโดนสวมใส่เสื้อผ้าสีทึบสำหรับเคลื่อนไหวยามวิกาล

คนร้ายเป็นตระกูลหวิน ขณะที่คืนนี้ทุกผู้คนคิดฆ่าล้างตระกูลหวิน ตระกูลหวินก็ส่งพ่อบ้านคนหนึ่งและผู้พิทักษ์ตึกคนหนึ่งมาพร้อมกับป้ายเปลวอัคคี ให้นิกายบูชาเพลิงมอบทองคำสามพันตำลึงให้

ผู้อาวุโสอันดับหนึ่งชมเพลิงโทสะไว้ กล่าวถามพ่อบ้านตระกูลหวินว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าวิหารไยต้องมอบทองคำให้กับตระกูลหวิน?”

“ผู้น้อยไม่ทราบ ไหวแหยเพียงมอบป้ายนี้แก่ผู้น้อย ให้ผู้น้อยส่งต่อผู้อาวุโสท่าน จากนั้นรับทองคำสามพันตำลึงกลับไป อ้อ ไหวแหยบอกว่าไม่ต้องมอบสาวพรหมจรรย์แล้ว ตระกูลหวินเป็นครอบครัวดั่งาม ไม่ต้องการสตรี”

ลูกตาของผู้อาวุโสใหญ่หดเล็กลง ผู้คนที่ด้านข้างล้วนเหือดตาลกระโดดออกมาหมายลงมือ สร้างความตระหนกแก่พ่อบ้านจนหลบไปด้านหลังของผู้พิทักษ์ตึก ผู้พิทักษ์ตึกนั้นชักดาบเหิงเตาออกมา ตวาดว่า “บังอาจเมื่อคืนก่อนเรบอกต่อไหวแหยว่าชนชาติหูไม่อาจไว้วางใจ สมควรฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น ไหนเลยมีเรื่องส่งมอบทองคำให้ ตอนนี้เป็นเช่นนั้นจริงๆ พวกท่านเก่งกล้าสามารถถึงลงมือ เราแหยแหย* ต้องตาย พวกท่านก็ต้องร่วมกลบฝังกับเราแหยแหย”

ผู้อาวุโสใหญ่สะกดห้ามปรามเหล่าสาวกไว้ ถามผู้พิทักษ์ตึกนั้นว่า “เมื่อสองคืนก่อนเกิดเรื่องอันใด?”

ผู้พิทักษ์ตึกนั้นกล่าวว่า “มีโจรเล็กโจรน้อยเจ็ดคนเข้าตึกไหวแหยหมายลักทรัพย์ ถูกพี่น้องของเราแหยแหยจับเป็นหกคน อีกคนหนึ่งรับ

* คำเรียกตัวเองเป็นนุ

ขาดเจ็บสาหัสเสียชีวิต ไหวเหยาความจริงคิดฆ่าพวกมันให้หมดสิ้น สุดท้าย
 เฒ่าชราไว้เครายาวผู้หนึ่งบอกว่า ยินยอมมอบทองคำสามพันตำลึงกับสาว
 พรหมจรรย์ยี่สิบนางแลกกับธาตุทองเหลืองใบหนึ่ง หากไม่แลกเปลี่ยน
 ตระกูลหวินอย่าได้คิดหมายอยู่อย่างสงบสุขได้ ไหวเหยาบอกว่าไม่จำเป็น
 ต้องแตกหักกับนิยายนกริตเพราะธาตุใบหนึ่ง จึงตอบตกลง เฒ่าชราไว้
 เครายาวนั้นยื่นกรานนำธาตุทองเหลืองไป แต่มอบป้ายไม้อันหนึ่งให้
 คำประกัน นัดหมายให้วันนี้มารับทองคำ พวกท่านกลับบ้ายเบี่ยง”

“ท่านบอกว่าตอนที่คนเหล่านั้นออกจากบ้านตระกูลหวินยังมีชีวิตอยู่
 ทั้งหยิบธาตุทองเหลืองไป?”

“มีคนมีชีวิตหกคน ตายไปคนหนึ่ง คนถูกเราเหยยเหยใช้ดาบฟันร่าง
 ขาดเป็นสองท่อน หากยังมีชีวิตอยู่ถือว่าพบเห็นผีสามแล้ว”

ผู้อาวุโสใหญ่ผงกศีรษะกล่าวว่า “ที่ท่านกล่าวล้วนเป็นความจริง?”

“ตอนนี้พวกเราแตกหักกัน เราเหยยเหยไม่มีเหตุผลที่หลอกท่าน
 ทราบแต่แรกว่าชนชาติหูไม่รักษาคำพูด ไหวเหยาหลงเชื่อง่ายตายไปแล้ว
 พวกท่านลงมือหรือไม่ หากไม่ลงมือ เราเหยยเหยก็ไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว”

กล่าวพลางถือดาบเหิงเตาโถมเข้ามา คิดคร่ากุมผู้อาวุโสใหญ่
 ดำเนินการจับโจรจับหัวหน้า

ชายฉกรรจ์ที่ด้านหลังผู้อาวุโสใหญ่ควงค้อนใหญ่ในมือ ฟาดหวด
 ผู้พิทักษ์ตึกนั้นทั้งคนทั้งดาบปลิวกระเด็น ล้มฟาดกับพื้นกระอักโลหิตออก
 มาคำหนึ่ง

ชายฉกรรจ์นั้นเงื้อค้อนขึ้น หมายหวดร่างผู้พิทักษ์ตึกกลายเป็นเลือด
 เนื้อเลอะเลือน แต่ถูกผู้อาวุโสใหญ่ขวางกั้นไว้ จากนั้นเดินถึงเบื้องหน้าผู้
 พิทักษ์ตึกนั้น ย่อกายลงบอกกล่าวว่า “ผู้ที่ยังบ้านตระกูลหวินล้วนตกตาย
 ตายอยู่ในเรือปากน้ำชิงสุ่ยผู่ ธาตุทองเหลืองถูกฟันแยกออกเป็นสองส่วน
 บอกต่อเราว่าเป็นฝีมือของผูใด”

ผู้พิทักษ์ตึกนั้นพอทราบข่าวการตายของคนเหล่านั้น ต้องงงงันดูบ จากนั้นหัวร่อดังๆ กล่าวว่า “ตายแล้วสาสม ชนชาติहुลั่นสมควรตาย”

ผู้อาวุโสใหญ่พลันยกเท้าเตะผู้พิทักษ์ตึกนั้นปลิวลี้วไป จากนั้นกล่าวกับผู้อาวุโสอีกคนหนึ่งว่า “มอบทองคำให้กับมันสามพันตำลึง พวกเราต้องทำตามคำพูดของซาเย่” กล่าวจบล่าถอยไปหลังม่าน ไม่ปรากฏตัวขึ้นอีก

พ่อบ้านนั้นรีบประคองผู้พิทักษ์ตึกขึ้น กล่าวว่า “เหล่าจาง (คนแซ่จาง) เป็นอย่างไร ลูกขึ้นยืนได้หรือไม่ พวกเราไม่ต้องการทองคำแล้ว พวกเราไปในบัดดล”

เห็นผู้พิทักษ์ตึกจางเฉวียนส่ายหน้าอย่างยากเย็น จึงประคองเขาขึ้นมา ตระเตรียมจากไป

ชนชาติहुคนหนึ่งหิ้วสมบัติสองใบวางลงตรงหน้าพ่อบ้านตระกูลหวิน จากนั้นเดินไปยังหลังตำหนัก ทิ้งตำหนักคงเหลือพวกเขาเพียงสองคน

ผู้พิทักษ์ตึกจางเฉวียนนอนหงายบนพื้นหินเขียว กล่าวกับพ่อบ้านนั้นว่า “พ่อบ้านอวี๋ ทองคำไม่ต้องรับนำไป พวกมันเมื่อชำระบัญชีแล้ว คงไม่คดโกง ปัญหาเฉพาะหน้าคือรีบกลับบ้านไปบอกต่อโหวแหยว่า คนเหล่านั้นล้วนตายหมดสิ้น มีคนคิดให้ร้ายตระกูลหวินเรา ให้โหวแหยระมัดระวังให้มากไว้ รีบไป”

พ่อบ้านอวี๋หน้าแปรเปลี่ยนไป ล้วงป้านสุราใบเล็กๆ จากอกเสื้อ ยัดให้กับจางเฉวียน จากนั้นปลดม้าที่ลากรถจากแอกหน้ารถ ขึ้นมาควบขับออกจากเมืองฉางอาน

จางเฉวียนมองดูพ่อบ้านจากไป ค่อยนอนพิงหีบทองคำ จัดวางดาบเหิงเตาอยู่ข้างกาย เบิกตากวาดมองรอบข้าง คล้ายกับว่าจะมีคนโถมออกมาแย่งชิงทองคำ

ที่ห้องติดกับตำหนักมีห้องเล็กๆ ห้องหนึ่ง ผู้อาวุโสใหญ่กับพวกอยู่

พร้อมหน้า มองผ่านท่อทองเหลืองท่อหนึ่ง เห็นความเคลื่อนไหวในตำหนักอย่างชัดเจน ผู้อาวุโสใหญ่มองดูผู้พิทักษ์ดึกที่แม้ตายยังคิดรักษาทรัพย์สินของผู้เป็นนาย ต้องทอดถอนใจกล่าวว่า “ที่คนผู้นี้กล่าวอาจเป็นความจริง การตายของซาเย่กับพวกสมควรมิใช่ฝีมือของตระกูลหวิน ไม่มีผู้ใดฆ่าคนแล้วยังคิดทวงถามทองคำ เรื่องของสาวพรหมจรรย์ในนิยายคงมีแต่ผู้อาวุโสที่ล่องรู้ บุคคลอื่นหาทราบไม่”

“พวกเราทำการศึกษาหวินเย่ พบว่าเป็นคนละโมภสมบัติยิ่งชีวิต คำรับรองของซาเย่ อาจสร้างความหวั่นไหวใจแก่มัน อย่าว่าแต่ถาดเรื่องโรจน์ถูกทำลาย มิใช่ถูกแย่งชิงไป หมายความว่าตระกูลหวินไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้”

“ถาดเรื่องโรจน์ปรากฏขึ้น เจ้าแห่งนกยูงสาบสูญจากโลกนี้ พวกเราจะระดมกำลังเหล่าสาวก สืบหาร่องรอยของถาดเรื่องโรจน์อีกครั้งไป ผู้ใดถือครอง ผู้นั้นเป็นคนร้าย ถือเป็นศัตรูที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน ต่อให้พวกเราต้องตายหมดสิ้น ก็ต้องตามล่าคนบาปที่ทำลายถาดเรื่องโรจน์ สิ่งเดียวที่จะชะล้างบาปทั้งหมด มีแต่เปลวเพลิงเท่านั้น”

ผู้อาวุโสใหญ่พากล่าวจบ ทุกผู้คนล้วนยกมือแตะไหล่กันและกัน สัตย์สาบานว่าหากไม่ล้างแค้น สาบานไม่เลิกรา

จางเฉวียนรู้สึกหน้าอกปวดแปลบแสบร้อน ไม่กล้าอ้าปากขึ้น ขอเพียงอ้าปาก จะกระอักเลือดออกมา รู้สึกว่าในจมูกปากมีแต่กลิ่นคาวเลือด จึงเปิดจุกของป้านสุรา ดื่มสุราลงไปอีกใหญ่ สุราที่ฉุนเฉียวค่อยสะกดอาการชັกชย็อนของเขาลง

จางเฉวียนมองดูเพดานตำหนัก นึกถึงคำพูดของโหวเหยาว่า คนต้องขวัญกล้า จิตใจต้องละเอียดอ่อน คราวนี้ตระกูลหวินจะรอดพ้นจากการม้วนเข้าสู่วิทยาการหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการแสดงออกของท่าน พ่อบ้านอวี๋ไม่ล่องรู้ อันใด ดังนั้นท่านไม่ต้องนึกถึงมัน ขอเพียงท่านแสดงออกถึงโหวพริบ

ปัญญา ตระกูลหวินจะได้รับทองคำสามพันตำลึง ทั้งยังนั่งอยู่บนภูดูพยัคฆ์ต่อสู้กัน

จางเฉวียนครุ่นคิดสืบต่อ ไหวแหบบอกว่าสำเร็จหรือล้มเหลวขึ้นอยู่กับข้อปลีกย่อย ตอนนี้มิใช่เวลาเกียจคร้าน ขอเพียงเรากัดฟันสู้จนจนทัพใหญ่ของตระกูลหวินมาถึง ก็จะปลอดภัยไร้เรื่องราว

ขณะเดียวกัน หลี่เฉิงเฉียนยืนอยู่ข้างกายพระบิดา ทางหนึ่งฝนหมึกทางหนึ่งทูลถามว่า “พระบิดา เหตุใดหิบบิดาไปครึ่งใบ ทั้งอีกครึ่งใบไว้?”

ถึงไท่จงฮ่องเต้ตรัสว่า “นี่ถือเป็นการช่วยเหลือหวินเย่อีกแรงหนึ่ง ความคิดของมันสะเพร่าเกินไป ตอนแรกมันคงถูกเพลิงโทสะบดบังสติสัมปชัญญะ พันธาดเรื่องโรจน์แยกออกเป็นสองเสียง หลังจากทำลายพันธาดเรื่องโรจน์ ค่อยคิดหาทางชดเชย ในเวลาอันสั้นสามารถนึกหาวิธีเช่นนี้ถือว่าไม่เลว เห็นแก่มันกระทำเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของต้าถัง บิดาจะปิดท้ายให้กับมัน ประจวบกับตระกูลหลี่เราก็มีปัญหายุ่งยากต้องจัดการ แต่ไม่สะดวกกับการออกหน้า ได้แต่ให้คนเหล่านี้กระทำแทน”

หลี่เฉิงเฉียนไม่ทราบว่ศัตรูของตระกูลหลี่เป็นใคร พระบิดาไม่รับสั่งถึง แสดงว่าตนเองไม่สมควรล่วงรู้ จึงไม่ทูลถาม เพียงจัดวางจานฝนหมึกอยู่ข้างพระหัตถ์พระบิดา จากนั้นกลับมานั่งที่นั่งตนเอง พลิกดูหนังสือกราบทูลต่อ

จำกัดบริเวณอีก

กองกำลังส่วนตัวของตระกูลหวินติดอาวุธพร้อมสรรพสองร้อยคนมาถึงหน้าประตูเมือง ถูกเจ้าหน้าที่เฝ้าประตูขวางทางไว้ ถึงแม้หวินเย่กระโดดโลดเต้นอย่างไร เจ้าหน้าที่เฝ้าประตูเมืองยังไม่ปล่อยผ่านไป

ขุนนางที่อยู่เวรวันนี้เป็นหลิวหงจี เขานำกำลังสิบกว่าคนเดินมาจากท้ายถนน ใช้นิ้วมือเคาะแผ่นเหล็กบนร่างกองกำลังส่วนตัวของตระกูลหวินสุดท้ายตบฝ่ามือใส่หมวกเหล็กของหวินเย่ ชูคำรามว่า “ไสหัวไป หากกล้ากล่าวคำไม่ เเล่ฮูจะสั่งให้กองกำลังจินอยู่เวรกวาดจับทหารกึ่งขุนพลปู* ของเจ้าไปให้หมดสิ้น มารดามันเถอะ คิดนากำลังบุกประตูจูเซวีย ก่อนหน้านี้อะไรไม่มีผู้ใดกล้ากระทำมาก่อน”

หวินเย่ถอดหมวกเปลื้องชุดเกราะออก โยนทิ้งเรียรดกับพื้น กองกำลังส่วนตัวก็เคลื่อนไหวตาม ไม่นานทุกคนเปลี่ยนเป็นชาวบ้านที่สวมเสื้อสั้นธรรมดา

หวินเย่ถามว่า “เช่นนั้นสามารถเข้าเมืองฉางอานแล้วกระมัง?”

“ย่อมไม่มีปัญหา ใช่แล้ว ถีอดาบเหิงเตาไปด้วย เจ้าเป็นโหวเหยสมควรรักษาอำนาจของแม่ทัพปู้ เด็กน้อย กระซิบบอกต่อเล่ฮูว่าเจ้าคิด

* หมายถึงกองกำลังที่ไม่เป็นได้เป็นนาย

เข้าเมืองไปรั้งควานผู้ใด?”

“เด็กน้อยคิดไปหาผู้วิเศษที่ติดค้างทองคำสามพันตำลึงทอง”

กล่าวจบทิ้งให้พ่อบ้านอยู่ดูแลม้าพาหนะ อาวุธและชุดเกราะ ตนเองนำกำลังตรงไปยังวิหารบูชาเพลิงที่ย่านฉงหนิง

นายอำเภอเมืองฉางอานแทบขวัญผ่อตาย เรียกกระดมเจ้าหน้าที่มือปราบ ติดตามอยู่ด้านหลังหวินเย่ อ่อนวอนขอรับรองว่าทุบตีคนสักรอบก็พอ อย่าให้ทำร้ายผู้คนถึงแก่ชีวิต หากมีคนตายยากจะมีคนรับผิดชอบได้

ต่อมาเห็นหวินเย่บุกเข้าวิหารบูชาเพลิง ท่านนายอำเภอค่อยปาดเหงื่อบนใบหน้า ระบายลมจากปากยาวๆ เลือกแพ่งลอยชายเสียงฮั่นแมงหนึ่งทรุดนั่งลง ขอเพียงหวินเย่ไม่รั้งควานชาวบ้านด้าถ้ง เขาจึงคร้านที่จะยุ่งเกี่ยวกับเรื่องของชนชาติหู

วิธีการของตระกูลหวินไม่สร้างความผิดหวังแก่ชาวเมืองฉางอานที่ชมเชยขอบคุณเรื่องสนุกสนาน ขอเพียงเป็นชนชาติหูในวิหาร พบคนหนึ่งทุบตีคนหนึ่ง หากทนรับการทุบตีได้ ก็ทุบตีซ้ำอีกรอบหนึ่ง

จางเฉวียนนอนอยู่ในตำหนักร่อแร่ปางตาย พอได้ยินเสียงร้องโอดโอยที่ข้างนอก ก็คึกคักอักโข ผุดลุกขึ้นนั่ง ซี่มือไปยังชนชาติหูที่หนีหัวซุกหัวซุนเข้าตำหนัก หัวร่อฮาฮาออกมา

พอทราบข่าวว่าหวินเย่บุกรุกเข้ามาทุบตีคน ไม่เพียงแต่ผู้อาวุโสใหญ่ แม้กระทั่งผู้อาวุโสอื่นก็ระบายลมหายใจโล่งอก หวินเย่กำเร็บเสิบสานถึงเพียงนี้ แสดงว่าตระกูลหวินไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการหายสาบสูญของถาดเรื่องโรจน์ นี่เป็นชนชั้นโหวเหยที่มีอำนาจเต็มของด้าถ้ง พวกเขายังไม่กล้าปะทะแตกหัก

ผู้อาวุโสใหญ่กล่าวว่า “พวกเราออกไปเถอะ ลองพบปะกับโหวเหยที่อ้อฉาวดู เราเชื่อว่าวิธีแก้ไขคือเงินทอง”

กล่าวจบนำเหล่าผู้อาวุโสออกจากห้องลับ หยุดยืนอยู่เบื้องหน้าแสง

ไฟที่ลุกโชน รอคอยหวนเย่มาถึง จางเฉวียนคิดกล่าวประชดแดกดัน แต่
ภายใต้สายตาเป็นเยียบของผู้อาวุโสใหญ่ ต้องปิดปากลง เพียงเฝ้าอยู่หน้า
หีบทองคำทั้งสองใบไม่ยอมจากไป

หวนเย่เดินเข้าตำหนัก ท่ามกลางการอารักขาของกองกำลังส่วนตัว
กวาดมองอัคคีที่ลุกโชนแวบหนึ่ง สั่งให้ทั้งหมดโยนไม้พลองทิ้ง สอดดาบ
เหิงเตาคืนฝัก ให้พวกเขาเฝ้าอยู่ด้านนอก ตนเองเดินเข้าไปแต่ผู้เดียว

ผู้อาวุโสใหญ่เห็นหวนเย่ให้ความเคารพขั้นพื้นฐานต่อเทพเรื่องโรจน์
ก็เกิดความรู้สึกที่ดีขึ้น เดินออกจากกลุ่มผู้อาวุโส ยกสองมือกอดอก แสดง
ความเคารพต่อหวนเย่

หวนเย่ก็ยกมือกอดอกคารวะตอบ ถึงแม้ไม่เข้าเกณฑ์มาตรฐาน แต่
ผู้อาวุโสใหญ่มั่นด้วยความพึงพอใจ กล่าวว่า “หวนโหวไฉนใช้ความรุนแรง
ถึงเพียงนี้?”

“ข้าพเจ้ามารับทองคำของข้าพเจ้ากลับไป พร้อมกับนำตัวสวะที่ใช้
การไม่ได้กลับไปจัดการ แต่ผู้อาวุโสท่านไม่ให้เหตุผลที่ทوبيตคนของข้าพเจ้า
หรือ?”

“หวนโหวที่เคารพ ซาเย่ตายแล้ว ผู้ติดตามของมันก็ตายแล้ว ถาด
เรื่องโรจน์อันล้ำค่าถูกคนร้ายฟันแยกเป็นสองส่วน ในสภาพการณ์เช่นนี้
หากมีบุคคลสองคนมายังวิหารเรา ให้ทำตามข้อตกลงที่คนตายทำไว้ หาก
ว่าเป็นหวนโหวจะทำอย่างไร?”

“คนทั้งสองคงถูกสับสังหาร โยนให้สุนัขรับประทาน ข้าพเจ้าเป็น
โหวแหย ย่อมสามารถทำเช่นนี้ ท่านเป็นชนเผ่าอนารยชน อาศัยกำลังขวัญ
ใจแต่ละต้องคนของข้าพเจ้า ผู้อาวุโสซาเย่ที่ท่านพูดถึง นำกำลังบุกเข้าบ้าน
ข้าพเจ้ายามวิกาล ข้าพเจ้าฆ่าทิ้งไปคนหนึ่ง แต่ยังให้อภัยโทษพวกมัน ทั้ง
รับปากคำร้องขอของมัน ผู้อาวุโสเห็นว่าเรื่องนี้สามารถเลิกราไปหรือไม่?”

ผู้อาวุโสใหญ่หันไปออกคำสั่งคำหนึ่ง ชายฉกรรจ์สูงใหญ่นั้นก็ยกหีบ

อันหนักอึ้งใบหนึ่งวางลงตรงหน้าหวินเย่ จากนั้นล่าถอยกลับไป

จางเฉวียนฟองร้องว่า “โหวแหย เป็นเจ้าผู้นี้ทำร้ายเรา”

ไม่ว่าเวลาใด ทรัพย์สินเงินทองเป็นยารักษาบาดเจ็บที่ดีที่สุด หวินเย่เปิดหีบโยนทองแท่งให้กับจางเฉวียนสองแท่ง จางเฉวียนก็ทุเลาหายดี ไม่เอ่ยถึงเรื่องที่ถูกลอบตีอีก

หวินเย่ขี่มอไปยังเบื้องนอก กล่าวว่า “ตระกูลหวินต้องรักษาหน้าตาไว้”

ผู้อาวุโสใหญ่ผงกศีระเป็นเชิงเข้าใจ หวินเย่กล่าวสืบทอด “ข้าพเจ้าต้องการทราบว่าเป็นฝีมือของผู้ใด ตระกูลหวินไม่กลัวแบกหม้อกันดำ แต่ไม่ต้องการถูกผู้คนหลอกใช้ หากว่าท่านทราบว่าเป็นฝีมือของผู้ใด ให้บอกต่อข้าพเจ้าสักคำ”

ผู้อาวุโสใหญ่ฟังพอใจกว่าเดิม ผงกศีระรับ จากนั้นหวินเย่ไม่กล่าวอะไร เพียงโบกมือวูบ ปรากฏผู้พิทักษ์ตึกสามคนเดินเข้ามา ยกหีบคนละใบ ติดตามหวินเย่ออกจากวิหารบูชาเพลิง

คนของตระกูลหวินมาอย่างรวดเร็ว จากไปอย่างรวดเร็ว ทั้งหมดนี้ใช้เวลาชั่วรูปไม้หมุดดอก นายอำเภอฉางอานเห็นตระกูลหวินไม่ก่อเรื่อง ลุกلامใหญ่โต ทราบว่าทางวิหารบูชาเพลิงขัดเซยให้กับตระกูลหวินอย่างงาม ค่อยนึกโล่งอก เห็นว่ามากเรื่องหนึ่งมีผู้ลดน้อยเรื่องหนึ่ง

ผู้เช่นสรวงนิกายบูชาเพลิงผู้หนึ่งอดกล่าวมิได้ว่า “ผู้อาวุโสใหญ่ทองคำสีพันห้าร้อยตำลึงมิใช่จำนวนเล็กน้อย พวกเราไหนมอบให้แก่มัน?”

ผู้อาวุโสใหญ่บอกกล่าวว่า “พวกเรามอบเงินให้อย่างน้อยตระกูลหวินยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับพวกเรา ผู้ที่ฆ่าคนทำลายถาดจะช้าเร็วต้องเผยโฉมออกมา เมื่อถึงเวลานั้นพวกเราจะยืมมือตระกูลหวินบรรลุถึงจุดหมาย ที่นี่เป็นด้าถัง มิใช่บ้านเกิดเมืองนอนของพวกเรา ความหวังกลับคืนสู่บ้านเกิดของพวกเราเลื่อนรางยิ่ง ด้าถังเป็นที่พักพิงของพวกเรา หากไม่โอ้อวดได้

ก้อย่าได้อี้อวด”

หลิวหงจีเฝ้าอยู่ที่ประตูจูเซวีย เห็นหวินเย่กลับมาแล้ว ในฐานะโจรเฒ่าเพียงดูลักษณะของหีบ บวกกับฝีมืออันหนักอึ้งของผู้พิทักษ์ตึก แสดงว่าตระกูลหวินร่ำรวยด้วยลาภลอยอีกแล้ว ต้องกล่าวว่า “เด็กน้อยร่ำรวยแล้ว เพียงชั่วรูปโฉมใหม่หมดดอกก็ปล้นทรัพย์มาสีพันตำลึงทอง หรือว่าวิหารซำรุذنนั้นมีเงินทอง เล่าสู่ก็คิดสอดมือเข้าไป จะอย่างไรเพียงถูกจำกัดบริเวณสองเดือน คุ่มค่ายิ่งนัก”

หวินเย่ยึดถือคำพูดของหลิวหงจีเป็นลมที่ผายออกมา แต่คำจำกัดบริเวณได้ยินอย่างชัดเจน จึงกล่าว “ท่านอาหลิว เด็กน้อยเพียงเข้าไปทวงหนี้ ไม่ได้ต่อแถมผู้ใด ขอท่านปล่อยปละละเว้นผู้หลานสักครา”

“ให้เล่าสู่ปล่อยปละละเว้นท่านยอมไม่มีปัญญา แต่สองเฮาเหนียงเหนียงทราบที่ท่านนำกำลังบุกเข้าประตูจูเซวีย ทั้งทุบตีเจ้าหน้าที่เฝ้าประตูเมือง จึงมีพระเสาวนีย์ถึงเรา ให้จำกัดบริเวณท่านสองเดือน หากไม่ทอ้งหนังสือหลี่จั้นขึ้นใจ ห้ามมิให้ออกมา”

จำกัดบริเวณอีกแล้ว นี่มิใช่ครั้งแรก อย่างมากกลับเข้าบ้านไม่ออกมาสองเดือน หวินเย่ขณะจะนำกำลังออกจากเมืองกลับบ้านตระกูลหวิน หลิวหงจีขึงยี่นมือขวางกั้นไว้ ถามว่า “ท่านคิดไปที่ใด?”

“มิใช่จำกัดบริเวณหรือ ข้าพเจ้ากลับบ้านไปขังตัวเองอยู่ในห้องหนังสือสองเดือนก็แล้วกัน”

ตัวนหงพลันปรากฏตัวขึ้น กล่าวว่า “เด็กน้อย ครั้งนี้ไม่ง่ายปานนั้น รู้จักสวนร่างขวัญเจียงหรือไม่ นั่นเป็นสวนร่างของราชสำนัก ท่านถูกจำกัดบริเวณอยู่ที่นั่น จัตุราชของครักษ์เฝ้าประตู นอกจากจัดหนังสือให้ ทุกวันได้รับขนมเปี๊ยะสองแผ่น กระทั่งน้ำชาก็ไม่มี”

เห็นที่ด้านหลังตัวนหงยืนไว้ด้วยราชของครักษ์สีหน้าเย็นชากระด้างสีคน ตัวนหงล้วงพระราชนิยายของเฮากวัดแกว่งแสดง แล้วยัดใส่อกเสื้อ

หวินเย่ จากนั้นสั่งให้ราชองครักษ์ใช้แพรเหลืองมัดพันธนาการหวินเย่เอาไว้

หวินเย่ถามว่า “ตัวนง เหนียงเหนียงสั่งให้ท่านมัดตัวบิดาหรือ?”

“ไม่ เหนียงเหนียงเพียงบอกให้มัดตัวท่านไปยังสวนร้างขั้วเจียง แต่ไม่ได้บอกว่ามัดอย่างไร เราเป็นบ่าวไพร่ได้แต่นึกหาวิธีมัดท่านไว้”

หลิวจินเป่าเพียงขยับเข้าใกล้ ก็ถูกตัวนงถีบกระเด็น ได้แต่ติดตามหลังแต่ไกล จวบจนหวินเย่ถูกผู้อื่นคุมตัวเข้าสวนร้างข้างหนองน้ำขั้วเจียง ค่อยให้พ่อบ้านอวี๋หอบหิ้วทองคำกลับบ้านไปรายงาน

หวินเย่พอเข้าสวน ค่อยทราบว่ที่นี่โดนเรียกว่าสวนร้าง บนพื้นหิมะเต็มไปด้วยรอยเล็บของสัตว์สี่เท้า ดูไปไม่คล้ายเป็นรอยเล็บของสุนัขเถื่อน

ตัวนงก่อนไปบอกกล่าวว่า “หวินโหวโซคดียิ่ง ที่นี่มีทั้งสุนัขจิ้งจอก ยังมีสุนัขป่า เหนียงเหนียงรับสั่งจัดขนมเปี๊ยะให้ท่านวันละสองแผ่น ท่านดู ห้องหับเก็บกวาดให้แล้ว แต่ไม่ทันดึงใยแมงมุมออก โหวแหยท่านทน ภูไทสักครา อากาศหนาวเช่นนี้ไม่มีแมงมุมออกมาหรอก”

นางอุตในสวนร้าง

ก่อนหน้านี้ยังเป็นโหวแหยที่มีผู้คนห้อมหน้าล้อมหลัง ผ่านไปไม่ถึงหนึ่ง
ชั่วยาม ก็กลายเป็นนักศึกษายากไร้ที่ถูกกักตัวอยู่ในห้องหนังสือ หวินเย่
นั่งบนเตียงไม้แข็ง ขบคิดอย่างไรก็ไม่เข้าใจ เห็นบนโต๊ะกองสุมหนังสือ ใน
ยามที่ด้านข้างจัดวางขนมเปียะแข็งกระด้างสองชั้น ม่านมุ้งที่ชิงไว้เก่าขาด
ผ้าปูที่นอนส่งกลิ่นขึ้นรา พรหมชนสัตว์ก็เต็มไปด้วยรอยปูปะ

ตามเหตุผลจางซุนฮองเขาไม่ทำเช่นนี้ พระนางเป็นฮองเฮาที่
พิถีพิถัน ต่อให้หวินเย่กระทำความผิดร้ายแรง พรุ่งนี้ต้องถูกตัดศีรษะ จาง
ซุนฮองเขาก็ต้องให้หวินเย่อยู่ดีกินดี อาบน้ำชำระกายแล้วค่อยส่งไปตัด
ศีรษะ

ผู้ที่รับเคราะห์ไม่เพียงหวินเย่คนเดียว บนกำแพงตึกยังนั่งยองๆ
ด้วยราชของครักษสองคน พ่นลมหายใจใส่ฝ่ามือ แต่ไม่ได้ให้ความอบอุ่น
อันใด

หวินเย่เงยหน้าขึ้นบอกกล่าวว่า “ลงมาเถอะ เข้าห้องมารับความ
อบอุ่น ข้าพเจ้ามีคำพูดคิดถามไถ่”

ราชของครักษทั้งสองแปรเปลี่ยนท่าที เลื่อนมือจับด้ามดาบ ปิดปาก
สนิท ปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด

หวินเย่เดินสำรวจรอบตัวตึก พบเห็นราชของครักษ์สามสี่สิบคน ถึงแม้ว่าทุกคนตัวแข็งทื่อราวกับเต่า แต่ไม่มีผู้ใดยอมเข้าห้องหับรับความอบอุ่น ด้านทิศตะวันออกเหนือได้ล้วนมีคนเฝ้ารักษา แต่ทิศตะวันตกปราศจากผู้คน ต้นอ้อสูงท่วมศีรษะ ลมหนาวโชยพัดดังกรียวกราว สุดปลายของพงอ้อเป็นหนองน้ำขี้เจียง ปีนี้หนองน้ำขี้เจียงยังไม่แข็งตัวเป็นน้ำแข็ง

หวินเย่พบเห็นพืชภูมิที่ริมน้ำ พืชชนิดนี้ใช้ปรุงเป็นข้าวเดียวหู เมื่อมีข้าวเดียวหูรับประทาน ตัวโง่งมจึงกัดกินขนมเปียะ หวินเย่ใช้มีดตัดมาสองตัน จากนั้นเหยียบย่ำดินแข็งริมหนองน้ำขี้เจียง ใช้ก้อนหินเคาะผิวน้ำแข็งเบาบางออก ปลาเล็กๆ ยาวสามนิ้วก็โผล่หัวออกมาหายใจ จิ้งเหลาต้นไม้ ทำเป็นหลาวไม้ไผ่ ทิ่มแทงปลาเล็กๆ มาสี่ห้าตัว ไม่อาจจับปลามากกว่านี้ เขาต้องอยู่ที่นี้สองเดือน จ้างซุนฮองเฮารับส่งกักบริเวณเขาสองเดือน ต้องไม่ลดให้แม้สักวันเดียว

ห้องครัวไม่มีอันใด หวินเย่จับตัวราชของครักษ์คนหนึ่ง บอกว่าต้องการเครื่องปรุงและภาชนะ ขอเพียงบอกต่อหลิวจินเป่าที่ข้างนอกก็พอ นี่ไม่ถือว่าละเมิดกฎ

รอคอยเป็นเวลานานไม่มีข่าวคราวใด หวินเย่จึงใช้กระบอกลไม้ไผ่ใส่ภูมิ เตรียมบั้งย่างรับประทาน ราชของครักษ์ก็จัดส่งเครื่องครัวของตระกูลหวินมาถึง

ขณะที่ราชของครักษ์ส่งมอบสิ่งของให้ ยังยึดกระดาดแผ่นหนึ่งใส่มือหวินเย่ แต่ไม่มีเวลาอ่านดู ตอนนีรับประทานข้าวสำคัญว่า ปลาสามตัวทำน้ำแดง สองตัวปรุงเป็นน้ำแกง เมื่อปรุงเสร็จ ข้าวเดียวหูก็บั้งเสร็จเช่นกัน

ได้ยินเหล่าราชของครักษ์ท่องลั่นโครกคราก หวินเย่เชิญพวกเขารับประทานด้วยกัน แต่ไม่มีผู้ใดตอบคำ อย่างนั้นอดตายก็สาสม หวินเย่

รับประทานข้าวเดียวหุงต้มใหญ่ ปลาน้ำแดงสองตัว อีกตัวหนึ่งเก็บไว้
รับประทานมื่อตึก ส่วนน้ำแกงปลาที่ร่อนกรุ่นให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย

หลังจากเก็บโต๊ะอาหาร หวินเย่เดินผ่านไม้ลงในอ่าง ฟังเสียงถ่าน
ไม้แตกปะทุ ในใจนึกสงสัยกว่าเดิม อ่างถ่านนี้แทบถูกเตาเหล็กแทนที่จน
หมดสิ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่าย่างหินให้ความอบอุ่นกว่าถ่านไม้ ประการ
สำคัญคือปลอดภัย ก่อนหน้านั้นในปีหนึ่งมีคนถูกพิษของคาร์บอนรมเสียชีวิต
นับร้อยคน นับตั้งแต่ทำการติดตั้งเตาเหล็ก ของสิ่งนี้ก็บ่อยครั้งจะได้ยิน
ผู้คนพูดถึง ไม่มีเหตุผลที่สถานที่นี้ยังใช้อ่างถ่านอีก

หวินเย่ล้วงหยิบกระดาศมาอ่านดู เห็นมุขกระดาศทำเครื่องหมาย
ลับของหลี่เฉิงเฉียน เขียนตัวหนังสือคำเดียวว่า “ผี”

หวินเย่แทบดำทอออกมา ให้บิดาจับผีหรือ โฉนไม่ใช้สอยหยวน
เทียนกังหรือธรรมาจารย์ซีหัว

ลมพัดผ่านป่าไผ่ ฝนสาดซัดใส่ใบบัวเหี่ยวเฉา บวกกับเสียงซ่าซ่า
จากดงต้นอ้อ ยังมีนกกาเกาะอยู่บนต้นไม้ใหญ่ริมหนองน้ำขี้เจียง ส่งเสียง
ดังกากา พวกมันไม่ไปหาอาหารในเมือง มายังที่นี่ทำอะไร?

หวินเย่เงยหน้าขึ้น พบว่าข้างนอกมืดทึบมื่น ราชวงศ์ครึกที่เมื่อครู่
ถือโคมเดินตรวจตรา ยามนี้กลับสูญหายไปจนหมดสิ้น หรือว่าถูกภูตผีกลืน
กินลงไปแล้ว?

ขงจื้อบอกว่าผู้คนไม่เอ่ยถึงเรื่องประหลาด การใช้กำลังความวุ่นวาย
และภูตเทพ เอียนจื้อซุ่ยบอกว่าเรื่องขบขันที่สุดในโลก ไม่มีใดเกินภูตเทพ
หลี่กังกี้กล่าวว่าวิญญูชนไม่หวาดหวั่น ภูตเทพไม่อาจล้ากราย ดังนั้น
หวินเย่จดจ่ออยู่กับหนังสือหลี่จี้ ไม่นึกถึงเรื่องนอกกาย

รู้สึกมีวัตถุนุ่มนวลสิ่งหนึ่งลูบไล้ผ่านต้นคอ หวินเย่ถึงกับตัวแข็งทื่อ
เหลียวหน้าไป ที่แท้เป็นม่านมุ้งถูกลมพัดมายังต้นคอของตนเอง สร้าง
ความขุ่นแค้นแก่หวินเย่จนสลัดม่านมุ้งไป

คนขอเพียงไม่ขู่ขวัญตนเอง ก็ไม่มีเรื่องใดน่าหวาดหวั่น หวินเย่เห็นว่าตนเองมีจิตใจที่เด็ดเดี่ยว ไม่เชื่อว่าในโลกมีภูตผี จินใจที่สมองนึกถึงแต่ฉากอันน่ากลัว ยามนี้ค่อยทราบว่าการก่อนชมดูเรื่องสยองขวัญมากเกินไปแล้ว

หิมะตกอีกแล้ว หวินเย่ปวดบัสสาวะยิ่ง ความจริงคิดปลดปล่อยในห้อง แต่หวนนึกถึงนี่เป็นที่ซุกหัวนอนของเขา ต้องหักห้ามความคิดไว้ ออกจากห้องลดเลี้ยวซ้าย เสาะหาที่หลบลมปลดปล่อยออกมาจนหมด แล้วค่อยกลับเข้าห้อง พอถึงหน้าประตู ถึงกับขนลุกเกรียวขึ้นมา ที่หน้าประตูมีรอยเท้าอยู่สองแถว...

ถึงไท่จงฮ่งเต๋ทรงยืนที่หน้าประตูตำหนัก ทอดพระเนตรไปยังทิศทางที่ตั้งของหนองน้ำขี้เจียง จากนั้นเสี้ยวพระพักตร์ไปรับสั่งต่อจางซุนฮงของเธอว่า “เหตุใดหนังตาของข้าจึงเต้นกระตุก คล้ายกับจะเกิดเรื่องอัปมงคลขึ้น”

จางซุนฮงเอกราบทูลว่า “เป็นเพราะฝ่าบาทคิดมากไป โปรดวางใจ หวินเย่ต้องไม่เกิดเรื่องขึ้น เฉินเซี่ยสอบถามฉินกั๋วอวง ท่านผู้เฒ่าบอกว่าหากคิดไขปริศนานี้ ต้องใช้สอยหวินเย่ เด็กน้อยนี้ตัดผ่านป่าดงดิบ เดินทางเป็นพันลี้ หากปราศจากกำลังขวัญเกินคน และสติปัญญาอันหลักแหลม คิดฆ่าได้ไฉนเซียนซาน รอดพ้นจากปากจระเข้ ต้องเป็นไปไม่ได้

“มันจับตะขาบพิษกลับมา หมอวิเศษซุนบอกต่อเราว่านี่เป็นตะขาบเหินฟ้า ดูดเลือดของผู้คนและสัตว์เลี้ยง ครั้งกระโน้นมันเคยพบพานที่เขাপาซาน ต้องรีบหลบหนี พอประหวัดหวนนึกยังหวาดหวั่นไม่คลาย ท่านคิดหลอกใช้ให้นิกายนอกรีตไปตาย ต้องทำความเข้าใจก่อนว่าภูตประหลาดเหล่านั้นเป็นอะไร?

“ก่อนอาหารค่ำเงียนสอบถามเรา เราจึงใจเอื่อยถึงภูตประหลาด คาดว่าเงียนคงส่งข่าวต่อหวินเย่ หวินเย่ที่เตรียมพร้อมอยู่ก่อนต้อง

ทำความเข้าใจที่มาที่ไปของเรื่องนี้

“หนองน้ำขี้เจียงถูกทิ้งร้างเป็นเวลานาน เงินเขี่ยทราบว่าการตายของหยวนป้าเป็นปมในจิตใจของท่าน พวกท่านสองพี่น้องรักผูกพันกัน หากมิใช่หยวนป้าด่วนเสียชีวิต ท่านคงไม่ต้องคับแค้นใจถึงเพียงนี้ เงินเขี่ยก็คิดคลี่คลายปริศนารายนี้ ภายหน้าพวกเราตากตายไปพบกับพี่ใหญ่และน้องสาม จะได้บอกกล่าวให้กระจ่างชัด”

ถึงไท่จงฮ่องเต้พระวรกายสั่นสะท้าน โบกพระหัตถ์เป็นเชิงห้ามปราม จ่างซุนฮองเฮา ตรัสอย่างเหนื่อยล้าว่า “ครั้งกระโน้นสตรีเส้าปัดแดงได้ชื่อว่าเป็นยอดสตรี แม้แต่หลี่จื๊อยังมีใช้คู่มือของนาง นางตอบรับคำร้องขอของท่าน สืบหาสาเหตุการตายของหยวนป้า จากนั้นหายสาบสูญไปสามวันสุดท้ายหาพบที่เขตสุสานร้าง คนแม้มีชีวิตอยู่ แต่นิสัยใจคอเปลี่ยนไป กลายเป็นเสียสติ แม้แต่หวินเย่ยังไม่อาจรักษาโรคของนาง เพียงสะกดอาการไว้ ข้าหวั่นวิตกว่าหวินเย่จะซ้ารอยของนาง สว่นร้างขี้เจียงเป็นเบาะแสเพียงหนึ่งเดียว ต่อให้ต้องขุดดินลงไปสามเชียว ก็ต้องหาความจริงให้พบ ไม่เช่นนั้นข้าแม้ตายไม่อาจนอนตาหลับได้”

ส่งสิ่งของมา

มนุษย์ดินคนหนึ่งพลันหลุดโผล่ขึ้นที่เบื้องหน้าหวินเย่ อ้าปากเผยเห็น ฟันขาวแวววาว ทั้งยกมือยื่นไปข้างหน้า หวินเย่คล้ายได้ยินเสียงเส้นประสาทของตนเองขาดผิงออก หากมิใช่รักษาความสงสัยอยากรู้ไว้ คงแตกตื่นจนสิ้นสติไป

“โหวแหย สุหยินให้เราส่งสิ่งของมา แต่พื้นดินแข็งเกินไป ขุดเป็นเวลานานค่อยทะลุผ่านไปได้ ทำท่าเห็นเป็นเวลานานเกินไปแล้ว”

มนุษย์ดินพอเอ่ยปาก หวินเย่ค่อยเรียกขวัญวิญญาณกลับมา หวงสูกลับขู่ขวัญบิดาแทบตาย หวินเย่ปวดบัสสวะอีก ต้องออกไปปลดทุกข์เบาอีกรอบหนึ่ง

หวงสูกล่าวถามว่า “โหวหยา ท่านมิใช่ปลดทุกข์แล้วหรือ?”

หวินเย่หน้าดำคร่ำเครียด ออกคำสั่งว่า “ย่อกายลง”

หวงสูถามว่า “ทำอะไร?” ปากแม้ถามไถ่ แต่คนยังย่อกายลง หวินเย่ค่อยหมดตะเท้าใส่เทียวหนึ่ง ค่อยปลดอดโปร่งโล่งใจ

“สุหยินให้ท่านส่งอันใดมา?”

หวินเย่เอ่ยปากถาม รับห่อผ้ามาแก้ออกบนโต๊ะ สร้างความปลาบปลื้มประโลมใจยิ่ง นี่จึงเป็นคู่สามีภรรยา ทราบว่าเขาต้องการอะไร

ในห่อผ้ามีผงม่อกุ ปลูกแขนงที่ติดหนามแหลม เกราะอ่อน คันธนูในแขนเสื้อ เลื่อยขนาดเล็กซุกซ่อนอยู่ในเส้นผม รองเท้าเซวียจื่อที่สามารถบังคับมีดสั้นดีดพุ่งออกมา ยังมียาชาของหมอวิเศษซุน เมื่อมีสิ่งของเหล่านี้ ต่อให้พบพานผีสาวก็หาเกรงกลัวไม่

หวินเย่กล่าวว่า “ท่านกลับไปเถอะ รั้งอยู่นานไม่ดี เพียงบอกต่อข้าพเจ้าว่าอุโมงค์อยู่ที่ใด”

หวงสุเอียงคีระชะ ควักดินโคลนออกจากใบหู ชีมือไปที่มุมกำแพง ขณะจะกล่าวอะไร หวินเย่ชิงผลักใส่คนลงไป รอจนเขาลงในหลุม หวินเย่ก็เคลื่อนย้ายโถงรองน้ำฝนใบหนึ่งมาปิดปากหลุมไว้

นอกหน้าต่างลมหนาวกระพือพัด เกล็ดหิมะช้าแรกผ่านรอยร่องของกรอบหน้าต่างเข้ามา หวินเย่เหลียวดูอ่างไฟ ไข้ที่ตีบเขียนพื้นไฟลุกโชนขึ้น จากนั้นเทข้าวเตียวหูที่เหลือลงในน้ำแกงปลา อุ้มนร้อนอยู่ครู่หนึ่ง กลิ่นหอมของน้ำแกงโชยคละคลุ้ง สร้างความยินดีแก่หวินเย่จนคิดโก้งคอร้องเพลงออกมา

วิกาลเย็นเยียบ โคมไฟโดดเดี่ยว ห้องหับภูตผี บรรยากาศผสมกลมกลืนยิ่ง นกกาไม่ร้องอีก ไม่ทราบไปหลบลมหิมะอยู่ที่ใด ต่อให้เป็นภูตผี ก็ไม่เลือกเวลานี้ออกอาละวาด

นึกถึงเสียงเพลงก็นึกถึงนาเย่อมู่ ไม่ทราบว่านางกับบุตรหรืออยู่บนทุ่งหญ้ามีชีวิตอย่างไร ตอนนั้นบนทุ่งหญ้าปกคลุมด้วยหิมะ นางใช้กอดแพะแกะเพิ่มความอบอุ่นหรือไม่

ยิ่งอายุมาก ยิ่งมีภรรยามาก แต่จิตใจยิ่งละเอียดอ่อน พอครุ่นคิดคำนึง น้ำแกงปลาก็แทบเหือดแห้ง ข้าวเตียวหูที่รับประทานเหม็นไหม้อยู่บ้าง

หลังจากรับประทานอาหารมื้อดึก หวินเย่เดินเตร็ดเตร่ในห้อง จวบจนแน่ใจว่าไส้ดินไม่กลวง ดังนั้นกวาดตาไปยังผนังห้อง ถึงไต่จงฮ่องเต้เลือก

ห้องหับเช่นนี้แก่ตนเอง ต้องมีเจตนาเคลือบแฝง ตอนกลางวันตนเองสำรวจ
ดูบ้านร้าง ได้ข้อสรุปประการหนึ่งว่าห้องหับที่นี้ถูกผู้คนรื้อทำลายไป ผู้ที่
กลักรื้ออุทยานหลวง นอกจากถึงไท่จงฮ่องเต้แล้ว หวินเย่ก็ไม่ได้มีผู้ใด
มีผู้ใดขวัญกล้าบังอาจถึงเพียงนี้

หลังจากใช้ด้ามดาบเคาะผนังห้อง ไม่พบเห็นประตูลับอันใด หวินเย่
พลันนึกออกว่ากงซุหมู่เคยหายสาบสูญไประยะเวลาหนึ่ง กงซุเจียผู้เป็นบุตร
ชายไปยังสถานศึกษาตามหาคน เฒ่ากงซุหายสาบสูญไปครึ่งเดือนก็กลับ
มาเอง แต่ไม่ว่าผู้ใดถามว่าเขาไปที่ใด กงซุหมู่ล้วนไม่ตอบคำ หรือว่าเฒ่า
กงซุถูกลักพาตัวมาที่บ้านญาติ

วันพรุ่งนี้จะเสาะหาบันไดตัวหนึ่ง ปีนขึ้นไปสำรวจดูหลังคาห้อง
หวินเย่ยังเตรียมการป้องกัน ซึ่งเส้นด้ายอยู่รอบห้อง แขนงกระดิ่งอยู่ข้าง
หมอน รับประทานยาจัดพิษเม็ดหนึ่ง จากนั้นวางผงเห็ดม่อกูอยู่ข้างอ่าง
ไฟ หากมีสิ่งใดเดินผ่าน จะเกิดลมโชยพัดขึ้นมา

หากว่ามีภูตผีจริง ๆ ลองเลี้ยงอยู่ในพนาพิศวาก็ไม่เลว หลังจากนั้น
คงไม่มีผู้ใดเข้าไปได้ ต่อให้เป็นหวินเย่เองก็ทำไม่ได้

บนผืนพรมมีกลิ่นขึ้นราชชนิดหนึ่ง พรุ่งนี้จะใช้ไฟผิงไล่กลิ่นขึ้นรา ไม่
เช่นนั้นการนอนเช่นนี้เป็นความทุกข์ทรมานชนิดหนึ่ง หวินเย่บังคับตนเอง
เข้านอน นี่เป็นความสามารถที่ร่ำเรียนจากป้าดงดิบในน่านเจ้า คนต้อง
นอนพักผ่อนให้เพียงพอ วันข้างหน้ายังยาวนาน ไม่ทราบว่าจะพบเห็น
อันใด

หลังจากที่หวินเย่หลับไหล แท้จริงแล้วเกิดเรื่องมากมาย เช่นภูตหัว
โตตนหนึ่งเดินไปมาอยู่นอกหน้าต่าง ลิ่นสีแดงลื่นหนึ่งยี่นลงจากฟ้า แทบ
กระทบถูกศีรษะของหวินเย่ ที่ห่างไกลยังมีสตรีร้องเพลง ยังมีเด็กทารก
ร้องไห้ น่าเสียดายที่หวินเย่ไม่ได้ยิน นอนคลุ่มโปงหลับไหล

หิมะหยุดตกแล้ว ท้องฟ้าคล้ายถูกชะล้าง ผ่านม่านสีดำแต่งแต้มด้วย

หมู่ดาว ที่หน้าเตียงของหวินเย่มีสายรัดสีดำเส้นหนึ่ง ปิดไหวรากับมีชีวิต
ยังน่ากลัวกว่างูอีก

หลังจากเล่นละครเดี่ยวเป็นเวลานาน ไม่ว่าผู้ใดรู้สึกไร้รสชาติ สาย
รัดเส้นนั้นจึงม้วนพันกับขาเตียง ที่ห่างไกลแว่วเสียงไก่ขัน สายรัดคล้ายคิด
หลบหนี แต่ถูกเส้นลวดขวางไว้ เมื่อไก่ขันสามครา มันก็ล้มระทวยกับพื้น
กลับคืนเป็นสายรัดเอาจเส้นหนึ่ง

เมื่อดวงอาทิตย์ส่องต้องหน้าต่าง มีคนเคาะประตู หวินเย่เปิดประตู
ออก เห็นตัวนงฮั่นอยู่หน้าประตู จึงพุ่งหมัดใส่จมูกของคนผู้นี้ ก่อนหน้า
นี้หวินเย่เคยกระทำหลายครั้ง แต่ไม่ประสบผลมาก่อน แต่ครั้งนี้กลับต่อย
ถูกเป้าหมาย ได้ยินเสียงดังจุมูกหักดังอย่างชัดเจน

เลือดกำเดาไหลออกมา แต่ตัวนงฮั่นไม่ยกมือปาดเช็ด หากถามไพล่
ว่า “เมื่อคืนท่านนอนหลับทั้งคืน ไม่เกิดเรื่องประหลาดอันใด?”

“ผู้ใดว่าไม่มี เมื่อคืนข้าพเจ้าดื่มข้าวเตี่ยวหู ประทุปลาหลายตัว
โหวแหยผู้ยิ่งใหญ่ต้องหุงหาอาหาร ล้างถ้วยล้างชามเอง ยังไม่น่าประหลาด
หรือ พอตื่นขึ้นมาพบเห็นศัตรู จึงต่อยดังจุมูกมันหักไป ไยมิใช่นายินดีนัก?”

ตัวนงฮั่นถอยถอยถึงจมูกของตนเอง จึงตะปบหิมะกำหนึ่งยัดใส่รูจมูก
จากนั้นบีบคลึงจุมูกคราหนึ่ง ดังจุมูกก็กลับคืนสู่ลักษณะเดิม เป็นที่นิยม
เลื่อมใสของหวินเย่ยิ่ง

ตัวนงฮั่นเดินสำรวจดูห้องหับ ไม่พบสิ่งผิดปกติใด พอสอดมือไปใน
ผ้าห่ม รู้สึกมีความอบอุ่นหลงเหลือ ดูท่าที่หวินเย่นอนในห้องคืนหนึ่งจริงๆ

หวินเย่บอกกล่าวว่า “ตัวนง วันนี้จัดหาสิ่งของให้กับข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าคิดว่าวาทภาพ หากว่าท่านมีภาพร่วมรักในวัง ก็จัดให้กับข้าพเจ้าสัก
หลายเล่ม”

เลือดกำเดาของตัวนงหยุดไหลแล้ว ดูไปไม่ได้รับบาดเจ็บใด ปาก
กล่าวว่า “บ่าวจะทำตามคำสั่งของท่าน แต่ด้านอาหารการกินคงมีแต่

ขนมเปี๊ยะ นี่เป็นส่วนของท่านในวันนี้" กล่าวพลางล้วงขนมเปี๊ยะจากอกเสื้อสองชิ้นส่งให้กับหวินเย่

หวินเย่ยื่นมือรับมา กระทบกระแทกขนมเปี๊ยะทั้งสองชิ้นคราหนึ่ง ทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านกลับไปบอกต่อเหนียงเหนียงว่า หากไม่สามารถปิ้งย่างขนมเปี๊ยะ ก็อย่าได้ปิ้งย่างแล้ว ระหว่างพวกเราไม่ต้องทำเช่นนี้ ข้าพเจ้ายิ่งมาyingเกิดความสงสัยอยากรู้ต่อเรื่องนี้ ต้องคลีคลายปริศนาให้จงได้"

อันตรายทุกฝั้ว

“หวินเย่ รับฟังไว้ ในที่นี้มีอันตราย”

ตัวนงมองดูพองอ้อที่ฝึกขาดริมหนองน้ำขวีเจียง กล่าวเตือนหวินเย่คำหนึ่ง

เมื่อคืนเขาเจาะผิวหนังแข็งจับปลาขึ้นมา หลังจากถูกลมหนาวโชยพัดหนึ่งคืน ก็กลับกลายเป็นแข็งโป๊ก หวินเย่ชักมีดออกมาเจาะเป็นช่อง พบว่าปลาน้อยได้ผิวหนังแข็งคล้ายถูกแช่แข็ง เคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้า มีอยู่สองตัวจมอยู่กันแม่น้ำ

หวินเย่ใช้หลาวไม้ไผ่แทงปลาสี่ห้าตัว จากนั้นไปตัดไผ่กุ่มี่ ตัวนงติดตามอยู่ด้านหลัง ไม่กล่าวว่าอะไร นี่เป็นอาหารเช้าของวันใหม่ เตรียมปรุงข้าวเดียวหูกอีกเที่ยวหนึ่ง ส่วนกลิ่นหอมของปลาทำให้ผู้คนน้ำลายสอแทบหยุดหายใจ

พอกลับถึงห้องพัก หวินเย่กับตัวนงนั่งอยู่คนละฟากของโต๊ะ เห็นหวินเย่ใช้ตะเกียบเขี่ยปลาขึ้นมาตัวหนึ่ง จับโยนลงบนโต๊ะ จากนั้นทำการแล่ปลา

ก่อนอื่นแล่หนังปลา ต่อจากนั้นเป็นเนื้อปลา ไม่นานก็เหลือแต่หัวปลา เห็นหวินเย่มีสีหน้าเขม็งตึงเครียด ตัวนงพลอยเคร่งเครียดขึ้นมา

มองดูหวินเย่ใช้มีดสับหัวปลา คมมีดคล้ายเมฆิญแรงต้าน หวินเย่จึงล้วงหยิบผ้าเช็ดหน้าพันมือ แล้วค่อยหักหัวปลาออก นอกจากเข็มเล็กละเอียดดูจนนิ้วเล็มหนึ่งแล้ว ข้างในไม่มีสิ่งอื่นอีก

หวินเย่หันไปกล่าวกับตัวนหงว่า “ให้ข้าพเจ้าใช้เข็มเล่มนี้แทงใส่ท่านสักครา”

ตัวนหงไม่ขยับเคลื่อนไหว ทุกคนทั้งมานั่งลั่นไหลออกไปเจ็ดเซี่ยะต่อให้เป็นคนปัญญาอ่อนก็ทราบว่สิ่งที่อยู่ในหัวปลานี้ต้องมีสิ่งของที่ดี

หวินเย่แล่ปลาอีกตัวหนึ่ง ครังนี้ยังคงดึงเข็มสักรามเล่มหนึ่งจากในหัวปลา เข็มทั้งสองถูกจัดเรียงอยู่เบื้องหน้าหวินเย่ หวินเย่ยกมือเท้าคางคล้ายกับว่าทำเช่นนี้จะนึกหาวิธีได้

เมื่อคืนหากมีคนคิดฆ่าตนเอง ต่อให้หวินเย่มีแปดสิบชีวิตก็ตกตายหมดสิ้น ฝ่ายตรงข้ามไหนไม่ลงมือ หากไม่คิดฆ่าคน เข็มสองเล่มนี้จะอธิบายอย่างไร?

“หวินโหว เราจะนำเข็มสองเล่มนี้กลับไป ผู้คนในวังจะทราบว่นี้เป็นอะไร และทราบว่เป็นผู้ใดใช้สิ่งของนี้”

“ไม่จำเป็น ข้าพเจ้าทราบว่เป็นผู้ใดฝังเข็มนี้อยู่ในหัวปลา เข็มทั้งสองเล่มนี้มีพิษ สมควรเป็นพิษผสมชนิดหนึ่ง หากว่เป็นเข็มเล่มเดียวรับประทานปลาลงไปไม่เป็นไร หากรับประทานปลาสองตัวจะเกิดเรื่องขึ้น ท่านนำกลับไปให้ผู้คนในวังตรวจสอบดู หากไม่ฆ่าคน ท่านก็อย่าระฆังน้อยลงหนึ่งครั้ง หากสามารถฆ่าคน ก็อย่าระฆังตามปรกติ ข้าพเจ้าจะได้ตระเตรียมตัว”

ตัวนหงมีความรู้สึกว่สมองตนเองไล่กวาดตามหวินเย่ไม่ทัน จึงกล่าว “ตระเตรียมทำอะไร?”

“ตระเตรียมวังหนี นี่ยังจะทำอันใดได้ หากไม่ฆ่าคน แสดงว่เป็น การประลองปัญญาชนิดหนึ่ง ขอเพียงฉลาดพอ เล่นต่อไปไม่มี

เรื่องราวใด หากฆ่าคนตาย บ่งบอกว่าผู้อื่นคิดฆ่าคน ข้าพเจ้าไม่หลบหนี
 ยังจะอยู่รับดาบหรือ?"

"ท่านยังไม่ได้บอกว่าคนฝั่งเข้มเป็นใคร"

ตัวนกกล่าวขัดคอ สุดท้ายถูกหวินเย่ผลักไสออกจากห้อง

หวินเย่หยิบหัวปลา คิดโยนออกนอกประตู สุดท้ายหัวปลาทกอยู่ข้าง
 ธรณีประตู จึงยกเท้าขึ้น เตะหัวปลาลงหายไปในพื้นที่มืด จากนั้นกลับเข้า
 ห้องมานั่งอยู่ริมหน้าต่าง อ่านหนังสือลึกลับต่อไป

ไม่ทราบว่าเป็นตนเองตาผาดไปหรือไม่ สายรัดสีแดงหม่นที่ขาโต๊ะ
 ปล้นกระดุกกระดิกขึ้นมา หวินเย่สวมที่ครอบจมูกรูปสุกร สองมือใส่ถุงมือ
 หนังกวาง ล้วงหยิบสายรัดที่ได้เตียงขึ้นมาวางลงบนโต๊ะ ปล่อยให้สายรัดวิ่ง
 พลุกพล่าน ทุกครั้งที่คิดร่วงลงจากโต๊ะ ก็ลากดึงกลับมา เล่นสนุกสนานไม่
 เบื่อ

ในที่สุดเล่นจนเบื่อหน่าย หวินเย่จึงพลิกสายรัด พบว่าบนสายรัดเย็บ
 ติดกับมุสิกขนาดเล็กสองตัว ผิวหนังของพวกมันถูกเส้นด้ายเย็บติดกัน
 ฝีมือการเย็บสูงส่งยิ่ง บนตัวมุสิกมีคราบเลือดไม่มากนัก มุสิกวิ่งหนีอย่าง
 ไม่คิดชีวิต บัดเดียวซ้ายบัดเดียวขวา บัดเดียวหน้าบัดเดียวหลัง หากมิใช่
 พบเห็นมุสิก ยังเข้าใจว่าเป็นสายรัดแต่นะบำเสียอีก

ฝูงกามาอีกแล้ว ส่งเสียงกากาจนน่ารำคาญ หวินเย่มีไข่ก้อจื่อจ่าง*
 ไม่เข้าใจว่านกกาพูดว่าอะไร แต่ล่วงรู้ข้อหนึ่งว่า ที่ซึ่งชุมนุมนกกา ต้องมี
 เนื้อเน่าเปื่อย

หวินเย่เรียกหาเหล่าราชวงศ์ที่เดินตรวจตรามา ให้เป็นเพื่อน
 ตนเองไปยังที่ซึ่งนกกาชุมนุมอยู่ ยังไม่ทันบรรลุถึง นกาก็ส่งเสียงร้อง
 เช้งแซ่ กระพือปีกคิดจู่โจมใส่

หวินเย่ไม่นำพา เหล่าราชวงศ์ยังไม่ใส่ใจกับการคุกคามของพวก

* สำนวนขบขันของงจื่อ

มัน ใช้ดาบยาวฟาดฟันหญ้าคา แยกย้ายออกค้นหา รอจนหวิ้นเย่เดินเข้าสู่ส่วนลึกของพงอ้อ ค่อยพบเห็นหาดหินโสโครกแถบหนึ่ง ครึ่งกระโน้นหนองน้ำขวิเจียงมีขนาดใหญ่กว่านี้ ต่อมาราชวงศ์สุยทำการปรับปรุง หาดหินโสโครกนี้ความจริงเป็นส่วนหนึ่งของหนองน้ำขวิเจียง เห็นหินประหลาดระเกะระกะ มีอยู่หลายแห่งที่มีลักษณะแปลกประหลาด หวิ้นเย่ถึงกับคิดขนย้ายกลับบ้านไปจัดเรียงในสวนไม้ดอก

ทางน้อยสายหนึ่งทอดคดเคี้ยว ทั้งลึกทั้งยาว หวิ้นเย่ให้ราชองครักษ์คนหนึ่งนำหน้า ตนเองติดตามอยู่ด้านหลัง ความระมัดระวังของหวิ้นเย่ลามถึงราชองครักษ์ทั้งสิ้น หนึ่งในจำนวนนั้นขัดขวางก้อนหินในเส้นทางที่ร้องแข็งแะ จนมันหุบปากลง ค่อยรู้สึกโล่งอกกว่าเดิม

ราชองครักษ์ที่เปื่องหน้าสะดุดเสียหลัก หวิ้นเย่เห็นหลังเท้าของคนผู้นี้ปรากฏกระดูกโผล่ออกมา ไม่ทราบว่าจะดูอย่างไร หวิ้นเย่ให้เขาพันบาดแผล จากนั้นเดินต่อ คนผู้นี้ชาญฉลาดยิ่ง แสร้งเป็นรับบาดเจ็บ จะได้ไม่ต้องเดินทางต่อ

แต่แล้วราชองครักษ์ที่ถูกหนามแหลมของต้นจ้อตันหนึ่งเกี่ยวใส่ พลันปรากฏน้ำลายฟูมปาก แขนขาชักกระตุก สูดหายใจหืดโหลหลังจากทวารทั้งเจ็ดบนใบหน้า แน่ใจสิ้นใจตายไป

ผู้คนความจริงมีพลังชีวิตกล้าแข็ง หากมิใช่สารเคมี ไม่มีพิษใดคร่าชีวิตผู้คนได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ ยามนี้หากมิใช่พิษชีวะก็เป็นพิษจากต้นพืช ยังไม่มีพิษสังเคราะห์ แต่ราชองครักษ์ผู้นี้หัวใจหยุดเต้น ชีพจรมลง แสดงว่าคนตายแล้วจริงๆ

หวิ้นเย่ไม่คิดประสพชะตากรรมเดียวกับเขา จึงสวมที่ครอบจมูก ผูกแผ่นไม้กับรองเท้า ทั้งสวมถุงมือหนังกาง รองจนเพิ่มการระวังป้องกันให้กับตนเอง เหลียวดูราชองครักษ์ที่หลงเหลือสองคนล้วนหน้าซีดเผือด ร่างสั่นระริก ดวงตาทอแววอ่อนหวานขอร้อง

หวินเยก็ไม่ได้คิดบุกฝ่า ไยต้องใช้ชีวิตตนเองเป็นเดิมพัน แต่เห็นราช
องครักษ์ที่รับบาดเจ็บที่เท้าถูกกิ่งไม้เกี่ยวร่างไว้ ความจริงคิดหวนกลับไป
พานไม่คิดหวนกลับแล้ว

แสงอาทิตย์ที่เบื้องหน้าเจิดจ้าเป็นพิเศษ คล้ายกับว่าความหวังอยู่
ข้างหน้า อย่าว่าแต่บนก้อนหินข้างทางจารึกข้อความว่า “ข้างหน้าอันตราย
ให้หวนกลับไป” คนร้ายกลับมีกุศลเจตนา

ลมเหนือพัดหวิวหวิว เกล็ดหิมะช้าแรกเข้ามายังชอกคอ ไม่มีผู้ใด
รู้สึกหนาว ราชองครักษ์ทั้งสองหลังเหวี่ยงโซมกาย หวินเยสั่งให้ถอดเสื้อผ้า
ของราชองครักษ์ผู้ตายออก จากนั้นทิ้งศพไว้ในพงหญ้า จุดไฟเผาทำลาย
ไม่ว่าเป็นยาพิษใด หลังจากเผาทำลายศพ ก็ไม่มีพิษหลงเหลือ แสงไฟยัง
จะชักนำราชองครักษ์ที่เหลือมา

หวินเยเดินอ้อมผ่านก้อนหินที่สลักอักษรไว้ นกกาก็โบยบินจากไป
พลันปรากฏเงาร่างสีดำสายหนึ่งถลันออกจากพงหญ้า วิ่งตามฝูงกาไป แต่
ไม่รวดเร็วเท่า นกกา หวินเยก็ยิงธนูในแขนเสื้อออก บนลูกธนูยังฉาบวัตถุ
ไว้ พอยิงถูกก็ลุกไหม้ขึ้นมา

คนชุดดำวิ่งไปเพียงสองก้าว ที่กลางหลังก็ปักไว้ด้วยลูกธนูสามดอก
ธนูในแขนเสื้อนี้เป็นสิ่งประดิษฐ์ของกงซุมู่ ยิงคราเดียวสามดอก ออกแบบ
สำหรับหวินเยซึ่งขาดความแม่นยำในการยิงธนู

คนชุดดำส่งเสียงครางออกมา เสื้อผ้าที่สวมใส่เกิดเพลิงไหม้ จึงหัก
กิ่งไม้หวดเปลาวไฟดับไป แต่ผมเผ้าขนคิ้วถูกไฟไหม้หมดสิ้น หากทว่าคน
ยังไม่ตาย หัวใจยังเต้นอยู่ ซีพชรก็เต้นอย่างแผ่วช้า ในปากเต็มไปด้วย
ขี้เถ้า หวินเย้างปากของเขา พบว่าเยื่อเหนียวในลำคอเป็นสีขาว ลม
หายใจที่พวยพุ่งออกมาร้อนลวกยิ่ง

ราชองครักษ์ผู้หนึ่งคิดตัดศีรษะคนชุดดำลงมา นี่เป็นพฤติกรรมใน
สมรภูมิสู้รบ สำหรับกับศัตรูที่บาดเจ็บสาหัสแล้วจัดการเช่นนี้ ศีรษะ

ศีระหนึ่งเป็นความดีความชอบประการหนึ่ง

หวินเย่ห้ามปรามว่า “พวกเราต้องการข้อมูล คนผู้นี้มีความสำคัญยิ่ง ไม่อาจฆ่าทิ้ง”

“โหวแหย เจ้าอุบาทว์ชาติชั่วนี้ปากถูกไฟเผา ต่อให้ฟันคินสติมา ก็ไม่อาจให้การอันใด พวกเราดกอยู่ในอันตราย หอบหัวมันไปรังแต่เป็นเครื่องถ่วง มีสุหัวศีระไปสะดวกกว่า”

หวินเย่ดิ่งที่ครอบงุมกลงมา ยัมพลางกล่าวว่า “ผู้ใดบอกต่อท่านว่า คนผู้นี้พูดไม่ได้ ก็ไม่สามารถเปิดเผยความลับออกมา ต่อให้ไม่มีปาก ยังมีมือ ไม่มีมือ ยังมีเท้า ถึงแม้เขียนหนังสือไม่ได้ ก็ไม่เป็นเรื่องใหญ่โต อันใด ข้าพเจ้ามีสหายผู้นี้ ข้าพเจ้าไม่เข้าใจคำพูดของมัน แต่เข้าใจภาพวาดของมัน”

เจ้าชีวิตพิโรธ

หวินเยยืนอยู่ข้างกองเพลิง รอคอยราชของครักษ์ทั้งหลายรุดมา ไม่นานก็ได้ยินเสียงคนดังมา หัวหนาราชของครักษ์วิ่งตะบึงนำหน้า พอเห็นผู้บังคับบัญชาถูกแขวนร่างกับกิ่งไม้ ก็หยุดยั้งลง รอจนทั้งหมดมาถึง ค่อยสาวเท้าเข้ามาใหม่

หวินเยยังมองดูราชของครักษ์ที่ปากมากกล่าวด้วยความเศร้าเสียใจว่า “ท่านไหนไม่ปล่อยปลละละเว้นเพื่อนร่วมงานของตัวเอง”

ปฏิกิริยาของราชของครักษ์นั้นคิดพันดาบใส่หวินเย แต่แล้วบังเกิดเสียงลูกธนูดังขึ้น หวินเยหยิบลูกธนูออกจากในแขนเสื้อ ลูกธนูทั้งสามดอกปักใส่หัวไหล่ของราชของครักษ์นั้น ต้องงอเข้าकुกลง

หวินเยย่อกายลง ถามเบาๆ ว่า “ทราบหรือไม่ว่าท่านไหนเปิดเผยร่องรอย?”

ราชของครักษ์นั้นสั่นศีรษะอย่างซีมิเซา ที่แล้วมาเขาลงมือด้วยความรวบรัดหมดจด ไม่เคยล้มเหลวมาก่อน เขาแน่ใจว่าหวินเยไม่เห็นตนเองวางยาต่อเพื่อนพ้อง เนื่องจากยาพิษเคลือบซี่ผึ้ง เมื่อตกถึงท้อง ต้องใช้เวลาสามชั่วยามค่อยละลาย ตอนนั้นตนเองกับพวกพ้องยังอยู่นอกสวนร้าง หวินเยก็หลับไหล เป็นไปไม่ได้ที่จะล่วงรู้

เขาต้องการทราบ แต่หวินเย่กลับเฉยไปทางอื่น รอจนเขาถูกใจได้ คิด หวินเย่ก็หัวเราะออกมาแล้วว่า “ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าท่านฆ่าพี่น้องตัวเองอย่างไร ข้าพเจ้าเพียงไม่ต้องการให้ท่านฆ่าตาย ที่พูดจากับท่านเพื่อขอให้ยาซาออกฤทธิ์ คนผู้นั้นถูกไฟเผาปาก ไม่สามารถบอกกล่าวอันใด แต่ว่าท่านสามารถ”

ราชวงศ์ครักษนั้นคิดปิดปากลง แต่ตลอดทั้งร่างชาด้านไร้ความรู้สึก ยาซาที่ซุนซือเมี่ยวคิดค้นขึ้นมา สามารถรับประทานได้ เขาบอกว่ายาซาออกฤทธิ์สี่ชั่วยาม ก็ออกฤทธิ์สี่ชั่วยาม รับประทานไม่ออกฤทธิ์สามชั่วยามหรือห้าชั่วยาม หวินเย่เชื่อมั่นในตัวหมอวิเศษซุนตลอดมา

รอจนหัวหน้าราชวงศ์ครักษมาถึงเบื้องหน้าหวินเย่ อัคคีที่ลุกไหม้ค่อยๆ สงบลง หวินเย่กล่าวกับราชวงศ์ครักษนั้นว่า “คนผู้นี้ไม่อาจตาย ท่านก็ไม่ต้องฆ่าคนปิดปาก เพื่อปฏิเสธความรับผิดชอบ หากว่าคนผู้นี้ตกตาย ข้าพเจ้ารับประกันว่า ทั้งขราเยว่ว้ยในครอบครัวท่านต้องถูกตัดศีรษะลงมา ไม่น่าจะยังถูกฆ่าล้างแก้ชั่วโคตร แต่หากท่านรักษาชีวิตคนผู้นี้ไว้ ข้าพเจ้ารับประกันว่าภายหลังเหตุการณ์ จะไม่มีผู้ใดสืบสาวเอาผิดท่าน อย่างมากเนรเทศไปชายแดน”

หน้าผากของหัวหน้าราชวงศ์ครักษปรากฏเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลรินลงมา ออเข้าคุกลงกับพื้น อ่อนวอนโดยไร้เสียง ขอให้หวินเย่ช่วยชีวิตของขราเยว่ว้ยในครอบครัวของเขา นับตั้งแต่เขาถูกส่งตัวมาที่หนองน้ำขวีเจียง ก็ทราบว่ที่นี่แฝงความประหลาดพิกล ทั้งทราบว่ในที่นี้ชุกช่อนความลับอันยิ่งใหญ่ สองปีที่อยู่ที่หนองน้ำขวีเจียง ชีวิตของเขาแขวนอยู่บนเส้นด้าย มีหน้าข้าหัวหน้าราชวงศ์ครักษทั้งสองรุ่นถูกฆ่าล้างทั้งครอบครัวอย่างลึกลับ ตอนนี้อยู่ได้บังคับบัญชาของเขา กลับเป็นไส้ศึกปะปนเข้ามา อย่างนั้นตนเองต้องถูกฆ่าล้างแก้ชั่วโคตร ก็หาแปลกปลอมไม่

หวินเย่กล่าวว่า “ลุกขึ้นเถอะ ต่างรับราชการทหาร ไม่อาจทนดูเพื่อน

ทหารตระกำลำบาก หลังจากเสร็จเรื่องนี้ ข้าพเจ้าจะช่วยเจรจากับฝ่าบาทให้กับท่าน ส่งท่านไปเป็นนายทัพที่ชายแดน มารดามั่นเถอะ หากว่ามีคนตายน้อยลงสักหลายคน ก็น้อยลงหลายคนเถอะ พวกเรามุ่งหน้าต่อไป ดูว่าผู้อื่นทั้งของขวัญอันใดไว้"

หัวหน้าราของครักษ์คล้ายได้รับคำนิรโทษ เขาไม่คิดรับงานที่สมควรตายนี้อีก อย่าว่าไปเป็นนายทัพที่ชายแดน ต่อให้เป็นนายทหารชั้นผู้น้อยก็ยินยอม

หวินเย่ไม่ถอนลูกธนูออกมา ปล่อยให้ปักตรึงกับร่าง ในเวลาอันสั้นไม่ตายแน่นอน หัวหน้าราของครักษ์แบกร่างคนทรยศนั้นด้วยตนเอง เดินทางด้วยความระมัดระวัง

เดินทางต่อไม่ไกล หวินเย่เห็นคนหน้ายิ้มผู้หนึ่งอยู่ที่ริมหนองน้ำ ขวี่เจียง ถึงแม้ถูกไฟเผา แต่ใบหน้าที่ดำมะเมื่อมยังประดับด้วยรอยยิ้ม เขาไม่ยิ้มไม่ได้ เนื่องจากมุมปากฉีกถึงข้างแก้ม ถูกผู้คนแคะสลักเป็นใบหน้ายิ้มใบหน้าหนึ่ง เปลวไฟบนเสื้อผ้ายังไม่ดับ กลิ่นเนื้อเหม็นไหม้ลอยมาตามลม สองมือยื่นไปข้างหน้า ทำท่าต้อนรับแขกหรือ

หวินเย่พอเห็นลี้มรูปเหล็กหมาดตอกอยู่ที่หน้าอกของผู้ตาย ต้องกระโดดปรวดขึ้น ต่ำทอว่า "เก้าแซ่เจาอยู่* ของมารดามั่น เก้าศพรับอาคันตุกะ** ของมารดามั่น เป็นเต่าบัดซบที่วิตถาร คิดต้อนรับอาคันตุกะโยไมโปรยดอกไม้ จัดหาหญิงงามมาสักหลายนาง?"

หวินเย่ชมดูอยู่ครู่หนึ่ง จึงสั่งให้เหล่าราของครักษ์เก็บไม้พินมาสมอยู่ใต้ศพ ทั้งราดน้ำมัน แล้วจุดไฟเผาศพ ทั้งสั่งห้ามมิให้ผู้ใดเข้าใกล้ศพ

ทุกคนล้วนถอยห่างออกมา ซากศพเผาไหม้อยู่ครู่หนึ่ง ก็ปรากฏธนูลับยิงออกมา ยังมีเข็มเล็กละเอียดจำนวนมากพวยพุ่งออกจากเปลวไฟ บางครั้งเปลวไฟกลับกลายเป็นสีครามจางๆ หวินเย่ไม่แน่ใจว่าซากศพนี้ติด

* หมายถึงชาวฮ้อทางชายแดนตะวันตก มีทั้งสิ้นเก้าแคว้น ทุกแคว้นล้วนแซ่เจาอยู่

** เป็นพิธีรีตองที่ตกทอดมาตั้งแต่ยุคชุนชิว โดยตัดศีรษะให้ตกห้อยลงมา ประกอบพิธีต้อนรับคนตาย

ตั้งกลไกไว้มากน้อยเท่าใด

เมื่อขากลับหวินเย้ให้ราชของครักษ์ยิงกระต่ายตัวหนึ่ง สำหรับเป็นอาหารค่ำของตนเอง เขาขบคิดไม่เข้าใจว่าสองเสาเหนียงเหนียงไฉนไม่ป้างขนมเปียะให้น่ารับประทานกว่านี้

ยามพลบค่ำบังเกิดเสียงย่ำระฆังดังหนึ่งร้อยเจ็ดครั้ง นอกจากหวินเย้แล้ว ไม่มีผู้ใดสนใจว่าระฆังย่ำกี่ครั้ง

ตอนปรุงอาหารหวินเย้ไม่ใช้หิมะขาวที่สุ่มอยู่รอบห้อง หากเปลืองเรียวแรงตักน้ำจากหนองน้ำของหนองน้ำขวีเจียงถึงหนึ่ง ยามปรกติเขาดั่งข้อรังเกียจต่อน้ำของหนองน้ำขวีเจียง แต่วันนี้ไม่คำนึงถึงแล้ว หากเปรียบกับชีวิตน้อยๆ น้ำสกปรกกว่านี้ก็สกปรกกว่านี้เถอะ

ได้ยินที่เบื้องนอกบังเกิดเสียงโครมโครม หวินเย้ต้องชะงักงันวูบ จากนั้นแล้วเนื้อกระต่ายต่อ เนื้อกระต่ายมีกลิ่นคาวจัด ต้องใช้เครื่องปรุงดับกลิ่นคาว เขาคัดมังเผ่าจือจากในโป๊ยกั๊ก* ออกมาเจ็ดแปดลูก ในยุคหลังเหล่าพ่อค้าใจดำสวมรอยเป็นโป๊ยกั๊ก หากรับประทานลงไป จะคลื่นไส้ อาเจียนท้องร่วง ปวดศีรษะ หากว่าอาการรุนแรงอาจหมดสติไป

วัตถุทั้งสองชนิดนี้คล้ายคลึง ล้วนแต่มีเหลี่ยมมุม แต่สำหรับนักชิมอาหารเช่นหวินเย้ จึงจำแนกได้โดยง่าย ในโป๊ยกั๊กทั้งห่อมีมังเผ่าจือเพียงเจ็ดแปดลูก ดูทำผู้อื่นไม่ต้องการให้หวินเย้หลับไหลไม่ตื่น

หัวหน้าราชของครักษ์พลันปรากฏตัวขึ้นที่นอกหน้าต่าง รายงานว่า “โหวแหย เมื่อครู่มีราชของครักษ์ถูกหอกซัดใส่ ตรึงร่างติดกับผนัง พวกเราจะสืบหาตัวคนร้ายหรือไม่?”

เขานับถือความสามารถของหวินเย้ยิ่ง ตัวเขาเพิ่งประคองคนทรยศเข้าสู่ลานตึก เพียงชั่วพริบตาของครักษ์ถูกลอบทำร้ายเสียชีวิต ตนเองเพียงรอดไปชมดู คนทรยศนั้นก็ถูกชิงตัวไป

* ผลเป็นรูปแปดเหลี่ยม เป็นเครื่องเทศชนิดหนึ่ง

หวินเย่กล่าวว่า “พวกท่านล่าถอยไปเถอะ การละเล่นครั้งนี้พวกท่านไม่อาจเล่นได้ คินนี้ข้าพเจ้ามีแขกมาเยือน ให้จัดหาสุราแก่ข้าพเจ้าไหหนึ่ง บอกต่อเจ้าของร้านว่าข้าพเจ้าใช้รับแขก ไม่เช่นนั้นสุราไหนั้นจะมีพิษมารดามันเถอะ ชาวเมืองฉางอานสามารถรับประทานอาหารอย่างวางใจหรือไม่”

หัวหน้ารารของครักษ์แม่ประหลาดใจ แต่คนชาญฉลาดเช่นเขาไม่ถามอันใด หากเดินทางไปยังย่านเปี่ยนอี่ซื้อสุราด้วยตนเอง บอกต่อเจ้าของร้านว่า หวินโหวต้องการสุราเลี้ยงแขก เจ้าของร้านก็อุ้มไหสุราที่ไม่ได้ปิดจุกมาไหหนึ่ง หัวหน้ารารของครักษ์ก่อนออกจากร้าน ยังจับตาดูเจ้าของร้านกับผู้รับใช้เป็นพิเศษ หากว่าในสุรามีพิษ เขาจะกวาดจับคนเหล่านี้เข้าคุกเค้นถามโดยละเอียด

ภายในวังหลวง ถึงไท่จงฮ่องได้รับสั่งว่า “หวินเย่จะเลี้ยงแขกแล้ว กวนอิมปี* ท่านคาดว่ามันจะได้พบกับคนผู้นั้นหรือไม่?”

จางซุนฮองเฮากราบทูลว่า “พี่รอง การแสดงออกของหวินเย่เมื่อคืนกับวันนี้ท่านยังไม่พอใจหรือ เมื่อคืนเดือนมืดลมแรง อันตรายรายล้อม มันยังหลับสนิท ดังนั้นฉันเชื่อเชื่อว่าหวินเย่สามารถเอาชนะด้วยปัญญา”

ถึงไท่จงฮ่องได้ทรงพระสรวลดังๆ เสียงพระสรวลไม่ยินยอมพระทัยตรัสว่า “ข้าเป็นประมุขของแผ่นดิน กลับถูกคนโศดผู้หนึ่งหลอกจนหัวหมุน หากไม่สืบร่างมันเป็นร้อยพันท่อน จะกล่ากลืนโทสะได้อย่างไร?”

“ท่านเป็นมังกรเหินฟ้า คนเหล่านั้นเป็นยุ้งแมลงที่คอยก่อกวนผู้คนต่อให้ท่านทรงพลังมหาศาล ก็ไม่อาจทำอะไรพวกมันได้ หากว่าสองทัพตั้งประจัน พวกมันคงถูกท่านเหยียบย่ำจนราบคาบ จนใจที่พวกมันร่องรอยลึกลับ ใช้เวลานานปียังสืบเสาะไม่พบ พวกมันปะปนอยู่ในมวลชน ท่านขวางมุสิกเกรงภาชนะเสียหาย ไม่สามารถกำจัดพวกมันจนสิ้นซาก”

* ชื่อเล่นของจางซุนฮองเฮา

“ข้าทราบ ในชีวิตข้าล้วนติดกับผู้อื่น คราครั้งนี้ยังติดกับใหญ่โต
รชชาตินี้ทำให้ข้ากินไม่ได้นอนไม่หลับ”

“วันนี้หวิณเยมิใช่สืบหาเบาะแสให้กับท่านแล้วหรือ เป็นเก่าแก่เจ้าอยู่
จัดเกาศพรับอาคันตุกะ ขอเพียงหน่วยไปฉี้อสืบเสาะต่อไป จะเกิดผลเอง”

“ข้าไม่อาจรอได้ พวกเรา ถ้ายทอดราชโองการไป แต่งตั้งโหวจวินจี
ปราบปรามเก่าแก่เจ้าอยู่ แวนแคว้นเพียงหยิบมือเดียว ก็กล้าสร้างเป็นลั้ลับ
ข้าจะเหยียบย่ำพวกมันเป็นผุยผง”

จางซุนของเฮาริบบคูกเขาลง กราบทูลว่า “ฝ่าบาทโปรดใคร่ครวญให้
ดี”

“มิต้องใคร่ครวญแล้ว ของเฮาล่าถอยไป”

จางซุนของเฮาได้แต่น้อมพระวรกาย ล่าถอยไปหลังพระวิสูตร

พระกระแสนับสั่งพ่อยทอดออกไป ปรากฏชั้นที่หลายสิบคนมุด
ออกจากตำหนักต่างๆ ยังมีขุนนางปี่ชูเจียนสองคน ทุกผู้คนไม่ปริปากกล่าว
วาจา ชั้นที่ทั้งหลายถือพระราชลัญจกรหยก ดราประทับ ชั้นที่ที่ประคอง
แพรเหลืองคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าขุนนางปี่ชูเจียน ขุนนางปี่ชูเจียนทูลถามว่า
“ฝ่าบาท แม่ทัพใหญ่โหวรับตำแหน่งอันใด?”

“สิงจวินจงก่วนเส้นทางฉงชาน”

ขุนนางปี่ชูเจียนถือพู่กัน ร่างราชโองการปราบปรามเก่าแก่เจ้าอยู่
จากนั้นประคองส่งต่อถึงไท่จงฮ่งเต้ตรวจดู ถึงไท่จงฮ่งเต้ขัดลบเหตุผล
ทั้ง ทรงพระอักษรว่า “มีพระบัญชาให้โหวจวินจีปราบปรามขุนนางไม่จงรัก”

หลังจากนั้นปรากฏทหารเกราะเหล็กขบวนหนึ่งพกสะพายดรา
ประทับ คอวม้ามุ่งสู่ทิศตะวันตก

รองจนฝางเสียนหลิง ตู๋หยูฮู่ หลี่จิ้งและพวกมาถึงตำหนักว่านเหนียง
เพียงเห็นผงคลีมีวนคละคลั่งไป ทั้งหมดได้แต่หันมามองหน้ากัน

คนที่บินได้

เมื่อสุนัขพลิกสามตลบ เขียนพิเศษยังอดใจไม่ไหว เมื่อกระต่ายพลิกอีกหลายตลบ คงเบื่อจนรับประทานไม่ได้ หวินเย่เปิดประตูห้องรอคอยแขกหรือเข้ามา แต่รอแล้วรอเล่ายังไม่เห็นผู้คน

หวินเย่เงยหน้าขึ้นบอกกล่าวว่า “ท่านลงมาหรือไม่ หากไม่ลงมา ข้าพเจ้าจะรับประทานคนเดียวแล้ว”

พลางใช้ตะเกียบควานหาเนื้อกระต่ายชิ้นหนึ่งส่งเข้าปาก เนื้อร้อนลวกจนต้องสูดปากคำหนึ่ง จากนั้นยกไหสุราดื่มอีกหนึ่ง กล่าวสืบท่อ “ท่านดู ในสุราและเนื้อล้วนไม่มีพิษ ข้าพเจ้าจะตีข้าวเป็นโหวแหยด้าถึง สมควร มีชื่อเสียงอยู่บ้าง กลับเป็นชื่อเสียงของท่านน่าหวั่นวิตกนัก”

บนหลังคาห้องบังเกิดลຸ້ມเสียงหนึ่งกล่าวซ้าๆ ว่า “นี่เป็นเรื่องอัปจน ปัญญา สมควรระมัดระวังตัวไว้บ้าง เราเชื่อว่าท่านเป็นวิญญูชน แต่เราไม่คิดซ้ารอยคนที่ตกนรก นึกดำทอท่านในเงามืด”

หวินเย่กล่าวว่า “ท่านก็ล่วงรู้ฝีมือปรุงอาหารของข้าพเจ้า วันนี้ประจวบกับล่ากระต่ายอ้วนพีตัวหนึ่ง หลังจากปรุงน้ำแดงก็ตุนด้วยไฟอ่อนรสชาติดียิ่ง ท่านไม่รับประทานน่าเสียดายยิ่ง”

“ผู้ใดว่าเราไม่รับประทาน เราเคยรับประทานอาหารของท่านสอง

ครั้ง รสชาติไม่เลวจริงๆ แต่ว่าเราชมชอบเนื้อน้ำแดงของสถานศึกษาที่ตุนจากหม้อใหญ่จึงนำรับประทาน ตักเนื้อให้กับเรา ใส่น้ำซุปลดด้วย”

พร้อมกับเสียงดัง ปราบฏขามเงินใบหนึ่งผูกเส้นเชือกหย่อนลงจากชื้อห้อง

หวินเย่พบเห็นเรื่องประหลาดไม่ตระหนักตื่นเต้น ตักเนื้อจากในหม้อราดน้ำซุปลงไป เห็นขามเนื้อถูกดึงขึ้นไปบนชื้อ มีคนชดน้ำแกงคำหนึ่งจากนั้นคล้ายนึกได้อันใด ถามว่า “ท่านคัดมังเผ่าจื่อออกจากปัยกั๊กแล้วกระมัง?”

“ท่านใช้สิ่งนี้เป็นเครื่องปรุง กลัวว่าตัวเองไม่ตายเร็วหรือไร ข้าพเจ้าความจริงคิดใช้สิ่งนี้ทำร้ายคน สุดท้ายถูกท่านชิงลงมือก่อน”

“คนคิดมีชีวิตรอยู่ในโลกยากเย็นยิ่ง หากไม่ระวังต้องตายอย่างอนาถ ยกตัวอย่างเจ้าผู้้นั้นไม่ฟังคำทัดทาน หมอบซุ่มในพงหญ้า คิดทิ่มแทงท่าน สุดท้ายตัวเองถูกจัดการ ทั้งถูกท่านเผาทั้งเป็น ขอถามท่านล้วงถามความลับของมันได้อย่างไร หากว่าท่านเปิดเผยออกไป ฮ้องเต้ต้องขอบคุณท่านแน่นอน”

หวินเย่กล่าวอย่างสงสยใจว่า “ท่านไม่หวั่นวิตกหรือ พวกท่านเป็นพวกเดียวกัน ไม่กลัวความลับรั่วไหลออกไปหรือ?”

“ย่อมหวาดกลัว แต่คนตกอยู่ในเงื้อมมือท่าน เรายังมีหนทางใดใช่แล้ว ท่านส่งผู้คนอีกคนหนึ่งไปที่ใด ไฉนไม่เห็นท่านส่งคนออกมา?”

“เส้นทางยากเดินผ่าน ได้แต่ใช้อุโมงค์ใต้ดิน ในวังมีผู้ชำนาญการคาดคั้นคั้นถาม มีความลับบางประการข้าพเจ้ายังคงอย่าได้ล่วงรู้ หากว่าข้าพเจ้าล่วงรู้มากเกินไป ฝ่าบาทจะตัดศีรษะข้าพเจ้า”

“ท่านขุดอุโมงค์เองหรือ ใช่แล้ว เราไฉนลี้มเลือนหวงสุไป มุสิกใหญ่ตัวนี้กลับทำลายแผนการของเรา การเดิมพันครั้งนี้ฮ้องเต้พวกท่านเป็นฝ่ายชนะแล้ว”

“เอียนจือซุกก่อนตายมอบหนังสือแก่ข้าพเจ้าเล่มหนึ่ง ในหนังสือ
 เอย่ถึงพวกท่าน ข้าพเจ้าตอนแรกเข้าใจว่าเป็นความเพ้อฝันของท่านผู้เฒ่า
 มิคาดผ่านไปไม่กี่เดือน ข้าพเจ้ากลับพบปะท่าน หรือว่าแคว้นหัวซวีดำรง
 คงอยู่จริงๆ ท่านบอกเรื่องนี้ต่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกต่อท่านว่าป้าหยก
 ของนคราหยกขาวซ่อนอยู่ที่ใด”

ชามเงินถูกหย่อนลงจากชื่อใหม่ คนผู้นั้นกล่าวว่า “รินสุราแก่เราชาม
 หนึ่ง รินให้เต็มปริ่ม ผู้ใดเชื่อคำพูดของท่าน ผู้นั้นต้องเคราะห์ร้าย เรา
 ต้องการทราบนคราหยกขาว แต่หลังจากที่เถียนเซียงจือถูกท่านหลอกไป
 ตาย เราก็กักห้ามใจตัวเอง ไม่นึกถึงเรื่องนคราหยกขาว ยามใดที่เราบังเกิด
 จิตละโมภ จะถูกท่านส่งไปตายที่ดินแดนอันรกร้าง

“อีกประการ ท่านซุกซ่อนป้าหยกอยู่ในพนาพิศวง ป่าวประกาศให้
 ผู้คนทั้งแผ่นดินล่วงรู้ ล่อให้ผู้คนไปตาย ส่งโครงกระดูกให้กับขุนซือเมี่ยว
 ตัวเองนอนหลับอุตุในบ้าน เราขบคิดไม่เข้าใจ ล้วนเป็นคนชาญฉลาด ไฉน
 หลงกลของท่าน?”

หวินเย่คว้านเนื้อขึ้นหนึ่งรับประทานลงไป แล้วคายกระดูกออกมา
 ยกมือเช็ดปากกล่าวว่า “ท่านบอกตามตรง ท่านส่งคนไปหรือไม่?”

“เราไม่อาจหักห้ามใจได้ ส่งมือดีผู้หนึ่งติดตามชาวเกาหลีเข้าไป คิด
 รอนสัตว์พิษในพนาพิศวงรับประทานอ้อมแล้วค่อยเข้าไป สุดท้ายถูก
 แมงมุมบนยอดไม้กัดใส่เขี้ยวหนึ่ง มันพันแขนตัวเองทิ้งหลบหนีกลับมา
 สมุนของเราพอลกลับมา ถูกเราเพียวเป็น* ไว้ จัดตั้งอยู่ในห้องเตือนใจเรา
 อย่าได้กระทำความผิดพลาดเช่นนี้อีก”

หวินเย่ผงกศีรษะกล่าวว่า “ผู้คนนำความผิดพลาดไม่หยุดหย่อนเป็น
 บทเรียน ขอแสดงความยินดีที่ท่านได้ข้อสรุปคราหนึ่ง ไซ้แล้ว ท่านบอก
 ว่าการเดิมพันครั้งนี้ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายชนะ อย่างนั้นรางวัลอยู่ที่ใด ท่าน

รับประทานเนื้อกระต่ายของข้าพเจ้า ดื่มสุราของข้าพเจ้า ไม่ทิ้งอันใดไว้เป็นที่ระลึกหรือ?”

“นี่เป็นการเติมพ้นของฮ่องเต้ ย่อมต้องมอบรางวัลแก่ฮ่องเต้ ท่านได้รับเกาศพรับอาคันตุกะยังไม่พึงพอใจอีก นี่เป็นพิธีรีตองชั้นสูงสุด ผู้คนธรรมดาทั่วไปไม่สามารถชองเสพได้”

“ที่ข้าพเจ้าหวั่นวิตกเป็นข้อนี้เอง ที่ว่าเกาศพรับอาคันตุกะ ข้าพเจ้าพบเห็นเพียงศพเดียว ที่เหลืออีกแปดศพไม่ทราบส่งมาเมื่อใด ตอนจัดส่งอย่าลืมบอกกล่าวสักคำ ข้าพเจ้าจะคอยรับ บ้านตระกูลหวินมีหญิงสาวมากมาย อย่าได้ขู่ขวัญพวกนาง”

“เราก็มีน้องสาว หากสักวันหนึ่งท่านคิดส่งของขวัญแก่เรา ก็อย่าได้ขู่ขวัญนาง นางขวัญอ่อนยิ่ง หากถูกขู่ขวัญจะฝันร้าย ไม่ว่าปลอมโยนอย่างไรก็ไม่เกิดผล”

“ตกลงตามนี้ หากว่าท่านตกตาย ท่านเห็นควรจัดการกับนางอย่างไร?”

“หากว่าท่านสามารถตบแต่งนางก็ประเสริฐสุด แต่ท่านคงไม่ยินยอมเป็นอนุภรรยา หากว่าท่านตกตาย ไม่ทราบว่ามิศัตรุชอนเร็นต้องจัดการหรือไม่ เราจะช่วยเหลือท่านเอง”

หวินเย่ตอบว่าไม่มี จากนั้นยกแขนขึ้นยิงลูกธนูในแขนเสื้อใส่ข้อห้อย จากนั้นไม่รอดูผล ก็กลิ้งตัวออกจากห้อง วันนี้ออเพียงมีชีวิตรอดออกไปถือว่าโชคดีมากแล้ว คิดเผอิญกับคนเสียสติผู้นี้ ได้แต่รอครั้งต่อไปแล้ว

ไม่ทราบปรากฏหินใหญ่ก้อนหนึ่งร่วงหล่นลงมาจากที่ใด อุดประตูลใหญ่เอาไว้ ห้องหับทั้งหลายคล้ายติดกระดอขึ้น หวินเย่รีบยื่นแนบชิดติดกับผนังห้อง ห้องหับทั้งห้องคงมีแต่แสงไฟที่สาดลอดออกจากอ่างถ่านไฟ

“ลูกธนูของเจ้าไม่ได้ยิงถูกเรา คราครั้งนี้เจ้าสมควรตายแล้ว”

ลุ่มเสียงนั้นกล่าวโดยปราศจากความรู้สึกใด หวินเย่ก็ยิงธนูไปยังต้น

เสียงอีกสามดอก นี่เป็นลูกธนูสามดอกสุดท้ายของธนูในแขนเสื้อของ หวินเย่

ได้ยินเสียงซี้ซี้ซี้สามครั้ง แสดงว่ายิ่งถูกอากาศธาตุ คนชุดดำร่าง ผอมสูงผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้นที่ข้างอ่างอาบน้ำ คล้ายกับทราบว่าหวินเย่ไม่มี ทางหนีได้ จึงส่งเสียงหัวร่อคราหนึ่ง แล้วยกมือขึ้น แต่แล้วนิ้วมือสองนิ้ว หลุดจากฝ่ามือ จึงรีบหยายร่างไปด้านหลัง บนหัวไหล่ปรากฏรอยเลือดเส้น หนึ่ง สร้างความตื่นตระหนกจนกวัดแกว่งหอกสั้นเป็นพัลวัน แต่คล้ายปะทะ กับผนังกำแพงอันอ่อนนุ่ม

หวินเย่ฉวยโอกาสพุ่งทะลวงออกทางหน้าต่าง ทั้งรอยผงม่ออยู่ในห่อ ออกไปจนหมดสิ้น แล้วมุดเข้าโถงรองรับน้ำฝนที่จัดตั้งไว้

หวินเย่บรรจุลูกธนูชุดใหม่ใส่คันธนูในแขนเสื้อ ค่อยใจชื้นกว่าเดิม ภายในห้องเจียนบงจัดไว้สุขุมเสียง หวินเย่ขณะจะย่อตัวในโถงรองรับน้ำฝนจน ฟ่ำสาบ ห้องหับพลันพังทลายลงมา จนฝุ่นละอองคละคลุ้ง หวินเย่มีอาจไม่ มุดลงในอุโมงค์อันคับแคบ เจียหู่ฟังเสียงความเคลื่อนไหว

ห้องหับพังครืนลง ฝุ่นละอองค่อยจางหาย แสงจันทร์สาดส่องลงมา หวินเย่พบเห็นด้วยความประหลาดใจว่าคนชุดดำนั้นบินอยู่บนท้องฟ้า ทั้ง บินวนเป็นวง คล้ายค้นหาตัวเอง หลังจากที่ยึดตา ค่อยพบว่าบนร่างคนชุด ดำผูกเชือกไว้ เมื่อมองขึ้นไปอีก ต้องหดศีรษะลง มีความรู้สึกที่ตนเอง คล้ายนกบกกบนทุ่งหญ้า อาจเผชิญการจู่โจมจากนกเหยี่ยวได้ทุกเมื่อ

เป็นนกเหยี่ยวขนาดใหญ่ มีหน้าซำมาถึงสองตัว บนกรงเล็บผูกเชือก ห้อยร่างคนชุดดำเหินบินอยู่กลางอากาศ ปีกขนาดใหญ่โบกกระพือ ก่อเกิด เป็นกระแสอากาศ จนผงคลีคละคลุ้งอีกครา วันพรุ่งนี้ต้องถามหลีกังว่านี่ เป็นเหยี่ยวอันใด จึงมีขนาดใหญ่ถึงเพียงนี้ คนชุดดำเสาะหาจากที่ใด?

เห็นคนชุดดำนำตัวคนชุดดำจากไป หวินเย่ค่อยมุดออกจากอุโมงค์ นิ่งอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพัง หรือว่าเป็นศัตรูในอนาคตของตัวเอง ยัง

มีแปดศปรับอาคันตุกะ ไม่ทราบว่าจะวันใดถูกส่งมาถึงเบื้องหน้าตนเอง?

เอียนจือชุยบอกว่าคนเหล่านี้บินได้ ที่แท้โบยบินเช่นนี้เอง เมื่อมีนกเหยี่ยวเช่นนี้ คิดกบดานซ่อนตัวไว้ง่ายดายยิ่ง

ข้างนอกเหน็บหนาวยิ่ง หวิ้นเย่จำต้องซ่อนตัวในอุโมงค์ใหม่ หากว่ามีคนรุดมาอีก ตนเองคงต้องตายแน่นอน รู้สึกมีคนนุชตาของตนเอง หวิ้นเย่คิดถึงไส้ แต่แล้วได้ยินเสียงหลิวจินเป่าดังจากใต้เท้าว่า “โหวแหย เป็นผู้หยิ่งเอง ท่านไม่เป็นไรกระมัง?”

ยังจะเป็นไร นอกจากแทบแข็งตัวหนาวตาย ตนเองไม่ถนัดในการต่อสู้กับผู้อื่น อย่างมากลอบจู่โจมทำร้าย แต่หากเผชิญยอดฝีมือ ความหวังรอดชีวิตเลือนรางยิ่ง หากมิใช่ชิงเส้นลวดในห้อย วันนี้แม้ไม่ตายก็ต้องรับบาดเจ็บ ผู้อื่นไม่ต้องการชีวิตตนเอง คาดว่าสืบเนื่องจากนคราหยกขาว

ตอนแรกกล่าวเพื่อเจ้อเหลวไหล ตอนนีกลายเป็นยันต์ป้องกันตัว ชีวิตของชาวถึงไร้ค่า ไม่ว่าจะเป็นคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ หรือชาวบ้านธรรมดา ต่อให้เป็นคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ก็ไม่ปลอดภัย นี่เป็นทุ่งล่าสัตว์แห่งหนึ่ง ที่ว่าแคว้นหัวขวี่สมควรเป็นมวลหมู่ผู้คนที่ยึดถือตนเองเป็นเทพเทวะกลุ่มหนึ่ง

หัวปีตาอบนกำแพงเมือง

ห้องหับพังทลายลง การจำกัดบริเวณถูกยกเลิก หวันเยได้รับการปล่อยตัวกลับบ้าน ทำการจำกัดบริเวณต่อ เมื่อออกจากประตูเมือง มองดูนครนางวานที่ถูกปกคลุมด้วยหิมะ พลันเกิดความหดหู่จู่โจมจิตใจ ต้องยกมือตบกำแพงเมืองที่เย็นเฉียบ คิดปลดปล่อยความรู้สึกด้านลบออกมา

ตนเองคล้ายเปลี่ยนไปแล้ว หลังจากที่ทำเรื่องไร้ยางอายโดยไม่ยินยอมพร้อมใจ หลังจากนั้นคล้ายไม่อาจหลุดพ้นจากวิธีการเช่นนี้ หากเป็นเช่นนี้สืบไป คงต้องกลายเป็นโจรเฒ่าเจ้าเล่ห์ผู้หนึ่ง

คนหนุ่มมีนิสัยแข็งเตี้ยว ใฝ่ฝันถึงสิ่งที่ดั่งาม นึกวาดอนาคตอันสดใส แต่ตนเองหลังจากซบชีวิตใหม่ ก็กลายเป็นตัวประหลาดตนหนึ่ง

ชาวเมืองนางวานไม่มีผู้ใดทราบว่าเมื่อคืนหวันเยต่อสู้กับศัตรูอันดุร้าย เพียงทราบว่าตอนนี้เขาอยู่บนเส้นทางที่ออกจากเมือง เกิดอารมณ์แปรปรวน นี่เป็นโรคของคนมั่งมีเงินทอง ส่วนชาวบ้านที่หาเช้ากินค่ำเพียงคิดหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ไหนเลยมีกะใจครุ่นคิดมากความ เห็นหวันเยนับก้อนอิฐบนกำแพงเมือง ปากดำทอคนย่ำระฆังเมื่อคืน กลับลดเสียงย่ำระฆังหนึ่งครั้ง แทนที่จะย่ำระฆังหนึ่งร้อยแปดครั้ง ปล่อยให้บิดาเฝ้ารอครึ่งค่อนคืน...

บนก้อนอิฐแถวที่เจ็ดก้อนที่เก่าวาดรูปหน้าปีศาจอันดร้าย คล้ายเป็นฝีมือของเด็กซุกซน นี่เป็นเบาะแสที่ถึงไท่จงฮ่องเต้แจ้งต่อตนเอง ราชองครักษ์ที่ทรมอบอกกล่าวแต่เพียงนี้ เมื่อเห็นหัวปีศาจขึ้น ก็ให้ฟังคำสั่งคนผู้นี้ ให้ทำอะไรก็ทำเช่นนี้

หวินเย่ยังเสาะพบหัวปีศาจอีกสามหัว หัวหนึ่งเก่าแก่โบราณ แกะสลักอยู่ข้างข้อความว่า เอียนเหนียง เรารอท่านที่ข้างตงหลิว อีกสองหัวก็โบราณดุจเดียวกัน เมื่อสอบถามเจ้าหน้าที่เฝ้าประตู คนผู้นี้ขบคิดจนสมองแทบแตก ค่อยนึกออกว่าในราชวงศ์สุยมีโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งชื่อตงหลิว อยู่ที่ตลาดตะวันตก ปีนี้เขาอายุห้าสิบปีแล้ว บิดาของเขาตลอดจนท่านปู่ของเขาล้วนเป็นเจ้าหน้าที่เฝ้าประตู

คนผู้นี้ใช้หนังสือลำดับศักดิ์และวงศ์ตระกูลของตนเองคำนวณนับเวลาดู สุดท้ายระบุว่าตงหลิวอยู่ระหว่างปีที่หนึ่งของรัชกาลต้าเย่* ตอนนั้นหยางกว้างเพิ่งสังหารพี่ชายตนเอง

หัวปีศาจนั่งดงามยิง มีเขาสามเขา ลูกตาทอแววหายดเยิ้ม แสดงว่าเป็นผีสามตนหนึ่ง

ในขุนนางคุณูปการทราบเรื่องที่หวินเย่จับผี ทั้งหมดหาประหลาดใจไม่ หวินเย่เป็นศิษย์ของเซียนวิเศษ สมควรมีความสามารถในการปราบภูตผี

แต่หยวนเทียนกั๊งเห็นว่าตนเองก็มีความสามารถในการปราบภูตผี ทั้งเป็นแนวคิดของตนเอง ได้รับการถ่ายทอดจากบูรพาจารย์ ดังนั้นทำหนังสือกราบทูลฉบับหนึ่ง ขอให้ฮ่องเต้มอบหมายภารกิจนี้แก่มี้อาชีพเช่นเขา สำหรับหวินโหวให้ทำหน้าที่สอนหนังสือต่อไป

หวินเย่ขุมมือสนับสนุนข้อเสนอของหยวนเทียนกั๊ง ทางที่ดีเหล่าคนตายหน้ายิ้มหน้าร้องให้เหล่านั้่นอย่าได้ปรากฏขึ้นที่เบื้องหน้าเขา หาก

* ชื่อปีรัชกาลของซุ่ยหยางคือฮื่องเต้หยางกว้าง

ปรากฏตัวขึ้นที่เบื้องหน้าหยวนเทียนกั๋ง

ถึงไท่จงฮ่องเต้ถึงพระเนตรใส่หวิ้นเย่ หลี่จิ้ง เงินเย่าจิน หวิ้นจิ้นด้า ที่ล่วงรู้ข้อเท็จจริงต่างนึกเห็นใจหยวนเทียนกั๋ง ฮ่องเต้ทรงอนุญาตตามที่หยวนเทียนกั๋งทูลขอ นี่เป็นวิธีการที่พระองค์ทรงยึดถือตลอดมา สำหรับคนที่กล้ากระทำ พระองค์จะทรงคล้อยตาม ไม่กระทบกระเทือนจิตใจของขุนนางในพระองค์

หลังจากเลิกประชุม ถึงไท่จงฮ่องเต้ทรงพระดำเนินในอุทยานหลวงกับหวิ้นเย่ รับสั่งว่า “หลังจากนี้เจ้าพบพานร่องรอยคนเหล่านั้น ให้ลงมืออย่างเต็มที่ ไม่ต้องสนใจว่าบาดเจ็บล้มตายเท่าใด ไม่ต้องคำนึงถึงว่าต้องจ่ายค่าตอบแทนถึงเพียงไหน ขอเพียงกำจัดพวกมันให้หมดสิ้น ช้ายินดีจ่ายค่าตอบแทนทั้งมวล”

รับสั่งพลางทรงกำหมัดต่อยใส่ต้นสนจนหิมะที่สะสมตามกิ่งสนร่วงพูลลงมา แต่พระองค์ไม่หอบหลัก หวิ้นเย่ได้แต่หืดหืดระพล่อยให้หิมะตกลงยังศีรษะ

หวิ้นเย่กราบทูลว่า “ความจริงแล้วเงินผู้น้อยคิดบอกว่าฝ่าบาทมิใช่เจ้าชีวิตคนแรกที่ตกเป็นเป้าจู่โจม ปีที่หนึ่งในรัชกาลด้าเย่ก็ปรากฏหัวปีศาจหัวหนึ่ง”

ระหว่างนี้ถึงไท่จงฮ่องเต้ทรงมีพระอารมณ์ฉุนเฉียว ขุนนางที่กระทำผิดเล็กน้อยล้วนถูกลงโทษสถานหนัก ตัวหนงก็บอกว่าในวังมีขันทีเสียชีวิตสามคน หนึ่งในจำนวนนั้นเพียงทำขำน้ำแกงพลิกลัม การปลอบอารมณ์ของถึงไท่จงฮ่องเต้เป็นภารกิจของหวิ้นเย่

ถึงไท่จงฮ่องเต้ตรัสทวนคำว่า “ปีที่หนึ่งในรัชกาลด้าเย่?” ทรงซักถามว่า “เจ้าทราบได้อย่างไรว่ารูปหัวปีศาจนั้นแกะสลักเมื่อใด?”

“รวบรวมถึง ที่ด้านข้างมีผู้อื่นแกะสลักข้อความไว้ ในเวลาไล่เลี่ยกัน เงินผู้น้อยโชคดีที่คำเอียนเหนิง เรารอท่านที่ข้างตงหลี่จวีแกะสลักอยู่ข้าง

หวัปีศาจนั้น เงินผู้น้อยสอบถามผู้ชราหลายคน ตงหลี่จวีเปิดกิจการปีที่หนึ่งในรัชกาลต้าเย่ ผ่านไปสองปีก็สูญสลายไป ดังนั้นเงินผู้น้อยกำหนดว่าหวัปีศาจนั้นแกะสลักราวปีที่หนึ่งในรัชกาลต้าเย่ เงินผู้น้อยคิดส่งคนไปตรวจสอบตามประตูเมืองลั่วหยางและจิ้นหยาง เงินผู้น้อยมั่นใจว่าต้องมีผลรับแน่นอน"

ถึงไท่จงฮ่องเต๋ตรัสว่า "นี่ยังไม่พอ หน่วยไปฉีซือจะร่วมสืบเสาะด้วยไม่เช่นนั้นเจ้าก็ลาออกจากตำแหน่งผู้บัญชาการทัพเรือแดนหลังหนัน เป็นหัวหน้าหน่วยไปฉีซือแทน ข้าพบว่าเจ้ามีความรู้ความสามารถทางด้านนี้"

"ไม่ได้ เงินผู้น้อยเป็นคนมีหน้ามีตา หากเป็นหัวหน้าหน่วยไปฉีซือจะถูกผู้คนหัวร่อเยาะ หลังจากนั้นไม่อาจพบหน้าผู้คน"

ถึงไท่จงฮ่องเต๋ตรัสอย่างไม่พอพระทัยว่า "เป็นข้ารับใช้ของข้าเสื่อมเสียหน้าหรือ เปรียบกับเจ้าตอนนี้ขึ้นตรงต่อของเฮา ยังมีหน้ามีตากว่าเล็กน้อย"

หวินเย่แก้ต่างว่า "นั่นผิดแผกแตกต่าง ฮองเฮาเหนียงเหนียงเป็นอาจารย์ของเงินผู้น้อย ลูกศิษย์อยู่ในความควบคุมของอาจารย์ เป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีคำพูดจะกล่าว แต่ว่ายามใดที่เป็นข้ารับใช้ของท่าน จะกลายเป็น...ผู้รับใช้มังกร ในหนังสือประวัติศาสตร์จะไม่มีการบันทึกไว้ น้องสาวของข้าพเจ้าทั้งหลายคงแต่งไม่ออก ตำแหน่งผู้บัญชาการทัพเรือแดนหลังหนันดียิ่ง เงินผู้น้อยไม่คิดลาออก"

เขาความจริงคิดกล่าวคำ "สุนัขรับใช้" ดีที่กล้ำกลืนเอาไว้ เปลี่ยนเป็นใช้คำ "ผู้รับใช้มังกร"

แต่ถึงไท่จงฮ่องเต๋เป็นชนชั้นใด ไหนเลยทรงสดับไม่ออก ต้องตรัสด้วยความกริ้วว่า "หวินเย่ ออกจากวังไปเถอะ หลังจากนั้นอย่าให้ข้าพบหน้าอีก เจ้าแทบกล่าวคำ 'สุนัขรับใช้' ออกมา ข้าต้องสะกดกลั่นอย่างยากเย็น ค่อยไม่อาละวาดออกมา รีบออกจากวัง สืบหาที่อยู่ของหวัปีศาจเหล่านั้น"

ส่วนรายงานของหน่วยไปรษณีย์ ข้าจะให้พวกมันส่งมอบแก่เจ้าฉบับหนึ่ง"

หวิญเย่พอสดับฟังจนจบความ ก็ผลະจากมาในบัดดล ระหว่างผ่าน
 ตำหนักข้าง สวนทางกับนางกำนัลถือถาดผลไม้ นางหนึ่ง จึงแย่งชิงองุ่น
 พวงหนึ่ง ยัดไว้ในอกเสื้อ ถึงแม้พบพานจ่าฝูงของเธอ ก็ไม่หยุดยั้งรื้อร
 ตัวนหงรีใบไล่กวาดตาม ไม่ทราบว่าจะคิดทวงถามองุ่นกลับมา หรือว่ามีคำพูด
 คิดบอกกล่าว

บ๊อตกลบแสงเปลี่ยน

“ฟูจวิน วันนี้เซี่ยเซินรับปากเดินดูหยินว่าจะไปฟังธรรมของพระคุณเจ้าเสวียนจั้ง ไช่หฺยาก็ไปด้วย นี่ถือเป็นเกียรติอันยิ่งใหญ่ ฟังว่าเสวียนจั้งเห็นแก่หน้าฟูจวิน จึงรับปากให้พวกเราไปฟังธรรม”

ซินเยี่ยปรนนิบัติหฺวินเย่สามพ่อลูกรับประทานอาหาร ทั้งไม่สนใจว่าพวกเขาจะรับฟังหรือไม่ เอาแต่พูดพล่ามไม่ขาดปาก หฺวินเป่าเป่ากับหลี่หยง ไม่เลือกอาหาร ใช้ทัพพีพายข้าวเข้าปาก จนเม็ดข้าวเปรอะเปื้อนทั่วใบหน้า ส่วนหฺวินเย่ฉีกหมั่นโถวในมือ รับประทานทีละคำ แต่ไม่ได้รับฟังคำพูดของซินเยี่ยแม้สักคำเดียว ส่วนนายน้อยตระกูลหฺวินทั้งสองยังไม่ได้รับฟัง ทั้งสองรอว่าหลังจากรับประทานข้าวสวย บิดาจะยกน่องไก่ให้เป็นรางวัล

หลี่อันหลั่นประทินโฉมอย่างงดงาม หลี่หยงเงยหน้ามองดูมารดา แวบหนึ่งพลงยิ้มให้ จากนั้นก้มหน้าก้มตาพายข้าวต่อ ส่วนผักเขียวต่อให้ฟาดจนตายก็ไม่ยอมรับประทาน

หลี่อันหลั่นอดกล่ำมิได้ว่า “ซินเยี่ย ท่านดูมันสามพ่อลูก คนหนึ่งเหม่อลอย อีกสองคนรับประทานราวกับสุกร ท่านกล่าวอันใดพวกมันล้วนไม่ฟัง ยังเปลืองการมไปใย ในบ้านมีหลังดั่งคอยดูแล มิต้องให้พวกเราวุ่นวายใจ”

หวินเยเหลือกตาขึ้น มองดูหลี่อันหลันแวบหนึ่งกล่าวว่า “สตรี
ท้องโตสองนางแต่งตัวถึงเพียงนี้ เตรียมให้ผู้ใดชมดู หรือว่าพึ่งตาต้องใจ
หลวงจีนเปี่ยนจีที่รับใช้เสวียนจั้ง เตรียมบันใจเป็นอื่น?”

หลี่อันหลันทบทวนหวินเยคราหนึ่ง กล่าวเบาๆ ว่า “เด็กทารกยังอยู่
กล่าวเช่นนั้นไม่กลัวชักนำเด็กทารกไปในทางเลวหรือ?”

เด็กชายทั้งสองได้ยินว่ามีคนเอ่ยถึงตัวเอง จึงเงยหน้าขึ้น สีหน้าท่าที่
อันโง่งม ยั่วเย้าชินเยี่ยนจนหัวร่อออกมา หวินเยก็หยิบไถ่อย่างมา ฉีกน่องทั้ง
สองข้าง วางลงในชามของเด็กชายทั้งสอง ตนเองควานหาหน่อไม้ชิ้นหนึ่ง
รับประทานอย่างเอร็ดอร่อย

หลังอาหาร ท่านย่าฟังว่าจะไปฟังการแสดงธรรมของเสวียนจั้ง จึง
ขอติดตามไป นางพอลากไป บ้านตระกูลหวินก็กลายเป็นว่างเปล่า คง
เหลือแต่หวินเยสามพ่อลูกเดินเล่นในลานตึกช่วยย่อยอาหาร โดยไม่รู้สึกรู้
ตัวมาถึงตึกหน้า เห็นยองฮวานอุ้มทารกใส่หมวกหัวเสืออยู่ จึงสอบถามว่า
“ทารกสุขสบายดีหรือ?”

“ด้วยบารมีโหวแหยคุ้มครอง **เซวียนจือ*** สบายดี”

หวินเยผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านไม่ต้องร้อนใจ ตอนนี้เหลียวตง
อากาศเหน็บหนาว แม่น้ำแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง รอถึงฤดูใบไม้ผลิ ท่านคิด
ติดตามคณะทูตเกาหลีกลับไป หรือกลับไปพร้อมกับคาราวานพ่อค้าของ
ตระกูลหวิน?”

ยองฮวานอดกล่าวนิได้ว่า “หวินโหว เชี่ยเซินขบคิดไม่เข้าใจ ท่าน
ไหนปล่อยตัวพวกเราแม่ลูกกลับไป เชี่ยเซินรู้ตัวดีว่าอยู่ในฐานะตัวประกัน
ขอท่านอย่าได้ใช้เราสองแม่ลูกเป็นเครื่องมือ ไม่เช่นนั้นต่อให้พวกเรากลับ
ถึงเกาหลี มีแต่หนทางตายสายเดียว”

“นี่เป็นข้อตกลงแลกเปลี่ยนประการหนึ่ง คำตอบแทนในการส่งพวก

* คำเรียกบุตรชายตัวเอง เปรียบเป็นลูกสุนัข

ท่านสองแม่ลูกกลับไปคือ พวกท่านต้องรับประกันความปลอดภัยของ
 คาราวานพ่อค้าของตระกูลหวิน ตอนนี้แกโซมุนก่อหวิดในเมืองเปียนยาง
 เกิดการฆ่าฟันวุ่นวาย ฟังว่าคาราวานพ่อค้าต่างหลายขบวนเผชิญลูกหลง
 ท่านอยู่ในบ้านตระกูลหวินระยะหนึ่ง ย่อมทราบว่าชีวิตของคนในตระกูล
 หวินมีค่าเพียงไหน ที่ส่งพวกท่านกลับไป เพื่อให้แกโซมุนรับประกันความ
 ปลอดภัยของคาราวานพ่อค้าตระกูลหวิน มิใช่ดีพร้อมทั้งสองฝ่ายหรือ
 หรือ?”

ยองฮวานยิ้มอย่างหดหู่กล่าวว่า “เราได้ชื่อว่าเป็นหญิงแพศยาของ
 เกาหลี เพียงคิดสังหารกลับเกาหลี มอบให้แก่แกโซมุน นี่เป็นเลือดเนื้อ
 เชื้อไขของมันเป็น การตอบแทนมันที่รักเรา ส่วนตัวเราเอง หากว่าเป็น
 ไปได้ การบวชเป็นชีถือเป็นทางเลือกที่ไม่เลว ขอเพียงมองดูมันค่อยๆ
 เติบโตใหญ่ เป็นลูกผู้ชายดุจเดียวกับบิดามัน เราก็พึงพอใจแล้ว”

หลี่หยงเห็นสตรีร้องไห้ ก็ยกมือตบอก เป็นความหมายว่าจะคุ้มครอง
 นาง ส่วนหวินเป่าเป่ามองดูหมวกหัวเสือของผู้อื่น คิดหมายครอบครอง

หวินเย่กล่าวว่า “หากแกโซมุนไม่มีความสามารถในการแยกแยะ
 ผิดถูก อาศัยอะไรเป็นศัตรูกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากำลังรอให้มันก่อการสำเร็จ
 ให้พวกมันเกิดความคิดต่อต้านต้าถัง จากนั้นทัพใหญ่ต้าถังจะบดขยี้
 พวกมันเป็นมุยผง อาศัยการศึกแลกกับความสงบสุขของเหลียวตง”

“ท่านบอกเรื่องเหล่านี้ต่อเราไยกัน ไม่กลัวเราบอกต่อแกโซมุนหรือ”

“สตรีโง่เขลา นับตั้งแต่แกโซมุนลุกฮือขึ้นก่อการ รถศึกของเกาหลี
 เริ่มลงจากเนิน ตอนนี้เร่งความเร็วขึ้น ไม่มีสิ่งใดขวางหน้ามันได้”

หวินเป่าเป่าเดินจนเหน็ดเหนื่อย กอดขาบิดาไม่ยอมเดินต่อ หวิน
 เย่จึงให้มันขี่คอ แล้วค่อยๆ อดลากหลี่หยงออกจากตัวตึกของยองฮวาน

นี่เป็นภาพพบกับยองฮวานเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากนั้นสตรีนางนี้ขึ้น
 เป็นพระมารดาของกษัตริย์เกาหลี จนได้รับยกย่องจากชาวเกาหลีเป็นเทพ

มารตร

แน่นอน หวินเย่ไม่ล่งรู้เรื่องเหล่านี้ ตอนนี้การนำทารกกลับไปนอนกลางวันเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ยังมีตนเองมีเอกสารมากมายต้องสะสาง ฤดูใบไม้ผลิปีหน้าสถานศึกษาอีซานจะเปิดสอบแข่งขัน รับนักศึกษาชุดใหม่ ตอนนี้สี่จ้งกำลังเร่งเตรียมการต่างๆ

หวินเย่ไม่ต้องการเปิดดูเอกสารที่ทวนถึงหลงส่งมาจากเมืองเย่โจว เอกสารบรรจุในหีบใหญ่ ทั้งภาพแผนที่ขุนเขาลำน้ำ ภาพตัวเลขประชากร ภาพทรัพยากรตามธรรมชาติ ที่ตั้งของท่าเรือ และแบบแปลนของตัวเมือง โดยสังเขป

คนตัวดำราวกับถ่านผู้หนึ่งแยกเขี้ยวหัวร่อให้กับหวินเย่ ตลอดทั้งร่างคงเหลือแต่ฟันในปากที่เป็นสีขาว สร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่หวินเย่ จนกล่าวถามว่า “ซุ่ยจิว ไฉนกลับกลายเป็นเช่นนี้ ท่านถูกจับขังอย่างจากเตาถ่านหรือ?”

“เรียนเซียนเซิง ซุ่ยจิวไม่ถูกคนพื้นเมืองจับไปรับประทาน นี่เป็นผลจากการตากแดด คาดว่าต้องรอสักครึ่งปี ให้ผิวหนังลอกออกมาชั้นหนึ่ง”

หวินเย่วางเอกสารในมือ ลุกขึ้นรินน้ำชาให้กับเขาถ้วยหนึ่ง สอบถามว่า “ลำบากยิ่งกระมัง?”

ซุ่ยจิวตอบว่าไม่ลำบาก แต่แล้วน้ำตาทะเล็ดจากเบ้า เขาริบปาดเช็ดน้ำตา ล้วงเอกสารโครงการจากอกเสื้อฉบับหนึ่งวางลงบนโต๊ะ

หวินเย่ไม่พลิกดูเอกสารโครงการ หากกล่าวว่า “เป็นไปได้อย่างไร ไม่นับสภาพแวดล้อมอันเลวร้าย เพียงชาวเขาที่ป่าเถื่อนดุร้าย ก็สร้างความลำบากแก่พวกท่าน คนในตระกูลใหญ่น้อยผนวกภูเขาหนองบึงเป็นของตัวเอง พวกท่านเป็นผู้มาใหม่ พวกมันไม่เข้าใจว่าพวกท่านคิดทำอะไร หากไม่รู้ไม่ว่าหากสร้างเมืองใหม่สำเร็จ จะเอื้อประโยชน์แก่พวกมันเพียงไหน เพียงทราบว่พวกท่านคิดยึดครองที่ดินของพวกมัน”

ชยจิ๋วพอฟังก็ลืมนึกเจตนาการมาของตนเอง บอกกล่าวว่า “เขียนเชิงกล่าวถูกต้อง พวกเราเผยแพร่ประโยชน์ของการสร้างเมือง แต่คนหัวโบราณเหล่านั้นสันติริษะบอกว่าฟังไม่เข้าใจ ขุนนางเมืองเยียวโจวก็ไม่ให้ความร่วมมือ กวนฟู่จื่อ* ถูกชาวบ้านทำร้ายหัวร้างข้างแตก พวกมันก็แสร้งเป็นไม่รู้ไม่เห็น กวนฟู่จื่อทำหนังสือกล่าวโทษพวกมัน ก็ถูกขุนนางชื่อหลางคนหนึ่งสกัดหนังสือกล่าวโทษเอาไว้ บอกว่าตัวเองไร้ความสามารถปกครองผู้ใต้บังคับบัญชา ยังมีหน้าทำหนังสือกล่าวโทษอีก”

หวินเย่ยกมือเคาะโต๊ะ กล่าวว่า “พวกท่านเมื่อเห็นว่าต้องเปลี่ยนตัวขุนนางเยียวโจว ไปไม่นึกหาวิธีย้ายพวกมันออกไป กวนฟู่จื่อได้รับความชื่นชมจากฝ่าบาท ทั้งเป็นสหายกับเซียววี่ เหล่าขุนนางใหญ่ทั้งฝางเสียนหลิงกับตู้หยูฮู่ล้วนทราบดีว่าฝ่าบาทส่งกวนฟู่จื่อไปเมืองเยียวโจวทำอะไรตามเหตุผลคิดโยกย้ายพวกมันง่ายดายยิ่ง”

“ขอบอกตามตรง เสวียเชิงใช้วิธีอันต่ำช้าบางประการ แต่ขุนนางเมืองเยียวโจวสมัครสามัคคีร่วมรุกร่วมถอยกัน คนหนึ่งมีภัย อีกแปดคนให้การสนับสนุน หนังสือกล่าวโทษของกวนฟู่จื่อก็ถูกสกัดไว้ คราครั้งนี้เสวียเชิงเดินทางมาเพื่ออาศัยท่านยื่นหนังสือกล่าวโทษขึ้นไป”

หวินเย่หัวร่อออกมา หยิบหนังสือเคาะศิริษะชยจิ๋วคราหนึ่ง นักศึกษาเหล่านี้หัวโบราณคร่ำครึเกินไป รวมทั้งกวนถึงหลงด้วย ราชสำนักตราฎไว้แต่แรกว่าหากเป็นหัวเมืองรอบนอกต้องทำหนังสือผ่านสำนักจงซูสิ่งเท่านั้น หากข้ามขั้นตอน น้ำหนักของหนังสือกล่าวโทษจะลดลง แม้แต่ฮ่องเต้ก็ไม่อาจทำอะไรได้

ดูท่าที่กวนถึงหลงถูกดองเข้ามุ่มอับ ทั้งที่เป็นขุนนางยศเปี้ยเจี้ยกลับไม่อาจทำอะไรผู้ใต้บังคับบัญชาได้

หวินเย่สอบถามชื่อแซ่และประวัติของขุนนางฉางชื่อและขุนนาง

* ผู้ทรงภูมิปัญญาแซ่กวน

ชื่อหมาเมืองเยียว จากนั้นหยิบกระดาษแผ่นหนึ่ง ช่วยทำหนังสือ
กราบทูลให้กับกวนถึงหลง แต่แทนที่จะกล่าวโทษ กลับเสนอความดีความ
ชอบของคนเหล่านั้นขึ้นไป

ชุยจิวประท้วงว่า “เชียนเชิง พวกมันกระทำเรื่องเลวร้าย ท่านยัง
เสนอให้เลื่อนตำแหน่งพวกมัน ไหนเลยมีเหตุผลเช่นนี้?”

“ขณะที่กวนฟูจื่อขาดแคลนผู้คน ยังส่งท่านเดินทางกลับมา มิใช่
ต้องการให้ท่านทำงานให้ลุล่วงหรือหรือ ท่านสนใจไยกันว่าพวกมันได้
เลื่อนตำแหน่งหรือถูกลดตำแหน่ง ขอเพียงย้ายพวกมันออกจากเมือง
เยียวก็พอ ดูท่าหากข้าพเจ้าไม่ไปปรับตำแหน่งขุนนางชื่อชื่อเมืองเยียว
พวกท่านคงยากจะอยู่อย่างสุขสงบได้”

“เชียนเชิง ท่านจะไปปรับตำแหน่งขุนนางชื่อชื่อเมืองเยียว?
ประเสริฐแท้ ขอเพียงท่านนั่งประจำการ เราคิดว่าลูกเต่าเหล่านั้นจะกล้า
ออกเสียงหรือไม่?”

“เหลวไหล หากข้าพเจ้าขึ้นเสียง ไยมิใช่กลายเป็นลูกเต่า อย่าได้
ยินดีเร็วกว่าเหตุ ข้าพเจ้าสามารถไปที่เมืองเยียวหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่า
พวกท่านปรับพื้นฐานถึงระดับใด พวกท่านก็ล่วงรู้นิสัยใจคอข้าพเจ้า
ก่อนหน้านี้สถานศึกษาคิดก่อภูเขาจำลองไม่สำเร็จ ภายใต้อาณัติช่วยเหลือจาก
ข้าพเจ้า มิใช่สำเร็จตามกำหนดหรือ คราวครั้งนี้ข้าพเจ้าจะให้พวกท่าน
สร้างเกาะบนทะเลสาบตั้งถึง พวกท่านมีกำลังคนไม่เพียงพอ ข้าพเจ้าจะ
ส่งนักศึกษาชั้นสูงไปฝึกตนที่เมืองเยียว ถือเป็นการช่วยเหลือพวกท่าน
เท่าที่ช่วยได้”

ชุยจิวยิ้มระรื่นทั่วใบหน้า กล่าวคำอำลา พอเดินทางถึงหน้าประตู ต้อง
เดินกลับมาตะกุกตะกักว่า “เชียนเชิง ลูกเต่าทั้งสองกระทำเรื่องร้ายต่อ
พวกเรา ถึงกับรื้อบ้านของพวกเรา ปลอ่ยให้พวกเราตากฝนหนึ่งเดือน
พวกมันกลับได้เลื่อนตำแหน่ง เสวียเชิงรู้สึกคับข้องใจยิ่ง”

“ผู้ใดบอกต่อพวกท่านว่าการเลื่อนตำแหน่งเป็นเรื่องดี ตอนนี้อำมาตย์
สำนักกำลังขยับขยายตำแหน่งมู่หม่าเจี้ยน ทั้งที่ทะเลทรายตอนเหนือกับ
ทุ่งหญ้า ขุนนางมู่หม่าเจี้ยนเป็นขุนนางชั้นที่หก คุณชนชาติหูหนึ่งร้อยคน
เลี้ยงม้าให้กับราชสำนัก ฟังว่ามีรายได้พิเศษ”

ต่อให้ฟาดซุ่ยจิวจนตาย ก็ไม่ยอมรับตำแหน่งคนเลี้ยงม้าบนทุ่งหญ้า
ฟังว่าราชสำนักควบคุมจำนวนม้าศึกอย่างเข้มงวด หากลดไปตัวหนึ่ง ต้อง
รายงานขึ้นไปตามลำดับชั้น ยังมีภาพขุนนางสวมชุดขนแกะเลี้ยงม้าบน
ทุ่งหญ้า สร้างความเหน็บหนาวแก่เขาจับใจ

ตอนนี้เขาเสร็จเรื่องแล้ว ย่อมต้องไปหาความสำราญที่หอเอียนไห่
เพียงไม่ทราบสารรูปในตอนนี้จะได้รับการต้อนรับหรือไม่?

อีไอตำบองเต้

หลังจากอ่านโครงการของกวนถึงหลง หวินเย่เกิดความรู้สึกที่ดีต่อกวนฟู้อีกกว่าเดิม หนังสือโครงการเอ่ยถึงวัตถุประสงค์ ความคาดหวัง การก้าวข้ามอุปสรรค มาตรการเร่งด่วน แผนสำรอง หวินเย่แทบนึกภาพของตัวเมืองในอนาคตออก ที่ริมทะเลสาบใหญ่ปรากฏเมืองใหญ่ตั้งตระหง่านอย่างมั่นคง หอระฆังที่สูงเสียดเมฆ ถนนที่ตัดตรง ที่ทำการตระหง่านจัตุรัสที่ครึกครื้น สวนหย่อมอันงดงาม ขอเพียงเพิ่มเติมพระราชวังเข้าไปก็เป็นนครฉางอานแห่งที่สอง

แต่ว่านครฉางอานมีเพียงแห่งเดียว และต้องมีเพียงหนึ่งเดียว หากว่าความถือดีของถังไท่จงยังงัดได้ หากท่านสร้างนครฉางอานแห่งที่สอง พระองค์จะรักษาหน้าไว้ได้อย่างไร อย่าว่าแต่เมืองใหม่นี้ยังสวยงามกว่าและใหม่กว่านครฉางอานอีก

หวินเย่เก็บตัวอยู่บ้านสามวัน ไม่พบปะผู้ใด หากชักชวนเสี่ยวอู่กับตี้เหียนเจี๋ยระบายสีให้กับภาพแผนผัง ภาพสีไม่ต้องประณีต เพียงสาดคล้อยกับสุนทรียศาสตร์ ส่วนกายภาคหน้าตัวเมืองจะมีสภาพอย่างไร มีแต่สวรรค์จึงทราบได้ หวินเย่มิใช่วิศวกร ต่ำถ้งมีบุคลิกกรเล่ห์านี้ แต่บุคลิกกรเล่ห์านี้ต่อให้ฟาดจนตาย ก็ไม่อาจวาดภาพสีเช่นนี้ได้

หลังจากกระบายสี่เสร็จ ขอให้หลักังเขียนเชิงวัดพุทัง เขียนข้อความบนภาพสี่ว่า ควันเมฆคลุมหนองน้ำหวินเม็ง เกลียวคลื่นสะท้อนเมืองเยียหยาง* ชยจีวพอเห็นภาพระบายสีถึงกับพลั่งพล่านใจแทบคลุ้มคลั่ง

ยามนี้ภาพวาดภาพนี้ปรากฏแก่พระเนตรของถึงไท่จงฮ่องเต้ พระองค์ทรงถือไม้ยาวชี้ไปยังจุดต่างๆ บนแผนที่ ตรัสถามว่าหอสังเกตการณ์บนกำแพงเมืองไฉนตะปุ่มตะป่ำ ยังมีน้ำตกบนเขาเพียงพอสำหรับผู้คนหาลิบทินหรือไม่ว่า ทั้งทรงซักถามว่าท่าเรือไฉนสร้างอยู่ในเมือง แทนที่จะสร้างอยู่นอกเมือง

หวินเย่กราบทูลว่า “ในความเห็นของเงินผู้น้อย เมืองเมืองนี้ที่ไม่มีประโยชน์ที่สุดเป็นกำแพงเมือง หากข้าศึกสามารถบุกตีถึงที่นี่ มีกำแพงหรือไม่ไม่มีความสำคัญ จะช้าเร็วต้องถูกตีแตก แต่เพื่อสร้างความหวังแก่ลูกหลาน เงินผู้น้อยจึงเพิ่มเติมกำแพงเมืองเข้าไป วางมาตรการป้องกันไว้ ตั้งชื่อหอสังเกตการณ์ว่าป้อมมุ่มแหลม”

“ข้าเห็นแล้ว สองฟากข้างประตูเมืองมีส่วนที่ยื่นออกมา หากว่าประตูเมืองถูกโจมตี จะเผชิญการตอบโต้จากสามด้าน นับว่าไม่เลว แต่ข้ายังให้ความสนใจต่อกำแพงเมืองที่เจ้าพูดถึง ลองขยายความออกมา”

“อย่างนั้นเงินผู้น้อยจะบอกกล่าว หากไม่ถูกต้อง ขอท่านอย่าได้กริ้ว”

“คำพูดที่มีเหตุผล ข้าไม่เคยมีโทษะมาก่อน”

หวินเย่กล่าวว่า “นับแต่โบราณกาลมา พวกเราปลูกสร้างบ้าน หิ้งนั้นเพื่อบังแดดบังฝน ยังมีคุณประโยชน์อีกประการหนึ่งคือใช้ป้องกันภัยในยุคบรรพกาล พวกเราใช้เครื่องมือที่รวบรวมง่ายทำการต่อสู้อย่างโหดร้ายต่อสู้กับฟ้า ต่อสู้กับดิน ต่อสู้กับสัตว์ร้าย ตกอยู่ในอันตรายตลอดเวลา เมื่อพวกเขาเข้านอน ต้องมีสถานที่ที่ปลอดภัย ดังนั้นบ้านของพวกเราจึงมายิ่งสูง ยิ่งมายิ่งใหญ่โต รोजनพวกเรารวมตัวกันเป็นผู้คนหมู่มาทั้งหมด

* เมืองเยียโจวปัจจุบันเป็นเมืองเยียหยาง

พบว่ากำแพงเมืองที่ทั้งสูงทั้งใหญ่โตจะเป็นหลักประกันอันมั่นคง ดังนั้น
ก่อเกิดกำแพงเมือง สุดท้ายพัฒนาเป็นสิ่งปลูกสร้างอันยิ่งใหญ่เช่นกำแพง
ฉางเฉิง

“มันเริ่มจากเมืองหลินเถาทางตะวันตกจนถึงแดนเหลียวตงทาง
ตะวันออก ความยาวนานหมื่นปี น่าเสียดายที่ราชวงศ์ฉินซึ่งเป็นผู้ก่อสร้าง
ล่มสลายไป ไม่เกิดประสิทธิผลที่พึงมี จวบกระทั่งฉางผิงโหวเว่ยชิงกับ
ก่วนจวินโหวฮั่วซี้ปิง* ฉนีกกำลังขับไล่ชนเผ่าซ่งหนู** ชายแดนราชวงศ์ฮั่น
ค่อยเกิดความสงบสุข หลังจากที่ราชวงศ์ฮั่นล่มสลาย ชนเผ่าบนทุ่งหญ้าก็
รุกรานแผ่นดินจงหยวนอีกครั้ง ก่อวณเป็นมรสุมโลหิตคละคลั่ง ซากศพ
สุมซ้อนดุจขุนเขา ดังนั้นเงินผู้น้อยนึกดูแคลนคุณค่าของกำแพงฉางเฉิง
หากเล็งผลเลิศที่ฝ่าบาทจัดทัพใหญ่ไปกวาดล้างทุ่งหญ้า ตัดไฟแต่ต้นลม
จะเกิดผลกว่า น่าเสียดายที่เงินผู้น้อยไม่มีฝีมือเช่นก่วนจวินโหว ท่านก็
ทราบว่าเงินผู้น้อยต้องการบรรดาศักดิ์ก่วนจวินโหวยิ่ง”

ถึงไท่จงฮ่องได้มีพระพักตร์ประหลาดพิกล ตรัสว่า “ด้าถังไม่มีบรรดา
ศักดิ์ก่วนจวินโหว เจ้ายังคงอยู่ในตำแหน่งหลันเถียนโหวต่อไปเถอะ”

ตรัสจบสะบัดพระพักตร์จากไป จ้างซุนฮองเหาทรงชี้หน้าหวินเย่
จากนั้นเสด็จจากไป สร้างความมึนงงสงสัยแก่หวินเย่ยิ่ง

เสี่ยวอู่ซึ่งติดตามหวินเย่เข้าวังกล่าวกระด้นเตือนว่า “ซือฟู ด้าถังที่
ไม่มีพระยาก่วนจวินโหว เอียนเหล่าเขียนเชิงบอกว่าเป็นเพราะฮั่วซี้ปิง
เช่นฆ่าชนชาติหู่มากเกินไป”

หวินเย่ยกมือเคาะศีรษะ ตนเองโคนล้มเลือนไป ถึงไท่จงฮ่องได้ทรง
มีสายเลือดของชนชาติหู่ครึ่งหนึ่ง ตนเองเอ๋ยถึงบรรดาศักดิ์ก่วนจวินโหว
เท่ากับจิตใจดำของฮ่องเต้

หลี่เฉิงเฉียนขีดวาดพื้นที่ของเมืองใหม่ ซีมือไปยังพื้นที่ดังกล่าว

* เว่ยชิงกับฮั่วซี้ปิงเป็นยอดขุนพลยุคราชวงศ์ฮั่น

** ชนเผ่าที่อยู่ทางเหนือของจีน มีกำลังกล้าแข็ง

กล่าวว่า “นี่เป็นตำแหน่งของราชนิเวศน์ พระบิดาพอเสด็จลงได้จะได้ประทับ”

“ไม่มีปัญหา ขอเพียงจ่ายเงินให้ ต่อให้ยกเมืองทั้งเมืองแก่ราชสำนักก็ได้ หากไม่มีเงิน คงมีเพียงพื้นที่นี้ มิหนำซ้ำพวกเราไม่รับหน้าที่ปลูกสร้างให้”

“แผ่นดินเป็นของพระบิดา เงินของชาติบ้านเมืองกับของท่านผู้เฒ่า มีข้อแตกต่างอันใด?”

“มีข้อแตกต่างอย่างมาก เงินทองของราชสำนักเป็นท้องพระคลัง จัดสรรให้ เมืองใหม่แห่งนี้นับตั้งแต่ออกแบบจนถึงการก่อสร้าง ล้วนเป็นท้องพระคลังควักเงินให้ กล่าวได้ว่าเป็นเลือดเนื้อของประชาชน ท่านยังสูบเลือดสูบเนื้อของราษฎรหรือ?”

หลี่เฉิงเฉียนกล่าวอย่างขุ่นข้องใจว่า “เพียงเป็นเงินเล็กน้อย ท่านกลับกล่าวอย่างเลวร้ายถึงเพียงนี้ อีกประการ เมื่อสร้างเมืองใหม่ขึ้น ราชสำนักต้องการอยู่ที่ใดก็อยู่ที่นั่น”

“ข้าพเจ้าทราบ ดังนั้นข้าพเจ้ากำหนดพื้นที่ใหญ่โตให้กับพวกท่าน สถานที่นี้อยู่ใกล้กับทะเลสาบดังถึง ยามค่ำคืนสามารถหนุนเกลียวคลื่นกลับผันนิทรา”

“เฮอะ หากอยู่ใกล้กับทะเลสาบดังถึง ต้องเป็นพื้นที่เปียกชื้น ได้ดินเป็นน้ำไม่แน่ว่าพอขุดลงไป จะเกิดตาน้ำผุดขึ้นมา ท่านคิดให้พระบิดาเราพักในห้องหับที่มีน้ำล้อมรอบหรือ?”

หลี่เฉิงเฉียนค้นชินกับคำบอกกล่าวของหวินเย่เป็นอย่างดี ความหมายของเขาคือ หากต้องการพื้นที่ที่ดีที่สุดให้จ่ายเงินซื้อหา ส่วนพื้นที่เลยยกให้กับราชสำนักและกองทัพ เขาศึกษาแผนที่เมืองใหม่มาสามรอบ ทราบว่าหวินเย่เตรียมจัดสรรสถานที่ใดให้กับราชสำนัก

พลาทท่าพ่อตาหน้าเลือด

กรมทะเบียนราษฎรประกาศอย่างเป็นทางการว่าจะรับแลกเหรียญ
กษาปณ์ใหม่ ส่วนเหรียญกษาปณ์ที่แลกกลับคืนล้นส่งกลับเข้าโรงงาน
หลอมทองเหลือง หลังจากกำจัดสารปนเปื้อน จะทำการหลอมเป็นแผ่น
ทองเหลืองใหม่ สุดท้ายผ่านเครื่องกดอัดด้วยน้ำ กดอัดเป็นเหรียญกษาปณ์
ออกสู่ท้องตลาดใหม่

ผู้คนทั่วไปป้องกันขโมยขโจร จึงฝังเงินไว้ใต้ดิน เมื่อต้องการใช้ค่อย
ขุดขึ้นมา ต้องลบคราบสนิมออก เมื่อเจ้าของเงินร้องขอแลกกับร้านแลก
เงิน คนในร้านแลกเงินจะล้วงหยิบเหรียญกษาปณ์ใหม่เอี่ยมสองเหรียญ
ออกมาวางลงตรงหน้า กล่าวว่า “นี่เป็นทางการเมตตา กล่าวว่าพวกท่านได้
รับความเสียหาย ตามความเห็นของเจ้าแก่พวกเรา เหรียญของท่านสมควร
ส่งไปที่โรงงานหลอมทองเหลือง นี่เป็นอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างเหรียญเก่า
กับเหรียญใหม่ ท่านแลกหรือไม่ หากไม่แลกก็ออกไป พันจากวันนี้ ดูว่า
ผู้ใดต้องการเหรียญกษาปณ์ที่ขึ้นสนิมของท่าน”

ตามประกาศของทางการ เหรียญกษาปณ์ของครอบครัวชาวนามิ
หนึ่งเหรียญเท่ากับหนึ่งเหรียญ ต่อให้เป็นเหรียญชำรุดครึ่งอัน ก็สามารถ
แลกเหรียญใหม่ สำหรับครอบครัวใหญ่ ผู้ใดมีความอดทนนับเหรียญทีละ

เหรียญ หากทว่าเพลงบนเครื่องซัง บอกจำนวนแก่ท่าน จากนั้นแลกเหรียญใหม่ให้กับท่าน สุดท้ายได้เงินไม่ครบถ้วน

ซินเยี่ยนนั่งอยู่ใต้ชายคาบ้านด่าทอเป็นเวลานาน ทางบ้านขนถ่ายเหรียญกษาปณ์เก่าไปเจ็ดแปดคันรถ สุดท้ายแลกเหรียญใหม่กลับมาปรากฏว่าขาดไปหลายร้อยก๊วน ดังนั้นด่าทอเจ้าหน้าที่กรมพลเรือน ด่าทอถึงตอนท้าย พานด่าทอจางซุนอู่จีที่เป็นผู้กำหนดอัตราแลกเปลี่ยน

เช้าวันนี้ขุนนางชื่อหลวงกรมพลเรือนซีต้าหลี่มายังบ้านตระกูลหวิน พบหน้าก็บอกกล่าวตรงๆ ว่า “หวินโหว ขุนนางมู่หม่าเจี้ยนกับขุนนางเจี้ยนเงินประจำสถานเลี้ยงม้าอินซานขอเกษียณกลับบ้านเกิด ท่านคิดเห็นอย่างไร?”

ขุนนางทั้งสองความจริงเป็นขุนนางชื่อหม่ากับขุนนางฉางชื่อเมืองเยี้ยวโจว เป็นหวินเยี้ยยทั้งสองไปเป็นขุนนางมู่หม่าเจี้ยนกับขุนนางเจี้ยนเงินที่เขาอินซาน ดังนั้นซีต้าหลี่จึงมาหาหวินเย

หวินเยกล่าวถามว่า “นั่นเป็นเพราะเหตุใด ท่านทั้งสองล้วนได้เลื่อนตำแหน่ง มีอันใดไม่ดี คนอายุห้าสิบเศษ สามารถรับใช้ราชสำนักถือเป็นเกียรติอย่างสูง ไฉนขอปลดเกษียณกลับบ้านเกิด?”

ซีต้าหลี่ร้องดังๆ ว่า “ห่านฉิงเป็นขุนนางคุณูปการสมัยตั้งประเทศ ครั้งกระโน้นฝ่าบาทปราบปรามเหลยต้าเฟิง มันเป็นคนเปิดเมืองเยี้ยวโจว หลังจากนั้นไม่ต้องการรับราชการ ขอเป็นสามัญชนคนธรรมดา เป็นเราเดินทางไปขอให้มันรับตำแหน่งขุนนางเล็กๆ ถือเป็นการใช้ผู้มีความรู้ความสามารถทำงานเล็กน้อย ตอนนี้หวินโหวเพราะเหตุผลส่วนตัว กลับเนรเทศมันไปยังทะเลทรายตอนนี้ หรือนี้เป็นวิถีวิญญูชนของท่าน?”

“ผู้ใดว่าเป็นการเนรเทศ พวกมันไปรับตำแหน่งที่ทุ่งหญ้า คนหนึ่งเป็นขุนนางเต็มขั้นขั้นที่หก คนหนึ่งเป็นขุนนางขั้นต้นขั้นที่หก นี่เป็นพระมหากรุณาของฝ่าบาท ไฉนพอกกล่าวจากปากกลับบอกว่าเป็นการ

เนรเทศ เสียทีที่ท่านเป็นขุนนางชื่อหลวงกรมพลเรือน หรือกระทั่ง
ปัญหานี้ยังไม่เข้าใจ?”

ซีต้าหลี่หัวร่ออย่างหุดหู่ ร้องบอกว่า “ห่านแดงมีความผิดใด เฉียน
เซิงมีโทษอันใด จึงถูกคนบุญหนักศักดิ์ใหญ่หยามหยัน เราซีต้าหลี่ไม่ขอ
คลุกคลีกับราชสำนักนี้ คิดทูลลาฮ่องเต้ เป็นคนป่าคนดอย เลี้ยงม้าเป็น
เพื่อนสหายเก่าทั้งสองประเสริฐกว่า”

“ท่านลาออกหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่ขอยุ่งเกี่ยว แต่จะบอกต่อท่านว่า
เหตุใดจึงผลักไสพวกมันทั้งสองไปเลี้ยงม้าที่ภูเขาอินซาน หากมิใช่พวกมัน
ทั้งสองออกรับแทนท่าน ครอบครัวของท่านก็ต้องไปเลี้ยงม้าที่ภูเขาอินซาน
ท่านทราบหรือไม่?”

ซีต้าหลี่หัวร่ออย่างคลุ้มคลั่ง กล่าวโดยไม่นำพาว่า “เล่าสู่ชื่อเสียง
สุจริตมาชั่วชีวิต สมบัติพัสถานมีเพียงที่นาชั้นกลางห้าร้อยมู่ (ไร่จีน) ที่บ้าน
มีหนึ่งภรรยาหนึ่งบุตรชายหนึ่งธิดา รับประทานอาหารอย่างเรียบง่าย ลูก
ผู้ลากมาดีท่านยังไม่อาจทำอะไรเราได้”

“ตกลง ขอเพียงท่านจ่ายเงินสามสิบหมื่นก๊วน ชดใช้ค่าเสียหายที่
พวกท่านทำไว้ ข้าพเจ้าจะทำหนังสือย้ายพวกมันทั้งสองกลับมา ทั้งขอขมา
พวกมันต่อหน้าชาวเมืองฉางอาน เป็นอย่างไร?”

“เหลวไหล หานแดงมีทรัพย์สินเพียงพันก๊วน เฉียนเซิงยิ่งไม่มี
ข้าวสารกรอกหม้อ พอได้รับเงินเดือนก็แจกจ่ายให้กับคนยากคนจน อย่า
ว่าแต่ห้าสิบปีนี้เมืองเย่โจวเก็บภาษีไม่ถึงสามสิบหมื่นก๊วน ท่านให้ร้าย
พวกมันหรือ?”

“หากมิใช่เห็นว่าพวกมันยังไม่เลว เพียงเลอะเลือนโง่งมไปบ้าง พวก
มันคงถูกประหารทั้งตระกูล ท่านดูเอกสารนี้จะเข้าใจเอง ซีต้าหลี่ ท่านยัง
คงปลดเกษียณกลับบ้านเกิดเถอะ ไม่เช่นนั้นบุคคลเช่นท่านยิ่งมาก ดัง
ก็ยิ่งเคราะห์ร้าย”

กล่าวพลางเลือกเอกสารส่วนหนึ่งยื่นส่งให้กับซีต้าหลี่ ทั้งหลักลูกคิด
รางแก้วให้ ขุนนางทั่วไปของราชสำนักมักมีเครื่องมือนี้

ซีต้าหลี่ยังอ่านดู สีน่ายิ่งขีดขาว มือไม้ก็สั่นระริกขึ้นมา หวินเย่
กล่าวไม่ผิด ครึ่งปีนี้เมืองเย่โจวสร้างความเสียหายไม่ต่ำกว่าสามสิบหมื่น
กัวน ตัวเลขมีแต่มากกว่านี้ ต้องไม่น้อยกว่านี้

ที่แท่กวงถึงหลงเสนอสร้างเมืองใหม่ เมืองใหม่ย่อมต้องตัดผ่าน
หมู่บ้านชนบท ทางกรมเพื่อไม่สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎร จึงเสนอ
จ่ายค่าชดเชยให้ หานเฉิงกับเฉียนเซิงในฐานะตัวแทนของทางการรับปาก
ว่าเมืองใหม่ในภายหน้าจะปลูกสร้างหมู่บ้านชนบทให้ใหม่ ปัญหาอยู่ที่
หลังจากสร้างเมืองใหม่ ชาวบ้านยังจะทำไร่ไถนาในเมืองหรือ?

กวงถึงหลงยังนำภาพแผนผังไปเกลี้ยกล่อมชาวบ้านว่า หลังจาก
สร้างเมืองใหม่ พวกเขาจะมีอนาคตที่เลิศหรูเพียงไหน ภาพแผนผังพอ
ปรากฏแก่สายตาพ่อค้าหน้าเลือด ก็ถือโอกาสปั่นราคาที่ดิน

หวินเย่พอได้รับประมาณการก่อสร้างเมืองใหม่จากเหอเส้า ถึงกับ
คิดใคร่ฆ่าคน เห็นที่ดินราคาห้ากัวน ยามนี้ถูกพ่อค้าหน้าเลือดปั่นราคาถึง
ยี่สิบกัวน มิหนำซ้ำกวงถึงหลงยังไม่นึกถึงปัญหาข้อนี้ ยังคงเจรจาต่อรอง
กับขุนนางฉางซือและขุนนางซือหม่า เสียเวลาไปครึ่งปี หลังจากทีคณะ
สังเกตการณ์ของเหอเส้าส่งข่าวกลับมา หวินเย่ค่อยพบว่าที่ซุยจิวพูดถึงเป็น
ปัญหาเล็กน้อย แผนเฉพาะหน้าคือกตราคาที่ดินต่ำลง ไม่ปล่อยให้เงินหลวง
ถูกพ่อค้าหน้าเลือดซูดริตไป

ซีต้าหลี่พออ่านเอกสารจนจบ ก็ยอมรับว่า “หวินโหว เรื่องนี้เกิดจาก
เล่าฮู อย่างนั้นให้เล่าฮูรับผิดชอบเถอะ แต่ว่าเงินสามสิบหมื่นกัวน ต่อให้
ถลกหนังเรากระดูกของเล่าฮูไป ก็ไม่ได้ราคานี้ เช่นนี้เถอะ เล่าฮูขออาสา
ไปเลี้ยงม้าที่ภูเขอาอินซาน ส่วนหานเฉิงกับเฉียนเซิงรั้งอยู่ทำคุณไถ่โทษ
พวกมันจะอย่างไรมีสายสัมพันธ์มากกว่ากวงถึงหลง อาจมีส่วนช่วยเหลือ”

หวนเย่มองดูซีด้าหลี่เดินตัวงอจุ่มจากไป ถึงกับคิดร้องดั่งๆ ออกมา
เมื่อกระทำผิดก็จะเป็นจะตาย หานี้ก็ถึงความยากลำบากของการตามล้าง
ตามเช็ดให้กับท่านไม่

การนำว่ามีตุ้มมือ

ระหว่างนี้หวินเย่พักอยู่ในบ้านหลังใหญ่ย่านชิงฮว่า มีแต่เสี่ยวหลิง ดั่งนำบ่าวไพร่เจ็ดแปดคนอยู่เป็นเพื่อนเขา ตี้เหยินเจีย เสี่ยวอู่ และสี่ชื่อ ก็พักอยู่ที่นี้ ระหว่างนี้ชื่อฟู่มีเรื่องมากหลายต้องกระทำ คนนอกไม่สะดวกกับการสอดมือเข้ามา มีแต่พวกตนทั้งสามสามารถช่วยเหลือชื่อฟู่อีกแรงหนึ่ง ส่วนซินเยี่ยกับหลี่อันหลันอยู่ที่บ้านชนบทตระกูลหวิน ในฤดูหนาวเช่นนี้ สถานที่อบอุ่นสบายที่สุดเป็นบ้านชนบทตระกูลหวิน แม้แต่ในวังก็ไม่อบอุ่นเท่า

บนวงกบหน้าต่างจัดตั้งผลสาส์ที่ถูกแช่แข็งแฉะแฉะหนึ่ง ระหว่างนี้หวินเย่ถูกไฟสุ่มทรวง ต้องรับประทานสิ่งนี้เป็นการดับไฟ เสี่ยวหลิงดั่งจัดทำที่ครอบอันเล็กๆ ให้สาส์ทุกผล ดูไปกะทัดรัดน่ารัก ทั้งยังตั้งชื่อให้กับสาส์ทุกผล ยกตัวอย่าง ผลสาส์ที่หวินเย่รับประทานเมื่อคืนเรียกว่าลูกสุนัขลาย เนื่องจากผลสาส์ที่ถูกแช่เย็นหนึ่งคืน ยังรักษาพื้นที่สี่เหลี่ยมเล็กๆ แถบหนึ่ง จึงได้ชื่อนี้

หวินเย่กัดผลสาส์คำหนึ่ง เสี่ยวหลิงดั่งต้องกรีดร้องออกมา คล้ายกัดใส่นางคำหนึ่ง เมื่อกัดแล้วก็หยุดไม่ได้ เพียงไม่กี่คำก็กัดแทบจะจนหมด เหลือเมล็ดให้แก่เสี่ยวหลิงดั่งไว้เป็นที่ระลึกลับ

วันนี้หวินเย่หมายตาหฺงอ้วน ซึ่งเป็นผลสาส์นที่ใหญ่ที่สุด ดังนั้นสั่งเสียวหลังตั้งอาบนํ้าให้กับหฺงอ้วน แล้วค่อยถอดเสื้อผ้าออก เราฟุจวินจะกัดกินเป็นการใหญ่ เมื่อคืนลูกสุนัขลายเล็กเกินไป ไม่มีเนื้อเท่าใดรับประทานไม่สมอยาก

ความสุขเพียงช่วงสั้นๆ เมื่อเห็นภาพแผนผังที่แขวนบนผนัง หวินเย่ก็ปวดเศียรเวียนเกล้า ชาวที่ส่งกลับมาเลวร้ายกว่าที่คาดคิดไว้ ไม่เพียงแต่ที่ดินถูกกว้านซื้อ แม้กระทั่งป่าเขาก็ถูกแย่งซื้อ หากมิใช่ทะเลสาบตั้งถึงเป็นของบ้านเมือง ไม่น่าจะถูกผู้คนซื้อไป

หวินเย่ค้นหาสมุดภาพขุนเขาแม่น้ำทำเครื่องหมายตามภาพแผนผังราคาที่ดินที่ถีบตัวสูงขึ้นมีเส้นทางที่เด่นชัด ที่ราคาสูงที่สุดเป็นเมืองชู่เว่ยซึ่งเตรียมสร้างเมืองใหม่ กวจนถึงหลงครอบครองที่ดินไม่ถึงสามส่วน ตอนนั้นใช้เงินไม่มากนัก แต่ตอนนี้คิดซื้อที่ดินที่เหลืออีกเจ็ดส่วน ตอนนี้ต้องใช้เงินมากมายมหาศาล

ตั๋เหยินเจี๋ยถือกระดาษแผ่นหนึ่งเดินเข้ามา กล่าวว่า "ซือฟุ ตอนนี้ที่ดินของเมืองชู่เว่ยสูงลิ่ว พวกเราคิดสร้างเมืองใหม่ ไม่อาจอ้อมผ่านเมืองชู่เว่ย มีแต่ที่นั่นจึงมีพื้นที่ว่างเพียงพอกับการสร้างเมืองใหม่ มีหน้าช้าเมืองใหม่ต้องตั้งอยู่บนชัยภูมิล่อแหลม ด้านซ้ายของเมืองชู่เว่ยฟิงกุเขาเหยหู่ เบื้องขวาดิตทะเลสาบตั้งถึง สอดคล้องกับหลักการของชัยภูมิพื้นที่ แต่ตอนนี้ที่ดินรกร้างหนึ่งมุ่ (ไร่จีน) ราคาสิบห้าก๊วน ช่างขูดรีดนัก พวกเรามีข้อขอให้ราชสำนักประกาศเวนคืนที่ดิน เพียงจ่ายชดเชยให้เล็กน้อย เชื่อว่าไม่มีผู้ใดกล้าโต้แย้ง"

"ไม่ได้ เช่นนี้จะกระทบกระเทือนถึงชื่อเสียงของราชสำนัก ชื่อเสียงยากที่จะเพาะสร้าง เวลาทำลายกลับเป็นเรื่องในชั่วพริบตา ตามบันทึกประวัติศาสตร์ เพราะเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือแก่ชาติบ้านเมือง ไม่ทราบสูญเสียวีรบุรุษผู้กล้ามากนักเท่าใด บางครั้งชื่อเสียงของบ้านเมืองย่อม

ชโลมด้วยโลหิต”

“ศิษย์ทราบแล้ว แต่ว่าพวกเราจะละทิ้งเมืองชู่เว่ยหรือ?”

“ผู้ใดว่าละทิ้ง สองเดือนให้หลังสมควรเป็นช่วงที่ราคาที่ดินถีบตัวสูงสุด เสียขี้เยี่ยว ท่านออกเดินทางไป บอกให้กวณิงหลงเทขายที่ดินในมือ ออก ราคาที่ดินสูงลิบลัวเช่นนี้ พวกเราไม่ทำอะไรผู้ใดทำอะไร?”

“ชื่อผู้คิดละทิ้งการสร้างเมืองใหม่หรือ?”

ตีเหยินเจียกล่าวอย่างร้อนรุ่ม หลายวันมานี้เขาทุ่มเทแรงกายแรงใจไปกับเมืองใหม่มากมาย ยึดถือการสร้างเมืองใหม่เป็นบททดสอบความสามารถของตนเอง

หวินเย่กล่าวว่า “แม้ทราบว่าจะทำได้ยังกระทำ เป็นความโหดเหี้ยมประการหนึ่ง พวกเราเทขายที่ดินทั้งหมดออกไป นำเงินที่ได้มาทำการอุดหนุน ความเสียหายสามสิบหมื่นต้องชดเชยให้เต็ม”

พลันบังเกิดสຸ້มเสียงหนึ่งดังว่า “เจ้าทำเช่นนั้นสามารถประคองตัวรอดได้ แต่ชาวบ้านที่ทุ่มเงินทองไปโยมิใช่ขาดทุนย่อยยับ เป็นหนี้เป็นสินรุงรัง เมื่อถึงเวลานั้นเป็นที่คาดคิดได้ว่าต้องเกิดเหตุการณ์ขายบุตรธิดาชดใช้หนี้”

กับการเสด็จมาของฮ่องเต้กับฮ่องเฮา หวินเย่หาตระหนกตื่นเต้นไม่เพียงเล็กน้อยประตุ ทูลเชิญฮ่องเต้กับฮ่องเฮาประทับ ถวายพระสุคนธรสชาให้ ค่อยกล่าวว่า “ฝ่าบาท นี่เป็นสงครามทางการค้า ความจริงมิใช่สิ่งที่พวกมันจะเข้ามาผสมโรงได้ เมื่อผสมโรงเข้ามา ก็ต้องเตรียมรับผลกำไรขาดทุน กล่าวไปนับถือเลื่อมใสพวกมันยิ่ง การค้าที่มีความเสี่ยงสูงถึงเพียงนี้ยังกล้ากระทำ”

ถึงไท่จงฮ่องเต้ขมวดพระขนงไม่รับสั่งอันใด เป็นจางซุนฮ่องเฮา กล่าวว่า “สำหรับกับบุคคลเช่นท่าน ไม่ว่ากระทำเรื่องอันใดล้วนสมควร เพราะว่าความเคลื่อนไหวของท่านก่อปรด้วยสติปัญญา แต่ชาวบ้านไม่รู้ความ พวกมันเห็นแต่ผลประโยชน์เฉพาะหน้า ไม่ได้มองการณ์ไกลถึงเพียง

นั่น เมื่อต่อกรกับเจ้า พวกมันต้องย่อยยับอัปรา เจ้าคงไม่ใจดำอำมหิตถึงเพียงนั้นกระมัง?”

หวิณเย่ นั่งบนผืนพรม ยกมือเกาศีรษะกล่าวว่า “ความโหดเขลาถือว่า มีเหตุผล คนฉลาดต้องอ่อนข้อให้หรือ ท่านดู นี่เป็นวิธีที่ชาวบ้านไม่รู้ความ ครุ่นคิดขึ้นหรือ?”

พลางหยิบรายงานของพ่อค้าตระกูลหวิณฉบับหนึ่งบนโต๊ะ วางลงที่ หน้าพระพักตร์ถึงไถ่จงฮ่องเต้ กล่าวว่า “นับตั้งแต่เมืองซู่เว่ย์ พวกมันก็ รับซื้อที่ดินอย่างเป็นระบบ อำเภอกิ่งสี่ของเมืองเย่โจวประกาศขายที่ดิน ที่เป็นกรรมสิทธิ์ร่วม ปรากฏว่าผู้ซื้อเป็นชาวบ้าน แต่พวกมันได้เงินจากที่ใด ผลจากการสืบเสาะของคาราวานพ่อค้าตระกูลหวิณ พบว่ามีร้านค้าชื่อ ซื่อไห่ (สีทะเล) เป็นผู้ควบคุมการซื้อขายรายนี้ ขอเพียงชาวบ้านพิมพ์ลาย นิ้วมือลงบนกระดาษ ก็จะได้รับจัดสรรเงินให้ชาวบ้านซื้อที่ดิน เงินผู้น้อย คำนวณดูแล้วร้านสีทะเลไม่ได้กำไรแม้สักหุนเดียว จุดประสงค์ของมันเพื่อ ไม่ต้องการให้ท่านสร้างเมืองใหม่”

กล่าวจบทูลถามว่า “ฝ่าบาท พวกมันคงขอให้ท่านอย่าได้ยุ่งเกี่ยวกับการสร้างเมืองเย่โจวกระมัง?”

ถึงไถ่จงฮ่องเต้ผงกพระเศียร ตรัสว่า “มันคือฉิงเหอ”

พระองค์ทรงทราบว่าหากไม่ระงับตัวฉิงเหอออกมา ปล่อยให้เขา ควบคุมบงการราชของครักซ์ ยามใดที่เกิดเรื่องขึ้น ต้องเป็นเรื่องใหญ่สะท้านทั้งดินฟ้า หากเปรียบเทียบกับ การสร้างเมืองเย่โจว เพียงเป็นกลากเกลื่อนเล็กน้อยเท่านั้น

จ่างซุนฮองเฮามีพระพักตร์ปั้นยากอยู่บ้าง ขณะจะรับสั่งปลอบโยน หวิณเย่ หวิณเย่กลับถูมือทั้งสอง เดินวนเป็นวง จากนั้นมองดูแผนผัง พลิกดูสมุดแผนที่ สุดท้ายหัวร่อดังๆ โดยปราศจากความสำรวม พระพักตร์ อันเคร่งเครียดของถึงไถ่จงฮ่องเต้ก็สลายคลาย ทรงพระสรวลพร้อมกับ

หวินเย่ คล้ายกับปลดปล่อยความอัดอั้นพระอุระในหลายวันนี้ออกจาก
พระสุรเสียง

“ฝ่าบาท ผลสาลีนี้เรียกว่าผลสีแดงน้อย เป็นหลังดั่งตั้งชื่อขึ้น เมื่อ
วานแช่อยู่บนวงกบหน้าต่างทั้งคืน ตอนนี้น้ำแข็งเพิ่งละลาย ให้รสชาติดียิ่ง
ท่านลองลิ้มชิมดู”

หวินเย่กราบทูลพลงย่นส่งผลสาลีสีคล้ำให้ ถึงไท่จงฮ่องเต้ทรงรับ
ไปปอกเปลือกออก ทรงกัดคำหนึ่ง จากนั้นผงกพระเศียร ดูท่าการเสวย
ผลสาลีเช่นนี้สมพระทัยของพระองค์ยิ่ง

จางซุนฮองเฮาทรงหยิบสาลีผลหนึ่ง ทอดพระเนตรเจ้าชีวิตกับ
ขุนนางด้วยความฉงนพระทัย เมื่อครู่ยังถกถึงปัญหาที่ปวดเศียรเวียนเกล้า
โดยเฉพาะคราวครั้งนี้หวินเย่ไม่อาจพึ่งพาอำนาจของทางการ เมืองเยี่ยโจว
มีสภาพอันเลวร้าย ไม่สามารถชิงลงมือก่อน ไหนเลยช่วงชิงกับผู้อื่นได้
ตอนนี้ทั้งสองคล้ายสลัดลิ้มเลือนเรื่องนี้ไป ถือผลสาลีสีคล้ำ รับประทาน
พลงวิจารณ์รสชาติของสาลีที่ถูกแช่แข็งพลง

โดยไม่รู้สีกตัว ถึงไท่จงฮ่องเต้เสวยผลสาลีจนหมดสิ้น ทรงเช็ด
พระโอษฐ์ ตบไหล่หวินเย่ จากนั้นเลิกมานประตู่เสด็จออกไป จางซุน
ฮองเฮารับติดตามไป พบว่าพระสวามีไม่ได้ประทับเสด็จ หากสาวพระบาท
อยู่ท่ามกลางลมหิมะอย่างองอาจผึ่งผาย บั้นพระองค์ตั้งตรง ชั่วพริบตา
ก็เสด็จออกจากสวนดอกไม้ คล้ายกับทรงฉลองพระองค์ชุดเกราะ ถือพระแสง
กระบี่ออกไปสังหารข้าศึก

จางซุนฮองเฮาพระเนตรร้อนผ่าว พระนางไม่พบเห็นบุคลิกท่วงท่า
ของพระสวามีเช่นนี้มานานแล้ว ดังนั้นไม่ประทับเสด็จ ทรงเลิกชาย
กระโปรง เร่งฝีเท้าติดตามพระสวามีไป

บนพื้นสมหิมะชั้นหนึ่ง พระนางแทบลื่นไถลล้มลง ปรากฏพระหัตถ์
ใหญ่คู่หนึ่งยื่นมาประคองพระนางไว้ พอเงยพระพักตร์ขึ้น พบว่าฮ่องเต้ใช้

สายพระเนตรอันอ่อนโยนจ้องจับมา พระนางพระพักตร์แดงเรื่อ หลังจากทรงยืนตรง ก็ตรัสเบาๆ ว่า “ท่านไม่ชุ่มเคืองใจแล้ว?”

“แม่ทัพคิดหวังทำศึก ผู้ที่เป็นฮองเต้ภาวนามีคู่ต่อสู้ เมื่อครู่ความองอาจของหวินเย่ส่งผลกระทบต่อข้า คนเหล่านั้นคิดต่อกรกับหวินเย่หาว่าหวินเย่คิดอาละวาดสักครา เมืองเย่โจวกลายเป็นสถานที่ต่อสู้ช่วงชิงของทั้งสองฝ่าย ดูว่าผู้ใดกล้าแข็งกว่า ข้าจะชมดูอยู่ด้านข้างขอเพียงคนเหล่านั้นถูกหวินเย่รุกรไล้จนเผยพิรุณออกมา จะถึงเวลาลงมือของข้า”

พระองค์ทรงสลัดเสื้อคลุม สลัดคราบหิมะ ประคองข้างซุนฮองเฮาเสด็จกลับวัง

คืนวันสิ้นปีของรัชศกเงินกว่นปีที่เก้ามาถึงอย่างเจียบงัน เมื่อเสียงระฆังยามค้ำดั่งขึ้น ฉินสุเป่าและพวกอยู่บ้านตนเอง จัดเลี้ยงอวยพรปีใหม่ ส่วนหวินเย่ยังตัวเองอยู่ในห้อง จดฐปอริชฐานคราหนึ่ง ที่ข้างศิระราชินี ถานเคอจัดวางสุราอ่างหนึ่ง หวินเย่แช่ศิระของนางอยู่ในสุรา นี่สมควรเป็นวิธีดื่มสุราที่นางโปรดปราน

จัดประชุมใหญ่

จันทร์คดีเดือนหนึ่งวันที่หก หวันเย่ปิดประตูบ้านไม่รับแขก ชินเยี่ย นำหลักฐานที่ดั่งท้องวุ่นวายตั้งแต่เช้า เมื่อวานนี้คาราวานพ่อค้ากลับจากทุ่งหญ้าเป็นชุดสุดท้าย ช่วงปีใหม่ตลาดนัดหยุดสามวัน บ้านตระกูลหวินก็ไม่รับแขกภายนอก

ชินเยี่ยสั่งหญิงรับใช้แก้ไขโคมแดงที่แขวนไว้ให้ตั้งตรง ถึงกับวุ่นวาย จนหน้าผากมีหยาดเหงื่อไหลซึม วันนี้ไม่อาจเพิกเฉย หลังจากตรวจสอบความเรียบร้อยของห้องครัว ต้องเข้าครัวไปชมดู แม่ครัวทั้งในเมืองและบ้านชนบทล้วนถูกเรียกตัวมา เพื่อเตรียมจัดงานเลี้ยงในวันนี้

ทุกสามปีตระกูลหวินจะเรียกตัวผู้จัดการที่ออกไปค้าขายข้างนอกกลับมา รายงานผลประกอบการในสามปีนี้ ทั้งยังต้องนำเสนอความเป็นอยู่และทัศนียภาพของท้องถิ่น ครึ่งก่อนหวันเย่ไม่อยู่ ท่านย่าทำหน้าที่แทนเจ้าบ้านขอบคุณทั้งหมดที่ทำงานเหนื่อยยาก ถึงแม้ศึกคักคริกครั้นแต่ผู้จัดการทั้งหลายนึกเสียใจที่เจ้าบ้านไม่อยู่

ปีนี้ผิดแผกแตกต่าง เจ้าบ้านไม่ต้องออกศึก หากเผารอดต้อนรับทั้งหมด ทุกผู้คนต่างต้องการฟังคำบอกกล่าวของโหวแหย คำกล่าวของบุรุษยังมีประสิทธิผลกว่าสตรีเขียนหนังสือเป็นลายลักษณ์อักษรอีก

หลิวเต๋อกงผู้จัดการหลิวที่ประจำการอยู่แดนหลังหนันยังสนทนากับ โหวแหยในห้องหนังสือ หลิวจินเป่าเฝ้าอยู่หน้าประตู ทหารเก่าหลิวเจียง ถือน้ำไม้คันทิ้งหนึ่งนั่งสัปหงกบนหลังคา ร่างถูกห่อหุ้มอยู่ในชุดขนแกะหนา เตอะ คนดูเหมือนเกียจคร้าน แท้จริงแล้วเงี่ยหูฟังเสียงความเคลื่อนไหวรอบข้าง

หวินเย่กล่าวว่า “เหล่าหลิว (คนแซ่หลิว) หลายปีนี้ทอดทิ้งให้ท่าน อยู่ที่แดนหลังหนัน สร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว คิดไม่ถึงท่านอยู่ที่แดน หลังหนันหลายปี กลับสร้างผลประโยชน์แก่ทางบ้านถึงเพียงนี้ ช่างเหนือ ความคาดหมายนัก”

“โหวแหย นี่เป็นหน้าที่ของบ่าวเฒ่า ทางบ้านดีต่อบ่าวเฒ่า ไหนเลย กล้าไม่ถวายชีวิตให้ได้”

“ท่านเป็นผู้จัดการใหญ่สถานที่หนึ่ง หลุดพ้นจากความเป็นทาสตั้งแต่ แรก ไฉนยังเรียกตัวเองเป็นบ่าวเฒ่าอีก”

หวินเย่กล่าวดำเหน็ดเตียน ไม่เป็นราษฎรที่อิสระเสรี กลับลดตัวเป็น บ่าว ตัวเองเป็นบ่าวยังพอทำเนา ทั้งยังภวานาให้ลูกหลานเป็นข้ารับใช้ ประจำบ้านดุษฎีเดียวกับตนเอง

หลิวเต๋อกงกล่าวว่า “โหวแหย บ่าวเฒ่าอยู่ที่ฉางอานไร้ญาติขาดมิตร ที่บ้านมีแต่ภรรยาเฒ่า ส่วนฉิงเอ๋อมีนิสัยอ่อนแอ หากไม่มีตระกูลหวินหนุน หลัง ต่อให้บ่าวเฒ่าทั้งสมบัตินับหมื่นกวนแก่มั่นก็รักษาไม่ได้ ไม่แน่ว่า ยัง จะเป็นบ่อเกิดแห่งเภทภัย ขอท่านเห็นแก่บ่าวเฒ่ามีเลือดเนื้อเชื้อไขเพียง นี้ รับมันไว้เถอะ”

“ช่างขบคิดไม่เข้าใจว่าคนเข้มแข็งเช่นท่านกลับให้กำเนิดบุตรชายที่ อ่อนแอคนหนึ่ง เอาเถอะ ให้มันอยู่ดูแลห้อง ปลูกดอกไม้ในบ้าน ข้าพเจ้า จะกำชับยาเฒ่าทั้งหลายอย่าได้รังแกฉิงเอ๋อ”

หลิวเต๋อกงยินดี คิดคุกเข่าโขกศีรษะ กลับถูกหวินเย่ฉุดดึงขึ้นมา

หลังจากนั่งเรียบร้อย หวินเย่ निकได้เรื่องหนึ่ง จึงถามว่า “เหล่าหลิว ข้อเสนอให้สร้างท่าเรือบนเกาะปากน้ำฉางเจียงเป็นความคิดของท่านกระมัง?”

“โหวแหย บ่าวเผ่าคิดเอ๋ยถึงเรื่องนี้ นั่นเป็นสถานที่อันดี ครั้งแรกที่บ่าวเผ่าเดินทางผ่าน เกาะแห่งนั้นมีเส้นรอบวงเพียงสิบวา ไม่ถือเป็นเกาะอย่างมากเป็นเนินทราย แต่เมื่อครั้งที่สองที่บ่าวเผ่าเดินทางผ่าน เกาะแห่งนั้นมีความยาวร้อยละสาม การกลับมาครั้งนี้ บ่าวเผ่าจึงไปสำรวจดูเกาะแห่งนั้น พบว่ามันยืดยาวกว่าเดิม ถือเป็นของวิเศษสิ่งหนึ่ง เพียงสี่ปีขยายใหญ่ขึ้นสิบกว่าเท่า หากผ่านไปร้อยละพันปี ไม่ทราบจะขยายใหญ่ถึงเพียงไหน โหวแหยลองทูลขอเกาะนั้นจากฝ่าบาท ให้เป็นสมบัติของตระกูลหวินรอนนายน้อยเป่าเป่าเติบโตใหญ่ เกาะแห่งนั้นสมควรจัดสร้างเป็นท่าเรือ ทำกำไรมากมาย”

หวินเย่รับฟังจนตะลึงลาน มารดามันเตรียมการสำหรับทายาทรุ่นที่สองของตระกูลหวินแล้วหรือ ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่างกว่าตนเองว่าเกาะฉงหมิงเต่า* เป็นเรื่องราวใด หลังจากใช้เวลาพันกว่าปี กลายเป็นเกาะที่มีขนาดเท่ากับอำเภอแห่งหนึ่ง ได้ชื่อว่าเป็นประตูปากแม่น้ำฉางเจียง ถิ่นเชียนวิเศษทะเลบูรพา เป็นเกาะที่ถูกน้ำพัดมาทับซ้อนสุมกัน พื้นดินอุดมสมบูรณ์ ได้ชื่อว่าเป็นอยู่ข้าวอยู่น้ำเลี้ยงชื่อ ตอนนี้อยู่สมควรดำเนินการจับจองประทับตราหวินอยู่บนเกาะหรือไม่?

แต่เหล่าหลิวคิดอ่านรวบรัดไป จับจองตอนนี้มิใช่สายเกินไป หากแต่เร็วเกินไป เนื่องจากสันดอนเนินทรายยุบตัวตลอดเวลา สุดท้ายถูกน้ำทะเลพัดพาออกไป ดูท่าเกาะแห่งนี้อยู่ระหว่างการเจริญเติบโต ตำแหน่งของมันเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ปีนี้ปลูกสร้างบ้านที่ใจกลางเกาะ ปีหน้าจะกลายเป็นบ้านอันทราย หากไม่รีบหนี อาจจมลงทะเลพร้อมกับดินทราย ดังนั้นปีนี้ไม่เหมาะกับการย้ายบ้าน

* เกาะที่ตั้งอยู่ปากน้ำฉางเจียง มณฑลเจียงซู เป็นแหล่งประมงตามธรรมชาติ ทั้งถูกจัดเป็นพื้นที่คุ้มครองนกที่ย้ายถิ่นฐานตามฤดูกาล

แต่เมื่อหวนนึกถึงดินทรายพอกพูนขึ้นตลอดเวลา หวินเย่เห็นว่าสามารถใช้ประโยชน์จากเกาะငှေ့หมิงเต่าสักครา ร้านสี่ทะเลมิใช่แข่งขันแข่งกับตนเองหรือ เหตุใดต้องต่อสู้ขั้นแตกหักกับมันที่เมืองเยี่ยโจว?

หลิวเต๋อคงเห็นโหวแห่จมอยู่ในห้วงความคิด จึงวางถ้วยชาลง ลุกออกจากห้องหนังสือ บอกต่อหลิวจินเป่าว่าโหวแห่กำลังใช้ความคิด หากไม่เรียกหาอย่าได้รบกวน

หวินเย่ใช้ความคิดไม่นาน รอจนเรียกสติคืนมา เห็นลานตึกแขวนโคมขึ้นไป ชินเยี่ยเป็นเพื่อนทนายทักทายกับผู้จัดการทั้งหลาย ทั้งหมดเห็นหวินเย่เดินออกมา ต่างก็ทยอยเข้ามาคำนับ

หวินเย่รอจนทั้งหมดนั่งเรียบร้อย ก็ลุกขึ้นมองดูผู้จัดการทั้งหลายสิบสี่คน บวกกับเฉียนทงกับเหล่าฟางรวมเป็นสิบหกคน นั่งล้อมโต๊ะกลมตัวใหญ่ รอให้หวินเย่ให้ออวาท

“ความจริงไม่มีใดจะกล่าว ทุกคนช่วยซบเลี้ยงลูกหลานล้างผลาญแห่งฉางอานเช่นข้าพเจ้า จึงไม่ขอล่าวมากความ ผู้ที่ทำกำไรเป็นอันดับแรกเป็นแดนหลังนั้น ดังนั้นเหล่าหลิวคว่าที่หนึ่งไป ที่บ้านจัดทำหยกประดับห้าอัน มอบให้เหล่าจวง* อันหนึ่ง ท่านได้รับเป็นอันที่สอง ครั้งต่อไปผู้ใดคิดครอบครอง ต้องเหนือล้ำกว่าเหล่าหลิว”

หวินเย่กล่าวอย่างปลอดภัยไปร้ง แต่สีหน้าเคร่งขรึม ล้วงหยิบหยกประดับแกะสลักลายเมฆอันหนึ่งประคองส่งต่อหลิวเต๋อคง หลิวเต๋อคงก็ริมฝีปากสั่นระริก เช็ดมือกับเสื้อผ้า แล้วค่อยรับมายกชูขึ้น แสดงต่อทุกคน ชินเยี่ยทำหน้าที่ผูกหยกประดับกับขางเอวของเขา ทนายาก็กล่าวขอบคุณหลิวเต๋อคง

หลังจากแจกจ่ายหยกประดับ หวินเย่ก็ปรบมือกล่าวว่า “สิ่งของของ

* หมายถึงจวงซันถึง

พวกท่านยังดีกว่าเหล่าหลิวน เพราะเป็นทองคำ เป็นเหรียญทองที่ข้าพเจ้า
ขอแลกกับกรมทะเบียนราษฎร ถือเป็นเหรียญทองชุดแรกของรัชศก
เงินกวน ประณีตงดงามกว่าหยกประดับของเหล่าหลิวนที่ข้าพเจ้าแกะสลัก
ขึ้น หามีราคาแพงวอดไม่"

หลิวนเต๋องก็กล่าวว่า "ใช่แล้ว พี่ท่านทั้งหลายวันนี้ผู้นองได้ทีหนึ่ง
ความพยายามสามปีแลกมาซึ่งหยกประดับมูลค่าห้ากัวน พวกท่านกลับได้
รับเหรียญทองร้อยเหรียญ"

เหล่าซุข (คนแซ่ซุข) แห่งเกาหลี่ร้องว่า "เหล่าหลิวนที่อุบาทว์ชาติชั่ว
บิดาขอใช้เหรียญทองร้อยเหรียญบวกเงินอีกห้ากัวนแลกกับท่าน รับแลก
หรือไม่?"

พลางยกมือทำท่าตะปบหยกประดับที่ข้างเอวหลิวนเต๋อง หลิวนเต๋อง
รีบหลบเลี่ยง เรียกเสียงหัวร่อดังครืนใหญ่

เหล่าหลี่ (คนแซ่หลี่) ที่ไปยังแดนซือวี ก้มหน้าก้มตาดื่มสุรา นั่ง
เงิบงันไม่กล่าววาจา หวินเย่เดินถึงข้างกายเขา ตบไหล่เขากล่าวว่า
"วันที่น่ายินดี ไฉนไม่เบิกบานใจ?"

เหล่าหลี่เงยหน้าขึ้น ผีนั้มพลางกล่าวว่า "โหวเหย บ่าวเฒ่าดูบุญชี
ของผู้อื่น นึกละเอียดยิ่ง ไม่ว่าเส้นทางกันเสียง หรือเส้นทางหลังหนัน
หรือว่าเส้นทางเหลียวตง ล้วนทำกำไรเป็นกอบเป็นกำ ส่วนบ่าวเฒ่าได้รับ
จัดสรรกำลังที่ดีที่สุด องค์กรที่กล้าแข็งที่สุด ผลกำไรยังไม่เท่ากับเหล่า
หลิวนสองส่วน โหวเหยมิเพียงไม่ดำหนิ กลับกล่าวปลอมโยน สร้างความ
ละอายแก่ผู้คนแทบตายแล้ว"

หวินเย่บอกกล่าวว่า "ที่ส่งท่านไปยังแดนซือวีมิใช่เพื่อกำไรเงินทอง
ทุกครั้งท่านต้องจัดการวานอฐุครึ่งหนึ่งส่งหนังสือกลับมา สามารถ
ประกอบการไม่ขาดทุนถือว่ายอดเยี่ยมแล้ว เปรียบกับตำรับตำรา เงินทอง
เหล่านั้นนับเป็นอย่างไรได้ ทราบหรือไม่ว่าการค้นพบเมืองโบราณ

ไหลหลั่นเป็นการค้นพบอันยิ่งใหญ่ จินจุ๋เซียงเซ็งเตรียมเดินทางไปกับพวกท่าน เพื่อสำรวจเมืองโบราณไหลหลั่น การสาปสูญของแวนแคว้นหนึ่งสมควรหาสาเหตุให้พบ มา พวกเรารู้ดี”

เหล่าหลี่พอฟังค่อยเกิดความยินดี ชนซามสุรากับหวินเย่

หลังจากสนทนาปราศรัยกับผู้จัดการ หวินเย่ลางหน้าลางตาไปยังโรงกลั่นสุรา ที่นั่นก็เกิดเสียงสรวลเสเฮฮา แต่พอเห็นทหารเก่าเหล่าเจียงเดินเป็นเพื่อนหวินเย่เข้ามา ต่างก็คุกเข่าข้างหนึ่งต้อนรับเจ้าบ้าน

หวินเย่ฉีกน่องไก่ข้างหนึ่งจากโต๊ะยาว ตบโต๊ะให้ทุกคนนั่งลง คนในที่นี้ล้วนเป็นข้าราชการประจำบ้าน ใกล้ชิดที่สุด เหล่าเจียงก็ลากหีบเหล็กจากในห้องโถงหนึ่ง เปิดหีบเทเหรียญทองลงบนโต๊ะ หวินเย่แตะกินน่องไก่ ใช้กระดูกไก่ชี้ไปที่เหรียญทอง กล่าวว่า “ทุกคนล้วนมีส่วน ผู้ใดได้มาก ผู้ใดได้น้อยขึ้นอยู่กับพวกท่าน หากไม่พอก็ร้องขอจากข้าพเจ้า ล้วนเป็นคนกันเอง ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ สรุปลแล้ว ขอเพียงตระกูลหวินมีข้าวกินจะไม่ปล่อยให้พวกท่านอดอยาก”

เหล่าเจียงก็คุกเข่าลงในกองเหรียญทอง ร้องดังๆ ว่า “พวกเราสาบานว่าจะปกป้องตัวตึกจนกว่าชีวิตจะหาไม่”

เหล่าทหารไม่พิธีพิไร เจ้าบ้านมอบให้ ก็รับเอาไว้ ท่านหยิบฉวยกำหนึ่ง เราหยิบฉวยกำหนึ่ง สุดท้ายยังเหลืออีกมากมาย เหล่าเจียงค่อยชักชวนทั้งหมดหยิบฉวยใหม่ หวินเย่ดื่มสุราติดต่อกันสามสาม สุดท้ายล้มตึงลงกับพื้น อาเจียนอาหารออกมา

ผืนดินที่งอกเงย

หลังเทศกาลหยวนเซียว* สถานที่ราชการค่อยเปิดทำการ เอกสารฉบับแรกที่ผางเสียนหลงได้รับมิใช่เรื่องสร้างเมืองใหม่ที่เยี้ยวโจว ถึงแม้เขาเตรียมรับมือไว้แล้ว แต่หวินเย่นนอกจากอวยพรปีใหม่ต่อฮ่องเต้ ก็ทำหนังสือกราบทูลขอซื้อสันดอนเนินทรายที่ปากแม่น้ำฉางเจียง ไม่พุดถึงเรื่องเมืองเยี้ยวโจวแม้สักคำเดียว

ขุนนางเปี้ยเจี้ยวเมืองเยี้ยวโจวจนถึงหลงทอฉาลัยตายอยาก เพื่ออุดรูรั่วสามสิบหมื่นก๊วนที่เมืองเยี้ยวโจวติดค้างไว้ จำต้องกัดฟันขายที่ดินที่เมืองชู่เว่ยที่ทางการถือครองอยู่ ได้เงินสี่สิบล้านกว่าหมื่นก๊วน นี่เป็นรายการซื้อขายรายใหญ่ที่สุดของต้าถัง หลังจากชำระภาษี คงเหลือเงินสามสิบสี่หมื่นก๊วน ได้แต่เบิ่งตาดูพ่อบ้านของร้านแลกเงินกวาดเงินไป เข้าสู่ภาวะล้มละลาย

ทุกประการกลับมาที่จุดเริ่มต้น ฟังว่ากวนถึงหลงเก็บเนื้อเก็บตัวอยู่ในที่ทำการไม่ออกมา ทุกเรื่องราวปล่อยให้เด็กชายอายุสิบสามสิบสี่ปีผู้หนึ่งจัดการ เด็กชายหน้ากลมนั่นฟังว่าเป็นศิษย์ของหวินเย่ เขาพอมายังเมืองเยี้ยวโจว เรื่องแรกที่กระทำคือขายที่ดินชดใช้หนี้ ประกาศขายที่ดินที่ผู้คน

บางตา ปรากฏว่ามีผู้คนรับซื้อทั้งให้ราคาสูง

ตอนแรกเพียงขายไปเล็กน้อย ทุกผู้คนคิดชมดูเรื่องสนุกสนาน
ทางการไม่รู้จักค้าขาย เป็นที่คาดหมายได้ว่าต้องล้มเหลว แต่แล้วขายที่ดิน
ทั้งหมดออกไป เป็นที่น่าสงสัยอย่างมาก หากว่าขายออกทีละน้อย อย่าง
น้อยต้องขายได้หกสิบหมื่นถ้วน แต่เมื่อปล่อยขายอย่างรวดเร็ว ราคาที่ดิน
ก็ตกฮวบลง คล้ายกับคนที่คิดหนีเอาชีวิตรอด สลัดละทิ้งทุกสิ่ง สุดท้าย
ที่ดินหนึ่งพันสองร้อยมูมีราคาเท่ากับตอนที่หวินเย่มาถึงด้าง

หลังจากจัดการเรื่องราว ดีเหยินเจียก็เก็บสัมภาระ ซื้อหาสินค้า
พื้นเมืองของเมืองเยี้ยวโจว เตรียมกลับนครฉางอาน กระทั่งตำแหน่งที่
เตรียมสร้างเมืองใหม่ก็ไม่ไปชมดู ก่อนออกเดินทางกลับกระทำเรื่อง
ประหลาดประการหนึ่ง นั่นคือขึ้นไปบนหอเวียจวิน* ดิตประตูเมือง
ตะวันตก สั่งสุราอาหารโต๊ะหนึ่ง แขนวผ้าขาวผืนหนึ่งห้อยลงมา เขียน
ข้อความว่า “ท่านชนะ บิดาไม่เล่นแล้ว”

ดีเหยินเจียนั่งตั้งแต่เช้าจนถึงหลังเที่ยง ไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใด
จึงลงจากหอโดยไม่แตะต้องสุราอาหาร ขึ้นเรือของทัพเรือแดนหลังหนัน
เดินทางจากไป

ฝางเสียนหลิงพออ่านรายงานลับ ก็ระบายลมจากปากคำหนึ่ง
เช่นนี้ก็ดี ราชสำนักไม่เสียหายอันใด การล้มละลายของเมืองเยี้ยวโจวไม่นับ
เป็นอย่างไร เมืองเยี้ยวโจวไม่เคยมั่งคั่งมาก่อน แต่พอหวินเย่ถึงที่นั่นจะ
ปรากฏผู้ประสพภัยนับหมื่น ฝางเสียนหลิงได้แต่สั่งให้เส้นทางเจียงหนัน
ซีเต้าเตรียมสงเคราะห์ผู้ประสพภัย ความจริงแล้วนี่เป็นเรื่องที่ผู้ประสพภัย
ก่อขึ้นเอง หากไม่ละโมภทรัพย์สิน ขายที่ดินให้แก่กว๋นถึงหลงตามราคาที่เป็นจริง
ขณะสร้างเมืองใหม่ตนเองจะมีงานทำ ภายหลังเมืองใหม่ปลูก
สร้างแล้วเสร็จ ตนเองก็จะเป็นพลเมืองของเมืองใหม่

* หอตรวจแฉกทหาร

เมืองใหญ่แห่งหนึ่งต้องพึ่งพาการดำรงชีวิตหลายทาง หวินเย่ถึงกับ
 เจรากับพ่อค้าผางอาน เตรียมปลูกชาในที่นั้น ตระกูลหวินถึงกับส่ง
 พ่อบ้านไปประจำที่ภูเขาจวินชานกลางทะเลสาบตั้งถึง ตระเตรียมปลูกชา
 ทั่วภูเขาจวินชาน ตอนนี้แผนการพังครืนลง ชาวเมืองเยี้ยวโจวทำลายการ
 ดำรงชีวิตของตนเอง ทำลายอนาคตของตนเอง อย่างนั้นแผนพัฒนา
 เหลียงหู* ไม่แน่ว่าต้องสร้างเมืองใหม่ที่เยี้ยวโจว การตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวของ
 หวินเย่ สร้างความหวั่นไหวใจแก่ผางเสียนหลิงยิ่ง

แต่ว่าหวินเย่ต้องการสันดอนดินทรายแห่งหนึ่งไปทำอะไร ถึงกับ
 เสนอชื่อมู่ (ไร่จีน) ละหนึ่งร้อยกวน ดูจากภาพแผนที่ ดูไม่ออกว่าเกาะเล็ก ๆ
 แห่งนี้มีมูลค่าถึงเพียงนี้ ต่อให้ข้างในมีแร่ทองคำ ก็ไม่มีราคาถึงเพียงนี้
 เกาะแห่งนี้มีเส้นรอบวงเพียงสิบกว่ามู่ หวินเย่ขอเสนอชื่อเป็นเงินพันกว่า
 กวน ราชสำนักไม่ขัดสนเงินเพียงนี้ ยังคงตรวจสอบให้แน่ชัดก่อน

ยามนี้หวินเย่ นั่งอยู่ในห้องโถง รับฟังตีเหยินเจียรายงานเรื่องราวที่
 เมืองเยี้ยวโจว เมื่อตีเหยินเจียบอกว่าขณะที่ตนเองจากมา ที่ริมฝั่งยื่นเต็มไปด้วยผู้คน มีคนอ่อนวอนตนเองอย่าเพิ่งไป พวกเขายินดีขายที่ดินให้ในราคา
 เดิม ต้องหัวร่อด้วยความสนใจ

ตีเหยินเจียกล่าวว่า "ชื่อฟู่ หากว่าตอนนี้ศิษย์กลับไปกว้านซื้อที่ดิน
 เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะซื้อเมืองซู่เว่ยกกลับมาตามราคาที่ทางการกำหนดไว้
 ศิษย์คำนวณว่าเพียงสามหมื่นกวนก็พอ ที่ดินผืนนั้นไม่เลวจริงๆ หากเชื่อม
 มันเข้ากับเมืองเยี้ยวโจว จะสร้างเป็นเมืองใหม่ได้"

หวินเย่ลบลุบล่าศิระตีเหยินเจีย ยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นไปได้ไม่ได้ ขอ
 เพียงเจ้ารับซื้อที่ดิน คนเหล่านั้นจะปันราคาสูงเทียมฟ้า ตอนนี้พวกเราจะ
 เผื่อรอ จะอย่างไรการสร้างเมืองใหม่ต้องใช้เวลา ขอเพียงไม่เริ่มงาน พวก
 เราก็ก็นิ่งเฉยเสีย ขณะที่คนเหล่านั้นจมเงินอยู่ในเมืองซู่เว่ นับวันมีแต่

* ชื่อเรียกมณฑลหูหนานกับหูเป่ย์

สิ้นเปลือง จากการประเินของข้าพเจ้า ร้านสี่ทะเลทุ่มเงินซื้อที่ดินเมือง
 ชุ่ยเว่ยกว่าห้าสิบลหมื่นก๊วน ยังมีพ่อค้าแดนเจียงหนัน ก็จมเงินอยู่ที่เมือง
 ชุ่ยเว่ยถึงยี่สิบสามสิบลหมื่น ส่วนชาวบ้านที่ขายที่ดินในราคาต่ำ และซื้อกลับ
 ในราคาสูง จะกลายเป็นคนจรจัด หลังเหตุการณ์ครั้งนี้ ต่อให้ฟาดพวกมัน
 จนตาย ก็ไม่ยอมขายที่ดินออกอีก"

กวณถึงหลงยีนอยู่บนประตูเมืองตะวันตกของเมืองเยี้ยวโจว มองดู
 ชาวบ้านร้องไห้ร้องไห้ ถูกเจ้าหน้าที่ไล่ออกจากบ้านของตนเอง ได้แต่
 บ่ายหน้ามาที่เมืองเยี้ยวโจว จนบัดนี้พวกเขายังไม่เข้าใจว่า ก่อนหน้านี้
 ตนเองยังเป็นเศรษฐี เพียงชั่วพริบตา ก็กลายเป็นคนยากจนที่มีหนี้สินล้น
 พันตัว ต่อให้ขายตัวเป็นทาส ผู้อื่นยังตั้งข้อรังเกียจว่าตนเองเลี้ยงเสีย
 ข้าวสุก ถึงแม้ถูกขับออกจากบ้าน ยังต้องขอบคุณผู้อื่นที่ยกหนี้สินให้

ครอบครัวที่มีบุตรตั้งงาม ยังหวังวิตกว่าพวกนางจะถูกผู้อื่นยึดครอง
 แต่เมื่อหนึ่งเดือนก่อน ราชสำนักเพิ่งออกคำสั่ง ห้ามมิให้ชาวถึงซื้อขายเด็ก
 ผู้เยาว์ ในคำสั่งไม่ได้กำหนดว่าเด็กผู้เยาว์มีอายุเท่าใด ดังนั้นกวณถึงหลง
 ตีความว่าขอเพียงไม่มีครอบครัวถือเป็นผู้เยาว์ ภายใต้อำนาจสั่งข้อนี้ เจ้าหน้าที่ที่
 หมายตาดูรีของผู้อื่นได้แต่เบิ่งตาดูหญิงสาวออกจากบ้านพร้อมกับ
 ครอบครัว

เมืองเยี้ยวโจวมีคนตายมากมาย ทุกวันบนทะเลสาบตั้งถึงปรากฏ
 ซากศพลอยขึ้นมา ผู้ตายสวมใส่เสื้อผ้าเลศหลอ มีคนจำนวนมากขึ้นหอ
 เวียจวินไปรับประทานอาหาร ขำระบัญญัติแล้วกระโดดทะเลสาบตั้งถึง
 ฆ่าตัวตาย

ระหว่างนี้หวินเย่ติดต่อกับคนของกรมทะเบียนราษฎร ขอซื้อเกาะที่
 ปากแม่น้ำฉางเจียง ถึงกับไม่เลือกวิธีที่ใช้ ตอนนั้นคนของกรมทะเบียน
 ราษฎรพอบเห็นหวินเย่ก็ชิงหลบลิ้นหน้า เรื่องการซื้อขายเกาะเป็น
 อำนาจของเสนาบดี ผู้ใดกล้าขายให้แก่หวินเย่โดยพลการ

ทัพเรือแดนหลังหนังกี้อ่านเรือจอดเทียบเกาะ ชิงกระโจมหลายหลัง
ขับไล่เรืออื่นออกไป บอกว่าเป็นปฏิบัติการทางทหาร ห้ามมิให้ผู้ที่ไม่
เกี่ยวข้องเข้าใกล้

ชาวประมงท้องถิ่นโชนจันว่านี่เป็นผืนดินที่ออกเงยได้ เมื่อห้าปีก่อน
ยังไม่มีเกาะแห่งนี้ เพียงเป็นสันดอนดินทรายเล็กๆ ขนาดหนึ่งวา ผ่านไป
ห้าปีก็ขยายใหญ่ถึงเพียงนี้ นอกจากบอกว่าเป็นสวรรค์ประทานผืนดินให้
ไม่มีคำอธิบายอย่างอื่น

ข่าวปากแม่น้ำฉางเจียงมีผืนดินงอกเงยออกมาแพร่สะพัดไปทั่ว นี่
เป็นสาเหตุที่หวินเย่ละทิ้งเมืองซูเว่ย เมื่อมีผืนดินงอกเงยออกมา หวินเย่
ต้องการที่ดินเท่าใดก็ได้รับเพียงนั้น ไหนเลยต้องจ่ายเงินซื้อที่ดินอีก

หวินเย่ต่อให้มีอำนาจล้นฟ้า ก็ไม่สามารถปิดปากผู้คน อย่างว่าแต่
ขุนนางท้องถิ่นขึ้นเกาะไปสำรวจดูด้วยตัวเอง ยืนยันว่าเกาะแห่งนี้ขยายใหญ่
ขึ้นจริงๆ พอทำหนังสือกราบทูลขึ้นมา นครฉางอานถึงกับปั่นป่วนแทบล่ม
ทลาย

ฝางเสียนหลิงแต่งตัวไม่เรียบร้อย ก็รีบรุดเข้าวัง เห็นหวินเย่กำลัง
เกลี้ยกล่อมฮ่องเต้ขายเกาะให้กับเขา ทั้งเสนอราคาให้สิบหมื่นก๊วน กระทั่ง
เงินทองก็ขนย้ายเข้าวัง ฮ่องเต้ขณะจะตอบตกลง เตรียมร่างราชโองการ
ฝางเสียนหลิงก็ร้องบอกว่า “ข้าก่อน” ถึงไท่จงฮ่องเต้ขอพระหัตถ์สั่ง
สะท้อน หมึกหยดหนึ่งหยดหยาดลงบนกระดาษเขียวเงินจือ* เป็นคราบหมึก
แถบหนึ่ง

ฝางเสียนหลิงกราบทูลว่า “ฝ่าบาทเรื่องผืนดินงอกเงยได้รับการ
ยืนยัน ขุนนางชื่อซือเมืองสงเจียงขึ้นเกาะไปสำรวจดู พบว่าตัวเกาะขยาย
ใหญ่ ทั้งเคลื่อนที่ได้ เฉินผู้เฒ่าเห็นว่าเกาะแห่งนี้ไม่ควรขายให้”

* กระดาษเนื้อดี ดูกษัตริย์หมึกส่านเสมอ

หวินเย่ฟื้นเพื่อนแล้ว

หวินเย่ชุ่นแค้นจนแทบมีควันพวยพุ่งจากร่าง กล่าวว่า “ฝางเสียง (เสนาบดีฆ่าฝาง) เราท่านไม่มีความแค้นต่อกัน เหตุใดจึงขัดขวางข้าพเจ้า ปราชญ์ขงจื้อบอกว่าเคารพภูตเทพหากหลีกเลี่ยงไม่ได้ ท่านเป็นปราชญ์บัณฑิต โฉนเชื่อข่าวลือเหลวไหลที่ว่าผืนดินงอกเงยได้ ข้าพเจ้าเพียงคิดซื้อเกาะที่ไม่มีร่องรอยผู้คนแห่งหนึ่ง เพิ่มรายได้ให้กับครอบครัว เหตุใดจึงตั้งตัวเป็นศัตรูกับข้าพเจ้า?”

ฝางเสียงหลังเบิกบานใจยิ่ง ตบไหล่หวินเย่กล่าวว่า “มิใช่เป็นเกาะแห่งหนึ่งหรอกหรือ ในอาณาจักรด้าถ้งมีเกาะร้างไร้ผู้คนมากมาย หวินโหว คิดสร้างบ้านพักרון ใช้ชีวิตเช่นผู้สันโดษ เล่าฮุยินดีช่วยเหลือ ท่านดู ท้องทะเลนอกเมืองเต็งโจวมีเกาะแก่งนับไม่ถ้วน ในจำนวนนั้นมีเกาะเขียนวิเศษที่หวินโหวพูดถึง เงินสิบหมื่นกัวนนี้มิต้องนำกลับบ้าน หากส่งไปยังกรมทะเบียนราษฎร เล่าฮุยจะออกเอกสารสิทธิยกเกาะให้”

หวินเย่สะบัดหน้าจากไป ตูหยูฮุยก็ประสานมือต่อฝางเสียงหลัง ตอนนี่ถึงเวลาเคลื่อนไหวกองราชสำนักแล้ว ให้ทัพเรือแดนหลังหนันปิดแม่น้ำห้ามมิให้ผู้ใดขึ้นเกาะ หากถูกพบเห็นให้ฆ่าโดยไม่ละเว้น ให้นายทัพฮุยี่

เสี้ยวเว่ยรับผิดชอบเรื่องนี้โดยเคร่งครัด

หลี่ไท่ยืนอยู่หน้าประตูดำหนัก มองดูฝางเสียนหลังกับหวินเย่โต้เถียงกัน ทูลถามพระบิดาว่า “เหตุใดไม่ขายให้แก่มัน หลายปีนี้เจ้าผู้นี้ทำกำไรมหาศาล ยังร่ำรวยกว่าผู้บุตรอีก เหตุใดไม่รับเงินสิบหมื่นกัวน ยกเกาะผู่ฟ่งให้กับมัน?”

จางซุนของเขาซึ่งตรัสว่า “เจ้าทราบอันใด หวินเย่ผู้นี้หากไม่เห็นกระต่าย จะไม่ปล่อยเหยี่ยวขึ้นฟ้า คราครั้งนี้นำเงินสิบหมื่นกัวนขอซื้อเกาะต้องมีเลศนัยแน่นอน ไม่แน่ว่ามีของวิเศษของที่ดินงอกเงยจริง?”

หลี่ไท่กล่าวอย่างอัปจนปัญญาว่า “มีเลศนัยจริง แต่ผู้บุตรรับประกันว่าไม่มีเรื่องของที่ดินงอกเงย ถึงแม้ผู้บุตรคาดเดาไม่ออกว่ามันคิดทำอะไร แต่ด้วยนิสัยใจคอของมัน ต้องไม่ควักเงินสิบหมื่นกัวนแลกกับเกาะผู่ฟ่งเกาะหนึ่ง”

ถึงไท่จงฮ่งเต๋ตรัสถามว่า “เห็นได้อย่างไร?”

หลี่ไท่กล่าวว่า “ทุกผู้คนถูกเงินสิบหมื่นกัวนบดบังสายตา ไม่ดูว่าหวินเย่ขนย้ายหีบใหญ่สามใบเข้าวัง อาศัยอะไรแน่ใจว่าหีบทั้งสามใบบรรจุเงินสิบหมื่นกัวน หรือทองคำมูลค่าเดียวกัน ผู้บุตรกล้าพนันว่าในหีบทั้งสามใบต้องว่างเปล่าแน่นอน

“ยังมี มันสามารถขอให้พระบิดามีราชโองการยกเกาะให้ตั้งแต่แรก เหตุใดต้องรอให้ฝางเสี้ยนเข้ามา ค่อยขอให้พระบิดามีราชโองการ นี่แสดงว่ามันคิดฉลักไสฝางเสี้ยนลงหลุม ในส่วนของพระบิดา เหตุใดจึงยอมร่วมมือกับมัน?”

ถึงไท่จงฮ่งเต๋ทรงพระสรวลดังๆ เตะหลี่ไท่เก้าหนึ่ง แล้วเสด็จกลับวังหลัง คล้ายกับมีพระทัยเบิกบาน ที่พบว่าราชโอรสเจ้าปัญญาความคิด

จางซุนของเขาทรงกุมมือหลี่ไท่ไว้ ตรัสว่า “ซึ่งเซวี่ บอกต่อพระมารดา มีที่ดินงอกเงยจริงหรือไม่ หากว่ามีจริง ด่าถึงคงมีกำลังกล้า

แข็งดุจอาทิตย์ยามเที่ยง”

“พระมารดา หากด้าถึงคิถกกล้าแข็ง ต้องพึงพาพิชพันธุ์ธัญญาหาร
สินค้าที่ผลิตออกมา ยังมีดาบเหิงเตาในมือไพร่พล ส่วนอื่นๆ เพียงนึกถึง
เท่านั้น”

“แต่ขุนนางท้องถิ่นรายงานว่เกาะแห่งนั้นขยายใหญ่ขึ้นจริงๆ
ขุนนางซื้อซื้อเมืองสงเจียงไม่เพียงทำหนังสือขึ้นมา ยังมีขุนนางเปี้ยเจีย
ฉางซื้อ และซื้อหมาประทับตราเย็นยัน แสดงว่าไม่แปลกปลอม”

หลี่ไท่มองดูท้องฟ้าด้านนอก กล่าวว่า “ต้องมีอันใดไม่ถูกต้อง เพียง
แต่ตอนนี้ผู้บุตรยังไม่เข้าใจ รอจนข้าพเจ้าขบคิดเข้าใจ จะทราบว่หวินเย่
คิดทำอะไร”

กล่าวจบนั่งลงบนบันไดหยกขาว ใช้ความคิดอย่างซึ่มเซา จ่างซุน
ของเขาก็รับสั่งให้ผู้คนนำเบาะมาสองใบ พระนางนั่งบนบันไดเป็นเพื่อนกับ
ราชโอรส...

หวินเย่พกพาความโกรธแค้นออกจากวัง ให้เหล่าองครักษ์ขนย้าย
หีบขึ้นรถม้า ขับไปยังร้านแลกเงิน คนยามเคราะห์ร้าย ไม่ว่าทำอะไรล้วน
ไม่ราบรื่น เพิ่งขับรถออกไป รถม้าสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ได้ยินเสียง
กรือบเมื่อเพลารถหักกลาง หีบใบหนึ่งพลิกคว่ำ เสียงเกรียวกราวเมื่อ
เหรียญทองไหลเทออกมา กระจายทั่วท้องถนน สร้างความโกรธแค้นแก่
หวินเย่กว่าเดิม ครว้าแสบหวิดใส่องครักษ์และคนขับรถ กระทั่งทองคำบนพื้น
ก็ไม่สนใจแล้ว

ดีที่หัวหน้าองครักษ์ของตระกูลหวินทราบว่ควรทำอะไร รีบวาด
สั่งให้เหล่าองครักษ์เก็บเหรียญทอง ตนเองชักดาบเหิงเตาจากฝัก จับจ้อง
มองดูฝูงชนที่ชมดูความสนุกสนาน หากมีคนคิดเอาเหรียญทอง ต้องถูก
ดาบเหิงเตาฟันร่างขาดเป็นสองท่อน

หวินเย่ทุ่มเงินสิบหมื่นก๊วนขอซื้อเกาะร้าง ถูกเสนาบดีผู้ทรงปัญญา

จับออก เปิดโปงแผนการของเขา ได้แต่หอบเงินทองกลับบ้าน กลายเป็นหัวข้อสนทนาของนางอาณ

เรื่องราวถูกเร่งเร้าถึงขีดสุด เมื่อขุนนางซื้อชื่อเมืองสงเจียงจัดม้าเร็วแปดร้อยสี่รายงาด้วนมาว่าทางตอนล่างของเกาะมีเนินทรายแถบหนึ่งไหลพัดขึ้นมา คาดว่าอีกสองเดือนจะไหลพัดผิวน้ำ

นครนางอาณเดือดพล่านขึ้นมา ผู้คนทั้งแผ่นดินก็เดือดพล่านตาม ที่แผ่นดินงอกเงยขึ้นจริง คำเล่าลือเกี่ยวกับผืนดินงอกเงยถูกต้องเต็มเสริมแต่ง หวินเย่ที่เก็บตัวอยู่ในห้อง ได้ยินเสียงทงบอกเล่าจนน้ำลายไหลยืดอกออกมา แม้แต่พ่อบ้านผู้เฒ่าก็เชื่อเรื่องผืนดินงอกเงยแล้ว

เงินเย่าจิน หนิวจิ้นดำชักชวนกันมาที่บ้านตระกูลหวิน มองดูหวินเย่ที่นอนคลุ่มโปงบนเตียง ทอดถอนใจกล่าวว่า “เด็กน้อย เจ้าบังอาจไปแล้ว ผืนดินที่งอกเงยเป็นของวิเศษของแผ่นดิน ไหนเลยจะต้องได้ ของสิ่งนี้สมควรเป็นของบ้านเมือง พวกเราเป็นคนสามัญธรรมดา อย่าได้นึกถึงเรื่องนี้”

“ไม่มีผืนดินงอกเงย เพียงเป็นเกาะร้างแห่งหนึ่ง”

หวินเย่ติดตัวขึ้นจากเตียง ชูคำรามใส่เงินเย่าจินกับหนิวจิ้นตำรำร้องจนเอ็นเขียวบนลำคอขึ้นไป สารรูปน่ากลัวยิ่ง

หนิวจิ้นตำทอดถอนใจกล่าวคล้อยตามว่า “ตกลง ไม่มีจริง เป็นพวกมันกล่าวเหลวไหล เจ้านอนลง เราผู้เป็นลุงจะออกไปทุบตีตัวบัดซบที่กล่าวเหลวไหล ระบายโทสะให้กับเจ้า”

รอนหวินเย่สงบลง เงินเย่าจินกับหนิวจิ้นตำค่อยออกจากห้องนอนของหวินเย่ ออกไปนั่งที่ห้องโถง เงินเย่าจินรำพึงรำพันว่า “เหล่าหนิว (คนแซ่หนิว) เด็กผู้นี้พ้นเพื่อนแล้ว ทั้งหมดล้วนสืบเนื่องจากผืนดินที่งอกเงย สำนักอาจารย์ของเด็กผู้นี้มีความเป็นมาลึกลับ ไม่น่าจะล่วงรู้อันใด ที่แล้วมามันไม่สนใจของวิเศษอันใด ตอนนี้กลับถูกผืนดินที่งอกเงย

ก่อกวนจนเสียสติ ทั้งที่พบเห็นของวิเศษแต่ไม่ได้ครอบครอง หากเปลี่ยนเป็นเราก็คงทนทานไม่ได้”

หนิวจิ้นตำกล่าวว่า “ฝ่าบาทความจริงรับปากยกเกาะให้แก่ฉัน กลับถูกฝางเสียนหลิงก่อกวนทำลายไป ไม่ได้ พวกเรา พวกเราไปตกเหตุผลกับฝางเสียนหลิง เพิ่มราคาให้อีกห้าหมื่นก๊วน หากว่าไม่ขาย อย่าได้โทษว่าเล่าฮูเสียมารยาท”

เงินเย่าจินผงกัศรีระเห็นฟ้อง เขากับหนิวจิ้นตำไม่กลับบ้าน หากขี่ม้าไปยังบ้านของฝางเสียนหลิง สุดท้ายคว้าน้ำเหลว เหล่าฝางไม่อยู่บ้าน ภรรยาของเขาก็ไม่ทราบว่าเขาไปที่ใด ฝางอี้ยายออกมาไม่ทันกล่าวอะไร ก็ถูกเหล่าหนิวผลักไสออกไป แม่ทัพผู้เฒ่าทั้งสองหาตัวบุคคลไม่พบ ได้แต่ล่าถอยออกมา มุคฉากซุนซือเมี่ยวไปตรวจอาการของหวินเย่

ซุนซือเมี่ยวมาถึงบ้านตระกูลหวิน มองดูหวินเย่แวบหนึ่ง แต่ไม่ตรวจอาการ หากสั่งให้ผู้คนเฝ้าอยู่หน้าประตู มิให้ผู้ใดเข้ามา จากนั้นกล่าวว่า “เด็กน้อยเสแสร้งอันใด หยอกเย้าผู้อาวุโสสนุกสนานนักหรือทราบหรือไม่ว่าท่านลุงเงินกับท่านลุงหนิวไปอาละวาดที่ตี๊กมหาเสนาบดี ถึงกับผลักสิงโตหินหน้าประตูล้มลง”

หวินเย่ยังคงกระโดดโลดเต้นบนเตียง แต่ใช้นิ้วมือจุ่มน้ำชาในถ้วย ชิดเขียนคำ “หนองน้ำขี้เจียง” บนโต๊ะ จากนั้นอาละวาดสืบท่อ

ซุนซือเมี่ยวไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องอันใด ขณะจะถามไถ่ เงินเย่าจินซิงกล่าวว่า “หมอวิเศษซุน เด็กน้อยนี้เมื่อต้องการให้ทุกคนทราบว่ามันเสียสติเพราะผืนดินทิ้งอกเงย พวกเราจะช่วยแต่งเติมให้กับมัน หลังจากนั้นวันพรุ่งนี้พวกเราจะเข้าวังไปร้องขอต่อฝ่าบาท”

ซุนซือเมี่ยวผงกัศรีระรับ หยิบกระดาษพู่กันเขียนเทียบยา ส่งให้กับเงินเย่าจิน กล่าวว่า “นี่เป็นยารักษาโรคเสียสติ ทุกวันให้คนในบ้านตระกูลหวินต้มเป็นยาหม้อ แต่อย่าได้รับประทาน”

เงินเย้าจिनกับหนิวจิ้นตำพากันผงกศึรชะ จากนั้นทั้งสามแยกย้าย
จากไป คนหนึ่งกลับห้องปรงยา อีกสองคนกลับบ้านไปร่างหนังสือกราบทูล

บัดเดียวแถมใบบัดเดียวเลอะเลือน

ราชสำนักมีคำสั่งสร้างเมืองที่สงเจียง จุดประสงค์เพื่อเฝ้าดูผืนดินที่
ออกเงย นี่เป็นเมืองทางทหาร นอกจากไพร่พลเฝ้าดูแลแล้ว ห้ามมิให้
คนนอกเข้าสู่ตัวเกาะ

แต่ว่าทางสถานศึกษายังจัดคนเล่นเรือไปตามแม่น้ำ คนบนเรือเป็น
ไฮปาเรียเขียนเชิง และหญิงรับใช้สองนาง ยึดครองห้องท้องเรือทั้งห้องไว้

สตรีสูงศักดิ์ในนครฉางอานฝากความหวังอยู่กับการเดินทางครั้งนี้
หวังว่าเรื่องนี้บุรุษทำไม่ได้ สุดท้ายให้สตรีนางหนึ่งกระทำสำเร็จลุล่วง
ดังนั้นในถูงยามบรรจุกเต็มไปด้วยเงินทอง เมื่อเปรียบเทียบกัน จินจู่
เขียนเชิงอึดอัดขัดสนกว่ามากนัก เพียงชีลาตัวหนึ่ง นำบ่าวไพร่ผู้หนึ่งออก
เดินทาง

จินจู่เขียนเชิงไม่คุ้นชินกับความฟุ้งเฟ้อของไฮปาเรีย ที่ผ่านมาเขา
เห็นว่าในฐานะปัญญาชน สมควรมีชีวิตที่เรียบง่ายจึงถูกต้อง แต่ไฮปาเรีย
มีศักดิ์ตำแหน่งเท่ากับเขาจึงไม่สะดวกกับการวิพากษ์วิจารณ์

ไฮปาเรียแจ้งต่อจินจู่เขียนเชิงว่า ตอนนี้เจ้าของสถานศึกษาเสียสติ
ทางสถานศึกษาควรเร่งคลี่คลายเรื่องผืนดินที่ออกเงย ช่วยเหลือหวนเย่กลับ
คืนสู่สภาพเดิม

จินจุ๋เขียนเชิงไม่คุ้นชินกับเรื่องที่ไฮปาเรียเข้าใกล้ผู้คนเกินไป ต้องถอยกายไปหนึ่งก้าว กล่าวว่า “ขอแก้ไขว่าสถานศึกษาอยู่ในความอุปถัมภ์ของเจ้าชีวิต ไม่เกี่ยวข้องกับหวินโหว ตระกูลหวินเพียงเป็นผู้ให้การสนับสนุนสถานศึกษา ขณะเดียวกันหวินโหวยังเป็นอาจารย์ใหญ่ของสถานศึกษา เรื่องเหล่านี้ไม่อาจบอกกล่าวตามอำเภอใจ”

“สอง ผืนดินที่ออกเงยดำรงคงอยู่หรือไม่ ยังต้องรอการพิสูจน์ ในฐานะนักวิชาการ ถือสาเรื่องข่าวลือ บางครั้งสิ่งที่เห็นกับตายังไม่อาจเชื่ออย่าว่าแต่ข่าวลือที่โคมลอยครั้งนี้ หากมิใช่ทางการยืนยัน เรายังคร้านที่จะเดินทางไปตรวจสอบ

“สาม หวินโหวไม่ได้เสียสติ มันเพียงไม่สามารถควบคุมอารมณ์ความรู้สึก คนผู้หนึ่งมีความเป็นอยู่อันเลศพิศ จะเกิดอารมณ์ในด้านลบขอเพียงสงบจิตใจลงจะดีขึ้น

“สี่ พวกเรามีเวลาตรวจสอบเพียงสัปดาห์ เราหวังว่าสามารถศึกษาอย่างเต็มที่ ไม่เปลืองสมองครุ่นคิดถึงเรื่องอื่น หากว่าไฮปาเรียมีเรื่องอื่นต้องกระทำ เราจะไม่รอท่าน”

กล่าวจบหันกายหายจากไป แต่พอครุ่นคิดรู้สึกไม่ถูกต้อง จึงหันมาประสานมือต่อไฮปาเรีย จากนั้นเข้าห้องห้องเรือไปพักผ่อน

ไฮปาเรียอดกล่าวมิได้ว่า “ช่วงเป็นตัวโง่มที่รู้จักแต่ทำงาน ได้ยินแต่แรกว่าแดนเจียงหนันมีทิวทัศน์งดงาม ไหนเลยไม่ไปชมดูได้ เฮอะ ในสถานศึกษาไม่มีคนที่ปรกติเท่าใด”

พลงยีนบนดาดฟ้าเรือ ทอดตาชมดูทิวทัศน์สองฟากฝั่งจนชิมเขาเมื่อหลิ่เจียงเจียนมาเยี่ยมหวินเย่ พบว่าเขาเป็นคนปรกติธรรมดา นอกจากชมชอบขว้างถ้วยชาแล้ว อื่นๆ ล้วนเป็นปรกติธรรมดา ต้องกล่าวด้วยความยินดีว่า “เสียเย่ ท่านหายดีแล้ว?”

หวินเย่เหลืออกตาขึ้น กล่าวว่า “ข้าพเจ้าหายดีแล้ว แต่โรคของท่าน

ยังไม่ทุเลาหายดี ข้าพเจ้าต้องการเกาะรั้งนั้น พวกท่านไหนไม่ยกให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเสนอเงินถึงสิบห้าหมื่นก๊วน พวกท่านไม่มีมโนธรรมประจำใจหรือ เกาะรั้งแห่งหนึ่งต้องขายในราคาเท่าใด ท่านบอก...”

หลี่เจิงเฉียนมองดูหวินเย่ที่เสียสติ ไม่ทราบทำอะไรดี เห็นชินเยี่ยยัดขามเนื้อหยาบใส่มือสามี หวินเย่ขว้างขามเคลือบตกแตกรวดเร็ววสีใบค่อยสงบเยือกเย็นลง แต่โกรธแค้นจนหน้าอกสะท่อนขึ้นลง

หลี่เจิงเฉียนถามอย่างงุนงงว่า “เป็นอย่างไร?”

ชินเยี่ยหน้านี้วคือขมวดกล่าว่า “ท่านยังไม่ทราบ ก่อนนี้ฟู่จวินมีนิสัยขว้างสิ่งของระบายโทสะ ขอเพียงมีสิ่งของให้มันขว้างทำลายจะรู้สึกดีขึ้น”

“อย่างนั้นไยต้องขว้างขามเคลือบชนิดนี้ หรือว่าเครื่องเคลือบอื่นในบ้านถูกมันขว้างทำลายหมดสิ้น?”

ชินเยี่ยอธิบายว่า “ขามเคลือบชนิดนี้ราคาถูก ส่วนขามที่ใช้ดื่มชาในบ้านเป็นเนื้อเคลือบละเอียด ยามขว้างทิ้งเจ็บปวดใจ ยังคงใช้ขามเคลือบชนิดนี้สมใจกว่า”

หวินเย่คล้ายเพิ่งพบเห็นหลี่เจิงเฉียน จึงกล่าว “เจิงเฉียน ท่านไหนมาแล้ว รีบนั่งลง ระหว่างนี้ข้าพเจ้าไม่มีใครถูกต้อง เกิดความอัดอั้นตันใจของท่านอย่าได้ตำหนิ”

หลี่เจิงเฉียนพกความอกสั่นขวัญแขวน นั่งสนทนากับหวินเย่ กลัวว่าจะกระทบถูกเส้นเอ็นของเขา บ้าคลั่งขึ้นมาอีก สภาพที่บัดเดียวแจ่มใสบัดเดียวเลอะเลือนงมฉาย สร้างความหวั่นวิตกแก่เขายัง

หลี่เจิงเฉียนบอกกล่าวว่า “เข้าวันนี้ท่านลงทุนท่านลงทุนหิวร้องขอให้ฝ่าบาทยกเกาะรั้งให้แก่ท่าน ทั้งให้ราคาถึงยี่สิบหมื่นก๊วน สุดท้ายถูกฝางเสียง (เสนาบดีฝาง) กับพวกปฏิเสธ บอกว่าที่อื่นไม่มีปัญหา มีแต่เกาะรั้งที่ไม่ได้ เหล่าเซียนเชิงของสถานศึกษากำลังเดินทางไปยังเกาะรั้ง

ผลการศึกษาเป็นอย่างไร จะประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับหน้าตาของประเทศ มิใช่ปัญหาเรื่องเงินทอง”

“โอ แล้วกันไปเถอะ ผางเสียงทำเพื่อชาติบ้านเมือง ข้าพเจ้าไม่อาจติติงได้ กล่าวถึงที่สุดเป็นความเห็นแก่ตัวของข้าพเจ้า สร้างความลำบากแก่ฝ่าบาท ถือเป็นความผิดของขุนนาง วันพรุ่งนี้จะไปขออภัยโทษต่อฝ่าบาท หลังจากนั้นไม่เอ่ยถึงเกาะร้างอีก”

หลี่เฉิงเฉียนเห็นหวินเย่กล่าวอย่างชัดแจ้ง หว้างคิ้วก็กระจ่างแจ่มใส ดังนั้นอดกล่าวถามมิได้ว่า “เสี่ยวเย่ ที่แท้ผินดินงอกเงยหรือไม่ ท่านสื่อสารต่อเราสักคำ เมื่อถึงเวลาจะได้ช่วยบอกกล่าวให้กับท่าน”

“ผู้ใดบอกว่าผินดินงอกเงย ของสิ่งนี้จะปรากฏขึ้นในโลกมนุษย์หรือก่อนนี้ได้ยินแต่นคราหยกขาว...”

ไม่ทันขาดคำ ก็ยกมือปิดปากไว้ คำนับต่อหลี่เฉิงเฉียนอย่างลวกๆ มุดเข้าห้องหับปิดประตูลง ผู้ใดเคาะประตูก็ไม่เปิดออก

ไท่จื่อเย่ยอมไม่ได้มาเพียงลำพัง หากมีผู้ติดตามมากมาย ทุกผู้คนตาทอประกายพิสดาร คำนคราหยกขาวไม่ได้ฟังได้ยินเป็นครั้งแรก

ยามนั้นเมืองเยี่ยโจวปกคลุมด้วยความทุกข์เวทนา กวนถึงหลงสวมใส่ผ้าป่าน แจกจ่ายอาหารแก่ชาวบ้านที่เดือดร้อน ความเดือดร้อนของคนเหล่านี้เป็นตนเองแสหาเอง ดังนั้นนอกจากหยิบยื่นอาหารให้แล้วอื่นๆ ล้วนไม่ยุ่งเกี่ยว

หานเฉิงกับเฉียนเซิงก็ช่วยแจกจ่ายอาหารให้ แต่ไม่มีผู้ได้รับน้ำใจ ชาวบ้านรับอาหารหากถ่มน้ำลายใส่พวกเขา สตรีที่สูญเสียบ้านช่องยังฉุดดึงพวกเขา ทวงถามบ้านช่องของตัวเอง

ตอนแรกเป็นพวกเขาอุยงชาวบ้านว่าที่ดินสามารถขายออกในราคาสูง ปรากฏว่าที่ดินราคาถึบสูงขึ้นจริงๆ ดังนั้นพวกเขาขายบ้านออกไป คิดนำเงินไปปลูกบ้านที่เลิศหรูกว่านี้ แต่ราคาบ้านยังคงเพิ่มสูงขึ้น คล้ายไม่มี

วันสิ้นสุด ดังนั้นพวกเขาควักเงินตัวเองซื้อที่ดินกลับมา สุดท้ายราคาที่ดินตกต่ำลง เงินทองของตนเองคล้ายถูกหลุมดำดูดกลืนเข้าไป สาบสูญจนไร้ร่องรอย

หวนคิดถึงเงินเชิงขบคิดไม่เข้าใจว่าเงินเหล่านั้นไปที่ใด ไม่ว่าที่ดินและเงินทองใดระเหยหายไป?

พวกเขาไม่ทราบว่าเงินทองถูกหวนเย่หยิบฉวยไป ไม่เพียงเงินทองของชาวบ้านที่ได้จากการขายที่ดินถูกหวนเย่หยิบฉวยไป แม้แต่เงินทองที่พ่อค้าหน้าเลือดทุ่มซื้อที่ดินก็ถูกหวนเย่หยิบฉวยไป หวนเย่ดึงเงินสี่สิบล้านก้อนไปจากเมืองเยียโจว ส่วนทางการก็เก็บภาษีไปจำนวนหนึ่ง เมื่อไม่มีเงินทุนสนับสนุน ไม่มีผู้ซื้อรายใหม่เข้ามา เมืองเยียโจวก็เข้าสู่ภาวะล้มละลาย

เหตุผลของตั๋ยเหียนเจีย

“ท่านพ่อ หวินเย่ละทิ้งเมืองใหม่ กระทำอย่างเฉียบขาดกว่าพวกเรา
อีก พวกเราอย่างมากทำลายผู้อื่นโดยไม่เกิดประโยชน์แก่ตัวเอง มันกลับ
ทำลายผู้อื่นแต่เกิดประโยชน์แก่ตัวเอง พวกเราสูญเสียเงินสามสิบหมื่นกัวน
ถึงแม้ว่าเรื่องเมืองใหม่พวกเราเป็นฝ่ายชนะ แต่ผู้บุกรุกไม่เกิดความยินดี”

มือที่นิ้วขาดไปสองนิ้วข้างหนึ่งนิ้วของชายชราชุดดำผู้หนึ่ง
ทางหนึ่งกล่าวเบาๆ ที่ข้างหูของเขา

ชายชราชุดดำกล่าวว่า “เจ้ายังไม่ชนะ เสียวเจ้อ (เจื่อน้อย) หวินเย่
มีความอดทนเกินวัยของมัน หากมิใช่เรื่องผืนดินที่ออกเงยเป็นเหตุให้มัน
หัวร้างข้างแตก เรามีความรู้สึกที่เจ้าไม่ได้ชนะ”

คำพูดของชายชราสะกิดความสนใจของชายหนุ่มที่นิ้วขาดไปสอง
นิ้ว ริมถามว่า “ท่านพ่อ หรือว่าเรื่องผืนดินที่ออกเงยมิใช่มาจนวันที่หวินเย่
ปล่อยออกมา เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของพวกเรา หากทว่ามีเรื่องเช่นนี้
จริง?”

“เจ้าก็เห็นรายงานด่วนแปดร้อยสี่ของการการ เอกสารฉบับนั้นไม่
แปลกปลอม ผู้ที่ไปยังเมืองสงเจียงกลับมารายงานว่า ทัฟเรือแดนหลังหนัน
ก่อกระโຈມขนาดใหญ่บนเกาะ ทำการขุดดินทั้งกลางวันกลางคืน น่าเสียดาย

ชุดพบแต่ตาน้ำ เกาะแห่งนั้นเจริญงอกงามทุกวัน ทั้งเคลื่อนตัวไปยังท้องทะเลไม่หยุดยั้ง คล้ายกับว่ามีของวิเศษใดผลัดดันออกไป ถึงแม้ดูเชิงซ้ำแต่ไม่หยุดนิ่งแม้สักวินาที”

“หรือว่ามีไม้กระทำการกระทำของคน ผู้บุตรเคยเห็นไม้ไผ่ทำการทดลองว่า กระปุกเปล่าใบหนึ่งขอเพียงไล่อากาศข้างในออก ถึงแม้ใช้ม้ายี่สิบสี่ตัวลากดึง ยังไม่อาจลากดึงได้ ไม้ไผ่เป็นกับดักประการหนึ่งหรือไม่?”

“หากว่ามีคนลากเกาะแห่งหนึ่งเคลื่อนออกจากที่ตั้ง พวกเราถือว่าหลงกลสักครั้งจะเป็นไร เรื่องของเมืองเยียวโจวชะลอไว้ก่อน ยังคงสะสางเรื่องผืนดินที่ออกเงย เจ้านาเหี้ยยวภูเขาไปยังเมืองสงเจียง ระวังให้มากไว้ อย่าได้สูญเสียนิ้วอีก ไม่เช่นนั้นเจ้าคงบีบคอเราไม่สำเร็จ เราก็จะไปยังสถานที่ที่สมควรไป...”

สองพ่อลูกสนทนากันอย่างสนิทสนม แต่มือที่นิ้วดัดของเสี่ยวเจ้อยังคงปีนเปียนอยู่ที่บริเวณต้นคอของบิดา คล้ายกับว่าขอเพียงมีโอกาสจะบีบคอบิดาตนเองโดยไม่ลังเล

หานเฉิงกับเฉียนเชิงสาบานว่าจะทวงถามบ้านช่องกลับมาให้กับชาวบ้าน ดังนั้นตระเวนไปหารือกับร้านค้าต่างๆ ขอไถ่บ้านช่องกลับมาให้กับชาวบ้านในราคาต่ำ นี่เป็นความผิดของพวกเขา ต่อให้ต้องสิ้นเนื้อประดาตัวก็ต้องกระทำให้จงได้ หานเฉิงขายทรัพย์สินที่มีอยู่ออกไป ส่วนเฉียนเชิงนำหยกประดับที่เป็นมรดกตกทอดจากบรรพบุรุษไปจำนำ สำหรับซื้อดาหล็กี่ขายสมบัติที่มีอยู่ ส่งเงินมาช่วยเหลือหานเฉิง ตอนนี้เมืองซู่เว่ยกลายเป็นไม่มีราคา พ่อค้าที่เก็งกำไรผิดพลาดเพียงหวังได้เงินกลับมาเท่าใดถือว่าเท่านั้น ดังนั้นขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างให้กับหานเฉิงและเฉียนเชิงในลักษณะกึ่งขายกึ่งยกให้

แต่ว่าร้านชื่อไผ่ (สีทะเล) ที่ตัวเมืองตะวันตกไม่สนใจ หานเฉิงอ่อนวอนขอร้องจนสลบเหมือดไป เฉียนเชิงพานผูกเชือกกับกิ่งไม้หน้าร้าน

สีทะเล กล่าวว่า “พวกท่านไม่รับปากก็ได้ วันเวลาที่ผ่านมารามีชีวิตมิสู้ตกตาย ตอนนี้ถือว่าพยายามอย่างสุดความสามารถแล้ว เมืองชุยเว่ยกลายเป็นไม่มีราคาค่างวด พวกท่านยังกอดไว้ไม่ปล่อย แสดงว่าจงใจสร้างความลำบากแก่ราษฎร เราจะขอผูกคอตายที่เบื้องหน้าพวกท่าน ดูว่าหลังจากนี้พวกท่านจะหยิ่งเฝ้าอยู่ในตำแหน่งได้อย่างไร”

กล่าวจบยื่นคอไปในปมเชือกที่ผูกไว้ ยกเท้าถีบม้านั่งที่ได้ทำออก เห็นเฉียนเซิงลั่นปลิ้นจากปาก กำลังจะขาดใจตาย ผู้จัดการหนุ่มของร้านสีทะเลสั่นศีรษะสั่งให้พนักงานในร้านตัดเส้นเชือกขาด ช่วยเหลือเฉียนเซิงลงมา กล่าวกับหานเฉิงที่ด้านข้างว่า “เอาเถอะ นำเงินพวกท่านมาแลกโฉนดที่ดินกลับไป บิดาก็ไม่คิดรั้งอยู่ในสถานที่อุบาทว์นี้อีก”

ในที่สุดหานเฉิงกับเฉียนเซิงเป็นฝ่ายชนะ ถือโฉนดที่ดินปึกหนึ่งสวมกอดกันร่ำไห้ออกมา ผู้จัดการหนุ่มร้านสีทะเลยกมืออุ้มลูกตระเตรียมจากไป ที่นี่ไม่อาจรั้งอยู่นาน เขาที่ปรากฏตัวขึ้น เพราะต้องการพิสูจน์ว่าหานเฉิงกับเฉียนเซิงกำลังเล่นละคร หรือว่าสำนึกเสียใจจริงๆ ตอนนี้พิสูจน์ยืนยันแล้วว่าผู้อื่นคิดทำคุณโทษ แต่ว่าเด็กน้อยนั้นมาทำอะไร

ดีเหียนเจี๋ยเดินเข้ามาอย่างยิ้มแย้ม ประสานมือคารวะต่อหานเฉิงกับเฉียนเซิง กล่าวว่า “หานเซียนเซิง เฉียนเซียนเซิง ตอนนี้ท่านทั้งสองทำตามสิ่งที่รับปากไว้ เป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร ชิงก* ก็ไม่ต้องไปเลี้ยงม้าที่ภูเขาอินซาน ล้วนพึ่งพาความดีความชอบของพวกท่าน ตอนนี้ขอให้ท่านส่งมอบโฉนดแก่ผู้เยาว์ หลังจากนั้นเดินทางไปยังฉางอานเพื่ออวยพรวันเกิดของชิงกเถอะ”

หานเฉิงคล้ายพบเห็นผีสาว รีบยึดโฉนดที่ดินให้แก่ดีเหียนเจี๋ย ร้องดังๆ ว่า “เงินขายบ้านสามหมื่นกวนของชาวบ้านมา การทวงโฉนดที่ดินเพียงเป็นขั้นแรก พวกเรายังรับปากชาวบ้านว่าจะทวงถามเงินสามหมื่น

กวนกลับมา”

ดีเหียนเจียกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ยอมแน่นอน ท่านทั้งสองโปรดดูที่ข้างหอเวียงวินจอตไว้ด้วยเรือใหญ่ลำหนึ่ง ในเรือบรรทุกเงินขาวๆ กับเหรียญทองเหลือง ทั้งสิ้นสามหมื่นหกพันก๊วน เงินสามหมื่นก๊วนคืนให้กับชาวบ้าน ส่วนอีกหกพันก๊วนเป็นค่าชดใช้ให้กับพวกท่านทั้งสาม ฉะนั้นเขียนเชิง นี่เป็นหยกประดับประจำตระกูลท่าน เด็กน้อยกลัวตกหล่นสูญหาย จึงซุกเก็บไว้ในอกเสื้อตลอดเวลา”

เฉียนเชิงแย้งชิงหยกประดับไป เช็ดถูสองคราค่อยกล่าวว่า “หยกประดับนี้เป็นเจียจวง* ของบุตรเรา เด็กโสโครกเจ้าซุกเก็บไว้ในอกเสื้อทำอะไร บุตรเราไม่แต่งให้กับเจ้าเด็ดขาด”

คำพูดนี้ทำลายความเคารพที่ดีเหียนเจียมีต่อเฉียนเชิงไปสิ้น ใช้สายตาส่งขุนนางทั้งสองขึ้นรถม้า จากนั้นเดินถึงเบื้องหน้าผู้จัดการร้านสีทะเล น้อมคำนับกล่าวว่า “ชื่อฟูเราให้เด็กน้อยบอกต่อเขียนเชิงว่า การสร้างเมืองใหม่กำลังจะเริ่มขึ้น ขอขอบคุณเขียนเชิงที่สนับสนุนเงินทุนให้ หลังจากที่เมืองใหม่สร้างเสร็จ วีรกรรมของท่านจะถูกจารึกไว้บนศิลาจารึก”

ผู้จัดการร้านสีทะเล กล่าวว่า “ท่านแน่ใจได้อย่างไรว่าเราเป็นคู่ต่อสู้ของชื่อฟูท่าน เราเพียงเป็นผู้จัดการคนหนึ่ง”

ดีเหียนเจียยิ้มพลางกล่าวว่า “เมื่อถึงขั้นสุดท้าย หัวหน้าที่รับผิดชอบต้องชมดูว่างานของตนเองสำเร็จหรือล้มเหลว หากว่าสำเร็จก็ปลุกเร้าตัวเอง หากล้มเหลวก็ถือเป็นบทเรียน นี่เป็นความเคยชินที่ดี เด็กน้อยสำรวจดูผู้คนในที่นี้ นอกจากท่านแล้ว ไม่เห็นมีใครคู่ควรกับการเป็นคู่ต่อสู้ของชื่อฟูเรา

“ท่านดูคนชุดแพรนั้น ถึงแม้ใส่เครื่องประดับราคาไม่เบา แท้จริงแล้วเป็นคนต่ำต้อย ถึงแม้สวมใส่ชุดแพร แต่กลับโน้มตัวไปข้างหน้า สายตา

* สันเดิมที่แต่งออกพร้อมกับเจ้าสาว

จ้องมองพื้น นี่เป็นความเคยชินของบ่าวไพร่ผู้หนึ่ง

“คนที่ข้างกายท่านแม่ทรงพลึง ถือเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง แต่ว่าไหล่ซ้ายยกสูงขึ้น ไหล่ขวาลดต่ำลง แสดงว่าเท้าซ้ายของมันหดสั้นไปช่วงหนึ่ง ถึงแม้ยามเดินเหินดูไม่ออก แต่พอหยุดนิ่งลง จะแสดงความเคยชินออกมา ยังมีมันถือหอกสั้นเล่มหนึ่ง เพื่อปรับท่วงท่าของมัน แต่ว่าหอกเล่มนี้สั้นเกินไป หมายความว่ามันเพียงเป็นองครักษ์ที่ถืออาวุธให้กับผู้อื่น

“ทั้งหมดนี้ไม่นับเป็นอย่างไร ประการสำคัญคือมือซ้ายของท่านขาดไปสองนิ้ว ถึงแม้สวมถุงมือไว้ แต่พอเพ่งพิจารณายังดูออก นิ้วมือทั้งสองของท่านคงขาดหายไปเมื่อตอนต่อสู้กับซือฟูเรา ภายหลังเหตุการณ์ซือฟูเราค้นหาเป็นเวลานาน แต่หานี้ขาดทั้งสองนิ้วไม่พบ เพียงพบเห็นกระดูกข้อนิ้วท่อนเล็กๆ จึงบอกต่อข้าพเจ้าว่าท่านอาจสุดยามอมประสาทเข้าไปจนกลืนกินนิ้วมือของตัวเองลงไป ดังนั้นแน่ใจว่าท่านเป็นผู้นำ ย่อมต้องแสดงความเคารพต่อท่าน”

ผู้จัดการร้านมองดูมือซ้ายของตนเอง สีหน้าทอแวบววดราวองครักษ์ที่ด้านหลังของเขาจึงกล่าว “นายน้อย เราจะพันเด็กน้อยนี้ระบายโตะให้กับท่าน”

ดีเหยินเจี๋ยถอยกายไปด้านหลังพลาถกล่าวว่า “ทราบหรือไม่ ข้าพเจ้าเียนกล่าววาทะกับพวกท่านอย่างยืดยาว เพราะว่าขณะที่นำหน้าไม้ปาหนินต้องเสียเวลาอยู่ข้าง” กล่าวจบกระโดดลงในหลุมหลบภัยแห่งหนึ่ง

ผู้จัดการร้านหน้าแปรเปลี่ยนไป รีบล้มตัวลงกับพื้น ขดตัวเป็นก้อนกลม นี่เป็นวิธีรับมือกับหน้าไม้แกร่งที่ดีที่สุด องครักษ์ของเขาทั้งสี่ก็เลียนแบบตาม พวกมันล้มตัวลงกับพื้น แต่รออยู่ครู่หนึ่ง ไม่ได้ยินเสียงลูกธนูแหวกฝ่าอากาศ พอเงยหน้าขึ้น ค่อยพบว่าดีเหยินเจี๋ยวิ่งถึงหน้ารถม้า พอขึ้นรถไปยังร้องบอกว่า “พวกท่านอย่าได้ตามมา มีหน้าไม้ปาหนิน

จริงๆ ชื่อฟูเรอบอกว่าเห็นแก่ท่านครั้งก่อนปล่อยปละละเว้นท่านผู้เฒ่า จึงแสดงความคารวะตอบ หากพวกท่านยังตามมา ข้าพเจ้าจะไม่เกรงอกเกรงใจแล้ว"

องครักษ์คนหนึ่งรั้งอยู่คุ้มครองนายน้อย อีกสามคนไล่กวาดตามรถม้าของตี๋เหยินเจียไป วิ่งไปเพียงสองก้าว พบว่าตนเองคล้ายเห็นบินขึ้นฟ้า หน้าอกขาด้านไร้ความรู้สึก จนบัดนี้ที่ข้างหูค่อยแหว่เสียงสายธนูดังขึ้น

หนีหายไร้ร่องรอย

หน้าไม้ปาหนิวเป็นอาวุธร้ายแรงในสมรภูมิ มีรัศมีการยิงไกล แฝงพลังมหาศาล ทั้งแม่นราวกับจับวาง ต่อมาหวินเย่ทำการดัดแปลงติดตั้งซีฟันเฟืองบนหน้าไม้ปาหนิว ก็ไม่ต้องใช้เรี่ยวแรงของมนุษย์คนไหน เพียงจัดผู้คนสองคน คนหนึ่งโยกฟันเฟืองนำสายธนู คนหนึ่งบรรจุลูกธนูเล็งเป้า หากบอกว่าก่อนหน้านี้หน้าไม้ปาหนิวสามารถยิงธนูสามดอกในเวลาหนึ่งเชือก ตอนนี้น้ำไม้ปาหนิวสามารถยิงธนูยี่สิบดอกในเวลาหนึ่งเชือก อย่างไรก็ตาม ชุมมู่ยังดัดแปลงหน้าไม้ปาหนิวเป็นยิงธนูครั้งละสามดอก หรือยิงครั้งละหนึ่งดอก ในสายตาของหวินเย่ วัตถุสิ่งนี้ไม่ต่างกับปืนไฟในยุคหลังเท่าใด

ดีเหียนเจี้ยนปฏิบัติตามคำสอนของหวินเย่ที่ว่าวิญญาณไม่ยืนอยู่ใต้ห้องนอนแน่น พอหลุดเข้ารถม้าที่ติดตั้งแผ่นเหล็กไว้ก็ออกคำสั่งยิง ส่วนคำพูดเมื่อครู่ที่ปล่อยปลละละเว้นขอให้ถือว่าไม่ได้ยิน หน้าไม้ปาหนิวทั้งหกคันทยอยยิงจู่โจมออก ลูกธนูขนาดเท่าท่อนแขนของเด็กเล็กปลิวเวียนว่อน เหล่าองครักษ์ที่สวมรอยเป็นบ่าวไพร่ถูกลูกธนูยิงทะลุร่าง บ้างตรึงติดกับพื้น บ้างแทงร่างอยู่บนต้นไม้

ดีเหียนเจี้ยนยกมือปิดปาก อาเจียนแห้งๆ ออกมา องครักษ์ที่ถูก

ลูกธนูยิงทะลุสมองปรากฏมันสมองสาดกระจาย เป็นสภาพสยดสยองไปแล้ว

ในบรรดาศิษย์ของหวินเย่ ดีเหยินเจี่ยอายุน้อยที่สุด แต่มีสิทธิไปเบิกเงินจากห้องบัญชีครั้งละไม่เกินห้าร้อยก๊วน ขณะที่สื่อซื้อกับเสี่ยวอู๋ไม่ได้รับสิทธิข้อนี มีเพียงแต่พวกนางไม่ได้รับ แม้แต่ยาโถวรองกับเสี่ยวตงและพวกก็ไม่ได้ ในครอบครัวใหญ่นี้ นี่เป็นสิทธิพิเศษของบุรุษ ภายภาคหน้า หลีหยงกับหวินเป่าเป่าจะได้รับสิทธิพิเศษนี้ แต่หวินยาโถวไม่ได้รับ

ทุกครั้งที่ดีเหยินเจี่ยรับเงินห้าร้อยก๊วนจากพ่อบ้าน ก็เตรียมตัวว่าต้องถูกปล้นชิง เพียงหวังว่าพวกนางไม่พลาดกระบองไล่ตีศีรษะ ไม่ว่าได้รับความกระทบกระเทือนอย่างไร ดีเหยินเจี่ยจะล้มลงกับพื้นในสภาพน้ำลายฟูมปาก ทั้งเศษเงินและเหรียญกษาปณ์ไว้กับพื้น รอนางโจรคลุมหน้าทั้งสองหยิบเงินจากไป เขาค่อยคืบคลานขึ้นจากพื้น

ถึงแม้ว่าดีเหยินเจี่ยไม่นำพากับเรื่องเหล่านี้ แต่หลังจากเกิดขึ้นติดต่อกัน จะสร้างความอัดอั้นตันใจ นี่ต้องหาทางระบายออก ยกตัวอย่างเช่น ตอนนี้องค์เสียงลูกธนูแหวกฝ่าอากาศ มองดูผู้จัดการหนุ่มร้านสี่ทะเลหลบหลีกลูกธนูสร้างความตื่นเต้นสงสัยแก่ดีเหยินเจี่ยยิ่ง

ผ่านไปครู่หนึ่ง คนผู้นั้นนอกจากถูกคมธนูเฉียดผ่านร่าง ราบาดแผลภายนอกเล็กน้อยแล้ว กลับไม่ได้รับอันตราย แต่ดีเหยินเจี่ยทราบว่หน้าไม้ปาหนิวทั้งหกคันพกพาลูกธนูมาเต็มเปี่ยม ภายใต้การระดมยิงไม่หยุดหย่อน ผู้จัดการหนุ่มร้านสี่ทะเลคิดมีชีวิตรอดสืบไปไม่ถ้ายัก

เห็นบนพื้นปักเต็มไปด้วยลูกธนู คล้ายแหลนหลาวที่ขัดฟุ้งมาจากทุกทิศทาง พื้นทีสำหรับหลบหลีกของเสี่ยวเจ้อหดแคบลง ขณะที่นิกสินหวัง ปล้นปรากฏม้าฝูงหนึ่งวิ่งตะปิ้งออกจากร้านสี่ทะเล ส่วนหางของม้ายังจุดไฟ กระจายมายังพื้นที่ว่างหน้าร้านสี่ทะเลราวกับคลุ้มคลั่ง

ฝูงม้าม้ามีไม่มากนัก เพียงสิบเอ็ดสิบสองตัว แต่ก็เพียงพอกับการ

ช่วยเหลือเสี้ยวเจ้ารอดพ้นจากพื้นที่อันตราย ม้าที่วิ่งหือแผดเสียงร้อง
คร่ำครวญ ล้มลงกับพื้น กับม้าที่ตะกุกตะกายก่อกวนจนผงคลีคละคลุ้ง

รอยยิ้มบนใบหน้าดีเหินเจ้ายสลายหายไป รอยฉุนง้อม้าล้มลง
หมดสิ้น ผงคลีก็ค่อยๆ สงบลง ส่วนผู้จัดการร้านสี่ทะเลบนพื้นก็หนีหายไป
จนไร้ร่องรอย

เรื่องราวหลังจากนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับดีเหินเจ้ายอีก จางซุนซง
นำกำลังพลสามพันชุ่มอยู่ที่นี้ หากจับตัวผู้ต้องหาคนสำคัญไม่ได้ เขาจะมี
ปัญหาแล้ว

ดีเหินเจ้ายบิตชีเกียจคราหนึ่ง คิดลงจากรถม้า แต่พอนึกถึงผู้จัดการ
ร้านที่น่ากลัวนั้น ต้องเลิกล้มความคิด ซื่อฟู่บอกว่าเจ้าผู้นี้มีเหยี่ยวสองตัว
สามารถช่วยให้คนบินได้

ชาวเมืองเยี้ยวโจวเหม่อมองดูไพร่พลชุดเกราะค้นหาทุกซอกมุมของ
เมืองเยี้ยวโจว ตามทางน้อยปรากฏม้าพ่วงพีหือตะบึง ขอเพียงพบเห็น
สัญญาณคว้นไผ่บนท้องฟ้า ทั้งหมดจะโอบล้อมเข้าไป

ขอเพียงมิใช่ชาวไร่ชาวนาเมืองเยี้ยวโจว ไม่มีสี่เจิ้งหรือเจ้าหน้าที่
อำเภอค้ำประกัน ล้วนถูกจางซุนซงคุมตัวไปยังค่ายทหาร ครั้งนี้เขาได้รับ
พระบัญชาฮ่องเต้ว่า ยอมฆ่าคนผิดร้อยคน ไม่ปล่อยปละละเว้นผู้คนแม้สัก
คนเดียว

นี่ความจริงมิใช่พระบัญชาของเจ้าชีวิตผู้ทรงคุณธรรม แต่หลังจาก
สอบถามบิดา จางซุนซงคิดทำตามพระบัญชาอย่างเคร่งครัด แสดงแน่ชัด
ราชโองการนี้ไม่ได้ส่งผ่านสำนักจิงซุเลิ่ง ผางเสียนหลิง ตูหยูฮู่ย เว่ยเจิง
และพวกหาล่วงรู้ราชโองการฉบับนี้ไม่

จางซุนซงเผาทำลายราชโองการต่อหน้าชั้นที่สี่หน้ากระด้างเย็นชา
นั้น จากนั้นนำกำลังล้อมเมืองซุ่ยเว่ยไว้ หากมิใช่จนถึงหลงไม่เสียตายกับ
การใช้ความตายเป็นเครื่องข่มขู่ เขาคงไม่ปล่อยให้ผู้คนในเมืองซุ่ยเว่ยมี

คนรอดชีวิตแม่สักคนเดียว

"จวินแหย* เราเป็นพ่อค้าเมืองฉุโจวมาค้าขายที่เมืองชู่เว่ย เราหา
ไซ่คนร้ายไม่"

เหล่าพ่อค้าร้องให้คร่ำครวญ จ้างขุนซ่งขึ้นหน้าเครื่องเคียด จนบัดนี้
ยังจับตัวหัวหน้าโจรที่รบกวนเจ็บไม่ได้ เป็นเหตุให้จ้างขุนซ่งบังเกิดเพลิง
แค้นถึงขีดสุด

ในสัมภาระของเหล่าพ่อค้าค้นพบดาบกระบี่ ยังบอกว่าตนเองไม่มี
ความผิด ถึงแม้ว่าพ่อค้าที่ออกเดินทางพกดาบกระบี่เป็นเรื่องปกติ แต่
จ้างขุนซ่งไม่คาดคิดเช่นนี้ ขอเพียงเป็นผู้ต้องสงสัย หากไม่สารภาพความ
จริงออกมาก็ยากรอดพ้นจากความตาย

ปฏิบัติการตรวจค้นดำเนินเป็นเวลาสิบวัน นอกจากพนักงานและ
ผู้ดูแลร้านสี่ทะเลแล้ว ไม่พบเห็นบุคคลใด ทะเลสาบตั้งถึงเว้งว้างไพศาล
มีทางน้ำมากมาย ขอเพียงอาศัยอยู่ในเรือเล็กลำหนึ่งก็สามารถซ่อนตัวไว้

พนักงานและพ่อบ้านร้านสี่ทะเลถูกจับกุมคุมขัง ถูกขันที่นั่นคุมตัว
กลับนครฉางอาน จ้างขุนซ่งกลับปล่อยให้หัวหน้าโจรหลบหนี จึงถูกขันที่
นั้นดู่รอบหนึ่ง ขุนนางอวี๋ซื่อยังทำหนังสือกล่าวโทษจ้างขุนซ่ง ต้องกลับ
นครหลวงไปอรรถาธิบายต่อฮ่องเต้

ตีเหินเจียติดตามอยู่ข้างกายจ้างขุนซ่ง ตนเองเพิ่งฆ่าคนของฝ่าย
ตรงข้ามหลายคน ยามนี้ต้องการโล่ด่านธนูอันหนึ่ง ไม่แน่ว่าผู้อื่นยังแค้น
จ้างขุนซ่งยิ่งกว่า ตนเองเป็นกึ่งฝอย เมื่อมีสุกรอ้วนเช่นจ้างขุนซ่งคอยด่า
อยู่เบื้องหน้า ย่อมปลอดภัยยิ่ง

จ้างขุนซ่งเดือดดาลกว่าเดิม ผู้คนที่ถูกเขาฆ่าทิ้ง คงมีผู้ยิ่งใหญ่คน
หนึ่งรวมอยู่ด้วย เนื่องจากปรากฏซากศพหน้าปีศาจซากหนึ่งถูกตรึงร่าง
กับแผ่นไม้กระดานลอยมาตามกระแสน้ำ มาถึงหน้าหอเว่ยจวินติดกับเรือ

* คำยกย่องนายทหาร

ใหญ่ ผู้ตายเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของเขา ใบหน้าถูกคมมีดกรีดเป็นหน้ายิ้ม อันลึกลับ หน้าอกก็ถูกแกะสลักข้อความว่า “โชคเคราะห์ไร้ประตุ ผู้คนแสหาเอง”

ไพร่พลที่รู้จักผู้ตายพอเห็นเช่นนั้น บังเกิดความโกรธแค้นยิ่ง ยืนมือหมายจัดแจงใบหน้าผู้ตายกลับคืนสู่สภาพเดิม ตีเหยินเจี้ยพอเห็นเช่นนั้น ก็ชิงซ่อนตัวอยู่ใต้โต๊ะ จ้างขุนซงก็ไม่ชักช้า พลิกตัวกระโดดลงจากหอเวียงจวิน

ได้ยินเสียงกลไกขดลวดดังขึ้น เข็มพิษสีครามจำนวนมากสาดพุ่งออกจากซากศพ ไพร่พลที่นำหน้าถูกเข็มพิษปักใส่ศีรษะ ใบหน้า แผลร่องคำหนึ่งล้มลงกับพื้น ร่างซกกระตุกไม่หยุดยั้ง

ตีเหยินเจี้ยโถมเข้ามา ถือมีดเล่มเนื้อของไพร่พลที่ถูกเข็มพิษปักใส่ จ้างขุนซงก็เคลื่อนไหวตาม พริบตานี้ภายในหอเวียงจวินปรากฏกลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งอบอวล

ไพร่พลที่ถูกเข็มพิษปักใส่ใบหน้าร่างกายกลายเป็นคนดำผู้หนึ่ง ร่างแข็งทื่อราวกับก้อนหิน จ้างขุนซงถอดเสื้อคลุมออก คลุมลงบนซากศพของผู้ได้บังคับบัญชา จากนั้นหันไปกล่าวกับตีเหยินเจี้ยว่า “เสียเวเจี้ย ตอนนี้ท่านต้องกลับไปเอง หากร่วมทางกับเรา จะมีอันตรายยิ่งกว่า เราจะจัดไพร่พลให้ขบวนหนึ่ง ท่านโดยสารเรือเร็วจากไป ส่วนเราจะต่อกรกับเดียร์จฉานเหล่านั่นเอง”

ตีเหยินเจี้ยกล่าวว่า “ไม่ ซือฟูบอกว่าท่านต้องร่วมทางกับข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นท่านต้องตายแน่นอน อย่าได้เข้าใจว่าซือฟูเราถึงให้ข้าพเจ้าอยู่ข้างนอกโดยไม่แยแส ท่านเป็นแม่ทัพปู้ ไม่คุ้นกับการรับมือกับแผนอุบาย แต่มีบ้างบางคนคุ้นชินยิ่ง พวกเรานั่งเรือลำนั้นเถอะ”

จ้างขุนซงมองดูเรือเล็กที่ลอยล้าอยู่ เห็นบนเรือนั่งไปด้วยชาวประมงชราผู้หนึ่ง ต้องขมวดคิ้ว คิดกล่าวอะไร แต่แล้วปรากฏเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง

เดินออกจากห้องห้องเรือ ประคองชาวประมงหรานั่งที่หัวเรือ ตัวเองนั่ง
พับเพียบชงขาให้กับประมงหรา

จ้างขุนขงจื๊งโดยสารเรือเล็ก ติดตามเรือใหญ่ถอนสมอกลับ
นครหลวง ส่วนองครักษ์โดยสารเรือใหญ่ตามมา

ทุกคำคินบนเรือใหญ่บังเกิดเสียงแผดร้องดั่งขึ้น ปราบฏองครักษ์
ประสพภัย หนึ่งในจำนวนนั้นตายอย่างอนาถ ศีรษะคล้ายถูกกรงเล็บของ
สัตว์ร้ายตะกุกแหลกและไป

นกเหยี่ยวเห็นฟ้า

จ่างซุนซงนั่งอยู่ในห้องท้องเรือ จิบชารสเข้ม เขาไม่ได้หลับไม่ได้นอนสองวันแล้ว บนเรือพอเกิดเสียงแตรร้องดังมา มุมปากของเขาจะสั่นกระตุกคราหนึ่ง จากนั้นจิบชาสืบท่อ

เรือเล็กก็ไม่สงบสุข เปลือกนอกของเรือซึ่งทำจากไม้ไผ่คล้ายถูกสิ่งของใดตะกุกหลุดลอกออก เผยเห็นตาข่ายเหล็กที่ซึ่งอยู่ด้านใน ไก่วิ่งก็ฉาบน้ำยาลงบนตาข่ายเหล็ก มือถือหน้าไม้นอนอยู่ในห้องท้องเรือ สุดท้ายไม่เกิดเรื่องราวใด

หลังจากที่เรือเล็กติดตามเรือใหญ่แล่นเข้าสู่คลองซุดอวินเหอ การชุมนุมโจมตีค่อยสงบลง องค์กรกษัตริย์จ่างซุนสูญเสียอย่างหนัก แต่ไม่มีผู้ใดทราบว่าคุณสิ่งใดทำร้าย เมื่อไม่สามารถอธิบายได้ ผู้คนจะนึกโยงไปถึงภูตร้ายตามมาล้างแค้น

พอถึงตอนกลางวัน จ่างซุนซงขึ้นเรือใหญ่ไปเยี่ยมเยียนเหล่าองค์กรกษัตริย์ ชายชรานั้นก็กล่าวกับดีเหยินเจี๋ยที่กำลังปึงปลาว่า “เด็กน้อยเจ้าทราบดีว่านั่นเป็นอะไร เหตุใดไม่บอกต่อมัน กลับปล่อยให้มันเบี่ยงตาคุณองค์กรกษัตริย์ในบ้านบาดเจ็บล้มตายสาหัส ดูเหมือนว่าชื่อผู้เจ้ากับมันมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน”

ดีเหยินเจียกล่าวว่า “อู่เสอแหยแหย (ท่านปู่) เนื่องจากมีความสัมพันธ์อันดี จึงไม่บอกต่อมัน เมื่อมีคนตาย ความแค้นจะพอกพูนลึกล้ำกว่าเดิม หากตัวบัดซบเหล่านี้ไม่เป็นศัตรูของจางซุนชง ก็จะเป็นศัตรูของฝ่าบาท ขณะที่ซือฟู่เราเลือกยืนอยู่ฝ่ายฝ่าบาท เด็กน้อยเห็นว่าซือฟู่เลือกถูกต้อง”

อู่เสอผลักปลาอย่างที่เบี่ยงหน้าตนเองถึงข้างกายดีเหยินเจีย เป็นความหมายว่าให้เขาจับประทาน ปากกล่าวว่า “หลังจากที่เล่าฮูตูกตาย เจ้าช่วยดูแลตัวโง่งมโก่วจื่อ อย่าให้มันตายได้คมดาบผู้อื่น”

“พี่โก่วจื่อเฉลียวฉลาด มิต้องให้เด็กน้อยกระตุ่นเดือน”

“เฉลียวฉลาด? ระหว่างนี้มันโง่เขลาจนไม่อาจเอื้อมหา บรุษผู้หนึ่ง โฉนดกหลุมรักจนถอนตัวไม่ขึ้น ล้วนเป็นสตรีเพศ เพียงแต่ผมมากกว่าหลายสิบซั้ง ก็กระซางวิญญูณของมันไป เฮอะ สตรีที่ซุบผมจนไม่มีแกำกัน ไหนเลยคลอดบุตรได้”

โก่วจื่อเป็นเพื่อนจางซุนชงขึ้นเรือใหญ่ ตรวจดูร่องรอยบนเรือ สุดท้ายบอกต่อจางซุนชงว่า คนร้ายมิใช่ภูตผีอันใด หากเป็นนกชนิดหนึ่ง เขาบอกกล่าวว่า “นี่เป็นนกขนาดใหญ่ คล้ายกับเป็นเหยี่ยว แต่ว่านกเหยี่ยวใหญ่โตเช่นนั้นน้อยครั้งจะพบพาน”

ภูตผีสร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงแก่ผู้คน แต่เมื่อเป็นเหยี่ยวขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง ก็ไม่มีไฉนกลัว จางซุนชงไม่ยอมกลับไปเรือเล็กอีก หากนั่งอยู่ในห้องท้องเรือ ทำการทดสอบหน้าไม้ปาหนิว คราครั้งนี้เขาจัดเตรียมลูกธนูที่ติดขอเกี่ยวไว้ ตัวธนูยังผูกเส้นเชือก นี่ความจริงเป็นสิ่งที่กองเรือแดนหลังหนันจัดเตรียมไว้ตอนออกทะเลแล้ววาท

อย่างนั้นให้ผู้ใดเป็นเหยื่อล่อดี ย่อมต้องเป็นดีเหยินเจีย แต่ต่อให้ฟาตจนตายดีเหยินเจียก็ไม่รับปาก ตอนออกเดินทางซือฟู่บอกว่าผู้อื่นตายได้ แต่ตนเองห้ามตกตาย ให้รักษาเนื้อรักษาตัวกลับถึงบ้านโดยปลอดภัย

ที่แล้วมาตีเหินเจียเชื่อฟังวาจาซือฟู่ โดยเฉพาะเรื่องนี้ เขาปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

เมื่อเกลี้ยกล่อมตีเหินเจียไม่สำเร็จ จ่างซุนซงได้แต่เป็นเหยื่อล่อเอง โดยสวมใส่ชุดเกราะนั่งอยู่บนดาตฟ้า มองดูมานพลบค่ำคลุ้มคลั่ง ส่วนโก่วจื่อโอบหน้าไม้ จับจ้องมองท้องฟ้าตาไม่กะพริบ

ตีเหินเจียซ่อนตัวอยู่ในช่องลับของเรือเล็ก เพียงโผล่หน้าออกไปจ้องมองเรือใหญ่ด้านตรงข้าม เขาให้ความสนใจต่อเหยี่ยวใหญ่เป็นพิเศษ ภาพเช่นนี้สุดที่ทุกคนจะเห็นได้

หลังจากที่ดวงจันทร์ลอยขึ้น ท้องฟ้ากลับกลายเป็นสีครามอย่างงดงาม เดือนเต็มดวงแขวนอยู่เหนือผิวน้ำที่สงบไร้ระลอก ขบวนเรือผ่านไปโดยไม่ไร้เสียง นอกจากปลาที่กระโดดพ้นผิวน้ำเป็นครั้งคราว ช่วงเวลาอื่นเงียบสงัดจน ลูกเรือทั้งหลายทราบดีว่าคืนนี้มากอันตราย ดังนั้นต่างซ่อนตัวอยู่ในห้องท้องเรือไม่โผล่หน้าออกมา

จ่างซุนซงเกิดความรู้สึกเศร้าหดหู่ ตั้งแต่เล็กจนโตเขาเป็นคนโปรดของนครฉางอาน หากมิใช่หวินเย่ผุดโผล่ขึ้นมา ตนเองคงเป็นอัฉริยบุรุษของฉางอาน นึกถึงตอนนี้ ต้องกวาดตามองรอบข้าง ไชกศึรระกักราบเรือสองครา

จ่างซุนซงขณะจะถูกขึ้น ได้ยินโก่วจื่อโอบอกกล่าวว่า “มาแล้ว” จ่างซุนซงใจสั่นสะท้าน พอเงยหน้าขึ้น เห็นเหยี่ยวใหญ่ตัวหนึ่งคล้ายโอบบินออกจากดวงจันทร์ พุ่งโถมใส่เขาด้วยระดับความเร็วดุจดาวตก กระแสอากาศอันรุนแรงกดดันจนเขาแทบอึดอัดขาดใจตาย

ดาบเหิงเตาวางพาดอยู่บนหัวเข่า จ่างซุนซงไม่ทันหยิบผวย ได้แต่กลิ้งตัวไปด้านหลัง ขณะเดียวกัน โก่วจื่ออิงลูกธนูสามดอกออกจากหน้าไม้ ปาหนิว นกเหยี่ยวแผดเสียงร้องคราหนึ่ง โผบินขึ้นไป เส้นเชือกที่ม้วนพันอยู่ในแกนไม้เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว โก่วจื่อหวัร่อดังๆ ขยับคันโยกประลอง

กำลังกับเหยี่ยวใหญ่ จ้างขุนซงก็ออกแรงหมุนเครื่องกว้าน เหยี่ยวใหญ่บินขึ้นไปไม่สำเร็จ ต้องร้องเสียงแหลมเล็ก เหล่าองค์กรภักษ์บนเรือก็ยกหน้าไม้ขึ้น ระดมยิงใส่กลางอากาศ

แต่ว่าหน้าไม้ทั่วไปไม่เกิดผลเท่าใด เหยี่ยวใหญ่ตีปีกกว้างใหญ่ ตีลูกธนูปลิวเวียนว่อน ตีเหยียนเจี๋ยชมดูการชิงชัยระหว่างคนกับนกเหยี่ยว ต้องเปิดช่องลับคิดกระโดดออกไป กลับถูกอุ้งเสอียดกลับเข้าไปใหม่

ได้ยินเสียงเหยี่ยวร้องระคายหู แทบทิ่มแทงหูของตีเหยียนเจี๋ยทะลุไป เห็นนกเหยี่ยวอีกตัวหนึ่งบินโฉบผ่านเรือเล็ก โหมใส่เรือใหญ่ ตีเหยียนเจี๋ยคาดคิดไม่ถึงว่าปีกของนกเหยี่ยวสามารถกวาดผู้คนปลิวกระเด็น จากนั้นใช้กรงเล็บตะปบคนผู้หนึ่งบินขึ้นไปแล้วปล่อยออก คนผู้นั้นก็ร่วงลงยังกองหินริมแม่น้ำในสภาพศีรษะอยู่ล่างเท้าอยู่บน

เหลียวดูนกเหยี่ยวตัวแรกจิกเส้นเชือกขาดไป พอได้รับอิสระ ก็บินขึ้นฟ้า ขณะที่บินผ่านเรือเล็ก อุ้งเสอียดวาดก้อง ชัดวงล้อ ที่มีลักษณะคล้ายฉาบบินออกไป พอดีตัดขาข้างหนึ่งของเหยี่ยวใหญ่จนขาด ร่วงหล่นลงที่เบื้องหน้าตีเหยียนเจี๋ย

เหยี่ยวใหญ่กลิ้งตัวกลางอากาศตลบหนึ่ง แทบพลัดตกลงในแม่น้ำ แต่ยังประคองตัวไว้ บัดเดียวเอียงซ้าย บัดเดียวเอียงขวา บินหายไปในดงไม้อันมืดมิด

ตีเหยียนเจี๋ยเก็บกรงเล็บเหยี่ยวข้างนั้นขึ้นมา จวบจนแน่ใจว่าไม่มีอันตราย ค่อยคืบคลานออกจากช่องลับ ยังนึกหว้นวิตกว่าผู้ที่ร่วงหล่นลงในกองหินเป็นไก่อ้ว

ไก่อ้วกลับมายังเรือเล็ก ยกชูขนนกเหยี่ยวส่วนหนึ่งต่ออุ้งเสอียด บอกว่าจะทำเป็นพัดเล่มหนึ่งสมควรสะกดข่มพัดขนห่านของอีซานเขียนเชิงลง

อุ้งเสอียดบอกรายว่าให้หนวดเครา บอกกล่าวว่า "เด็กน้อย เรื่องที่เล่าสู่

ลงมือ เจ้าอย่าได้พูดถึง จะอย่างไรเป็นการช่วยเหลือตระกูลจางซุน นกเหยี่ยวพันธุ์พิเศษสองตัวนี้ถือว่าถูกทำลายไปแล้ว ไม่ว่าผู้ใดเลี้ยงสัตว์หน้าชนชนิดนี้ ต้องให้ความสำคัญเท่าชีวิต คราครั้งนี้ตระกูลจางซุนเท่ากับเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับคนเหล่านี้ ไม่แน่ว่าจะล้มเลือนตระกูลหวินไป”

ดีเหยินเจียกล่าวอย่างกระดากว่า “เป็นไปได้ ภู่อู๋เสอแหยแหย ชื่อฟูเฟิงหลอกเงินของผู้อื่นสามสิบกว่าหมื่นก๊วน ข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเยี้ยวโจว แพบก้าจัดตัวการใหญ่ไป ทั้งกำจัดฆ่าสมุนของมันหลายคน ตระกูลจางซุนเพียงถูกลากดึงเข้ามา”

“พวกเจ้าสองอาจารย์กับศิษย์ก่อเรื่องไม่หยุดหย่อน แต่ว่าไม่เป็นไร ขอเพียงเป็นบุคคลพิเศษ ก็ไม่นำพากับชีวิต คนเหล่านี้ยึดถือชีวิตผู้คนเป็นเช่นผักปลา รวมทั้งตัวเองด้วย แต่ให้ความสำคัญกับนกเหยี่ยวสองตัวนี้ ดังนั้นเป้าหมายในการแก้แค้นของผู้อื่นต้องเป็นตระกูลจางซุนแน่นอน”

เพิ่มสมาชิกใหม่

หลังจากที่นกเหยี่ยวถูกจู่โจมทำร้าย ตลอดสายทางก็ไม่เกิดเหตุการณ์ใด ดีเหยินเจ็ยเดินทางถึงเมืองลั่วหยาง รอให้น้ำแข็งบนแม่น้ำฮวงโหละลาย จะได้กลับนครฉางอาน

วันนี้บ้านตระกูลหวินปกคลุมด้วยบรรยากาศพิเศษ แตกต่างจากที่ปีติยินดี ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจปกปิดได้ โดยจตุรรวมแสงอยู่ที่ชินเยี่ย เนื่องจากเหตุใหญ่ของตระกูลหวินถึงกำหนดคลอดแล้ว

เฉกเช่นฟ้าร้องอย่างฉับพลัน ตระกูลหวินเพิ่มสมาชิกใหม่สองคน หนึ่งเป็นนายน้อย หนึ่งเป็นคุณหนู ราชสำนักขุนบำเหน็จลงมา ที่น่าประหลาดคือ ราชสำนักขุนบำเหน็จต่อคุณหนูมากกว่านายน้อยอีก

หวินเย่ออยู่ในห้อง อุ้มทารกแรกเกิดสองคน ยินดีจนหุบปากไม่ลง ท่านย่าก็จัดแจงให้ทารกทั้งสองแนบติดกับอ้อมอกหวินเย่ ทั้งยังซ่อนศีรษะทารกไว้

ภายในห้องจัดตั้งเตียงสองเตียง คนหนึ่งเป็นชินเยี่ย อีกคนหนึ่งเป็นหลี่อันหลั่น หากเปรียบเทียบกัน ชินเยี่ยมีสีหน้าสดชื่นกว่าหลี่อันหลั่น นางให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่ง ถือเป็นวาสนาเยี่ยมฟ้า ส่วนหลี่อันหลั่นให้กำเนิดบุตรสาว

หวินเยให้ความสำคัญต่อการถือกำเนิดของทารกยิ่ง สตรีนางหนึ่ง อุ้มท้องอย่างยากเย็น หากบอกว่าถือกำเนิดจากผู้อื่น ไม่ว่าผู้ใดล้วนไม่ยินดี ถึงแม้ว่าจะมีเหตุผลสนับสนุนมากมายก็ตาม

หวินเยบอกกล่าวว่ “อันหลัน ทารกเป็นของท่าน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจ แย่งชิงไป สำหรับกับบ้านเรา ผู้ใดให้กำเนิดก็เป็นของผู้นั้น ไม่มีการฝาก เลี้ยง การถือกำเนิดของทารกเพียงเป็นส่วนหนึ่ง การอบรมเลี้ยงดูหลังจาก นั้นยังสำคัญยิ่งกว่า”

หลีอันหลันพอฟัง หน้าทีซีตขาวค่อยมีสีเลือดขึ้น เมื่อรับบุตรสาว มา ไขว่ผูกผูกไถ่กับชนอ่อน ให้ความรักถนอมยิ่ง

ซินเยี้ยก็อุ้มทารกคนหนึ่งไว้ แต่ชะโงกศีรษะมองดูทารกหญิงในอ้อมอกหลีอันหลัน นางต้องการได้บุตรสาว แต่หากให้แลกเปลี่ยนกับหลีอันหลัน ต่อให้ฟาดนางจนตายก็ไม่ยินยอม

หวินเยกล่าวว่า “อย่าได้ดูแล้ว ต่อให้รักถนอมทารกกว่านี้ ก็เป็นของผู้อื่น ทางที่ดีคือดูแลทารกของตัวเอง ดูทำอุ้มอย่างไร ทารกอาเจียนออกมาแล้ว”

สตรีรับใช้หลายนางช่วยกันเจาะช่องบนผนังกำแพง ตระเตรียมส่ง หลีอันหลันไปยังอีกห้องหนึ่ง สตรีที่อยู่เดือนไม่สามารถขยับเคลื่อนย้ายได้แต่เจาะทะลุห้องหับสองห้องกลายเป็นห้องเดียว

ดีเหียนเจี้ยที่สวมชุดหนึ่งเดิวนั่งรถม้ากลับถึงบ้าน เห็นโคมแดงที่แขวนอยู่หน้าประตูต้องหัวร่อด้วยความเบิกบานใจ ทราบว่าอาจารย์หญิงคลอดบุตรแล้ว จึงรีบวิ่งเข้าบ้าน สร้างความรื้นรุ่มใจแก่เฉียนทงจนไล่กวตตามมา ผู้ที่มาจากข้างนอกไม่สามารถเข้าห้องที่อยู่เดือน เพราะอาจชักนำสิ่งที่ไม่สะอาดมาสู่สตรีแรกคลอดบุตร

เสี่ยวอู่กับยาโถวรองชิงยื่นแขนออกขวางกันดีเหียนเจี้ยบนทางระเบียง หญิงสาวทั้งสองล้วนขีดหน้าจนสูงชัน

ดีเหินเจียบอกกล่าวว่า "อาหญิง ศิษย์พี่ ครั้งนี้ผู้น้องหยุดแหวะที่เมืองลั่วหยาง ได้ซื้อขนมคุกกี้อัลมอนด์กับขนมข้าวมอลต์จากตลาดเฉาจี ท่านอาซานอิงกับอาหญิงใหญ่ก็ฝากของขวัญมาให้กับพวกท่าน ล้วนอยู่ในรถม้าข้างนอก ข้าพเจ้าคิดเข้าไปดูศิษย์น้องคนเล็ก ท่านทั้งสองโปรดหลีกเลี่ยง"

หญิงสาวทั้งสองพอฟังว่ามีของฝาก สีหน้าค่อยเป็นมิตรกว่าเดิม ยาเถวรองขณะจะเอ่ยปาก เสี่ยวอู๋ซิงกล่าวว่า "ฟังว่าครั้งนี้ท่านฆ่าคนที่เมืองเยี้ยวโจว ดังนั้นไม่อาจเข้าไปดูศิษย์น้องทั้งสอง หากต้องอาบน้ำ ไม่น่าเสนียดจัญไรเข้าไป"

เฉียนทงรีบกล่าวว่า "นายน้อยเจีย บ่าวเฒ่าสั่งคนจัดเตรียมน้ำอาบให้กับท่าน ทั้งผสมใบต้นป๊อดันสน และใบของสระแห่น หลังจากอาบน้ำ ก้าวข้ามอ่างไฟ ก็สามารถเข้าไปดูนายน้อยกับคุณหนูแล้ว"

ดีเหินเจียพอฟัง ได้แต่เข้าห้องไปอาบน้ำในถังไม้ นี่เป็นห้องอาบน้ำของหวินเย่ใช้ร่วมกับเขา

หวินเย่อยู่ในห้องหนังสือ อ่านรายงานการเดินทางสู่เมืองเยี้ยวโจวของดีเหินเจียจนจบ ค่อยระบายลมจากปาก กล่าวกับดีเหินเจียว่า "กุศลเจตนาของพวกเรา บางครั้งไม่แน่ว่าผู้อื่นจะรับน้ำใจ ตอนนี้เจ้านับว่าเข้าใจเหตุผลบางประการ สิบวันให้หลังจะเป็นวันสอบเข้าสถานศึกษา เจ้าก็ไปด้วย สิ่งที่เจ้าเรียนรู้จากตระกูลหวิน ยังเกินกว่าวัยของเจ้า การไปยังสถานศึกษา เพื่อเรียนรู้การพบปะผู้คน เรื่องเก่าศพรับอาคันตุกะ เจ้าไม่ต้องยุ่งเกี่ยวแล้ว"

ดีเหินเจียรับคำติดต่อกัน หวินเย่ไม่ทราบว่าจะวิจารณ์ศิษย์ผู้นี้อย่างไร เอ่ยถึงสติปัญญาและไหวพริบปฏิภาณล้วนเลิศล้ำ จุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวไม่อาจหยั่งรู้จิตใจคน การไปยังสถานศึกษาอยู่ร่วมกับคนรุ่นราวคราวเดียวกัน ไม่แน่ว่าจะดีกว่านี้

ไม่ว่าด้านนอกเกิดเรื่องอันใด การไถนาฤดูใบไม้ผลิและการเก็บเกี่ยว ฤดูใบไม้ร่วงล้วนสำคัญยิ่งยวด บุรุษของตระกูลหวิ่นล้วนไปยังท้องนา ผู้ที่เดินร่ำในปิ่นเป็นนายน้อยใหญ่หวิ่นโช่วหวิ่นเป่าเป่า คนสวมใส่เสื้อผ้าที่เย็บกระเป๋าดำเต็มไปหมด ศีรษะทัดดอกไม้ช่อหนึ่ง กระโดดโลดเต้นในที่นาสองครา เป็นอันเสร็จพิธี หลิวจินเป่ายังแย่งชิงเขาวัวข้างหนึ่งกลับมา ฉะนั้นทงใช้ผ้าแดงห่อไว้ ขอให้ท่านย่นำไปประดิษฐานในศาลบรรพชน

ขณะเดียวกัน โหวจวินจีซึ่งยกทัพใหญ่หนึ่งหมื่นไปปราบเก้าแซ่ เจาอุ๋บนทุ่งหญ้า ก็รายงานผลการสู้รบกลับมายังนครหลวง ขณะเดียวกัน จางเจียนกับแสปีเหอสีฉวยโอกาสที่เกาหลี่เกิดการสู้รบภายใน กริธาทัพออกไปถึงริมแม่น้ำเหลียวสูย หากมิใช่ระดับน้ำขึ้นสูง แสปีเหอสีคิดผลักดันแนวรบถึงแม่น้ำยาลู่เจียง

เมืองเว้งทำการบูรณะซ่อมแซมใหญ่ แต่กำแพงเมืองยังเป็นสีดำ ทะมื่น ฟังว่าบ่อน้ำในเมืองเว้งพุดักน้ำขึ้นมา ยังมีกลิ่นเหม็นไหม้อยู่

ขณะที่การวางแผนรบของตระกูลหลี่ไปกว้านซื้อสมคนและหนังเดี่ยวที่เกาหลี่ ยองฮวานก็นำบุตรชายออกเดินทาง เพียงไม่ทราบว่ตอนที่นางพบกับแกโซมุนมีความรู้สึกอย่างไร หลายปีที่แยกจากกัน ที่เปลี่ยนแปลงได้โดยง่ายที่สุดคือจิตใจคน ระหว่างความเป็นความตาย พลัดพรากตายจากความไว้นื้อเชื่อใจ การทรยศหักหลัง จริ่งแท้หรือหลอกลวง คิดเห็นซึ่งถึงทุกสิ่ง ต้องกอบปรด้วยสติปัญญา และความไว้วางใจ

ยองฮวานใช้จิตใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ช่วยให้สุดท้ายได้ชัย เพียงไม่ทราบว่าทาคายามะ ยูโกะซึ่งช่วยเหลือแกโซมุนแย่งชิงอำนาจ ใช้สายตาเยี่ยงไรมองดูความรักร้ายนี้ อาจบางทีทาคายามะ ยูโกะไม่เคยมีความรักมาก่อน

ชัยชนะที่มีมาอย่างยาวนาน ทำให้ชาวถึงคุ่นชินกับรายงานการสู้รบที่ชายแดนสังหารศัตรูมากน้อยเท่าใด เพียงเป็นตัวเลขที่จัดขีด มีแต่รตรา

ที่บรรทุกทรัพย์สินเงินทองเข้านครนางวาน ค่อยสะกิดความสนใจของพวกเขา

หลังจากที่ชาวนาที่หักร้างถางพงที่ชายแดนถูกฆ่าตายไปสามหลังคาเรือน ทหารชายแดนต่ำถึงก็เปิดฉากฆ่าฟัน ทำลายล้างชนเผ่าใหญ่จำนวนสามพันคน รวมทั้งวัวและแพะนับไม่ถ้วน หลังจากนั้นชาวฮั่นเรียนรู้ว่าจะสู้รบอย่างไร

เก้าแซ่เจาอุ่กลับกลายเป็นตำนาน โหวจวินจีจัดส่งทรัพย์สมบัติมาเป็นจำนวนมาก แต่ไม่มีประชากร กระทั่งเชื้อพระวงศ์ก็ไม่มี สร้างความผิดหวังแก่ขุนนางตึกหงหลูซื่อยี้ง เรียกฮ่องให้แม่ทัพที่ออกศึกจับเป็นเชลยมา

แดนกวนจงเปลี่ยนเป็นแออัดเบียดเสียด แต่มิใช่มีประชากรเพิ่มขึ้น หากปรากฏผู้คนจำนวนหนึ่งออกจากเทือกเขาฉินหลิง ร้องขอขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว

คนเหล่านี้สวมใส่เสื้อผ้าเก่าขาด ลูกเขายู่หน้าที่ทำการอำเภอหลันเถียน ขุนนางอำเภอหลันเถียนถึงกับจดจำออกมา ในผู้คนเหล่านี้มีอยู่หลายคนที่เคยรู้จักมาก่อน

ทั้งหมดล้วนเป็นผู้อพยพลี้ภัย บางคนหลบหนีไปตั้งแต่สมัยราชวงศ์สุย เพียงไม่ทราบว่าคุณเหล่านี้อยู่ร่วมกับสัตว์ร้ายในป่าเขาอย่างไร

ฮ่องเต๋นโรโทไซให้กับพวกเขา สร้างความสำนึกขอบคุณแก่ผู้อพยพลี้ภัยจนรำไห้ออกมา นายอำเภอหลันเถียนกลับวิตกกังวลที่ไร่นาลดน้อยลง

รับนักเรียนใหม่

ด้ายคล้ายยอดมนุษย์คนหนึ่ง เมื่อก้าวเท้าออกไป ก็ไม่มีสิ่งใดหยุด
ฝีเท้าของมันได้ ไม่ว่าจะเป็นแผนอุบายใด ก็เพียงเป็นแผนอุบาย ได้แต่ซุ่มอยู่
ในความมืดรอคอยโอกาส

การสาปสูญของเก้าแฉ่เจ้าอยู่ ทำให้ทุกคนปิดปากลง แวนแคว้นโดย
รอบเฝ้ารอให้เจ้าชีวิตด้ายถึงเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลง รอให้แม่ทัพที่กระหาย
เลือดสดดาดบิ้นฝัก

ดนตรีใหม่ของแคว้นกุยจือปรากฏขึ้นที่นครฉางอานโดยไม่หยุด
หย่อน ระบุว่าฟ็อนอันงดงามเปิดการแสดงที่ฉางอาน โรงละครที่ย่าน
ชิงฮว่าก็ทำการแสดงละครเพลงต่างๆ ขณะที่ดอกหลิวฮ้วนบานสะพรั่ง
นักท่องเที่ยวและหญิงสาวนิยมมาร่วมกระดาศหน้ามัน เดินกรีดกรายอยู่
ท่ามกลางดอกหลิวฮ้วน

เสี่ยวอู่ที่สวมใส่ชุดบุรุษขี่ม้าออกท่องเที่ยวกลับบังเกิดความ
ขุ่นข้องใจ สถานศึกษาอี่ซานเตรียมสอบใหญ่ ดีเหยินเจี่ยสมัครเข้าสอบแล้ว
ชื่อฟู่กลับไล่นางออกมาชมการแสดงที่ย่านชิงฮว่า จนบัดนี้สถานศึกษา
อี่ซานยังไม่มีนักเรียนหญิง อย่างนั้นตำนานเรื่องราวของเหลียงซันป้อกับ

จู้อิงไ* เป็นเรื่องแต่งที่เหลวไหล เหลียงซันป้ออยู่กับจู้อิงไสามปี ยังดูไม่
ออกว่านางเป็นสตรี อย่างนั้นสตรีนางนี้มีรูปโฉมอย่างไร เป็นที่คาดคิดได้

เสี่ยวอู่เป็นนางงามน้อย ต่อให้คนตาบอดยังดูออกว่าเป็นสตรี แต่
นางยืนอยู่ที่นี้เป็นเวลานาน เหล่าสตรีที่โง่เขลา ยังเข้าใจว่านางเป็นบุรุษ
กลับขม้ายายตาให้

เสี่ยวอู่หักดอกกลีฮั่วลงจากกิ่ง จากนั้นโยนทิ้งไป เสาะหาหญิงสาว
ที่งดงามที่สุดนางหนึ่ง เดินถึงข้างกายนาง ผลักใส่หญิงรับใช้ออกห่าง
ตัวเองสวมกอดหญิงสาวโง่มนั้นไว้ หอมแก้มนางฟอดหนึ่ง ขบกัดติ่งหู
ของนาง กระซิบบอกว่า “นับแต่นี้ท่านเป็นของข้าพเจ้าแล้ว” กล่าวจบ
วางร่างหญิงสาวที่ร่างอ่อนระทวยลงบนพื้นหญ้า ซี่ม้าที่เป็นลูกของวานไฉ
กลับบ้านชนบทของตระกูลหวิน

การแสดงในโรงละครได้แต่ลอลกลวง สื่อชื่อที่ไม่มีมันสมอง กลับ
ชมดูจนหลังน้ำตา ที่น่าซึ้งคือหลี่อันที่นั่งอยู่ด้านข้างคอยส่งผ้าเช็ดหน้าให้

ชื่อฟู่บอกว่าความโหดเหี้ยมเป็นโรคชนิดหนึ่ง สามารถติดต่อกันได้ ทาง
ที่ติดอยู่ห่างจากตัวโง่มจะได้ไม่กลายเป็นคนเจ้าน้ำตา

หญิงรับใช้ของเสี่ยวอู่ก็มีวิชาขับขีเป็นเลิศ สองนายบ่าวควมมักลับ
ภูเขาสีซาน ได้รับเสียงโห่ร้องชมเชยจากผู้คนสัญจร ชาวถึงเห็นว่าสตรี
สมควรมีวิชาขับขีเป็นเลิศ

การรับสมัครสอบของสถานศึกษาสีซานยังเข้มงวดกว่าทางการ ต้อง
รับการตรวจร่างกายจากนักศึกษาแพทย์ของซุนซือเมี่ยว

ตามกฎหมายด้าถ้ง ผู้ที่เป็นโรคร้ายหรือโรคเรื้อรังไม่อาจรับราชการ
ดังนั้นนักศึกษาของสถานศึกษาสีซานต้องผ่านด่านนี้ หวินเย่ชีมือไปยัง
นักศึกษาที่เข้าออกเฟิงเสื่อตันกก กล่าวกับเสี่ยวอู่ว่า “เจ้าดู เพียงด่านนี้เจ้า
ก็ผ่านไม่ได้ ต้องถอดเสื้อรับการตรวจร่างกาย พอกลับออกมาเจ้ายัง

* ซอร์บราเคอร์สร้างเป็นภาพยนตร์เรื่องม่านประเพณี

พบพานคนได้อย่างไร?”

เสี่ยวอู่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะขอให้หมอวิเศษขุนตรวจร่างกายของข้าพเจ้า ท่านผู้เฒ่ารักเอ็นดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไปขอร้อง ท่านผู้เฒ่าต้องรับปากแน่นอน”

“ไม่ได้ ครั้งกระโน้นยาเถวใหญ่ก็คิดเข้าสถานศึกษา สุดท้ายเข้าไม่ได้ ได้แต่ชงชาให้กับเซียนเชิงทั้งหลาย เจ้านิสัยเกียจคร้าน กระทั่งชุดชั้นในของตัวเองยังให้หญิงรับใช้ซักล้าง หากเข้าสถานศึกษา ไม่อาจนำผู้รับใช้เข้าไป”

เสี่ยวอู่นึกถึงอุดมการณ์ของตัวเอง ต้องกัดฟันกล่าวว่า “ไม่เป็นไร หญิงรับใช้ทั้งอยู่ในบ้าน ทุกห้าวันข้าพเจ้าจะกลับบ้านไปหนึ่งครั้ง”

“หอบเสื้อผ้าที่สกปรกกลับไปให้หญิงรับใช้ซักล้างให้กับเจ้าหรือ เมื่อเข้าสถานศึกษาต้องยืนด้วยลำแข้งตัวเอง เจ้ามือเติบจนเป็นนิสัย ยังคงอยู่บ้านสร้างความเดือดร้อนแก่ซือฟูเถอะ”

เอ่ยถึงตอนนี้ ที่เบื้องหน้าบังเกิดเสียงร้องเอะอะโวยวาย คล้ายเกิดเรื่องอันใด นั่นเป็นกลุ่มขุนนางกรมพิธีการ ตอนนี้สถานศึกษารับสมัครนักศึกษา หลังจากผ่านการตรวจสอบจากสถานศึกษา ยังต้องผ่านด่านของขุนนางเหล่านี้อีก

หวินเย่เดินไปชมดู ขุนนางกรมพิธีการเห็นหวินเย่มาถึง จึงกล่าวว่า “หวินโหวมาได้พอดี เซียนเชิงของท่านโฉนปล่อยให้ลูกหลานคนต่ำช้าเข้าสถานศึกษาได้ ขอหวินโหวสั่งคนไล่คนผู้นี้ลงจากเขา”

หวินเย่ไม่เหลือบแลขุนนางเหล่านั้น หากหยิบเอกสารบันทึกประวัติส่วนตัวบนโต๊ะขึ้นมา มองดูชายหนุ่มที่สวมเสื้อผ้าตัวใหม่นั้นกล่าวว่า “ไม่ต้องกลัว บอกภูมิลำเนาของท่านมา”

ชายหนุ่มนั้นประสานมือกล่าวว่า “เรียนเซียนเชิง ข้าพเจ้าเป็นชาวอำเภอเม้งหยางเขตจินโจว”

หวินเย่ผงกศิรชะรับ ถามอีกว่า “บิดาท่านมีอาชีพใด มารดาท่านเล่า?”

ชายหนุ่มนั้นหน้าซีดเผือด กล่าวเบาๆ ว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าบิดาเป็นใคร ท่านแม่เคยเป็นนางคณิกา ตอนนี่ถักผ้าป่านหาเลี้ยงชีพ”

คำพูดพอกกล่าว ขุนนางกรมพิธีการและผู้ที่มาสมัครสอบมีสีหน้าเย้ยหยัน มีแต่หวินเย่พลิกคุดูประวัติส่วนตัว ถามสืบต่อ “ท่านก็ทราบว่าสถานศึกษาอีสานเปิดสำหรับชาวต่างชาติ ท่านสามารถพิสูจน์ว่าท่านมิใช่ชาวอวกว้อหรือชาวเกาหลี่”

คำพูดพอกกล่าว ทุกผู้คนหัวร่อดังครืนใหญ่ มารดาของชายหนุ่มวุ่นวายกับการรับแขก หากจดจำได้ว่าสายเลือดในท้องเป็นเชื้อสายผู้ใดก็แปลกไปแล้ว

ชายหนุ่มนั้นหน้าเขียวคล้ำ กล่าวย้าทีละคำว่า “มารดาเราเคยเป็นนางคณิกาของทางการ”

หวินเย่ผงกศิรชะรับอีกครา เมื่อเป็นนางคณิกาของทางการอย่างนั้นแสดงว่าเขาเป็นชาวต่างชาติ นางคณิกาของทางการจะห้ามรับแขกชาวต่างชาติ เมื่อสายเลือดไม่มีปัญหา อย่างนั้นก็มิคุณสมบัติในการสมัครสอบ

หวินเย่วางเอกสารในมือลง กล่าวกับขุนนางกรมพิธีการว่า “มันไม่มีปัญหา สามารถเข้าสอบ ประทับตราให้กับมัน ดำเนินการต่อเถอะ”

ขุนนางกรมพิธีการนั้นแทบไม่เชื่อหูตนเอง นับแต่โบราณกาลมาลูกหลานของคนต่างชาติไม่อาจเข้าสถานศึกษา หรือว่าสถานศึกษาอีสานคิดทำลายกฎข้อนี้?

ชายหนุ่มนั้นเงยหน้าขึ้น ขบคิดไม่เข้าใจว่าตนเองโดนสมัครสอบได้ หวินเย่จึงกล่าว “ไม่เข้าใจหรือ?”

ชายหนุ่มนั้นสั่นศีรษะ หวินเย่กล่าวว่า “ลูกผู้ชายไม่มีใดไม่อาจบอก

กล่าวกับผู้คน ข้าพเจ้าที่ซัดถาม เพราะต้องการยืนยันชาติกำเนิดของท่าน ขอเพียงเป็นชาวถัง ก็ไม่มีได้ไม่อาจพบพานคน หากปกปิดอำพรางไว้ สุดท้ายถูกผู้คนเปิดโปง รังแต่ย่อยยับอัปรา มิสู้เปิดอกบอกกล่าว อาศัยความพากเพียรของตัวเองแลกกับความเคารพของผู้อื่น หากสามารถสอบเข้าสถานศึกษา ท่านจะเป็นกำลังหลักของบ้านเมือง ตั้งใจสอบให้ดีเถอะ”

หลังจากกล่าวจบ หันไปทางผู้เข้าสมัครสอบที่หัวร่อเยาะชายหนุ่มนั้น กล่าวว่า “ตอนนี้พวกเจ้ายังมีใช้นักศึกษาของสถานศึกษา ทางสถานศึกษาไม่อาจควบคุมพวกเจ้า แต่วันใดที่สอบเข้าสถานศึกษา ให้เก็บจำความรู้สึกที่ยินดีต่อคราเคราะห์ผู้อื่น หัวร่อเยาะผู้อื่นไว้ ไม่เช่นนั้นกฎของสถานศึกษาจะให้พวกเจ้านึกเสียใจภายหลัง”

เหล่าผู้เข้าสมัครสอบล้วนปิดปากสนิท ไม่กล้าขึ้นเสียง ชายหนุ่มนั้นพลันคุกเข่าลง กล่าวว่า “ขอบคุณเขียนเชิง จางเจี้ยนจือขอจดจำคำสอนของเขียนเชิงไม่ลืมเลือน”

หวินเย่พอได้ยินชื่อจางเจี้ยนจือต้องงงงันวูบ แต่ยังรับการกราบกรานจากชายหนุ่มสามครา จากนั้นฉุดลากเสี่ยวอู่กลับบ้าน

สถานศึกษาหญิง

ขณะที่หวินเย้อัมบุตรชายและบุตรสาวคนเล็ก เสี่ยวอู่จะติดตามอยู่ด้านหลัง หวินเย่เข้าไปคำนับท่านย่า เสี่ยวอู่จะตามมา สรุปแล้วไม่ว่าหวินเย่ไปที่ใด นางจะติดตามไปที่นั่น สร้างความขุ่นข้องรำคาญแก่หวินเย่สุดท้ายกล่าวว่า “คิดเข้าสถานศึกษามีใช่ไม่ได้ แต่เจ้าต้องนึกหาวิธีที่ไม่รบกวนข้าพเจ้า ติดตามพัวพันเช่นนี้ ไม่มีทางสำเร็จได้”

เสี่ยวอู่พอฟังยินดียิ่ง ไปหายาเฮอร์อง นึกหาวิธีการ เสี่ยวอู่มีเพื่อนหญิงหลายคน ยาเฮอร์องยังมีการคบหาอย่างกว้างขวาง ดังนั้นบังคับหลี่อันซึ่งตามพัวพันสือซือ นำพวกนางเข้าวัง เปลือกนอกเป็นการคำนับของเฮา แท้จริงแล้วมีจุดประสงค์เคลือบแฝง ทั้งนัดหมายองค์หญิงเกาหยางกับองค์หญิงหลั่นหลิงมาร่ำไห้ที่หน้าตำหนัก

จางซุนของเฮาทรงชมวดพระชนง เด็กหญิงจำนวนสามสี่สิบคนพากันคุกเข่าที่หน้าตำหนักเหลียงอี้ ร่ำไห้ปึมจะขาดใจตาย อย่างยากเย็นค่อยๆ ปลอบขวัญพวกนาง สอบถามดูค่อยทรงทราบว่ พวกนางคิดไปเรียนหนังสือที่สถานศึกษาอี่ซาน

จางซุนของเฮาตรัสว่า “ไม่ได้” ตอนนี้สถานศึกษาอี่ซานเป็นหน่วยงานสำคัญของต้าถัง หวังให้ผลิบบุคลากรป้อนราชสำนัก ไหนเลยปล่อยให้

ยาโถวหลายนางไปก่อกวนได้

องค์หญิงเกาหยางรำให้พลางกล่าวว่า “คนโบราณมีคำกล่าวว่า เล่าเรียนหนังสือค่อยรู้หลักทำนองคลองธรรม ผู้บุตรีไม่ได้เล่าเรียนหนังสือ ค่อยถูกหิวเฒ่สวมโบหูลาให้ เหนียงเหนียงยังไม่ทราบ ผางอ้ายเล่าเรียนที่สถานศึกษาไม่กี่ปี ตอนนี้มีความรู้มากกว่าผู้บุตรีอีก หากเป็นเช่นนี้ต่อไป ผู้บุตรีจะรักษาหน้าไว้ได้อย่างไร?”

ไม่เพียงแต่นางร้องให้ เด็กหญิงทั้งหลายต่างก็ร้องให้ออกมา

จางซุนของเฮาไล่เด็กหญิงทั้งหลายออกไป จากนั้นเบิกตัวสุหยินตราตั้งทั้งหลายมาหารือ ซินเยี่ยซึ่งเพิ่งอยู่เดือนจันทรก็อยู่ในจำนวนนั้นด้วย

ซินเยี่ยก็สนับสนุนให้สถานศึกษาเปิดสาขารับนักศึกษาหญิง สตรีสูงศักดิ์เหล่านี้ยากนักที่มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมใหญ่ ล้วนแสดงความกระตือรือร้น บ้างคิดอ่านวางแผน บ้างอาสาบริจาคเงินทอง บ้างเสนอตัวช่วยประชาสัมพันธ์ จนจางซุนของเฮาต้องทรงทอดถอนพระทัยชมเชย

หลังจากหารือ จางซุนของเฮามอบหมายให้ขุนนางหญิงนางหนึ่งถือหนังสือเข้าพบสีจิ้งจก หยิบยื่นพระราชเสาวนีย์ของของเฮาเหนียงเหนียงแก่อีกฝ่าย

สีจิ้งจกรับพระราชเสาวนีย์ไว้ ปากกล่าวว่า “ไม่ทราบว่าท่านมีคำเรียกหาอย่างไร?”

“เราไหลอิง รั้งตำแหน่งในหน่วยจิงเว่ยจี การมาครั้งนี้เพื่อสำรวจว่าสาขานักศึกษาหญิงควรจัดตั้งที่ใด ด้านหอพักพวกเราจะเป็นผู้กำหนด ส่วนเขียนเชิงผู้สอนจะร้องขอจากสถานศึกษาเอง”

สีจิ้งจกบังเกิดโทสะพลุ่งขึ้น ตอนนี้องเองเป็นขุนนางเอียนเจียนของสถานศึกษา เทียบเท่ากับขุนนางชั้นที่สี่ ไหนเลยปล่อยให้ขุนนางหญิงชั้นที่เจ็ดขึ้นนั่งการได้ จึงกล่าว “สถานศึกษายังไม่เคยได้รับราชโองการ

ฮ่องเต้ ต่อให้ได้รับราชโองการฮ่องเต้ ยังต้องพิจารณาว่าจะขอให้ฮ่องเต้ ทบสวนคำสั่งหรือไม่ เมื่อเป็นอิสตรี ควรช่วยเหลือสามีเลี้ยงดูบุตร ยังเล่าเรียนหนังสืออันใด?”

“สถานศึกษาอีสานเป็นสถานศึกษาในความอุปถัมภ์ของพระราช เหนียงเหนียงเป็นพระมารดาของแผ่นดิน จัดให้เสี้ยวเหนียงจื่อ* ไม่ก็นาง เข้าเรียนไม่นับเป็นอย่างไร หรือท่านต้องการให้เรากลับไปกราบทูลเหนียง เหนียงว่าสถานศึกษาไม่รับพระราชเสาวนีย์เหนียงเหนียง?”

สีจิ้งจงค่อยได้คิดว่า ตนเองเป็นขุนนางชั้นที่สี่ ได้เถียงกับสตรี ปากคอเราะร้ายนางหนึ่งรังแต่เสื่อมเสียหน้า จึงรับพระราชเสาวนีย์ วางลง บนฝ่ามือของไหลอิง สะบัดหน้าคิดออกจากห้องทำงาน ตนเองไม่รับ พระราชเสาวนีย์แล้วจะเป็นไร?

ไหลอิงหัวเราะเฮอะฮะกล่าว่า “สีเอี้ยนเจี้ยน เหนียงเหนียงอาจไม่ทำ อย่างไม่ท่าน แต่เสี้ยวเหนียงจื่อทั้งหลายต่างร้องห่มร้องไห้ คิดเล่าเรียนใน สำนักสาขาของสถานศึกษา ท่านทำลายความฝันของพวกนาง สุดท้ายต้อง เลวร้ายกว่าถูกเนรเทศ บอกต่อท่าน เสี้ยวเหนียงจื่อมีทั้งสิ้นหกลีบเอ็ดคน เบื้องหลังของพวกนางเป็นขุนนางคุณูปการหกสิบสองคน ขอเพียงคนหนึ่ง คนใดโกรธเกรี้ยวขึ้นมา ท่านก็รับไว้ไม่ได้”

สีจิ้งจงครุ่นคิดเป็นเวลานาน สุดท้ายทอดถอนใจยาว ทรวดนั่งลงใหม่ จัดสรรหอน้อยที่ปิดไปให้กับไหลอิง สั่งให้บ่าวไพร่บัดกวาดเช็ดถูใหม่ เตรียมรับเสี้ยวเหนียงจื่อทั้งหมด

ไหลอิงคว้าชัยชนะไปสำรวจดูหอน้อยนั้น บังเกิดความพึงพอใจยิ่ง เลียนแบบสถานศึกษา โดยเรียงลำดับเลขหมายของห้อง ทั้งบังคับให้ สถานศึกษาจัดโรงอาหารและห้องอาบน้ำให้กับสถานศึกษาหญิง

แต่ว่าผู้ที่ต้อนรับขับสู้นางเปลี่ยนคนใหม่ เปลี่ยนเป็นหวินเย่ หวินเย่

* คำเรียกหญิงสาวเยาว์วัย

ปฏิเสธคำร้องขอของนาง นอกจากหอพักแล้ว ที่เหลือล้วนบอกปัดปฏิเสธ
 คิดรับประทานข้าว ให้ไปเข้าแถวที่โรงอาหาร คิดอาบนํ้าให้ไปอาบ
 ที่ห้องอาบนํ้าของหลวงสู คิดเล่นเกมการละเล่น สถานศึกษาไม่จัดสรรให้
 แต่ทุกเช้าต้องวิ่งออกกำลังกาย พลบค่ำนั่งเดินลมปราณ เมื่อเข้าสถาน
 ศึกษา ถือเป็นศิษย์ของสถานศึกษา ไม่มีผู้ใดมีข้อยกเว้น หลักสูตรการเรียน
 การสอนทางสถานศึกษาจะเป็นผู้กำหนด อาจารย์ใหญ่ของสถานศึกษาหญิง
 เป็นไฮปาเรีย

ตระกูลหวินมีสตรีสองนางเตรียมเข้าสถานศึกษา หนึ่งเป็นเสี่ยวอยู่ที่
 ยินดีปริดา หนึ่งเป็นยาเถรรองที่หน้านิ้วคิ้วมวด นางช่วยเหลือเสี่ยวอยู่ด้วย
 คุณธรรม ตอนนี้อยู่แะสลักเป็นเรือ ได้แต่เข้าเรียนหนังสือในสถานศึกษา

วันนี้ปรากฏขบวนรถยาวเหยียดมาถึงสถานศึกษาหญิง ราชรถ
 คันแรกประทับด้วยจางซุนของเฮา หากว่าของเฮาเหนียงเหนียงไม่เสด็จ
 พระสนมอื่นก็ไม่มีคุณสมบัติออกจากวัง

นอกจากจางซุนของเฮา ยังมีพระสนมอู่เฟย และอู่เฟย พระนาง
 ล้วนส่งองค์หญิงเกาหยาง หลั่นหลิง จินอัน อันคัง ชินชิง ฉิงหยางเข้า
 เรียน

องค์หญิงทุกพระองค์สะพายห่อผ้าใบใหญ่ ยืนเข้าแถวรอรับการ
 ตรวจสอบ ไหลอิงยื่นหน้าไปกระซิบกระซาบเสี่ยวเหนียงจื้อทั้งหลาย ทั้ง
 ซี่มือมาที่หวินเย่ คล้ายฟ้องร้องมากกว่าแนะนำ

สุดท้ายไหลอิงรายงานต่อหวินเย่ว่า “หวินโหว เสี่ยวเหนียงจื้อ
 ทั้งหมดมาพร้อมหน้า เมื่อครู่ป่าวตรวจนับดู มีเสี่ยวเหนียวจื้อเจ็ดสิบเจ็ด
 คน ขอให้หวินโหวตรวจนับดู”

“ข้าพเจ้าจำได้ว่ามีเพียงหกสิบสองคน โฉนเพิ่มขึ้นอีกสิบห้าคน?”

“โอ้ย บ่าวโง่เขลาเบาปัญญา นับจำนวนผิดไป แท้จริงแล้วมีเจ็ดสิบ
 เจ็ดคน หลังจากนั้นป่าวสมควรเล่าเรียนหนังสือในสถานศึกษาด้วย”

เข้าสู่โลกใหม่

ตอนนี้หวินเย่คิดตัดสินใจของไหลอิงแชนอยู่หน้าประตูสถานศึกษา
อย่างนั้นไม่แน่ว่าจะชั่วขวัญจนเสียเหินยงจื่อทั้งหลายเคล็ดเปิดหนีไป อย่าง
นั้นทั้งหมดก็ไม่ต้องวุ่นวายแล้ว

“หวินโหว ตอนนี้เจ้าคงไม่เลียนแบบขุนวุฝีกสนมเอก* กระมัง?”

จ่างซุนฮองเฮาซึ่งเข้าใจหวินเย่อย่างถ่องแท้ ส่งเสียงออกจาก
ราชรถ

หวินเย่มองดูเสียวเหินยงจื่อทั้งหลายส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจ รู้สึก
สมอพงโต ร้องดังๆ ว่า “สงบสุขเสียง”

อาจบางที่ส่งเสียงดัง ในบริเวณจึงเจียบสงบลง แต่ในกลุ่มคน
บังเกิดเสียงสะอื้นให้ดังลอดออกมา หวินเย่ไม่กล่าวพลบโยน ร้องอีกว่า
“หลี่หลิง หลี่สู อยู่เม้ย หวินยาโถวออกมา”

ทุกผู้คนงงจันวูบ เสียอยู่กับยาโถวรองคุ่นชินอยู่ก่อน จึงเดินออกมา
แต่ว่าพวกนางสะพายห่อผ้าขนาดใหญ่ ดูไปน่าขบขัน องค์หญิงเกาหยาง
กับองค์หญิงหลันหลิงเห็นเช่นนั้น จึงเดินออกมา

* พระเจ้าเหอหลูส่งสนมเอกและนางสนมที่โปรดปรานหนึ่งร้อยแปดคนให้ขุนวุหลงฝีกดู ขุนวุจึงแบ่งกำลังเป็นสองกองร้อย
ให้สนมเอกทั้งสองเป็นนายกอง แต่หลังจากออกคำสั่งช้าแล้วช้าเล่า เหล่าสนมเอาแต่หัวร่อต่อกระซิก ไม่มีผู้ใดทำตามคำสั่ง
ขุนวุจึงสั่งตัดศีรษะสนมเอกทั้งสอง แล้วเลื่อนนางสนมคนถัดมาเป็นนายกองแทน ปรากฏว่าทุกคนปฏิบัติตามคำสั่งอย่าง
เคร่งครัด

หวินเย่กล่าวอีกว่า “วางสัมภาระลง เตรียมจัดแถวขบวน แบ่งเป็นสี่แถว รีบด่วนด้วย”

เสี่ยวอู่เฉลียวฉลาดยิ่ง ดึงตัวหญิงสาวสิบแปดคน จัดแถวขบวนหนึ่ง ตัวเองยืนรั้งท้าย ยาโถวรองก็ปฏิบัติตาม พอถึงรอบองค์หญิงเกาหยาง นางดึงตัวหญิงสาวหน้าตาหมดจดจากแถวของยาโถวรองหลายคน ยาโถวรองไม่ยินยอม เกิดการทุ่มเถียงกับองค์หญิงเกาหยาง

หวินเย่ใช้สายดาที่เย็นชาจับจ้องมองขบวนที่วุ่นวาย หลายปีมานี้ หวินเย่เพาะสร้างกลืนอายุฆ่าพันชนิดหนึ่ง เด็กหญิงนางหนึ่งพอเห็นสายดาที่เย็นเยียบของหวินเย่ ก็ยืนต่อแถวเสี่ยวอู่ มีคนที่หนึ่ง ก็มีคนที่สอง ยาโถวรองล่วงรู้นิสัยใจคอของพี่ชาย จึงหยุดทุ่มเถียง จัดขบวนของตัวเองใหม่

องค์หญิงเกาหยางหล่หลังพบว่าไม่มีคู่มือจึงคิดกลับเข้าขบวน ค่อยพบว่าหญิงสาวทั้งหลายต่อแถวสี่แถว แถวละสิบเก้าคน คงเหลือแต่ตัวเองอยู่คนเดียว จึงกล่าว “หวินเย่ ข้าพเจ้าควรยืนอยู่ที่ใด?”

“นับแต่นี้ให้เรียกข้าพเจ้าว่าเซียนเซิง เพราะว่าข้าพเจ้าจะเป็นคนสอนวิชาคำนวณแก่พวกท่าน ส่วนท่านยืนอยู่ที่ใด ขบวนทั้งสี่ต่อแถวแล้วเสร็จ ท่านเป็นขบวนที่ห้า”

“ข้าพเจ้าคนเดียวหรือ?”

“ท่านสามารถเลือกถอนตัวออกไป หรือยืนเข้าแถวคนเดียว”

หวินเย่กล่าวเสียงกระด้าง หากว่าตอนนี้ถอนข้อให้ หลังจากนั้นคงไม่อาจปกครองหญิงสาวเหล่านี้

องค์หญิงเกาหยางความจริงน้ำตาคลอเบ้า พอฟังกลักรลื่นน้ำตาไว้ยืนเข้าแถวคนเดียว ร้องดังๆ ว่า “ข้าพเจ้าจึงไม่ถูกท่านบีบบังคับออกไป”

หวินเย่ไม่แยแสสนใจนาง หากเดินถึงเบื้องหน้าหญิงสาวทั้งหลายกล่าวว่า “นับแต่โบราณกาล สตรีที่ไร้ปัญญาถือเป็นจรรยา คำพูดนี้กล่าว

ชานเป็นเวลานาน ผู้คนมากมายถือเป็นเกณฑ์มาตรฐาน ข้าพเจ้าความจริง
 คิดเห็นเช่นนั้น แต่ต่อมาพบพานบุคคลสองคน หนึ่งคือฮองเฮาเหนียงเหนียง
 หนึ่งคือเอียนจือซุยผู้เฒ่าเอียน ฮองเฮาเหนียงเหนียงเห็นว่าสตรีนางหนึ่ง
 ควรกอปรด้วยคุณธรรมอันดีงามและสติปัญญาอันล้ำเลิศ ประการสำคัญคือ
 ปัญญา สตรีที่โง่เขลาสามารถทำลายบ้านช่อง ถึงกับทำลายบ้านเมือง ถึง
 แม้ว่าข้าพเจ้าตั้งข้อสงสัยต่อคำนี้ แต่เห็นด้วยกับฮองเฮาเหนียงเหนียงที่ว่า
 สตรีที่ทรงภูมิปัญญาสามารถสร้างความจำเริญแก่บ้านช่อง นำความมั่นคง
 มาสู่ประเทศชาติ นี่เป็นสาเหตุที่ข้าพเจ้าเปิดโอกาสให้พวกท่านแสดงความ
 เฉลียวฉลาดและภูมิปัญญาออกมา

“ซึ่งความจริงการจัดตั้งสถานศึกษาหญิงมีความยุ่งยาก พวกท่าน
 ต่างกับบุรุษ หากบุรุษไม่เชื่อฟัง ข้าพเจ้ามีบทลงโทษมากมาย เช่น ให้ออก
 ฎาเข่าจาลองด้วยมือเปล่า แต่สถานศึกษาไม่มีบทลงโทษพวกท่าน แต่
 ข้าพเจ้าคิดบอกว่าหากพวกท่านพบกับความล้มเหลว จะน่ากลัวกว่าถูก
 ลงโทษอีก

“อุดมการณ์ของสถานศึกษาคือให้การศึกษา โดยไม่แบ่งประเภท
 ดังนั้นพวกท่านสามารถเปิดประตูของสถานศึกษาโดยง่ายดาย แต่หากว่า
 พวกท่านถอนตัวออกไป ประตูใหญ่ของสถานศึกษาจะปิดสนิทต่อสตรี
 เพราะว่าพวกท่านให้บทสรุปต่อสถานศึกษาประการหนึ่งว่าสตรีไม่ควร
 แก่การส่งเสริม ต่อให้พวกท่านอ่อนวอนขอร้องอย่างไร ประตูจะไม่เปิดออก
 อีก สตรีในภายภาคหน้าที่คิดหาความรู้จะจดจำชื่อของพวกท่านไว้ เพราะ
 ว่าพวกท่านเป็นคนปิดกั้นเส้นทางความก้าวหน้าของพวกนาง”

พริบตานั้นในบริเวณเจียบสังจัน แม้กระทั่งราชรถของจางซุน
 ฮองเฮาก็ปราศจากพระสุรเสียงอันใด

หวินเย่กล่าวสืบทอด “ตอนนี้ขอบอกว่าผู้ใดเห็นว่าไม่สามารถแบกรับ
 ภาระนี้ สามารถถอนตัวออกไป พวกท่านมีเวลาใคร่ครวญชั่วรูปไหม้หมด

ดอก พันจากนี้พวกท่านต้องแบกรับภาระเหล่านี้

“ขอบอกตามตรง ข้าพเจ้าไม่เล็งผลเลิศต่อพวกท่าน ชีวิตในสถานศึกษายากลำบาก พวกท่านอาจล่องรู้สภาพในสถานศึกษาจากญาติพี่น้องของพวกท่าน แต่แท้ที่จริงแล้วพวกมันไม่ได้บอกความยากลำบากต่อพวกท่าน บुरุษมักเป็นเช่นนี้ ถึงแม้พันหักยังกลืนลงไป มันตอยใส่ผู้อื่นหมัดหนึ่ง จะบอกกล่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ตัวเองถูกตอยจุมูกบิตเบี้ยวจะไม่บอกออกไป

“พวกท่านดู รถโดยสารของพวกท่านจอดอยู่ที่นั่น ขอเพียงมุดเข้าไป จะได้รับความรักจากญาติพี่น้อง เก็บตัวอยู่ในหอห้อง ผันถึงคู่ชีวิต ช่างประเสริฐแท้” กล่าวจบ หันกายไปมองดูรูปที่จุดขึ้น

หญิงสาวทั้งหลายหายใจหอบถี่ หลังเหวี่ยงโซมหน้า พวกนางไม่เคยเลือกเฟ้นมาก่อน และไม่เคยมีคนหยิбы่นสิทธิ์ในการเลือกแก่พวกนาง

ในที่สุดปรากฏเด็กหญิงอายุสิบขวบนางหนึ่งวิ่งกลับไป นางไม่อาจทนทานรับบรรยากาศอันลึกลับเช่นนี้ได้ ภายในรถบังเกิดเสียงทอดถอนใจด้วยความเสียดายดังขึ้น

เมื่อมีคนหนึ่ง ต้องมีคนที่สอง และคนที่สาม รोजन्हวินเย่หมุนตัวกลับมา พบว่าแถวขบวนบางตาลง หวินเย่สั่งให้พวกนางตั้งแถวใหม่ พบว่าเหลือเพียงหกสิบคน

แววตาที่เป็นชาของหวินเย่สลายคลาย บอกกล่าวต่อพวกนางว่า “เมื่อครู่ข้าพเจ้าเพียงเฝ้าถึงผลสะท้อนที่เหนียงเหนียงมีต่อข้าพเจ้า พวกท่านทราบหรือไม่ว่าขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวคำสตริตที่ไร้ปัญญาถือเป็นจริยาผู้เฒ่าเอียนตอบต่อข้าพเจ้าอย่างไร?”

หญิงสาวทั้งหลายสิ้นศรัทธา หวินเย่ฝันยิ้มพลางกล่าวว่า “ตอนนั้นท่านผู้เฒ่ากำลังเคี้ยวกลืนกระเทียมรับประทานกล้วยใส่กุยช่าย พอฟังก็พนเศษกระเทียมกุยช่ายใส่ข้าพเจ้า จากนั้นรับประทานกล้วยต่อ ไม่สนใจ

ข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าต้องล้างหน้าสองเที่ยว ค่อยลบกลิ่นกระเทียมไป”

เอ๋ยถึงตอนนี้ ในขบวนของหญิงสาวต่างหวัร่องอหายใจ หวีนเย่รอจนเสียงหวัรื่อสงบลง ค่อยกล่าวว่า “ท่านผู้เฒ่าต้องไม่ผิด อย่างนั้นคงเป็นข้าพเจ้าผิดแล้ว เมื่อผิดพลาดควรแก้ไข ดังนั้นขอต้อนรับพวกท่านเข้าสู่โลกใหม่ เมื่อพวกท่านเข้าสู่โลกใหม่ ขออย่าได้แปลกใจ เพราะว่าทุกประการในที่นี้ล้วนเป็นของพวกท่าน ท่านจะทราบว่ามีฟ้าสูงเพียงใด และแผ่นดินกว้างเพียงไหน ทั้งล่วงรู้ความลับของมหาสมุทร ล่วงรู้เขียนวิเศษในขุนเขา เมื่อพวกท่านทำการเลือกเช่นนี้ ไม่ว่ายอดหญิงในประวัติศาสตร์ทั้งล่งอี จ้าวเหวินจวิน ไช่เหวินจี เชี่ยวเต้าอวินล้วนไม่อาจเทียบเปรียบเทียบได้

“พวกท่านจะเป็นสตรีที่มีความสำเร็จสูงสุด สามารถเป็นเช่นไฮปาเธียเขียนเชิง ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าบิดามารดาพวกท่านต้องการให้พวกท่านเป็นเยี่ยงไร แต่ข้าพเจ้าคาดว่าสมควรเป็นสตรีที่แปลกนอก อ่อนโยน จิตใจเข้มแข็ง เคารพผู้อาวุโส ปกป้องคนอ่อนแอ กตัญญูต่อบิดามารดา รักเวทนาผู้อ่อนเยาว์ อย่าว่าแต่ระหว่างการเรียนรู้ พวกท่านจะค้นพบขีดความสามารถของตัวเอง ตอนนี้ให้ละทิ้งห่อผ้าของพวกท่าน สิ่งของเหล่านี้รังแต่เป็นสิ่งที่กีดขวางท่าน สถานศึกษาจัดเตรียมทุกสิ่งให้กับพวกท่านแล้ว มาเถอะ ติดตามข้าพเจ้าเข้าสู่โลกใหม่ของพวกท่าน”

หวินเย่คล้ายท่านนำขบวนนำเหล่าหญิงสาวเข้าสู่สถานศึกษาหญิง ชักนำพวกนางเข้าสู่สาขาวิชาที่รักชอบ หวังว่าแต่ละรุ่นมีสตรีที่โดดเด่น รุ่นละคนสองคน จนถึงสามสี่คน เฉกเช่นสายนทีของด้าง มีดอกไม้ที่บ้านสะพรั่งสักหลายช่อก็ไม่เลว

ตอนนี้มีสตรีที่โดดเด่นคนสองคนไม่น่าแปลก ร้อยปีให้หลังมีสิบคน ยี่สิบคนไม่น่าประหลาดใจ พอถึงพันปีให้หลัง ปรากฏยอดหญิงร้อยหมื่น ก็ไม่น่าแปลกประหลาดแต่อย่างใด

ตั้งหน้ากาฟาก

ไฮปาเรียถูกหลั้กั้งเขียนเชิงอบรมสั่งสอนสองชั่วยาม จากนั้นมายังห้องทำงานของหวินเย่ หวินเย่ก็มอบม้วนบันทึกให้นางปฏิบัติตามนี้

ไฮปาเรียคลี่ม้วนบันทึกออกอ่านดู ถึงกับกระโดดปรวดขึ้นมา หวินเย่กลับห้ามมิให้นางพักอยู่กับเหล่าหญิงสาว ห้ามอาบน้ำกับพวกนาง เหตุผลของหวินเย่คือ ไฮปาเรียมีเรือนร่างของสตรี แต่หัวใจกลับเป็นบุรุษ สร้างความกระอักกระอ่วนแก่ไฮปาเรียยิ่ง

ไฮปาเรียเข้าสู่สถานศึกษาหญิง พบปะกับนักเรียนหญิง ประมอให้ทั้งหมดสงบสุมเสียงลง จากนั้นจุดดิ่งมือหญิงสาวนางหนึ่งเข้ามา กล่าวกับทั้งหมดว่า "ในเวลาสามปีข้างหน้าพวกเราจะอยู่ร่วมกันทุกเช้าค่ำ หวังให้ทั้งหมดวางแผนโอกาสเล่าเรียนนี้ให้ดี พวกท่านสามารถเข้าสู่สถานศึกษาสร้างความประหลาดใจแก่เรายัง ควรทราบว่าเป็นของโลกนี้เป็นของบุรุษ สตรีอยู่ในฐานะบริวาร พวกท่านก็เห็นว่าคนฉลาดเช่นเรา ยังไม่สามารถต่อต้านขัดขืนบุรุษได้

"พวกท่านโชคดียิ่ง เท่าที่เราทราบ สถานศึกษาอ๊ชานเป็นสถานศึกษาที่ใหญ่ที่สุด มีสาขาวิชาครบถ้วนที่สุด และยังมีอุปกรณ์การสอนเพียบพร้อมที่สุด แม้แต่โลกตะวันตกยังไม่อาจเทียบเปรี๊ยะได้ เราอยู่ที่

สถานศึกษา เป็นทั้งครูสอนหนังสือ และเป็นนักศึกษา เราไม่คิดวางก้าม เป็นอาจารย์ใหญ่ เพียงคิดเป็นสหายคนหนึ่ง เป็นพี่สาวคนหนึ่ง ก้าวเท้าออกไปพร้อมกับพวกท่าน มุ่งสู่จุดสูงสุดของวิชาความรู้ พิสูจน์ว่าสตรีก็มีผู้ทรงภูมิปัญญา"

สองวันมานี้ คำพูดนี้ถือเป็นถ้อยคำที่รู้ใจเสียวเหนียงจื้อทั้งหลาย ที่สุด ต่างกับหวินเย่ที่ถือเผด็จการ หากพิชิตจิตใจผู้คนส่วนใหญ่ แน่ชอน ในผู้คนเหล่านี้ไม่นับเสียวอยู่รวมอยู่ด้วย

ขณะที่ไฮปาเรียกำลังปรึกษาหารือถึงรูปแบบของสถานศึกษา หญิง ปราบกฐหญิงสาวที่อ่อนแอ สะพายห่อผ้าเล็กๆ ใบหนึ่งเดินผ่านประตูสวนไม้ดอกเข้ามา เห็นที่ลานตึกยืนไว้ด้วยผู้คนมากมาย ต้องชะงักงันไว้ ไม่ทราบเข้ามาหรือล่าถอยไปดี

นางผมดำขลับ ผิวพรรณขาวผ่อง สวมเสื้อผ้าโปร่งบาง เผยเห็น แขนผ้ารัดหน้าอกสีเขียว เมื่อยืนอยู่ที่นี่คล้ายภาพวาดภาพหนึ่ง คล้ายกวี บทหนึ่ง ไฮปาเรียถึงกับสั่นเลือนคำสั่งซื้อห้ามของหวินเย่ เดินเข้าไป กุมมือหญิงสาวไว้ กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า "ท่านเป็นเสียวเหนียงจื้อบ้านใด คนของสถานศึกษาเข้ามาหมดแล้ว หรือว่าท่านคิดมาเรียนหนังสือด้วย?"

หญิงสาวนั้นดึงมือออกจากเงื้อมมือของไฮปาเรีย ล้วงเอกสารฉบับหนึ่งประคองส่งให้ ไฮปาเรียรับไปอ่านดู ถึงกับยิ้มระรื่นแจ่มใส บอกกล่าว ต่อเสียวเหนียงจื้อทั้งหลายว่า "นี่เป็นเพื่อนใหม่ของพวกท่าน เรียกว่าผิง ฉือเอ๋อ ปีนี้อายุสิบสี่ปี บิดานามผิงจุ่น เป็นหวินเย่ฝากผิงให้มาเล่าเรียนที่สถานศึกษาหญิง"

เสียวอยู่เซิดปากจนสูงชัน ในสถานศึกษาหญิง ตัวเองความจริงงดงาม ที่สุด แต่หญิงสาวชนบทนางนี้กลับงดงามกว่าตัวเอง นางติดสอยห้อยตาม ชื่อฟูเป็นเวลานาน มีความสำนึกตัวอยู่บ้าง มาตรฐานเป็นเช่นนั้น ยังไม่อาจหักห้ามความเคียดแค้นชิงชังได้

ยาเถวรองโอบไหล่เสียวอู่ไว้ ซี่มือไปยังผ้งฉือเอ้อ กล่าวกับเสียวอู่ว่า “เสียวอู่ ผ้งฉือเอ้อนั้นยังงดงามกว่าท่านอีก”

เสียวอู่สลัดหลุดจากยาเถวรอง ข้าเลื่องมองผ้งฉือเอ้อแวบหนึ่ง จากนั้นกลับห้องนอนของตัวเอง หมึงสาวนางนี้ดูไปสะกิดความขุ่นข้องรำคาญ สตรีของตระกูลหวินคล้ายไม้ยืนต้น บางต้นแข็งแรง บางต้นอ่อนช้อย แต่จะดีชั่วล้วนยืนด้วยลำแข้งตัวเอง หมึงสาวนางนี้กลับคล้ายหญ้ากาฝาก คราก่อนชื่อฟู่ซี่มือไปที่หญ้ากาฝาก บอกต่อตัวเองว่าสตรีมักเป็นเถาวัลย์ไม้เลื้อย ดูดสารหล่อเลี้ยงจากต้นไม้ใหญ่ หลังจากดูดสารหล่อเลี้ยงจากต้นไม้ใหญ่จนหมดสิ้น ตัวเองก็เหี่ยวเฉาตายตาม ยังสู้ต้นไม้เล็กๆ ต้นหนึ่งไม่ได้ ถึงแม้ไม้ได้รับแสงแดดข้างบน แต่ถึงอย่างไรยังรากในดิน ตรงกันข้ามกับหญ้ากาฝากแม้ยึดเกาะอยู่ที่สูง ขอเพียงต้นไม้ใหญ่เหี่ยวเฉาตาย มันก็จบสิ้นอวสานเช่นกัน

องค์หญิงเกาหยางคิดลบลำผิวกายของหมึงสาวนางนั้น ดังนั้นเดินเข้าไปหยิกแก้มของผ้งฉือเอ้อ หยิกจนผ้งฉือเอ่อน้ำตาไหลออกมา องค์หญิงเกาหยางต้องงู้มือถามว่า “มีคำกล่าวว่าผิวกายของหมึงงามประกบด้วยน้ำ จจริงดังที่ว่า พอหยิกก็มีน้ำไหลออกมา”

นางยื่นมือหมายหยิกซ้ำ แต่ไฮปาเรียกางปีกปกป้องนางไว้ ได้แต่ชักมือกลับ หัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วพลาถกลับห้องของตัวเอง

หมึงสาวที่อ่อนแอเป็นความรักชอบของไฮปาเรีย โดยเฉพาะชนิดดีที่สุดนี้ เห็นผ้งฉือเอ้อถูกเสียวเหนียงจี้ทั้งหลายห้อมล้อมไว้ จึงเข้าไปปลอบโยนนาง คุกคามผ้งฉือเอ้อออกไป จัดหาห้องหลับให้ด้วยตัวเอง...

สถานศึกษามีภารกิจมากมาย หวินเยว่นวายจนหัวหมุน อย่างรวดเร็วลืมเรื่องที่ผ้งจุ่นฝากฝังนางงามน้อยให้เล่าเรียนหนังสือในสถานศึกษาหญิงไป ตอนนี้เขาต้องพบปะกับพ่อค้าวานิชกลุ่มใหญ่ คนเหล่านี้ นำโดยเหอเส้า ชุมนุมกันในห้องทำงานของหวินเยว่

เหอเส้ายังขนย้ายหีบใหญ่มา พอเปิดหีบออก ข้างในบรรจุเต็มไปด้วยเหรียญทองคำ เขาทราบว่ามันหิวเงินทอง เงินทองในบ้านล้วนส่งไปยังเมืองเยี้ยวโจว ตระกูลกงซูกำลังส่งแรงงานไปที่เมืองเยี้ยวโจว

หิวเงินแม่แม้ใช้วิธีที่เฉียบขาด กำราบการปั่นราคาที่ดิน แต่ฟังว่าโจรทางน้ำออกอาละวาด แม้กระทั่งก่อนอิฐยังแย่งชิง หิวเงินเตรียมตั้งกำลังส่วนหนึ่งของทัพเรือแดนหลังหันไปปราบปราม

หลังจากส่งเหอเส้ากับพวกกลับไป หิวเงินฟังว่าหลี่กังไม่สบาย จึงรีบไปเยี่ยมเยียนท่านผู้เฒ่า ประคองหลี่กังนอนลงบนเตียงหมัดผ้าไหมให้

หลี่กังมองดูหิวเงินปล่อยมานานมั่งลง กล่าวว่า "ท่านก็พักผ่อนแต่หัวค่ำเถอะ ปล่อยวางเรื่องของสถานศึกษา ใส่ใจกับเรื่องในบ้านกว่าเดิม วางใจเถอะ ภายในสามปีเราคงไม่ตาย"

มือของหิวเงินสั่นสะท้าน คำกล่าวของเซียนเชิงผู้เฒ่าพอดีเป็นสิ่งที่เขาหวังใญ่ที่สุด ขณะจะกล่าวอะไร เห็นหลี่กังหลับตาลง จึงดับเทียนไข เดินออกจากห้อง หลายวันนี้เซียนเชิงของสถานศึกษาล้วนไม่กลับบ้าน ดีที่เรื่องการรับสมัครของสถานศึกษารุดมานปิดฉากลงแล้ว ทั้งหมดสมควรพักผ่อนสักครา

ขุนเทียนบนภูเขาอีซาน วิกาลชุ่มชื้นดูสวยงาม แฝงความเหินห่างอยู่บ้าง ดอกท้อป่าผลิดอกตูมยังไม่แบ่งบาน หิวเงินเดินถึงหน้าประตูห้องของตนเอง พลันได้ยินสุมเสียงที่คุ้นหูชนิดหนึ่ง ต้องเงยหน้าขึ้น ราตรีกาลมืดมืดมองไม่เห็นอันใด แต่ความรู้สึกที่กดดันยังคงอยู่

หิวเงินเงยหูฟังดู นอกจากเสียงลมภูเขาแล้ว ปราศจากสุมเสียงใด ต้องสันนิษฐานด้วยความประหลาดใจ ผลักประตูห้องออก เหลียวมองไปทางด้านหลังใหม่ หัวใจต้องตกวูบลง เงาดำขนาดใหญ่เฟื่องฟูผ่านยอดเขา เร้นหายไปกับขุนเขาทั้งหลาย

ทั่วทั้งสถานศึกษาดกอยู่ในความมืด หิวเงินนั่งจับเจ้าบนเตียง สอง

ดาทอประกายสีเขียวปัดราวกับสุนัขป่า สองมือยึดจับผืนพรหม นั่งพิงผนังห้องไว้

หวินเย่เห็นว่าต้องออกจากนครฉางอานโดยเร็ว แผนสร้างเป็นพันธมิตรไม่เกิดผล พวกเขายังไม่ไปรับความตระกูลหล่อกับตระกูลจางซุน หากมายังสถานศึกษา ที่บ้านไม่อาจมีปัญหา สถานศึกษาก็ไม่อาจมีปัญหา ในเมื่อมุ่งเป้าหมายที่ตนเอง อย่างนั้นพรุ่งนี้ตนเองจะจากไป ไปรับตำแหน่งที่เมืองเยียวโจว ทะเลสาบตั้งถึงพื้นที่กว้างไพศาล เป็นสถานที่เหมาะกับการพิสูจน์ความเป็นความตาย ดูว่าพวกเขาร้ายกาจกว่าหรือว่าตนเองซึ่งมาจากอนาคตกล้าแข็งกว่า

หวินเย่ไม่เคยเคียดแค้นถึงเพียงนี้มาก่อน มารดาที่มุดอยู่ในรูหนู นับพันปียังกล้าโผล่หัวออกมา ความจริงเข้าใจว่าถึงไท่จงฮ่องเต้ปกครองจักรวรรดินี้ไว้ ไหนเลยจะคาดยังมีที่ซึ่งพระองค์เอื้อมไปไม่ถึง มารดามั่นเถอะ ยุคสมัยนี้ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจพึ่งพา ได้แต่พึ่งพาตนเอง บิดาเพียงคิดมีชีวิตอยู่ในด้าถึงอย่างสงบ มารดามั่นกลับไม่ให้โอกาสแก่เรา อย่างนั้นพวกเราที่ประลองกำลังดู...

ประวัติผู้แต่ง

เจ็ยอวีเออร์มีชื่อจริงว่าหวินสง เป็นนักเขียนระดับแพลทินัมของเว็บไซต์จิงเหวินฉีเตียน เนื่องจากชอบท่องเที่ยวท่องทุกภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ทั้งท้องทะเลทรายและพื้นที่รกร้าง กลายเป็นวัตถุดิบในการเขียนนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ หากทว่าอ้างว่างเกินไป เมื่อมีสหายมาเยือน จะเลี้ยงดูปูเสื่ออย่างดี

เจ็ยอวีเออร์เขียนนวนิยายอิงประวัติศาสตร์รวมเจ็ดเรื่อง เรื่องแรกคือถึงจวน (จอมกะล่อนราชวงศ์ถัง) กินความสี่ล้านตัวอักษร ทั้งสร้างเป็นซีรีส์ชุด ต่อด้วยฮั่นเซียง (พลิกฟ้าท้ามาตุภูมิฮั่น) อินหู (จิ้งจอกเงิน) หมิงเทียนเซี่ย (ใต้ฟ้าหมิง) อ้าวปู้เสอเยี่ยเหิน (ข้ามิใช่คนป่า) ต้าซ่งเต๋อจื่อฮู่ (ภูมิปัญญาแห่งต้าซ้อง) เรื่องล่าสุดคือถึงเหินเคอซังจั่ว (โต๊ะอาหารของชาวถัง)

“เจ็ยอวี้ออร์” เขียนผลงานเรื่องแรกชื่อ “จอมกะล่อนราชวงศ์กิง”

ตัวเอกย้อนเวลากลับไปอยู่ในยุคของกิงโจ่งอ่องเต้ มีโอกาสสร้างความดีความชอบด้วยความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เช่น สก๊อตกล้อสิบลูเราจากก้อนหินด้วยกรรมวิธีขจัดพิษจนเป็นเกล็ดที่บริโภคได้ พมมันฝรั่งที่อยู่เป็นดินทางติดตัวมาด้วย จึงนำไปเพาะขยายพันธุ์ได้ผลผลิตต่อไร่เป็นตันๆ ทำบึงโคลนน้ำให้คนขับเหยียบเพื่อยังธนูได้อย่างกะมัดกะแมงเวลาต่อสู้กับข้าศึก เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นผลงานที่เข้าตากรรมการ ทำให้ได้เลื่อนบรรดาศักดิ์อย่างรวดเร็ว บุญสุนุกอีกบุญก็คือ ตัวเอกของเรื่องนี้อยู่จนราวคราวเดียวกับพระราชโอรสของกิงโจ่งอ่องเต้ อ่องเต้และพระมเหสีจึงมีความเอ็นดูเป็นพิเศษ เพราะเป็นเพื่อนเล่นกับพระราชโอรส บางครั้งก็ทรงรู้สึกนับชั้ยอวยจากจะแก่งัดกคนนี้ โดยให้จกย้ากๆ ซึ่งตัวเอกของเราก็แก้ไขเอาตัวรอดได้เป็นประจำด้วยความกะล่อนเฉลียวฉลาด จึงเป็นที่มาของชื่อเรื่องในภาษาไทยว่า “จอมกะล่อนราชวงศ์กิง” นวนิยายเรื่องนี้สร้างชื่อเสียงอย่างมากให้แก่ผู้ประพันธ์ ทำให้สร้างสรรคผลงานแนวนี้ออกมาอีกหลายเรื่อง

ก่อนศึกตี ไชยรัศมีศักดิ์

จอมกะล่อนราชวงศ์กิงเขียนถึงชายหนุ่มผู้หนึ่งบังเอิญย้อนเวลาถึงราชวงศ์กิง ผู้แต่งอาศัยปลายปากกาที่มีชีวิต บรรยายสถานการณ์ด้านการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรม สังคม ตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่แห่งยุคสมัย ชักนำผู้อ่านเข้าสู่รัชศกจินกวนอย่างกลมกลืน ปัจจุบันเจ็ยอวี้ออร์เป็นนิยายระดับแพลตฟอร์มของเว็บไซต์ตีเทียนจงเหวิน เขียนนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ทั้งหมดเจ็ดเรื่อง จอมกะล่อนราชวงศ์กิงเป็นเรื่องแรกในชีวิตการเขียนของเขา เพียงเรื่องแรกก็ดังทะลุฟ้า มียอดวิวนับล้านวิว เพียงนำลงได้ครึ่งหนึ่ง ผู้แต่งก็ทะยานขึ้นเป็นนักเขียนระดับมหากาฬ ผมเป็นแฟนประจำของเจ็ยอวี้ออร์ ติดตามอ่านผลงานของเขาทุกเรื่อง เห็นว่าจอมกะล่อนราชวงศ์กิงอ่านสนุกที่สุด สำหรับผม จอมกะล่อนราชวงศ์กิงเป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์ที่ดีที่สุดในรอบสิบปี

น.บพรัตน์

ราคา 280 บาท

ISBN 978-616-613-776-7

9 786166 137767